

Elfriede Jelinek

Cô gái chơi dương cầm

Cô Gái Chơi Dương Cầm

Elfriede Jelinek

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[PHẦN THỨ NHẤT](#)
[PHẦN THỨ HAI](#)

- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)
- [\[12\]](#)
- [\[13\]](#)
- [\[14\]](#)
- [\[15\]](#)
- [\[16\]](#)
- [\[17\]](#)
- [\[18\]](#)
- [\[19\]](#)
- [\[20\]](#)
- [\[21\]](#)
- [\[22\]](#)
- [\[23\]](#)
- [\[24\]](#)
- [\[25\]](#)
- [\[26\]](#)
- [\[27\]](#)
- [\[28\]](#)
- [\[29\]](#)
- [\[30\]](#)
- [\[31\]](#)
- [\[32\]](#)
- [\[33\]](#)
- [\[34\]](#)
- [\[35\]](#)
- [\[36\]](#)
- [\[37\]](#)
- [\[38\]](#)
- [\[39\]](#)
- [\[40\]](#)
- [\[41\]](#)

Tác giả Elfriede Jelinek sinh năm 1946 tại Mürzzuschlag, Áo, trong một gia đình khá giả có mẹ làm nghề kế toán và bố là một nhà hoá học gốc Séc-Do Thái. Ngay bé bà được gửi đến một nhà trẻ Cơ đốc giáo và sau đó là một trường Dòng. Mẹ Jelinek kỳ vọng con gái mình sẽ trở thành một thiên tài âm nhạc, nên ngay từ nhỏ, cô bé Jelinek đã phải học piano, ghi-ta, sáo, violine và viola. Năm 13 tuổi, Jelinek được nhận vào Nhạc viện Wien và học các môn organ, piano, recorder và sáng tác. Năm 1965, sau khi tốt nghiệp trung học, bà trải qua cơn khủng hoảng tâm lý đầu tiên. Tuy vậy, bà vẫn theo học vài học kỳ các môn Kịch và Lịch sử nghệ thuật tại Đại học Tổng hợp Wien. Năm 1967, vì luôn bị rơi vào những trạng thái ám sợ, bà phải bỏ học và trong suốt một năm sau đó, bà sống cô lập ở nhà. Thời gian này, bà bắt đầu viết văn. Những bài thơ đầu tay của bà được in ở các tạp chí và nhà xuất bản nhỏ. Sau cái chết của người cha, Jelinek bắt đầu hồi phục tâm lý. Trong phong trào sinh viên năm 1968, Jelinek là người tham gia tích cực. Bà đã từng bỏ nhà sống vài tháng trong một khu quần cư của dân cánh tả, có lúc cùng với Robert Schindel, một nhà văn Áo cấp tiến từng chịu ảnh hưởng của chủ nghĩa Mao. Năm 1971, bà tốt nghiệp môn organ tại Nhạc viện Wien. Năm 1972, bà chuyển tới sống chung với nhà văn Đức Gert Loschütz tại Berlin, nhưng chỉ một năm sau, bà lại quay trở về Wien. Năm 1974, bà gia nhập đảng Cộng sản Áo (KPÖ) và tham gia tích cực vào việc vận động tranh cử cho Đảng cũng như các hoạt động văn hoá cánh tả. Cùng năm này, bà kết hôn với Gottfried Hüngsberg, một nhà soạn nhạc phim, sau chuyển sang nghề tin học. Năm 1975, Jelinek đạt được bước đột phá văn học với tiểu thuyết đầu tay *Die Liebhaberinnen* (bản dịch của Lê Quang: *Tình ơi là tình*), tác phẩm được coi là bức biếm hoạ cay độc về quê hương Áo và phụ nữ Áo. Năm 1983, Jelinek gây xì-căng-đan lớn đầu tiên với vở kịch *Burgtheater*, vở kịch phê phán gay gắt việc nước Áo đã không dám trực diện với quá khứ phát-xít của mình. Từ đây, Jelinek bị số đông trong dư luận Áo xếp hẳn vào loại "ăn cháo đá bát". Cùng năm này, bà cho ra mắt cuốn tiểu thuyết với hơi hướng tự thuật *Die Klavierspielerin* (bản dịch của Ngọc Cầm Dương: *Cô gái chơi dương cầm*), cuốn sách sẽ đem lại cho bà giải Nobel. Năm 1989, bà xuất bản tiểu thuyết *Lust* (tạm dịch: *Hứng*), một tác phẩm được coi là "porno nữ" (để đối nghịch với porno thông thường - porno nam), một bestseller gây xì-căng-đan âm ỉ. Năm 1991, Jelinek tuyên bố ra khỏi đảng Cộng sản Áo. Năm 1995, sau khi bị đảng Tự do Áo (FPÖ) công kích cá nhân trên một áp-phích vận động tranh cử, Jelinek tuyên bố rút khỏi công luận Áo và cấm tất cả các nhà hát quốc gia Áo diễn kịch của bà.

Tác phẩm: Ngoài ba tiểu thuyết lớn (*Die Liebhaberinnen*, *Die Klavierspielerin*, *Lust*) với những chủ đề: nước Áo với quá khứ phát xít, tuổi thơ bị đè nén, số phận phụ nữ trong chế độ nam quyền, văn hoá porno..., Jelinek còn là tác giả của một tập thơ, nhiều vở kịch, một số kịch bản phim và nhiều tiểu luận phê bình. Ngoài ra, bà còn là dịch giả với những bản dịch tác phẩm của Thomas Pynchon, Georg Feydeau, Eugène Labiche, Christopher Marlowe và Oscar Wilde.

Giải thưởng: Jelinek đã nhận được rất nhiều giải thưởng văn học uy tín của các nước nói tiếng Đức cho các tiểu thuyết và các vở kịch của bà (Trong đó có Georg-Büchner-Preis năm 1988, giải thưởng văn học lớn nhất của Đức). Năm 2004, bà được trao giải Nobel văn chương.

- 1969: Giải nhất cuộc thi *Thơ sinh viên Áo*

- 1969: Giải của *Tuần văn hóa thanh niên ở Innsbruck* cho *Aus einem illustrierten Roman* (Trích từ một tiểu thuyết tranh) và bản thảo chưa xuất bản của *wirsind lockvögel baby!* (*chúng ta là chim mồi, các em ạ!*)

- 1972/1973: *Học bổng quốc gia* dành cho văn học.

- 1978: Giải *Roswitha* của thành phố Bad Gandersheim.
- 1979: Giải khuyến khích dự án Kịch bản phim *Die Ausgensperreten* (Những kẻ bên lề).
- 1983: Giải văn chương của Bộ giáo dục và nghệ thuật Áo.
- 1986: Giải *Heinrich Böll* của thành phố Köln.
- 1987: Giải văn chương của bang Steiermark.
- 1989: Giải văn chương của thành phố Wien.
- 1994: Giải *Walter Hansenclever* của thành phố Aachen.
- 1994: Giải *Peter Weiss* của thành phố Bochum.
- 1996: Giải văn chương của thành phố Bremen cho tiểu thuyết *Die Kinder Toten* (Con cái người chết).
- 1998: Giải *Georg Büchner*.
- 2000: Giải *manuskripte* của bang Steiermark.
- 2002: Giải sân khấu Berlin của Quỹ Preußische Seehandlung.
- 2002: Giải của thành phố Mülheim cho kịch bản *Macht Nichts* (không sao cả).
- 2002: Giải *Heinrich Heine* của thành phố Düsseldorf.
- 2003: Giải *Else Lasker-Schüler* của Nhà hát Pfalztheater ở Kaiserslautern cho sự nghiệp nhà viết kịch.
- 2004: Giải *Lessing* cho công tác phê bình.
- 2004: Giải của thành phố Mülheim cho kịch bản *Das Werk* (Nhà máy).
- 2004: Giải *Stig Dagerman* của Hội Stig Dagerman (Thụy Điển).
- 2004: Giải kịch truyền thanh viết cho người mù trong chiến tranh.
- 2004: Giải văn chương *Franz Kafka* (Séc).
- 2004: Giải *Nobel* (Thụy Điển).

PHẦN THỨ NHẤT

Cô giáo dạy dương cầm Erika Kohut ủa vào như một cơn lốc trong căn hộ nàng vẫn sống cùng mẹ. Bà mẹ thích gọi Erika là cơn lốc bé của mẹ vì nàng nhiều khi đi lại quá nhanh. Nàng đang cố thoát khỏi mẹ. Erika đang ở cuối độ tuổi ba mươi. Ở độ tuổi này, mẹ nàng hoàn toàn có thể trở thành bà ngoại của Erika. Sau nhiều năm hôn nhân dài đằng đẳng, khó nhọc, Erika ra đời. Ngay lập tức, ông bố truyền cho cô con gái cây gậy tiếp sức và rời khỏi đường đua. Erika vào, ông bố ra. Giờ đây, Erika đã đủ khéo léo để lách khỏi tình thế hiểm nghèo. Như đám là thu, nàng vụt qua cửa và cố vào phòng mà không bị nhìn thấy. Nhưng bà mẹ đã đứng lừng lững trước mặt và chặn Erika lại. Bà mẹ - điều tra viên kiêm cán bộ hành quyết được cả nhà nước và gia đình công nhận - bắt nàng dựa vào tường để tra hỏi. Bà hỏi, vì sao mãi đến giờ, muộn như thế này rồi, Erika mới tìm được đường về nhà. Đứa học sinh cuối cùng đã về sau khi bị nhốt mắng vô tội và từ cách đây ba tiếng đồng hồ. Chắc mày nghĩ rằng, tao không tìm ra mày đã ở đâu sao, Erika. Một đứa con gái phải trả lời mẹ ngay khi bị hỏi - dù đằng nào bà cũng không tin, vì nàng thường nói dối. Bà mẹ vẫn tiếp tục chờ, nhưng chỉ để đếm một, hai, ba.

Chỉ cần đến hai, nàng con gái đã trả lời nhưng cách xa sự thật hàng cây số. Giăng lấy túi sách nhạc, ngay lập tức bà mẹ nhận được lời giải đáp cay đắng cho mọi câu hỏi. Bốn bản Sonate của Beethoven cầm phần chen chúc chật chội cùng một chiếc váy - hiển nhiên vừa mới mua. Ngay tức khắc, bà mẹ cáu điên vì món đồ. Mới chỉ vài phút trước trong cửa hàng, chiếc váy vẫn còn treo qua cái mắc trông thật quyến rũ, sắc sảo và mềm mại, giờ đây đang nằm nhẵn nhúm như một cái giẻ lau bị ánh mắt của bà mẹ xuyên qua. Tiền váy áo này chắc chắn là tiền tiết kiệm! Giờ đây đã tiêu trước như thế này. Nhẽ ra lúc nào người ta cũng có thể thấy cái váy này ngay trước mắt - dưới dạng một khoản tiền thêm vào sổ tiết kiệm xây dựng thuộc quỹ tiết kiệm nhà nước Áo, nếu không ngại đi đến tủ quần áo giấu cuốn sổ tiết kiệm sau chồng ga trải giường. Nhưng hôm nay, cuốn sổ đã lại đi lượn phở, một vụ rút tiền diễn ra, và hậu quả của nó người ta nhìn thấy lúc này đây: Erika sẽ phải mặc cái váy này, mỗi khi người ta muốn biết số tiền đẹp để kia chết dí ở đâu. Bà mẹ hét lên: Vì chuyện này mà mày sẽ phải trả bằng tiền lương về sau. Lẽ ra, sau này, nhà ta có thể có một căn hộ mới, nhưng mày không chờ được đến lúc đó, giờ thì mày chỉ có cái giẻ rách này, mà nó chả mấy chốc mà lỗi mốt. Bà mẹ muốn tất cả cho "sau này". Chả có gì bà muốn ngay lập tức. Chỉ có đứa con thì bất kỳ lúc nào bà cũng muốn, và bà luôn muốn biết, người ta có thể liên lạc được với nàng ở đâu khi có chuyện khẩn cấp - lên cơn đau tim chẳng hạn. Bà luôn muốn tiết kiệm lúc này để về sau hưởng thụ. Và ngay lúc đó Erika mua một cái váy! Thứ còn phù du hơn cả một mẩu *mayonnaise*^[1] cho bánh mì kẹp cá. Không cần đợi đến năm tới mà chỉ tháng tới thôi cái váy này đã hoàn toàn lỗi mốt. Tiền thì chả bao giờ lỗi mốt.

Họ tiết kiệm tiền để mua một căn hộ riêng thật lớn. Căn hộ thuê, nơi họ đang sống, đã quá cổ điển đến mức có thể vứt đi. Họ sẽ quyết định xem dựng tủ chỗ nào và thậm chí cả vách ngăn tường, vì căn hộ này ứng dụng một hệ thống xây dựng. Tất cả được thực hiện theo đúng yêu cầu của từng cá nhân. Ai trả tiền, người ấy quyết. Bà mẹ - kẻ vớ đồng lương hưu còm cõi - là người quyết, Erika trả. Trong căn nhà mới, ngay từ những cái đình cũng được xây dựng theo phương thức tương lai. Mỗi người sẽ có một vương quốc riêng, Erika ở đây, bà mẹ ở kia, hai vương quốc hoàn toàn tách biệt với nhau. Nhưng vẫn sẽ có một phòng khách chung, mọi người có thể gặp nhau - nếu muốn. Nhưng đương nhiên hai mẹ con luôn muốn vậy bởi họ thuộc về nhau. Ngay ở đây, trong cái chuồng lợn đang dần đổ nát này, Erika cũng có vương quốc riêng của mình, nơi nàng cai trị và bị cai trị. Đó cũng chỉ là vương quốc tạm thời, vì bà mẹ bất kỳ thời điểm nào cũng có thể tự tiện đi vào. Cửa phòng không có khóa và không một đứa con nào lại không có bí mật.

Không gian của Erika là căn phòng nhỏ cho riêng nàng, nơi nàng có thể làm những điều mình

muốn. Chẳng một ai ngăn cản vì nơi nàng hoàn toàn thuộc sở hữu của nàng. Vương quốc của bà mẹ là tất cả phần còn lại của căn hộ, vì bà nội trợ phải chăm lo quản lý mọi việc trong nhà, trong khi Erika chỉ cần hưởng thụ thành quả lao động của bà mẹ. Erika chưa bao giờ phải mớ máy vào việc nhà vì nước cọ rửa sẽ làm hỏng đôi bàn tay nghệ sĩ dương cầm. Đôi khi trong những lúc nghỉ ngơi hiếm hoi, việc bà mẹ lo lắng là về vô số đồ sở hữu. Người ta không thể luôn biết chính xác vị trí của mọi thứ. Nó đã lại đâu mất rồi, cái đồ có chân ấy? Erika hiểu động như thủy ngân, trơn trượt khắp nơi, có khi trong giây phút này nó đang lượn lơ đâu đó và làm chuyện ngu xuẩn. Nhưng hàng ngày, nàng con gái luôn có mặt đúng giờ ở nơi thuộc về nàng: ở nhà. Bà mẹ thường lo lắng đến thất ruột, vì bài học đầu tiên cho một vị chủ nhân - bài học đó thường phải trả giá đắt cho bài học đó: Tin tưởng là tốt, nhưng kiểm soát thì còn tốt hơn. Vấn đề chủ yếu của bà mẹ là làm sao để cố định vật sở hữu vào một chỗ, không xê xích cho nó khỏi chạy mất. Và để phục vụ cho mục đích này đã có cái vô tuyến với những hình ảnh, giai điệu đẹp để được sản xuất, đóng gói và chuyên chở đến tận nhà. Do luôn thích thú các chương trình truyền hình, nên Erika thường có mặt ở nhà. Và nếu không thì người ta cũng biết đích xác, nàng đang lượn đâu. Thỉnh thoảng có tối Erika đi xem hòa nhạc, nhưng ngày càng hiếm. Hoặc nàng ngồi trước cây đàn dương cầm và nện thình thích vào sự nghiệp biểu diễn dương cầm bị chôn vùi từ lâu, hoặc vật vờ như hồn ma cùng lũ học sinh trong buổi diễn tập nào đó. Nơi ấy người ta có thể gọi nàng trong trường hợp khẩn cấp. Hoặc thích thú chơi nhạc, véo von cũng những đồng nghiệp tâm đầu ý hợp chơi nhạc thính phòng. Ở đây người ta cũng có thể gọi điện cho nàng. Erika kháng cự lại những liên hệ mầu tử này và nhiều lần yêu cầu mẹ không gọi điện thoại. Dĩ nhiên bà mẹ vẫn cứ xâm phạm vì bà tự đặt ra những quy định của mình. Bà mẹ cũng đưa ra những đòi hỏi để kết quả cuối cùng là ngày càng ít người muốn nhìn mặt hay nói chuyện với nàng con gái. Nghề nghiệp đồng thời tình yêu của Erika là sức mạnh thiên tiên mang tên âm nhạc. Âm nhạc chiếm kín thời gian của Erika. Không có chỗ cho những việc khác. Chẳng gì vui thú hơn một buổi biểu diễn đỉnh cao của những bậc thầy hàng đầu.

Mỗi tháng một lần khi Erika ngồi quán cà phê, bà mẹ đều biết ở quán nào và có thể gọi điện thoại đến. Bà tận dụng thường xuyên quyền lợi này. Một hàng rào tự tạo an toàn và thân thuộc.

Thời gian quanh Erika dần đông cứng như thạch cao. Ngay khi nó vừa ra, bà mẹ lập tức nắm tay giáng mạnh vào. Erika những lúc này ngồi trong quán với phần thời gian còn lại như giá đỡ chính hình thạch cao vòng quanh cái cổ gầy nhẳng trở thành trò cười cho mọi người và buộc phải thú nhận: Tớ phải về nhà bây giờ. Về nhà. Erika gần như luôn trên đường về nhà mỗi khi người ta gặp nàng bên ngoài.

Bà mẹ giảng giải, thực ra Erika luôn khiến tôi hài lòng như nó vốn thế. Thêm nữa chắc chắn chẳng thể được. Nhẽ ra nó đã thế - và rất dễ dàng với tài năng vốn có - trở thành một nữ nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng cả nước, giá như nó chỉ tin tôi - mẹ của nó. Nhưng đi ngược lại với mong muốn của mẹ, Erika lại lười, và đôi khi chịu những tác động khác; tình cảm nam nữ tự huyền tưởng đe dọa cùng sự xao nhãng học tập. Trưng diện (như phấn son, váy áo) cũng lộ bộ mặt góm ghềnh; và sự nghiệp của nàng chấm dứt trước cả khi thực sự bắt đầu. Nhưng một chỗ chắc chắn thì vẫn còn, một chân dạy nhạc ở nhạc viện thành phố Vienna. Và nàng thậm chí không mất vài năm dạy học, lang bạt ở một trong những chi nhánh, trường nhạc khu vực, nơi đã nghiền nát không biết bao nhiêu tuổi thanh xuân, tóc muối tiêu, lưng gù gập, lách như lươn, lẩn như trạch tránh ngài hiệu trưởng.

Chỉ cái tính kiêu kỳ. Cái tính kiêu kỳ khốn khiếp. Tính kiêu kỳ của Erika khiến bà mẹ khó chịu và là cái gai chọc mắt. Tính kiêu kỳ này là thứ duy nhất Erika phải dần học cách từ bỏ. Tốt hơn là bây giờ chứ không phải sau này, vì khi lớn tuổi - mà thực ra cũng ngấp nghé trước cửa rồi - thì tính kiêu kỳ sẽ càng nặng nề. Và chỉ riêng tuổi già cũng đã đủ là một gánh nặng. Con bé

Erika này! Phải chăng ông lớn nào trong lịch sử âm nhạc cũng kiêu kỳ? Họ có vậy đâu. Điều duy nhất mà Erika còn phải từ bỏ đó chính là tính kiêu kỳ này. Nếu cần, bà mẹ sẽ bào nhẵn nang đến kỳ không gì thừa thãi còn bám vào được.

Thế nên hôm nay bà mẹ cố sức giằng chiếc váy mới khỏi những ngón tay đang bám chặt, nhưng những ngón tay đã được luyện tập quá tốt. Thả ra, bà mẹ nói, đưa nó đây! Vì những đòi hỏi trung diện quá quắt này mà phải bị phạt. Trước nay chỉ có cuộc đời trừng phạt mà bằng cách phớt lờ và bây giờ chính mẹ mà sẽ trừng phạt mà như vậy, không quan tâm, cho dù mà có ăn mặc, vẽ mặt như một thằng hề. Bỏ cái váy ra!

Erika lao ngoắt sang tủ quần áo. Một hồ nghi đen tối xuất hiện - điều đã vài lần được khẳng định. Thí dụ như hôm nay lại thiếu một cái gì. Chính là cái áo khoác mùa thu màu xám sẫm. Cái gì xảy ra thế này? Chỉ trong giây lát, khi Erika nhận ra thức gì bị thiếu thì này cũng biết ngay kẻ phải chịu trách nhiệm về nó. Chỉ có một kẻ tình nghi duy nhất ở đây. Đồ khốn khiếp, đồ khốn khiếp! Erika giận dữ gào vào mặt vị quan tòa cao cấp và chộp mớ tóc nhuộm màu vàng sẫm mà chân tóc màu xám đã mọc xô lên. Ra hiệu làm đầu thì đất đỏ, tốt nhất không nên ra. Erika nhuộm tóc cho mẹ mỗi tháng một lần bằng bàn chải và thuốc nhuộm. Bây giờ Erika dứt nắm tóc chính mình đã bỏ công làm đẹp. Nàng giận dữ giằng mạnh. Bà mẹ gào lên. Khi Erika ngừng giằng thì hai bàn tay đã đầy tóc. Nàng lặng im và lạ lẫm nhìn. Hóa chất làm hồng đám tóc này, nhưng trước đó tạo hóa cũng chưa từng ưu đãi chúng. Erika còn chưa biết đi đâu với nắm tóc. Cuối cùng nàng đi vào bếp và ném búi tóc vàng sậm, thường thiếu thuốc nhuộm vào sọt rác.

Bà mẹ đứng rên rỉ với mái đầu đã ít tóc hơn trong phòng khách. Ở đó Erika của bà thường tổ chức những buổi hòa nhạc tư mà nàng luôn là thứ nhất, vì trong phòng khách này ngoài nàng chẳng ai chơi dương cầm. Chiếc váy mới bà mẹ còn giữ run rẩy mãi trong tay. Nếu muốn bán lại bà phải làm sớm vì những loại váy áo với hoa anh túc to bằng cả cây bắp cải thế này người ta chỉ mặc một năm và không bao giờ tái diễn. Đầu bà vẫn còn đau chỗ tóc bị giật.

Đứa con gái quay trở lại và khóc vì xúc động. Nàng chửi mẹ là mẹ chó đẻ khốn khiếp, vừa hy vọng nhờ vậy mẹ sẽ làm hòa. Với một cái hôn thật kêu. Bà mẹ thề rằng, tay của Erika sẽ phải rụng ra vì đã đánh và giằng tóc mẹ. Erika nấc lên ngày một to, vì nàng hối hận đến tận giờ, vì mẹ đã dành cho nàng từ xương tủy và đến bây giờ lại thêm cả tóc. Tất cả những gì Erika làm chống lại mẹ đều khiến nàng nhanh chóng đau buồn, vì nàng yêu mẹ, người nàng biết từ khi lọt lòng. Cuối cùng Erika cũng mũi lòng - như mong đợi - bằng cách gào lên chua xót. Sẵn lòng - hơn cả sẵn lòng - bà mẹ nhượng bộ, bà cũng chẳng thể nào thực sự ghét bỏ con gái mình. Giờ mẹ đi đun một ít cà phê rồi hai mẹ con mình cùng uống. Khi đun cà phê, Erika càng thấy thương mẹ hơn và cơn giận dữ còn sót cũng tan vào miếng bánh trong miệng. Nàng kiểm tra thử những lỗ trên đầu mẹ. Nàng chẳng biết nói gì thêm, cũng giống như nàng không biết phải làm gì với búi tóc. Nàng lại tiếp tục khóc thêm chút nữa, vì lo lắng cho mai sau, vì mẹ đã già và cuối cùng cũng phải chết. Và vì tuổi thanh xuân của nàng, của Erika cũng đã trôi qua. Và chính vì mọi thứ cứ luôn trôi qua mà chẳng có gì mới đến.

Lúc này bà mẹ giảng giải cho đứa con biết vì sao một cô gái xinh xắn thì không cần trung diện. Nàng con gái đồng ý với mẹ. Rất nhiều, rất nhiều váy áo Erika treo trong tủ và để làm gì? Con chẳng mặc chúng bao giờ cả. Những váy áo ấy treo vô ích và chỉ trang trí cho cái tủ. Bà mẹ không thể lúc nào cũng ngăn chặn việc mua đồ, nhưng về ăn mặc thì bà toàn quyền. Bà quyết định Erika sẽ như thế nào khi ra ngoài. Như thế thì mà không được ra khỏi nhà, bà mẹ khẳng định, vì lo sợ, Erika sẽ gặp gỡ một người đàn ông lạ trong một ngôi nhà lạ. Ngay cả chính Erika cũng đi đến kết luận rằng chẳng bao giờ nàng mặc những váy áo này. Nghĩa vụ làm mẹ là giúp con đưa ra quyết định và tránh những quyết định sai lầm. Sau này người ta sẽ không phải vất vả làm lành những vết thương, vì người ta trước đó không tạo điều kiện cho nó xảy ra. Bà mẹ muốn tự mình giảng cho con gái một đòn rồi sau đó quan sát quá trình lành bệnh hơn.

Cuộc nói chuyện cú leo thang cho đến khi những lời cay độc phun vào tất cả những đứa đứng cạnh Erika dám vượt lên hay đe dọa sẽ vượt lên. Không nhất thiết phải để cho chúng muốn làm gì thì làm! Con vẫn còn cho phép chúng! Nhẽ ra con có thể ngăn được chúng, nhưng con không đủ khéo léo, Erika. Khi một cô giáo quyết định ngăn cản, ít nhất chỉ trong lớp mình, thì không một đứa nào ngoài mong đợi có thể thành đạt và trở thành nghệ sĩ dương cầm hay đi xa hơn được. Chính con không trở thành nghệ sĩ dương cầm thì làm sao những đứa khác cũng ở vị trí giống con và từ chính cái lò con luyện lại có thể đạt được?

Erika nắm lấy cái váy tội nghiệp trong tay, vẫn còn sụt sịt im lặng và buồn bã treo lên cùng những váy dài, vết, chân váy, áo khoác, cả cây trong tủ. Tất cả nàng đều chưa từng mặc. Chúng chỉ chờ ở đây mỗi tối khi nàng về nhà. Lúc ấy chúng sẽ được lôi ra, úm trước người và ngắm nghía. Vì chúng thuộc về nàng. Mẹ có thể lấy đi và mang bán nhưng bà không thể mặc chúng, tiếc là bà quá to béo với những cái vớ này. Đám đồ không vừa với bà. Tất cả là của nàng. Của nàng. Chúng thuộc về Erika. Những cái váy khiến như sự nghiệp của nàng không bị ngắt quãng. Chúng sẽ không được dùng tới mà bị vượt đi và không bao giờ được mó tới. Erika chỉ muốn sở hữu và ngắm nghía. Từ xa ngắm nghía. Không một lần nào nàng muốn mặc thử. Chỉ giữ bài thơ chất liệu và màu sắc này xa xa và đưa đi đưa lại duyên dáng là đủ, như thể một làn gió xuân vừa khẽ lướt qua. Erika đã thử cái váy này ở hiệu, và bây giờ nàng không bao giờ còn muốn mặc nữa. Erika chẳng thể nhớ lại cảm giác cảm dỗ quý ám ngăn ngủi mà cái váy trong cửa hàng tạo ra. Bây giờ nàng có thêm một cái váy khác trong tủ, nhưng nó là tài sản của nàng.

Trong đêm, khi tất cả đã ngủ chỉ còn một mình Erika thức, khi nửa còn lại của cặp đôi gần liền bởi sợi dây máu mủ - bà mẹ - còn đang yên bình trên chín tầng mây mơ về những phương pháp tra tấn mới, thỉnh thoảng - rất hiếm khi - nàng mở cửa tủ và vuốt ve những nhân chứng của ước mơ bí mật. Chúng cũng không hoàn toàn bí mật, những ước mơ này, chúng hét thật to, nàng đã phải trả bao nhiêu tiền và giờ đây để làm gì, cả đám này? Những màu sắc gào thét hai, ba giọng cùng lúc. Người ta có thể mặc những thứ này ở đâu mà không bị cảnh sát lôi đi? Thường thường Erika chỉ luôn mặc váy và áo len, hoặc vào mùa hè là áo sơ mi. Thỉnh thoảng bà mẹ già giật mình tỉnh giấc và bản năng mách bảo: Nó lại ngắm nghía quần áo, con ranh điệu đà ấy. Bà mẹ hoàn toàn chắc chắn vì cái tủ không tự nhiên kêu cọt két với cánh cửa cho vui.

Điều tệ hại là việc mua sắm váy áo khiến cho thời hạn chuyển đến căn hộ mới của họ bị đẩy đến bất tận, mà trong khi đó bất kỳ lúc nào Erika cũng có nguy cơ bị ái tình trói buộc. Rồi một ngày bỗng nhiên người ta nhận thấy một quả trứng tu hú đục trong tổ của mình. Ngày mai vào bữa sáng, chắc chắn Erika sẽ phải nhận một cảnh cáo nghiêm khắc cho sự nhẹ dạ của mình. Bà mẹ hôm qua suýt nữa có thể chết ngay lập tức vì vết thương trên đầu và vì choáng váng. Erika sẽ nhận được hạn trả tiền, và nàng nên dùng tiền dạy thêm bù vào.

May mắn thay bộ sưu tập u ám còn thiếu một cái váy cưới. Bà mẹ không muốn trở thành mẹ cô dâu. Bà vẫn muốn là một bà mẹ bình thường, bà quyết định cho mình địa vị này. Nhưng hôm nay là hôm nay. Cuối cùng thì bây giờ đi ngủ! Bà mẹ yêu cầu từ chiếc giường đôi, nhưng Erika vẫn còn quay cuồng mãi trước gương. Những mệnh lệnh của bà mẹ như rìu bổ vào lưng. Erika vội vã chạm vào chiếc váy ban chiều quyến rũ với những bông hoa, lần này thì ở đường viền. Nước bông hoa này còn chưa bao giờ hít thở không khí trong lành và cả nước chúng cũng chưa từng biết đến. Chiếc váy này hẳn từ một nhà mốt hạng nhất - điều này Erika có thể chắc chắn - trong trung tâm thành phố Vienna. Chất lượng và tay nghề được đảm bảo mãi mãi, dáng cỡ của cái váy làm theo đúng thân hình Erika. Không ăn quá nhiều đồ ngọt và đồ bột! Ngay từ cái nhìn đầu tiên vào chiếc váy, Erika đã có ngay viễn tượng: mình có thể mặc nó hàng năm trời mà không hề bị lỗi một tí nào. Cái váy này sẽ còn hợp một hàng năm nữa! Lý lẽ này sẽ biến mất trước bà mẹ. Nó sẽ không bao giờ trở thành lỗi một. Mẹ cũng nên nghiêm khắc nghiêm cứu lại trí nhớ của mình, liệu có phải luôn mặc một kiểu váy trong suốt thời thanh xuân? Bà chối từ nó theo nguyên tắc. Mặc dù vậy, Erika hướng về kết luận, mua nó hoàn toàn xứng đáng, với lý do rằng chiếc váy này chẳng bao giờ thành cổ lỗ, ngay cả hai chục năm nữa, Erika vẫn mặc nó

hết như hôm nay.

Thời trang thay đổi nhanh. Chiếc váy này nằm yên không được mặc ngay cả khi hợp nhất. Chẳng ai đến và đòi nhìn ngắm nó. Thời gian đẹp nhất đã trôi qua vô ích và không bao giờ quay trở lại, và nếu có thì cũng phải sau hai chục năm nữa.

Vài học sinh tụ tập lại quyết định chống lại cô giáo dương cầm Erika, nhưng bố mẹ chúng ép buộc tập luyện nghệ thuật. Và từ đó cô giáo Kohut có thể sử dụng sự cưỡng ép này. Hầu hết những kẻ nên dương cầm đều dừng cầm và yêu thích bộ môn nghệ thuật chúng nên học. Thậm chí chúng cũng quan tâm ngay cả khi những người lạ trình diễn ở một hội âm nhạc hay trong nhà hát. Những học sinh so sánh, cân đo, đong đếm. Nhiều học sinh người nước ngoài đến với Erika, mỗi năm một nhiều. Vienna, thành phố âm nhạc! Những gì được thử thách cho đến nay cũng sẽ tiếp tục được thử thách tại thành phố này. Những nút này nổ tung từ cái bụng béo trắng của nghệ thuật đang ngày một phình lên như một xác chết trương không nhấc khỏi nước.

Cái tủ này nhận chiếc váy mới vào. Thêm một cái nữa! Bà mẹ muốn nhìn khi Erika đi khỏi nhà. Cái váy này quá nổi bật, nó không hợp với con. Bà mẹ nói, ở đâu đó phải có một giới hạn, nàng không hiểu bà nói vậy là có ý gì. Bà mẹ chỉ muốn nói đến đấy và không nói thêm.

Bà mẹ chỉ ra cho Erika thấy, nàng, Erika không phải một trong hàng nghìn người mà là một mình duy nhất. Ý nghĩ này không bao giờ rời khỏi mẹ. Hôm nay Erika đã tự nói ngay với mình, nàng là con người cá nhân chủ nghĩa. Nàng cho rằng, không thể ở dưới bất kỳ người nào hay vật gì. Và chỉ đứng cùng thôi cũng đã khó khăn. Một cái gì như Erika chỉ có một lần duy nhất và không thể có lại. Nếu cái gì đặc biệt và không thể thay thế, người ta gọi là Erika. Điều mà Erika luôn ghét bỏ là sự đồng đều hóa dưới mọi hình thức, thí dụ như trong cuộc cải tổ ở trường người ta không cần quan tâm đến bất kỳ tính chất nào thì Erika không chịu xếp cùng vào bất kỳ ai khác, dẫu rằng họ có hợp cạ đến đâu chẳng nữa. Nàng sẽ ngay lập tức nổi trời. Nàng là chính nàng. Đúng như bản thân nàng vốn có và điều đó không thể nào thay đổi. Bà mẹ cảm nhận được những ảnh hưởng xấu ngay cả ở nơi bà không thấy được và luôn muốn bảo vệ Erika khỏi tất cả những gì người ta muốn biến nó thành. Vì Erika là duy nhất, bất chấp vô số mâu thuẫn. Những mâu thuẫn này cũng buộc Erika cương quyết chống lại khi bị quy chuẩn. Erika là một cá tính đơn lẻ được ấn định sâu rõ và hoàn toàn đơn lẻ chống lại đám đông học sinh, một chọi tất cả, và nàng quay bánh lái chiếc thuyền nghệ thuật. Việc đưa nàng vào tập thể không bao giờ lại có thể công bằng. Nếu một học sinh hỏi đến mục đích của mình, nàng nêu lên. "Tính nhân văn" và bằng cách tóm tắt lại nội dung bản *Heiligenstädter Testament*[2] của Beethoven cho các học sinh và đẩy người hùng của nghệ thuật âm thanh lên tượng đài của mình.

Từ những suy xét nghệ sĩ nói chung và cá nhân con người, Erika rút ra điều căn bản: Không bao giờ có thể đặt nàng dưới một người đàn ông nào sau bao nhiêu năm nàng đứng sau mẹ mình. Bà mẹ thì phản đối cuộc hôn nhân của Erika sau này vì con gái tôi không thể nào và không bao giờ có thể đứng sau. Nó là như vậy. Erika cũng chẳng nên chọn một bạn đời nào vì nó không thể uốn nắn được nữa. Nó cũng chẳng phải là một cây non nữa rồi. Nếu không ai chịu lùi bước thì hôn nhân sẽ có kết cục hết sức tồi tệ. Tốt nhất là cứ như con vốn thế, mẹ nói với Erika. Và cuối cùng bà mẹ đã làm cho Erika trở nên như ngày hôm nay. Cô vẫn chưa kết hôn ư, thiếu nữ Erika, bà đưa sữa vào ông bán thịt hời. Bác biết đấy, chả có ai vừa ý cháu cả, Erika trả lời.

Erika xuất thân từ một gia đình toàn những thành viên đơn lẻ bơ vơ như biển báo đứng giữa đồng quê. Có một số ít người như thế. Họ gầy giống cũng chậm và ít y như họ trong cuộc sống luôn chậm chạp và tiết kiệm với mọi thứ. Erika mãi sau năm thứ hai chục của cuộc hôn nhân mới ra đời, cuộc hôn nhân khiến cha nàng phát điên và bị giam trong trại để không trở

nên nguy hiểm cho đời.

Lịch sự giữ im lặng, Erika mua một thỏi bơ. Nàng vẫn còn có mẹ và không cần một người đàn ông nào đến giải thoát. Ngay khi một người họ hàng mới xuất hiện, anh ta sẽ bị ruồng bỏ và chối từ. Mỗi quan hệ với hắn bị cắt đứt ngay khi hắn - như mong đợi - bị chứng minh rằng vô dụng và vô giá trị. Bà mẹ gõ gõ từng thành Vienna với một cây búa nhỏ và rồi lần lượt sa thải. Bà phân loại và chối từ. Bà kiểm tra và vứt bỏ. Dưới cách ấy thì không thể xuất hiện bất kỳ kẻ ăn bám nào - ngừ này luôn muốn cuồn đi những thứ ta muốn giữ. Chúng ta hoàn toàn ở vậy với nhau, chẳng phải vậy sao, Erika, ta chẳng cần ai hết.

Thời gian trôi qua và chúng ta cũng trôi theo. Dưới cái lồng kính đầy phomat họ tự đóng chặt cửa với nhau, Erika và cái nắp bảo vệ tinh chặt, mẹ nàng. Cái lồng chỉ mở ra khi ai đó từ bên ngoài chạm đến và nhắc cao lên. Erika như loài côn trùng trong lớp hổ phách, không thời gian, không tuổi tác. Erika không có lịch sử và nàng cũng chẳng tạo nên lịch sử. Khả năng bò, trườn loài côn trùng này đã đánh mất từ lâu. Erika được nướng trong khuôn bánh bất tử. Và nàng vui sướng chia sẻ sự bất tử này với những nhạc sĩ yêu thích, nhưng sự yêu thích này nàng cũng không thể nhận lại từ mỗi người. Erika tranh đấu từng khoảng nhỏ trong tầm nhìn của những nhà sáng tạo âm nhạc vĩ đại. Đây là nơi tranh đấu nóng bỏng bởi cả thành Vienna đều muốn ít nhất trưng được cái chồi cành vườn ra đây. Erika nhờ nhanh nhẹn cũng chống được một chân xuống đây và bắt đầu đào nền móng. Nàng giành được vị trí này nhờ học tập và trình diễn trung thực. Sau cùng thì trình diễn cũng là một cách sáng tạo. Người trình diễn luôn nêm thêm gia vị vào món súp trình diễn, một cái gì hoàn toàn riêng, hoàn toàn cá nhân. Anh ta nhỏ máu từ tim mình. Ngay dưới trình diễn cũng có mục đích khiêm tốn của mình: chơi thật hay. Dầu sao anh ta cũng vẫn phải đặt mình dưới cha đẻ của tác phẩm, Erika nói. Nàng cũng sẵn lòng thừa nhận rằng đó là một vấn đề với mình. Vì nàng không thể tự đặt mình phía sau. Nhưng Erika có một mục đích chính cũng như mọi nghệ sĩ trình diễn: chơi hay hơn kẻ khác!

Nàng bị kéo vào tàu điện vì sức nặng của nhạc cụ đang lủng lẳng trước và sau người, thêm vào là cả túi sách nhạc chặt căng. Một con bướm treo trên người đủ thứ lủng bùng. Con vật cảm thấy, sức mạnh tiềm tàng trong mình chỉ dành cho âm nhạc thôi thì chưa thỏa mãn. Con vật nắm chặt tay quanh tay đeo của những vĩ cầm, antôn, sáo. Nó muốn hướng sức mạnh mình theo hướng tiêu cực, dầu được lựa chọn. Bà mẹ đưa ra một lựa chọn, một chuỗi dài đầu núm trên vú con bò mang tên âm nhạc.

Nàng đập những nhạc cụ dây và khí và những sách nhạc nặng trĩu vào lưng, vào phía trước mọi người. Những đệm mờ này lại làm vũ khí của nàng bắn ngược trở lại như va vào đệm cao su. Đôi khi có hứng nàng nắm hết nhạc cụ vào túi xách bằng một tay và bí mật ác mố thò nắm tay vào áo măng tô, áo trùm hoặc áo khoác người khác. Nàng đang bồng bế những y phục Áo truyền thống ngay cả khi những chiếc cúc sừng hươu trên áo đang cố lấy lòng, cười ngoác đến tận mang tai. Theo đúng tinh thần phi đội Thần phong nàng tự lấy thân mình làm vũ khí. Rồi tiếp tục dùng chuỗi hẹp của nhạc cụ, khi thì cây vĩ cầm, lúc thì cây antôn nặng trĩu, đánh vào đám người lấm lem vì công việc. Nếu vào ngày rất đông, lúc khoảng sáu giờ, người ta có thể làm bị thương vô khối người chỉ bằng một cú va đập. Không có đủ chỗ để khua khoắng. Nàng là đặc cách của mọi quy luật vây quanh vẫn đập vào mắt nàng, và mẹ thường thích thú giải thích rất tỉ mỉ rằng, vì nàng là đứa con gái duy nhất của mẹ, nên giở nhà ai quai nhà nấy. Trên tàu điện hàng ngày nàng thấy những người mà nàng không bao giờ muốn trở nên như thế. Nàng rẽ dòng người xám xịt đã mua hay lậu vé, những người vừa lên và những người chuẩn bị xuống, những người không nhận được gì từ nơi vừa đi khỏi và không có gì mong đợi ở nơi sắp đến. Thanh lịch thì chắc chắn không phải từ dành cho họ. Có những người xuống tàu trước cả khi họ thực sự ầm chỗ.

Nếu vì cơn thịnh nộ của đám đông nàng bị buộc ra khỏi tàu, ngay ở nơi còn cách nhà rất xa,

nàng thực sự ngoan ngoãn rời tàu, dồn cơn giận vào nắm tay nắm chặt, chỉ để kiên nhẫn chờ đến chuyển tàu sau chắc chắn sẽ đến như tiếng Amen cuối mỗi lời cầu nguyện. Đó là những chuỗi không bao giờ bị đứt đoạn. Sau đó nàng tiến đến một cuộc tập kích mới mẽ được tiếp đầy nhiên liệu. Nàng lão đảo chặt vật bị phủ kín những nhạc cụ tiến vào đám đông tan sở và nổ tung thành từng mảnh ngay giữa đám như một quả bom. Khi cần, nàng cố ý vờ vĩnh nói, làm ơn tôi phải xuống tàu ở đây. Và thế là ai cũng, lập tức nhất trí. Nàng nên rời cái phương tiện giao thông công cộng sạch sẽ ở đây. Chúng không dành cho những kẻ như nàng. Những hành khách giả tiền không thể để những chuyện này thành quen đi được. Họ nhìn cô sinh viên nhạc và nghĩ, âm nhạc đã nâng đỡ tinh thần nàng từ sớm, nhưng nàng chỉ nâng cao được cái nắm đấm. Đôi khi một người trẻ trai tóc hoa râm với những thứ ghê tởm trong túi dết đã bạc phéch chịu tội một cách bất công, vì người ta dễ tin là hần hơn. Hần ta nên xuống tàu và biến đi cùng với đồng bọn trước khi bị một cách tay áo khoác Loden khỏe mạnh tóm lấy.

Cơn thịnh nộ của đám đông, những kẻ suy cho cùng cũng đã trả tiền, luôn có quyền từ bỏ silinh của mình và cũng có thể chứng minh quyền ấy khi soát vé. Họ tự hào chìa ra chiếc vé đã đóng dấu và thế là có hẳn một tàu điện cho riêng mình. Cũng chỉ nhờ đó họ tiết kiệm được hẳn một tuần khổ sở ăn năn đầy sợ hãi với câu hỏi liệu người soát vé có đến không.

Một quý bà, người cũng biết đau hết như bao người khác, hét lớn. Một bên đùi, một phần quan trọng của cuộc sống mà phần lớn trọng lượng của bà đặt lên, bị người ta đánh. Giữa cái đám chen chúc nguy hiểm chết người này, thủ phạm thực sự theo đúng nguồn gốc tội lỗi không thể bị phát giác. Đám đông bao phủ bởi một tràng những lời buộc tội, nguyên rửa, lăng mạ, cầu xin, thề thốt, than phiền. Những lời than phiền tuôn ra từ những cái miệng văng cả nước miếng về những việc riêng, những lời buộc tội được trút vào đầu kẻ khác. Họ đứng chen chúc như cá mòi trong hộp, nhưng nhờ vậy họ vẫn chưa ngập trong dầu mỡ - xúc dầu thánh phải đợi sau thứ bảy.

NÀNG giận dữ dẫm vào một cái xương rỗng cứng, nó thuộc về một người đàn ông. Một ngày, một trong những người bạn học - một cô gái trên đôi cao gót đẹp tuyệt vời như hai ngọn lửa vĩnh cửu trong chiếc áo khoác lông thú kiểu mới nhất - vui vẻ hỏi: Bạn đang kéo lê theo cái gì thế? Gọi nó là cái gì? Ý mình là cái hộp này chứ không phải cái đầu bạn ở mãi trên đó đâu. Nó là một cây antô, nàng trả lời lịch sự. Cái gì, một cây ăngtô á? Tớ chưa nghe cái tên kỳ lạ này bao giờ, cái miệng tô son nói ngọng nghĩnh. Vì một ai đeo nó lượn lờ đi lại, một thứ gọi là ăngtô, chẳng khiến người ta nổi bật thêm chút nào, mọi người phải tránh đường vì nó chiếm quá nhiều chỗ. NÀNG đi lại loanh quanh với nó giữa phố và không ai bắt quả tang.

Những người đang nặng nề bám chặt vào tay nắm tàu điện và những kẻ ngồi như những cây nấm hạnh phúc đáng ghen tị đều đang vươn người lên khỏi tấm thân tàn tạ. Nhưng vô ích, họ không nhìn thêm được gì hơn để có thể bỏ sót một vự ngược đãi chân cẳng người khác bằng vật cứng. Bây giờ nếu ai đó dẫm vào ngón chân tôi thì ngay lập tức một suối ngôn từ thô tục được tuôn ra. "Ai là thủ phạm?" Phiên tòa đệ nhất trên tàu điện thành phố Vienna được quan tâm bởi dư luận cả thế giới được mở ra nhằm tuyên bố lời cảnh cáo và buộc tội. Trong những phim chiến tranh thì ít nhất sẽ có một người tình nguyện đứng ra, ngay cả khi đó là nhiệm vụ cảm tử. Ấy thế những con chó hèn nhất này lại lẩn sau tấm lưng kiên nhẫn của chúng ta. Cả một đàn chuột thợ thủ công đang trước ngưỡng cửa về hưu với túi đồ nghề trên vai đang xô đạp để ra khỏi tàu. Bây giờ những người chăm chỉ này đi bộ đến bến sau. Khi một con cừu đực quấy nhiễu sự yên tĩnh trong đàn cừu trên tàu thì ngay lập tức người ta cần không khí thoáng đãng - thứ có thể tìm thấy bên ngoài. Người ta cần oxy để thổi căng quả bóng giận dữ để hành hạ bà xã khi về nhà, thiếu nó có khi không thực hiện được. Một vật gì đó không rõ màu sắc hình dáng chuyển sang lăn, trượt. Một vật khác kêu ré lên như bị chọc tiết. Một lớp sương mù xịt dày đặc do chất độc người dân Vienna bốc hơi bao phủ khắp bãi cỏ quần chúng. Một người thậm chí còn đề nghị án tử hình vì buổi tối nghỉ ngơi bị phá hỏng sớm hơn lệ thường. Hết sức giận dữ. Buổi tối yên bình nhẽ ra phải bắt đầu từ hai mươi phút trước thì hôm nay đến giờ này vẫn chưa thấy đâu. Hoặc sự yên tĩnh đầy đột ngột bị cắt ngang, bị cắt ngang y như gói cuộc sống in

màu sắc sỡ của nạn nhân - có kèm hướng dẫn sử dụng - mà lúc này không thể đặt trả trở lại giá để đồ được nữa. Nạn nhân lúc này không thể đơn giản thả nhiên mà với lấy một gói hàng mới, còn nguyên vẹn được nữa, hẳn đã bị người bán hàng giữ lại do ăn cắp đồ. Xin đi theo tôi và làm như không có gì đặc biệt xảy ra! Nhưng cánh cửa dẫn đến - dường như dẫn đến - phòng phụ trách chi nhánh là một cửa giả, và ngoài siêu thị mới cứng không còn có những quảng cáo cho các mặt hàng mới trong tuần, chẳng có gì cả, hoàn toàn không, chỉ có bóng tối và một khách hàng chưa từng tham lam, rơi xuống vực thẳm không đáy. Một ai đó lên tiếng với giọng văn hành chính thông dụng trên các phương tiện giao thông công cộng: Anh ra khỏi xe điện ngay! Từ xương sọ mọc chồi ra một chòm râu dê vì người đàn ông này đang giả làm một thợ săn.

Nàng tuy nhiên đã kịp thời cúi xuống chuẩn bị cho một trò ác độc mới. Trước hết, nàng phải dựng chân đồng nhạc cụ xuống. Nó dựng thành một dạng hàng rào quanh nàng. Vờ như buộc lại dây giày để chuẩn bị thất thông lọng vào cổ người đứng bên cạnh. Nàng cầu tùy hứng người đàn bà này hay kia, chẳng nào họ nhìn cũng hết nhau, thật mạnh vào đùi. Mẹ góa này chắc chắn sẽ tím bầm. Nạn nhân kiểu này phun bắn lên trong đêm một nguồn nước chói sáng, rục rở cuối cùng cũng đứng trong tâm điểm chú ý, vạch những vạch ngắn, rõ ràng trong những quan hệ gia đình và đe dọa - đầu tiên là người chồng đã chết của mẹ - sẽ còn trở nên kinh khủng hơn với kẻ ô nhục này. Rồi khi đó mẹ sẽ gọi cảnh sát! Cảnh sát không đến vì họ còn có nhiều việc khác cần quan tâm.

Một ánh nhìn vô hại của nàng nữ nhạc sĩ lướt qua mặt bà. Nàng làm như thể đang dành trọn cho những sức mạnh huyền bí luôn được nghiền ngẫm, đẩy cao đến những đỉnh cao cảm xúc lãng mạn của âm nhạc và không còn bất kỳ ý nghĩ nào sót lại cho mọi vật xung quanh. Dân tình đồng thanh cho rằng: chắc chắn không phải cô gái với những máy móc bảo vệ vây quanh kia. Dân tình mới hay nhầm lẫn làm sao, và lần đó cũng vậy.

Đôi khi một người nghĩ thật kỹ lại và kết quả là anh ta chỉ đúng nữ thủ phạm: Chính là mày! nàng bị tra hỏi xem có gì để nói dưới ánh sáng công lý chói chang này. NÀNG không nói gì. Cái kẹp chì mà hướng dẫn viên gắn vào hai cạnh vòm miệng lúc này ngăn cản hữu hiệu việc nàng vô thức tự cáo buộc mình. Nàng không tự bảo vệ mình. Một vài người vớ ngay lấy việc những người khác đang buộc tội một kẻ cầm điếu. Một tiếng nói lý trí xác nhận, một người chơi đàn vĩ cầm không thể nào cầm điếu. Có lẽ nó chỉ bị cầm và mang vĩ cầm đi đâu cho người ta. Họ chắc chắn không thể thống nhất và đành bỏ dở kế hoạch. Ý nghĩ về chén rượu trắng cuối tuần đã ám sẵn khắp cơ thể và tiêu hủy hàng kí lô những suy nghĩ khác. Rượu sẽ chăm lo nốt phần còn lại. Đất nước của bọm rượu. Thành phố của âm nhạc. Cô gái nhìn xa xăm mãi vào trong thế giới xúc cảm, và kẻ buộc tội nàng tốt nhất nên nhìn sâu mãi xuống đáy vại bia, và như vậy hẳn im lặng trước cái nhìn của nàng.

Chen lấn, xô đẩy nằm dưới tầm phẩm cách của nàng. Vì đám đông thì xô đẩy, một nghệ sĩ vĩ cầm hay nghệ sĩ antô không xô đẩy. Vì niềm vui nhỏ nhỏ này, nàng thậm chí phải đánh đổi cả chuyện sẽ về nhà muộn, nơi bà mẹ đã đứng chờ sẵn với cái đồng hồ bấm giây và những lời cảnh cáo. Những hành hạ này nàng vẫn nhận lấy cho mình dầu rằng suốt cả buổi chiều này nàng đã chơi nhạc, tập trung suy nghĩ, kéo vĩ cầm và cười nhạo những kẻ kém cỏi hơn. Nàng muốn đem lại sự kinh hãi, khiếp đảm cho con người. Những cảm giác như vậy có đầy trong các tập chương trình biểu diễn hòa nhạc.

Một thính giả hòa nhạc nhận những lời dẫn chương trình biểu diễn để giải thích cho một thính giả khác xem ông cảm nhận nỗi đau âm nhạc từ tận thẳm sâu đáy lòng như thế nào. Vừa mới rồi ông ta đọc nó và những điều tương tự. Nỗi đau của Beethovens, nỗi đau của Mozart, nỗi đau của Schumann, nỗi đau của Bruckner, nỗi đau của Wagner[3]. Những nỗi đau ấy lúc này đã là sở hữu của riêng ông, và ông đồng thời cũng là chủ sở hữu của nhà máy giày Pöschl hoặc chuyên bán buôn vật liệu xây dựng Kotzler. Beethoven dịch chuyển cái đòn bẩy của sự sợ hãi và do thế họ khiến những nhân viên của mình nháy nhót kinh hãi. Một nữ tiến sĩ đã gân gỏi từ lâu với nỗi đau này. Từ mười năm nay bà đã tìm hiểu về bí mật cuối cùng trong bản

Requiem[4] của Mozart. Cho mãi đến giờ bà vẫn chưa tiến thêm được bước nào vì tác phẩm này không thể tìm hiểu. Chúng ta không thể hiểu nổi! Nữ tiến sĩ nói, tác phẩm ấy được ủy thác là thiên tài nhất trong lịch sử âm nhạc, đó là điều chắc chắn đối với bà và một số ít người khác. Bà tiến sĩ là một trong số ít người được lựa chọn và biết rằng, có những điều mà ngay với những ý chí mạnh mẽ nhất cũng không thể tìm hiểu được. Vậy còn có gì nữa để giải thích? Không thể giải thích được những tác phẩm ấy ra đời như thế nào. Cũng như một vài bài thơ mà người ta cũng chẳng nên phân tích. Một người lạ mặt đầy bí hiểm trong áo khoác đen đã trả trước cho cho bản *Requiem*. Bà tiến sĩ và những người khác, những người đã xem bộ phim về Mozart đều biết: đó chính là thần chết! Với ý nghĩa này bà đã ngoạm được một lỗ vào vỏ ngoài của một trong những người vĩ đại nhất và tống nó vào phía trong con người ông. Trong nhiều trường hợp hăm hủu người ta lớn lên theo những người nổi tiếng.

Đám người thối tha đang xô đẩy NÀNG không ngừng ngót. Người ta luôn đẩy mình vào vị trí của nàng. Đám đông cướp đoạt không chỉ nghệ thuật mặc dù chúng không có quyền, không, chúng còn kéo theo cả người nghệ sĩ. Chúng kiếm một chỗ giữa những nghệ sĩ và ngay lập tức đập vài cửa sổ ra thế giới bên ngoài để được nhìn ngó và nhìn ngó. Với những ngón tay vuốt mỗ hôi Klotz Klotzer[5] gõ ra những thứ chỉ thuộc về một mình nàng. Chúng hát theo Cantilena[6] ngay khi không được hỏi hay gọi chúng theo đuổi một chủ đề với ngón trỏ ướm nhoet, tìm kiếm chủ đề tiếp theo thích hợp, không thấy và tự hài lòng với việc gặt đầu mà quay lại và nhắc lại lần nữa chủ đề chính, những thứ chỉ cần nằm vậy đuôi cũng được thừa nhận. Đối với đa số thì sự quyến rũ nhất của người nghệ sĩ chính nằm ở chỗ thừa nhận những gì mà họ tin rằng đã nhận ra.

Những cảm xúc dồi dào nhấn chìm ông bán thịt. Ông không thể tự vệ ngay cả khi vốn quen với nghề toàn máu me. Ông dờ người vì kinh ngạc. Ông không gieo, ông không gặt, ông nghe không tốt nhưng ông có thể được người ta nhìn thấy khi đến một buổi giao hưởng công cộng. Bên cạnh ông là những thành viên nữ của gia đình đi cùng.

NÀNG đá vào gót chân phải của một bà già. Mỗi nhóm nàng đều có thể sắp xếp cho nó vào đúng chỗ của mình trước đây. Chỉ mình NÀNG có thể đẩy mỗi âm thanh[7] về đúng nơi mà nó thuộc về. Nàng gói sự vô thức của những con cừu be bé này trong sự khinh bỉ của mình và nhờ vậy để trừng phạt chúng. Cơ thể nàng là một cái tủ lạnh lớn có thể bảo quản tốt nghệ thuật.

Bản năng sạch sẽ của nàng hết sức nhạy cảm. Những thân xác bẩn thỉu dựng thành những rừng nhựa cây vòng quanh. Không chỉ nhờ bản từ thân thể, những dạng thô nhất của sự không tinh sạch như những gì thoát ra từ nách, háng, mùi khai nước tiểu phảng phất từ bà già, mùi nicotin trào ra từ mạng tĩnh mạch, lỗ chân lông của ông già, vô số những đồng thực phẩm rẻ tiền bốc lên từ da dày, không chỉ mùi mật ghê tởm từ đám gàu, mùi hôi thối từ lưỡi dao vi phẫu cắt đứt ngay dưới những móng tay vẫn lọt vào mũi những người được luyện tập - những căn bã thừa khi đốt cháy dinh dưỡng không màu, những đồ thường thức xam xám, từ da - nếu người ta có thể gọi chúng tống vào miệng đó là thưởng thức - hành hạ khứu giác NÀNG, cơ quan vị giác - không, tồi tệ nhất với NÀNG, lại là cách hiện diện của chúng trong từng cá nhân và cách từng cá nhân ấy trở tráo thuộc về cả bọn. Chúng thậm chí còn chen vào cả trong ý nghĩ của nhau, trong những chăm chú thắm sâu nhất.

Vì thế chúng bị trừng phạt. Bởi nàng. Ấy nhưng không bao giờ nàng tống khứ chúng đi được. Nàng xé nhỏ, lắc lắc chúng như con chó với mồi ăn. Và đầu cho không được hỏi đến, chúng lùng sục quanh nàng, ngấm ngía những ý nghĩ thắm sâu nhất của nàng và dám quả quyết rằng chúng chẳng thể bắt đầu bất kỳ cái gì với ý nghĩ ấy và chúng cũng chẳng thích thú gì! Đến Werber hay Schönberg chúng cũng còn dám quả quyết rằng họ không làm chúng hài lòng nữa kia mà.

Bà mẹ vặn vít mở nắp trên đầu nàng, luôn luôn không hề báo trước, tự tin phóng tay vào trong, lục lọi và bới tìm. Bà quăng mọi thứ lung tung và không để bất kỳ vật gì vào đúng chỗ

của nó. Bà lấy một vài thứ sau thoảng chọn lựa, soi xét dưới kính lúp rồi rồi sau đó quăng đi. Những thứ khác bà mẹ để lại và lau chùi bằng bàn chải, mút và khăn lau. Chúng sẽ được làm khô thật chóng và lại vắn vít vào. Như lưỡi dao trong máy cắt thịt.

Bà già này là kẻ vừa lên tàu dù không hề báo với người quản lý. Mụ nghĩ mụ có thể bí mật tiến vào đây, trong cái tàu này. Thật ra mụ đã bị tổng ra khỏi cuộc sống từ lâu và mụ cũng biết vậy. Trả tiền bây giờ chả bổ công. Vé sang thế giới bên kia mụ cũng đã có sẵn trong túi xách rồi. Nó hẳn cũng có hiệu lực trong xe điện.

Lúc này, một quý bà hỏi đường nàng và nàng không trả lời. Nàng không trả lời dù biết rõ con đường. Bà này không dễ yên như vậy mà sục khắp toa tàu và lôi mọi người ra khỏi chỗ để lơ lảo tìm bến xuống. Mụ là một kẻ lang thang độc ác trong rừng có thói quen dùng cây gậy mỏng chọc phá sự trầm ngâm của đám kiến vô tội. Mụ khiến mọi con thú bị gây rối đến phun axit. Mụ là một trong những kẻ theo nguyên tắc phải lật mọi hòn đá, cho dù phía dưới có thể có rắn. Mọi khoảng trống, dù cho có nhỏ đến đâu, chắc chắn sẽ bị mụ cào bằng để kiểm soát và quả mọng. Loại người này là như vậy. Chúng phải vắt kiệt từng giọt cuối cùng của mỗi tác phẩm nghệ thuật và giảng giải đến khản cổ cho tất cả mọi người. Trong công viên, các ghế băng phải được lau sạch bằng khăn trước khi ngồi. Trong quán ăn dao đĩa được cọ bóng loáng với khăn ăn. Với cây lược chải bụi chúng lung sục những sợi tóc, thư từ, vết mỡ khắp chiếc áo vest của người bà con gần.

Và bây giờ quý bà này than phiền rõ to rằng không ai có thể cho bà thông tin. Bà quả quyết rằng không ai muốn chia sẻ thông tin ấy. Quý bà đây thay mặt cho đa số ngu dốt, vì bà đang thừa thãi một thứ duy nhất: Sự hiểu biết. Bà thách thức bất kỳ ai nếu cần thiết.

Nàng xuống tàu đúng nơi cái ngõ người đàn bà đã hỏi và chế nhạo mụ bằng cách ấy.

Con trâu cái hiểu ra và cái pít tông của mụ đẩy xuống chặt cứng vì tức giận. Ngay sau đây mụ sẽ nhắc lại đoạn đời này cho một người bạn gái bên món thịt bò với đậu như thể mong cuộc đời từ bản tin gay cấn nhỏ này mà được kéo dài thêm ra, như thể với mụ không phải thời gian trong suốt câu chuyện vẫn đều đặn trôi, và do vậy bỏ lỡ cơ hội cho những trải nghiệm mới.

NÀNG quay lại ngó quý bà đang hoàn toàn mất phương hướng dăm lần trước khi đi về con đường quen thuộc dẫn về tổ ấm quen thuộc. Nàng mỉm cười với quý bà nọ mà quên rằng chỉ một vài phút nữa nàng cũng sẽ bị thiêu thành tro dưới ngọn lửa ống hàn của bà mẹ vì về nhà quá muộn. Lúc ấy cả nghệ thuật cũng không thể an ủi nổi NÀNG, dẫu rằng nghệ thuật luôn hứa hẹn nhiều điều, đặc biệt là một nguồn an ủi. Có đôi khi hiển nhiên nghệ thuật gây ra nỗi đau đầu tiên.

Erika[8], loài hoa đồng nội. Tên nàng được lấy từ loài hoa này. Trước khi sinh có thứ gì bên lén và dịu dàng lửng lơ ngay trước mắt bà mẹ. Khi bà sau đó ngắm nghía cục thân xác vừa bắn ra khỏi người mình, thì ngay lập tức bà bắt đầu nhào nặn nó không thương xót để giữ cho trong sạch và tinh tế. Chỗ này bỏ một mẩu, và cả chỗ đó nữa. Một cách bản năng mỗi đứa trẻ đều lần đến bắn thủ, cắt đứt nếu người ta không giằng chúng lại. Từ sớm bà mẹ đã chọn cho Erika một trong bất kỳ loại hình nghề nghiệp nghệ thuật, để rồi từ đó ta chỉ cần vắt tiền từ sự thanh cao do phải vất vả mới đạt được ấy, trong khi đám đông tầm thường đứng ngưỡng mộ vây quanh nữ nghệ sĩ tán thưởng. Cuối cùng thì lúc này Erika cũng đã được chau chuốt xong xuôi, bây giờ nàng nên đưa chiếc xe âm nhạc vào đúng làn đường và bắt đầu sự nghiệp nghệ thuật ở chỗ đó. Một đứa trẻ như thế này cũng không phải để làm những việc thô kệch, chân tay nặng nhọc và việc nhà. Ngay từ khi sinh ra nàng đã được ban cho sự tinh tế của ca, vũ, nhạc cổ điển. Nữ nghệ sĩ dương cầm lòng danh thế giới, - đó là hình mẫu lý tưởng của bà mẹ - ,và để

đưa trẻ tìm thấy lối thoát qua những khó khăn, bà mẹ phang mỗi góc một biển chỉ dẫn dọc đường đồng thời vào cả Erika khi nàng không chịu tập luyện. Bà cảnh báo Erika trước những kẻ ganh tị ngáng đường luôn cố thử hủy hoại những gì người khác đạt được và hầu hết là giới tính nam. Đừng để bị xao lãng! Erika không được phép ngưng nghỉ ở bất kỳ một nấc bậc nào, nàng không được tựa vào dùi xuyên đá, vì mọi chuyện lại tiếp tục ngay lập tức. Lên những bậc tiếp theo. Thú dữ trong rừng đến gần tới mức nguy hiểm và muốn kéo Erika cùng hóa thú. Những đối thủ muốn lừa nàng vào bẫy dưới cái vỏ chỉ lối dẫn đường. Người ta mới dễ sa ngã làm sao! Bà mẹ miêu tả sinh động cái vực thẳm để nàng con gái canh chừng. Lưng danh thế giới ngự trị trên đỉnh cao mà không bao giờ số đông có thể với tới. Nơi đó gió lạnh thổi, người nghệ sĩ cô đơn và cũng thú nhận điều đó. Chừng nào bà mẹ còn sống và tiếp tục vẽ ra tương lai cho Erika thì chỉ duy nhất một điều được quan tâm: Đỉnh cao tuyệt đối trên thế giới.

Bà mẹ đẩy lên từ phía dưới vì bà đứng với đôi chân bám chắc trên nền đất. Và nhanh chóng Erika đã không còn đứng trên mảnh đất vốn được kế thừa mà đứng trên lưng một kẻ khác, kẻ vừa bị nàng dùng mưu đồ tống ra. Một cái nền chao đảo. Erika đứng kiểng chân trên lưng mẹ, bám chặt mười ngón tay được tập luyện vào một chỗ nhô ra từ trong đám đá, tưởng như một đỉnh cao, căng bắp tay kéo và kéo nhích lên. Lúc này mũi nàng đã đặt trên rìa và chỉ để thấy một tảng đá mới, còn dựng đứng hơn chặng đầu. Nhà máy đá Danh vị có tại đây một chi nhánh và dựng sẵn những sản phẩm đã thành tảng, bằng cách ấy cũng không mất quá nhiều tiền lưu kho. Erika lướt qua một trong những tảng đá và ngỡ như buổi biểu diễn ấy đã đủ cho cuộc thi Chopin. Nàng tin chỉ thiếu vài milimet nữa thôi, nàng sẽ ở đỉnh!

Bà mẹ chế nhạo Erika vì quá e lẹ. Lúc nào con cũng là đứa cuối cùng! Kiểu ngại ngùng tiểu thư ấy sẽ chẳng mang lại gì hết. Người ta luôn luôn ít ra thì phải trong ba đứa đầu tiên, tất cả những đứa đến sau vụt vào sọt rác hết. Bà mẹ thường nói như vậy, bà muốn điều tốt nhất và không muốn thả đứa bé ra ngoài phố, để cho nó khỏi chỉ tham gia những trận đấu thể thao và rồi xao lãng luyện tập.

Erika không muốn quá nổi bật. Nàng nhẹ nhàng đứng lại và chờ người khác kiểm cho nàng cái gì, con thú mẹ bị thương than vãn như vậy. Bà chua chát than thở rằng, mình bà phải chăm lo tất cả mọi thứ cho đứa con, và hoan hỉ lao mình vào cuộc chiến. Erika hào hiệp tự đặt mình cuối cùng và điều ấy chưa một lần mang lại cho nàng vài xu tiền quà cho tất chân hay quần lót.

Bà mẹ huyền thuyên với bạn bè và họ hàng, nhưng với nhiều người trong số đó thì không, vì người ta đã hoàn toàn loại bỏ chúng từ trước để tách những ảnh hưởng xấu khỏi đứa trẻ khi chúng nhiệt tình không chịu công nhận rằng bà đã sinh ra một thiên tài. Bà cảm nhận được điều ấy ngày càng rõ rệt hơn, cảm giác đến từ cái mỏ của một con chim mẹ. Erika là một thiên tài biểu diễn dương cầm, chỉ có điều nó còn chưa thực sự được phát hiện. Nếu không hẳn Erika đã vượt cao hơn hẳn đỉnh núi như một sao chổi ấy. Sự ra đời của Jesu hài đồng đem ra so thì cũng chỉ là cút.

Hàng xóm chấp nhận nghĩa vụ. Họ thích thú lắng nghe khi cô bé tập đàn. Y như trên đài phát thanh nhưng đây lại không mất tiền. Chỉ cần mở cửa sổ và có thể thêm cửa chính, thì âm thanh đã tràn vào và lan rộng như khí độc đến những ngõ ngách cuối cùng. Cảm phần vì tiếng ồn, những người quanh vùng giữ Erika lại và yêu cầu được yên khi gặp trên đường phố. Bà mẹ kể cho Erika nghe niềm hoan hỉ của láng giềng về buổi tập xuất sắc. Erika được mang trên dòng suối nhỏ bé của lòng nhiệt thành mẫu tử như một bãi nước bọt. Sau đó nàng ngạc nhiên khi nhà bên than phiền. Về những than phiền ấy mẹ không bao giờ báo lại cho nàng!

Thế rồi theo tháng năm Erika còn vượt cả mẹ trong việc hỉ mũi vào kẻ khác. Những kẻ nghiệp dư này cuối cùng cũng chẳng để làm gì mẹ ạ, nhận xét của họ thì thô thiển, ngay cả cảm nhận thô cũng không đủ, chỉ có những người chuyên nghiệp trong nghề là đáng kể. Bà mẹ đối lại: Đừng có mà chê nhạo lời khen của những người bình dị, họ nghe nhạc bằng trái tim và vì thế mà vui thú hơn những kẻ bị nhồi nhét, bị làm hư hỏng, vĩ cuồng. Chính bản thân bà mẹ không

hiếu gì về âm nhạc, nhưng bà lại ép đứa con vào cái ách âm nhạc. Nó nhanh chóng biến thành một cuộc thi đấu công bằng, không khoan nhượng giữa hai mẹ con vì đứa trẻ nhanh chóng nhận ra rằng về mặt âm nhạc nó vượt qua mẹ mình. Đứa trẻ là thần tượng của bà mẹ, mà đòi hỏi duy nhất, một điều nhỏ bé là cuộc sống của chính nó. Bà mẹ muốn tận dụng sống lại được từ cuộc sống của chính đứa trẻ.

Erika không bao giờ được kết giao với những người tầm thường, nhưng nàng luôn được phép nghe những lời khen của họ. Giới chuyên môn tiếc rằng chẳng khi nào khen nàng. Một số phận phi âm nhạc, không chuyên đã tôn vinh Gulda, và Brendel, Argerich và Pollini và những người khác[9]. Nhưng khi ngang qua Erika thì số phận cứ bướng bỉnh mà quay ngoắt mặt đi. Cuối cùng thì số phận vẫn muốn tiếp tục công bằng chứ không xoay chuyển bởi chiếc mặt nạ quyền rũ. Erika không xinh đẹp. Nếu nàng muốn trở nên xinh đẹp, ngay lập tức bà mẹ sẽ cấm đoán. Erika vô vọng vươn tay về phía số phận, nhưng số phận không tìm ra một nghệ sĩ dương cầm nào từ nàng. Erika bị hất xuống đất như một đám mạt cưa. Erika không biết chuyện gì xảy ra với mình vì nàng đã ngang ngửa với những người vĩ đại khác từ rất lâu rồi.

Rồi vào một ngày, Erika thất bại hoàn toàn trong một buổi tổng kết hòa nhạc quan trọng của trường nhạc. Nàng thất bại trước những người thân của đối thủ và bà mẹ, người đã tiêu những đồng xu cuối cùng cho váy áo Erika mặc trong buổi hòa nhạc đã đến đó một thân một mình. Sau đó bà mẹ tát vào mặt Erika, vì ngay những người hoàn toàn nghiệp dư trong giới âm nhạc cũng có thể nhận thấy sự thất bại từ khuôn mặt của nàng, ngay cả khi không đọc thấy từ những ngón tay. Erika đã không chọn lấy cho buổi hòa nhạc ấy một bản dành cho đám đông đang ngay một lan rộng mà là một đấng cứu thế, điều mà mẹ nàng trước đó đã hết sức cảnh báo. Đứa con bằng cách này không thể nào lọt vào được trái tim của đám quần chúng mà nó và mẹ vốn vẫn khinh thường. Đầu tiên là vì nó luôn chỉ là một phần nhỏ bé, mờ nhạt giữa quần chúng và tiếp đó nó không bao giờ muốn là một phần nhỏ bé mờ nhạt của đám quần chúng ấy.

Nhục nhả Erika loạng choạng ra khỏi trường đấu, ngượng ngịu khi nhận được sự cổ vũ của thánh giả duy nhất - mẹ. Ngay cả cô giáo của nàng, một nữ nghệ sĩ dương cầm có tiếng trước đây cũng mắng mỏ Erika nặng nề vì mất tập trung. Một cơ hội lớn không được tận dụng và không bao giờ quay trở lại. Sẽ nhanh chóng đến một ngày mà lúc ấy chẳng còn ai muốn ghen tị và Erika cũng không còn là ước mơ của bất kỳ ai nữa.

Tất cả những gì còn lại với nàng là chuyển sang ngành giảng dạy. Một bước khó khăn cho một giáo viên dương cầm khi đột nhiên phải đương đầu với những kẻ bắt đầu bập bẹ và những người có tâm niên nhạt nhẽo. Trường đào tạo và học viện âm nhạc cũng thuộc lĩnh vực đào tạo âm nhạc tư nhân kiên nhẫn nhả vào những thành phần thực chất thuộc về bãi rác hoặc khả quan nhất là một sân bóng. Nhiều thanh niên như thời xưa vẫn hướng tới nghệ thuật, phần lớn là bị cha mẹ hướng vào, vì chính những vị phụ huynh này không hiểu gì về nghệ thuật, mà chỉ biết đến sự tồn tại của nó trên đời. Họ vui thích vì vậy! Và hơn nghệ thuật lại tiếp tục gạt bỏ rất nhiều người, vì nó cũng phải có một giới hạn. Giới hạn ngăn cách giữa những người có năng khiếu và không có năng khiếu mà Erika đặc biệt lòi ra trong suốt quá trình giảng dạy, trong quá trình phân loại đã đền bù cho nàng rất nhiều vì chính nàng đã từng bị loại ra như ngựa khỏi bầy cừu. Nam nữ học sinh của Erika có đủ các thành phần thô lậu nhất và trước đó cũng chưa từng được đưa ra kiểm tra, thưởng thức. Chỉ thỉnh thoảng có một đóa hồng nhưng phía dưới. Với một số học sinh ngay từ năm đầu tiên Erika đã cho ra thành công được một hay vài bản Sonate Clementi, trong khi một số khác vẫn còn đang cầu nhàu cào bới loạn quanh những bản Czerny đầu tiên, và bị đuổi ở kỳ thi giữa kỳ vì chúng hoàn toàn không muốn tìm ra lá hay hạt gì, trong khi bố mẹ chúng tin chắc rằng chẳng mấy chốc những đứa con của họ sẽ được chén patê. Niềm vui lẫn lộn của Erika là những đứa học sinh thông minh tiến bộ, những đứa đã cố gắng. Từ chúng có thể tìm ra những bản nhạc Sonate của Schubert, Keisleriana của Schumann, Sonate của Beethoven, những đỉnh cao trong cuộc đời mỗi người học dương cầm. Dụng cụ lao động hay vẫn bị gọi là gã-nhà-quê-quái-quỷ, bài tiết ra những tạp chất lộn xộn và bên cạnh đó là gã-nhà-quê-quái-quỷ dành cho giáo viên mà chỉ Erika được chơi, trừ khi phải

tập một bản nhạc dành cho hai dương cầm.

Sau cứ mỗi ba năm một học sinh dương cầm phải bước vào trình cao hơn để được như vậy phải đỗ kỳ thi vượt trình. Phần lớn công việc của kỳ thi này được giao cho Erika, nàng phải lên máy những động cơ học sinh lừ đừ này bằng cách tiếp ga mạnh mẽ. Đôi khi những cỗ máy này khởi động không đúng cách vì nó muốn những việc hoàn toàn khác liên quan đến âm nhạc thí dụ như theo cách nó tuôn những ngôn từ như suối nhạc vào tai một đứa con gái. Những điều đó Erika không muốn thấy và sẽ chấm dứt nó nếu có thể. Erika thường xuyên diễn thuyết trước các kỳ thi rằng, sai vài nốt nhạc còn ít tệ hại hơn biểu diễn cả bản nhạc mà hoàn toàn sai về tinh thần, một tinh thần không đúng với tác phẩm. Nàng diễn thuyết vào những cái tai điếc đặc bịt chặt vì sợ hãi. Vì với nhiều học sinh thì âm nhạc là một bước tiến từ sâu thẳm tầng lớp lao động đến tầng lớp nghệ sĩ cổ áo trắng tinh. Chúng sau này nhất định cũng sẽ trở thành những thầy cô giáo dương cầm. Chúng sợ rằng, trong kỳ thi những ngón tay ướt nhẹp đầy sợ hãi do những phách gõ nhanh sẽ bị trượt nhảm phím. Do vậy Erika có thể nói về việc thể hiện nhiều như nàng muốn, chúng chỉ mong chơi được đúng đến cuối bản nhạc.

Ý nghĩ của Erika vui vẻ hướng về Walter Klemmer, cậu trai tóc vàng xinh đẹp thời gian gần đây luôn là người đến đầu tiên mỗi sáng và về cuối cùng hàng tối. Con ong chăm chỉ, Erika phải thừa nhận như vậy. Cậu ta là sinh viên trường kỹ thuật, nơi học về điện, và những tính chất hữu ích của nó. Thời gian gần đây cậu chờ cho đến hết tất cả các học sinh, từ những đứa rụt rè trong lớp tập ngón đầu tiên đến những đứa đã thành thàn cả trong Phantasie f-Moll, bản 49 cuối cùng của Chopin. Cậu ta như thể có quá nhiều thời gian thừa thãi, điều gần như không thể đối với một sinh viên giai đoạn cuối. Erika hỏi cậu ta một ngày nọ, liệu cậu có muốn tập Schönberg hơn thay vì cứ ngồi loay hoay quanh ở đây một cách vô ích như thế này. Cậu không phải học gì ở trường đại học ư? Không lên lớp, không bài tập, không gì cả? Nàng được biết rằng lúc này đang là kỳ nghỉ, điều mà nàng không hề nghĩ tới mặc dù nàng cũng dạy nhiều sinh viên khác. Kỳ nghỉ của học sinh trường nhạc không trùng với trường đại học, nghiêm khắc mà nói thì không bao giờ có kỳ nghỉ trong nghệ thuật, chúng theo đuổi nghệ sĩ khắp mọi nơi và điều ấy hoàn toàn hợp lý.

Erika ngạc nhiên hỏi vì cậu luôn đến từ sớm như vậy cậu Klemmer. Khi người ta học bản 33b của Schönberg như cậu thì không thể thấy hứng thú với cuốn “Những điệu hát vui nhộn, những âm thanh vui nhộn” được. Vì sao cậu lại ngồi nghe? Cậu Klemmer chăm chỉ nói dối, rằng người ta luôn có thể học được cái gì đó ở bất kỳ chỗ nào và ngay cả khi chỉ rất ít. Sự học có thể bắt nguồn từ bất kỳ thứ gì, tay lừa phỉnh - không có gì hay ho hơn để làm - nói. Cậu còn viện dẫn thêm rằng ngay cả từ những thứ nhỏ xíu của em cậu thì chính cậu cũng tìm ra được điều gì đó chừng nào còn ham muốn hiểu biết. Chỉ trừ khi người ta buộc phải bỏ qua những điều nhỏ nhoi để đi xa hơn. Một học sinh không được thiếu kiên nhẫn trong những điều nhỏ nhặt nếu không chúng sẽ cản trở sự tiến bộ của cậu.

Bên cạnh đó chàng trai trẻ luôn hứng thú lắng nghe nàng biểu diễn, ngay cả khi chỉ với những bài e a căn bản hay giọng H trưởng. Erika nói, xin đừng quá chiều chuộng cô giáo dương cầm già nua này, cậu Klemmer, và cậu Klemmer trả lời rằng không một ai có thể nói nàng già nua và cả sự chiều chuộng cũng không đúng nốt, vì chúng hoàn toàn nghiêm túc và đến từ sâu thẳm. Đôi khi cậu chàng xinh đẹp ấy xin được chiếu cố giao thêm bài tập vì cậu quá tích cực. Cậu nhìn cô giáo đầy hy vọng và mong chờ cái nháy mắt ra hiệu. Cậu rình chờ một cái chỉ tay. Cô giáo cậu, người đang ngồi cao trên lưng ngựa, dè bủ chàng trai trẻ về Schönberg rằng: ngay chính những bản nhạc ấy cậu còn chưa chơi tốt. Cậu học sinh thích thú được thả mình vào tay những giáo viên như vậy biết bao, ngay cả khi nàng nhìn cậu bằng nửa con mắt khi tay nắm chắc dây cương như vậy.

Về như cậu chàng bảnh trai ấy đang phải lòng con, bà mẹ day nghiêng với tâm trạng buồn bã trong một lần đón Erika ở trường nhạc để hai quý bà đi dạo một vòng tay trong tay gần bó phức tạp vào nhau qua trung tâm thành phố. Thời tiết cũng ủng hộ cuộc đi dạo của hai mẹ con.

Ngoài mặt tiền bày nhiều thứ để ngắm, những thứ mà Erika không nên thấy trong bất cứ trường hợp nào, vì lý do này bà mẹ cuối cùng đã đến đón nàng. Những đôi giày, túi xách, mũ, đồ trang sức trang nhã. Bà mẹ đưa nàng đi vòng hướng khác và phản ánh những chuyện sai lạc hằn, rằng hôm nay chúng ta đi vòng một chút, thời tiết đẹp quá. Trong công viên mọi thứ đã nở hết, trước hết là hồng và uất kim cương, những thứ không bán váy áo. Bà mẹ nói với Erika về vẻ đẹp tự nhiên, những thứ chẳng cần đến những đồ tô điểm nhân tạo. Chúng đẹp tự thân, Erika, con cũng vậy. Cần gì đến tất cả những thứ lòe loẹt kia?

Vùng ngoại vi đã vẫy tay với tiếng gọi ấm áp từ tự nhiên, mùi cỏ mới khô trong chuồng. Bà mẹ thở hắt ra, bà lôi nàng con gái khỏi những cửa hàng thời trang vào khu bãi đỗ phố Người Josef. Bà mẹ vui mừng vì ngay cả lần đi dạo này cũng không đắt đỏ hơn đôi đế giày. Việc đế giày đã đi xuống đất vẫn hơn việc một trong hai quý bà Kohut đi đánh sạch bóng giày dép trong cửa hàng.

Khu vực này, nơi có tương đối ít dân, tương đối cổ. Hầu hết là đàn bà lớn tuổi. May mắn thay bà già này, bà mẹ nhà Kohut, có được thêm cái đuôi trẻ trung này, đưa con mà bà hoàn toàn có thể tự hào và sẽ chăm sóc bà cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay. Chỉ duy nhất cái chết mới có thể chia rẽ họ, và cái chết như một điểm dừng cho chiếc vali của Erika. Thỉnh thoảng trong khu vực xảy ra một loạt những vụ giết người, và một bà già chết trong ổ lèn đầy giấy vụn. Những cuốn sổ tiết kiệm nằm đâu thì chỉ có chúa mới biết, nhưng những tên giết người hèn nhát cũng biết luôn, chúng đã tìm phía dưới nệm. Đồ trang sức, tí tẹo teo, cũng biến mất. Và đứa con trai duy nhất, người bán dao đĩa ăn, chẳng kiếm chác được gì. Khu ngoại vi thủ đô Vienna là nơi thường xuyên xảy ra những vụ giết người. Chưa bao giờ quá khó để biết xem một trong những quý bà này sống ở đâu. Chỉ riêng một tòa nhà cũng có ít nhất một bà cụ luôn bị lôi ra làm trò vui cho những người khác và can đảm dám mở cửa cho người kiểm tra đồng hồ ga, nhận nhầm là người của sở. Họ đã được cảnh báo rất nhiều lần nhưng vẫn tiếp tục mở rộng tấm lòng và cánh cửa ra vào vì cô đơn. Bà Kohut nói như vậy với cô Kohut, để cho nàng sợ hãi mà khỏi để mẹ ở nhà một mình.

Còn lại những viên chức quèn và nhân viên kiếm lời. Một ít trẻ con. Những cây hạt dẻ nở hoa và cả những cây trong Prater. Trong rừng Vienna, nho đã xanh mướt. Tiếc rằng nhà Kohut phải từ bỏ ước mơ một lần đến đó ngắm vì họ không có ô tô.

Nhưng họ thường xuyên đi tàu điện đến một bến cuối đã được lựa chọn kỹ càng, nơi họ sẽ cũng tất cả những người khác xuống bến và vui vẻ đi bộ. Mẹ và con gái với balô trên lưng, nhìn chẳng khác gì “Những bà mợ tuyệt vời của Charley Frankenstein”. Tức là chỉ nàng con gái đeo một chiếc balô nhét một vài đồ dùng của bà mẹ và để bảo vệ chúng khỏi những kẻ tò mò. Giày leo núi chuyên dụng với đế cứng. Đồ phòng mưa không thể quên, như cuốn *Người dẫn đường* đã cảnh báo. Phòng bệnh hơn chữa bệnh. Hai quý bà bước từng bước dài hăm hở. Họ không hát bài hát nào vì họ là những người có chút hiểu biết về âm nhạc và không muốn phá hoại âm nhạc bằng giọng hát của mình. Hệt như cái thời Eichendorff vậy, bà mẹ lú lo, nó đến từ cái tinh thần, những hình dung về thiên nhiên. Không phải chính bản thân thiên nhiên. Và lúc này hai quý bà đang sở hữu cái tinh thần ấy, vì họ có khả năng mừng vui mỗi khi thiên nhiên trong tầm mắt. Nếu một dòng suối chảy qua, đây sẽ là nơi uống nước mát. Hy vọng là không có con nai nào tè vào đó. Nếu có một thân cây hoặc một bụi cây lớn, người ta có thể vào đó tè bậy, người còn lại đứng ngoài canh chừng để không một ai lại gần rồi lảo xược nhìn ngó.

Bằng hoạt động này, hai quý bà Kohut tiếp thêm năng lượng cho một tuần mới, trong đó bà mẹ có vài việc để làm và nàng con gái sẽ bị lũ học trò hút máu. Con hôm nay không phải câu điện lên đấy chứ, bà mẹ hỏi nàng nghệ sĩ dương cầm tàn phế Erika hết tối này đến tối khác. Không, ổn rồi mẹ, nàng con gái trả lời, với hy vọng ngắt được cái thở dài của bà mẹ. Bà mẹ than thở về tính thiếu tham vọng của đứa con. Đứa con nghe cái giọng rề này đã hơn ba mươi năm nay. Đứa con gái đang che dấu một hy vọng, biết rằng tất cả những gì còn có thể đạt được là tước nhà giáo mà nó vẫn đang sử dụng và sẽ được trao tặng bởi ngài thủ tướng Áo. Trong một

buổi lễ đơn giản dành cho nhiều năm cống hiến. Một lúc nào đó, cũng không còn quá xa nữa, sẽ đến lúc về hưu. Người dân Vienna hết sức rộng lượng với việc về hưu, nhưng trong một ngành nghệ thuật thì về hưu một cách chính thức giáng xuống như một ánh chớp. Ai gặp nó, sẽ nhận nó. Những người Vienna kết liễu một cách tàn bạo người truyền giảng nghệ thuật từ thế hệ này sang thế hệ khác. Hai quý bà nói rằng, họ mừng đón ngày về hưu của Erika biết bao. Họ có không biết bao nhiêu kế hoạch cho thời điểm ấy. Cho đến tận lúc này một căn hộ riêng từ lâu đã được chuẩn bị đầy đủ và thanh toán. Người ta còn có thêm cả một mảnh đất ở quê, nơi có thể xây dựng chút ít. Có lẽ là một cái nhà nhỏ chỉ dành cho hai quý bà Kohut. Người nào tính, người ấy được. Ai lo xa, có khi cần kíp. Bà mẹ đến lúc đó có thể đã trăm tuổi nhưng chắc chắn còn khỏe mạnh.

Lá cây rừng Vienna đang cháy rực bên sườn dốc dưới ánh mặt trời.

Đây đó những đóa hoa xuân ngó ra, chúng sẽ bị mẹ và nàng con gái hái và mang đi. Thế theo nguyện vọng của chúng. Xác láo sẽ bị trừng phạt, bởi vậy bà Kohut đứng thẳng lên. Đơn giản chúng thật hợp với chiếc lọ tròn màu sáng xanh từ Gmunden, phải không Erika, những bông hoa nhỏ này.

Cô gái dậy thì sống trong một nhà kín trong suốt mùa cấm sấn[10]. Nàng được bảo vệ khỏi mọi ảnh hưởng và mọi cố gắng thử nghiệm đều bị lật trần. Thời điểm cấm sấn không áp dụng cho công việc mà chỉ cho giải trí. Mẹ và bà, đội quân phụ nữ đứng canh với vũ khí trong tay bảo vệ nàng khỏi những gã thợ săn đang rình rập bên ngoài và trong trường hợp khẩn thiết có thể vừa vịn cảnh báo lũ thợ săn. Hai người đàn bà lớn tuổi hơn với phần giới tính khô héo được đẩy che tung mình trước gã đàn ông để hắn không thể lọt đến với con hươu nhỏ. Con thú non không thể bị tình yêu hay thú vui phiền quấy. Đôi môi âm hộ cặn đóng cứng của hai bà già đớp lấy cùng một tiếng tắc khô khốc như cái kẹp của một con bọ nai đang hấp hối, nhưng chẳng bắt được gì. Bởi vậy họ giữ tảng thịt trẻ trung là nàng con gái và cháu gái rồi từ từ xé nó thành từng mảnh, trong khi tấm áo giáp canh chừng cho dòng máu trẻ trung để không một kẻ lạ mặt nào có thể đến và hủy hoại nó. Họ có gián điệp ở quanh vùng, đến đưa bé gái xảy ra bên ngoài căn nhà và chúng vui vẻ kể cho những người đàn bà chịu trách nhiệm giáo dục đứa trẻ trong buổi uống cà phê. Họ báo cáo tất cả, đổi lại có bánh ngọt nhà làm. Sau đó những người liên lạc kể về những gì họ thấy bên đập ngăn nước cũ, đưa trẻ quý hóa cùng với một cậu sinh viên từ Graz. Đứa trẻ lúc này sẽ không được thả ra khỏi vỏ bọc gia đình chừng nào nó chưa khá lên và thề từ bỏ thẳng nhãi kia.

Căn nhà nông thôn nhìn xuống một thung lũng là nơi những nữ gián điệp trú ngụ. Và họ có thói quen rình rập bằng ống nhòm. Họ không hề nghĩ đến việc nhìn lại chính cửa nhà mình và hoàn toàn quên lãng việc nhà cho đến khi những người thuê từ thủ đô về, vì lúc này đang là mùa hè. Một dòng suối chảy qua bãi cỏ. Một bụi lạc phi lớn đột ngột ngăn tầm nhìn của người quan sát khỏi dòng chảy con suối, vượt khỏi tầm mắt, con suối chảy chéo qua khóm cây sang bãi cỏ nhà nông kể bên. Bên trái tòa nhà, một bãi sơn thảo cao dựng đứng và kết thúc là một cánh rừng mà một phần thuộc sở hữu người láng giềng, phần còn lại thuộc về nhà nước. Vòng quanh những rừng lá kim rậm rạp thu hẹp tầm mắt đi nhiều nhưng người hàng xóm làm gì, người ta vẫn thấy rõ ràng, và người hàng xóm đó cũng thấy tất cả những gì chính người kia làm. Trên những con đường lữ bộ đang lê bước trên bãi cỏ. Đằng sau, phía trái là một mỏ than bỏ hoang, bên phải là một khoảng rừng trống và một khoảng dâu tây. Thẳng lên phía trên là mây, chim - bao gồm cả điều hâu và ó.

Bà mẹ điều hâu và bà ngoại ó cấm đứa trẻ chịu sự bảo trợ của họ rời khỏi tổ. Học giúp nó cắt cuộc đời ra thành từng khúc dày và những bà hàng xóm đổ gọt những mảnh vụn xung quanh. Một lớp cuộc đời, trong đó có chút khuấy động, sẽ được coi là rửa hồng và cưa đi. Đi rong quá nhiều không có lợi cho việc học nhạc. Phía dưới bức rào chắn là những anh chàng phun bản tứ tung, nó kéo NÀNG xuống đó. Họ cười vang và lặn mất. Dưới đó NÀNG có thể tỏa sáng ở đây giữa đám nhà quê đần độn. Nàng đã được dậy dỗ quen với việc tỏa sáng. Nàng được dậy rằng

mình là mặt trời, mọi thứ quay quanh mình. Nàng là trung tâm, sau đó những vệ tinh sẽ vội vã đến và tôn thờ nàng. Nàng biết rằng nàng hơn hẳn, vì mọi người luôn nói vậy. Kiểm tra lại thì tốt nhất là không nên.

Một cách miễn cưỡng, cuối cùng thì chiếc vĩ cầm cũng được ấn vào dưới cằm, đưa lên bởi một cánh tay bất đắc dĩ. Bên ngoài mặt trời rạng rỡ gọi mời đi tắm. Mặt trời dụ dỗ người ta trút bỏ áo quần, điều hai bà già trong nhà tuyệt đối cấm đoán. Ngón tay bên trái ấn vào những sợi dây thép làm đau đớn trên tay cầm. Bóng ma Mozart bị tra tấn cổ vùng vẫy thoát khỏi nhạc cụ dưới những tiếng rên rỉ, tắc nghẹn. Âm hồn Mozart gào thét từ dưới địa ngục vì nữ nhạc công không cảm nhận được gì, nhưng nàng phải lôi ra được những âm thanh không ngừng nghỉ. Thanh âm gầm gừ, gào thét nguyên rửa chiếc vĩ cầm. Nàng không cần phải sợ hãi những lời phê bình, vấn đề chính là có một cái gì đấy kêu lên vì đó là dấu hiệu cho thấy rằng đứa trẻ đang nhờ khóa âm mà leo lên một tầng lớp cao hơn và chỉ còn cơ thể như một cái vỏ chết nằm lại. Phần thân thể bị bỏ lại sau khi có dấu vết đàn ông sẽ được gỡ rời ra thật cẩn thận, và sau đó lắc mạnh. Ngay khi hoàn thành bản nhạc nàng lại có thể tiếp tục trượt trở lại cái vỏ đã được làm khô và cứng ròn. Vô cảm và không một ai được phép cảm thấy.

Bà mẹ hết sức lưu ý rằng, NÀNG, nếu cứ được thả cho muốn làm gì tùy thích, thì chắc hẳn sẽ nhanh nhẩu đến với đàn ông hơn là chuyện chơi dương cầm. Cái dương cầm này mỗi năm lại phải được chỉnh mới lại vì khí hậu khắc nghiệt vùng Anpơ này ngay lập tức sẽ phá hỏng độ chuẩn của cây đàn. Người chỉnh đàn phải đến từ Vienna bằng tàu rồi phi phò trèo lên núi, nơi mà một số kẻ nhảm lẫn cứ quả quyết rằng cây dương cầm hẳn là một cây dương cầm cánh, hàng nghìn mét so với mực nước biển!

Người chỉnh đàn dự đoán rằng cái đàn còn dùng được tốt chí ít trong một, hai năm nữa. Sau đó gì, nấm mục sẽ làm thối nó. Bà mẹ chăm lo đến tình trạng của cây đàn và bà quay như chong chóng quanh cô con gái, nhưng chẳng hề quan tâm đến tình trạng của đứa con, mà chỉ quan tâm độc những ảnh hưởng của mình lên cái nhạc cụ phiền nhiễu, dễ thay đổi và sinh động này.

Bà mẹ đảm bảo, rằng các cửa sổ được mở thật lớn trong mỗi buổi-được-gọi-là-Trình-tấu-hòa-nhạc (mà mỗi buổi biểu diễn đều có phần thưởng tuyệt hảo cho sự luyện tập can trường) để những người hàng xóm có thể thưởng thức theo những cách tuyệt hảo nhất. Mẹ và bà được trang bị sẵn ống nhòm, trên cao và quan sát xem bà nông dân lảng giềng và cả họ hàng có trật tự, kỷ luật ngồi trước hàng hiên và im lặng lắng nghe. Bà lảng giềng muốn bán được sữa, phô mát nhà làm, bơ, trứng và rau nên do vậy phải ngồi trước nhà để lắng nghe. Bà ngoại khen rằng bà hàng xóm cuối cùng cũng đã có thời gian thanh thản với đôi bàn tay đặt trên tà váy và lắng nghe âm nhạc. Bà ấy chờ suốt cả cuộc đời. Và bây giờ ở lứa tuổi này bà đã có được nó. Một lần nữa nó mới tuyệt làm sao. Những du khách mùa hè dường như cũng ngồi xuống và nghe nhạc của Brahm. Bà mẹ hồ hởi nhấn mạnh, họ nhận được âm nhạc thực thụ, tươi mới, chất lượng hảo hạng và đổi lại là sữa bò nóng chất lượng hảo hạng. Hôm nay, bà nông dân và những vị khách sẽ được thưởng thức Mozart tái sinh từ đứa trẻ. Bà mẹ khuyên đứa trẻ nên chơi thật to, vì bà hàng xóm dần sẽ lãng tai chút ít. Những người hàng xóm sẽ được nghe một giai điệu mới mà trước nay họ chưa từng được biết. Và họ sẽ còn được phép nghe chúng thường xuyên hơn nữa, cho đến khi họ có thể nhận ra chúng ngay cả trong bóng tối. Chúng ta sẽ còn mở cả cửa chính cho họ nghe được rõ hơn. Dòng nhạc cổ điển bắn thủ trào qua mọi lỗ mở của căn nhà và rót qua triền dốc chảy xuống thung lũng. Những người hàng xóm hẳn sẽ tưởng chừng như mình đang đứng ngay cạnh bên. Họ chỉ việc há miệng ra thế là dòng sữa ấm Chopin đã chảy ngay vào họng. Và muộn hơn chút còn có cả Brahm, nhạc sĩ của những bất mãn, đặc biệt dành cho phụ nữ.

Nàng tập trung nhanh tất cả sinh lực, dang rộng đôi cánh và tung mình về phía trước, hướng tới những nốt nhạc và chúng cũng lao về phía nàng như mặt đất trong một vụ rớt máy bay. Mỗi nốt nhạc mà không bắt kịp ngay trong lần đầu, nàng thần nhiên bỏ qua. Trò trả thù bỏ qua những nốt nhạc mà nạn nhân là những mù âm nhạc thảm hại mang lại cho nàng một kích

thích nhỏ do được thỏa mãn. Một nốt nhạc bị bỏ qua không một kẻ nghiệp dư nào có thể cảm nhận được nhưng một nốt nhạc sai lại dựng ngược những khách nghỉ hè trên ghế nằm. Cái quái gì ở đâu ra thế? Mỗi năm họ trả rõ lắm tiền cho bà nông dân để có được một chỗ nghỉ ngơi yên tĩnh và bây giờ từ trên đồi giáng thành thạch cái tiếng nhạc âm ỉ này.

Hai bà mẹ hiếm độc đang nghe ngóng nạn nhân của mình, kẻ đã bị hút gần cạn máu bởi đôi nhện cái. Trong bộ váy Dirndl[11] với chiếc tạp dề hoa hoét phía trên, những bộ quần áo khiến chúng quan tâm hơn là cảm giác tù tội của mình. Lúc này đây chúng đang tắm nắng trong sự xốc xược, đứa trẻ vẫn thật nhún nhường biết bao, mặc dù vậy nó sẽ làm nên cả một sự nghiệp vang lừng bốn bể. Đứa con và đứa cháu đang được giữ tách biệt khỏi thế giới để sau này nó không chỉ còn thuộc về mẹ và bà ngoại mà toàn thể thế giới. Họ khuyên nhủ thế giới hãy tạm kiên nhẫn, đứa trẻ trước sau gì cũng thuộc về nó.

Con hôm nay có rõ nhiều khán giả nhé! Nhìn thử xem, ít nhất cũng có bảy người ngồi trên những cái ghế sọc sặc sỡ. Đây là một buổi thử nghiệm. Thế sau những đường cơ bản của Brahm rồi thì họ còn phải nghe gì nữa? Bỗng vang lên một tràng thô thiển, một trận cười gào rú từ cổ họng những kẻ nghỉ hè bên dưới. Chúng cười cái gì như lũ đại thể nhỉ? Chúng không còn biết nể sợ là gì nữa. Mẹ và bà con gái thét lên, tay cầm can sữa tiến xuống phía thung lũng, nhân danh Brahm thực hiện cuộc phản kích lại trận cười khi nãy. Những khách nghỉ hè nhân cơ hội than phiền về những tiếng ồn phá hoại thiên nhiên. Bà mẹ đối đáp sắc như dao, rằng như bản Sonate của Schubert còn mang lại sự yên bình từ những cánh rừng còn hơn cả chính những cánh rừng ấy. Chỉ có điều các ngài không thể hiểu nổi. Bà mẹ với bờ nhà quê và đứa con gái mặt vênh ngược, khinh khỉnh lại treo lên ngọn núi cô độc của họ. Tự hào, bà con gái bước đi và vác theo mấy can sữa. Phải đến tối ngày hôm sau, họ mới tiếp tục ra gặp gỡ mọi người. Những vị khách nghỉ hè còn bàn tán tiếp tục về thú vui của họ: Nhậu nhẹt ở quê.

NÀNG cảm thấy bị gạt sang lề mọi việc, vì nàng bị tất cả gạt sang bên lề. Những người khác tiếp tục đi, thậm chí trèo cả lên đầu hàng, bỏ đi Nàng chỉ còn hiện diện như một chướng ngại bé nhỏ. Những kẻ bộ hành cứ tiếp tục, còn nàng ở lại, như một cái vỏ bọc bánh mì bơ mỡ nhòem nằm lề đường, nhiều nhất là lay động chút đỉnh trong gió. Tờ giấy bọc không đi xa được, nó mục ra ở điểm và chỗ ấy. Để mục rã được cần đến hàng năm, hàng năm trời đơn điệu, không có sự biến đổi nào.

Để thay đổi, thỉnh thoảng người anh họ đến chơi và làm tràn ngập căn nhà với cuộc sống rộn rịp của cậu. Và không chỉ cuộc sống của cậu, cậu còn mang tới đây một cuộc sống, cuộc sống lạ lẫm cậu mang lại như ánh sáng quuyền rũ cơn trùng. Người anh họ học Y và mang lại cho đám thanh niên nông thôn sức sống khoáng đạt và những kỹ năng thể thao. Cậu kể về những câu đùa của sinh viên Y, và sau đó cậu được gọi là Burschi vì cậu hết sức đàn ông, một người có khiếu hài hước. Như một phiến đá nhô lên giữa đám bọt trắng xóa, những thanh niên vây quanh cậu, những kẻ muốn bắt chước cậu tất cả mọi điều. Bỗng nhiên cuộc sống quay trở lại với căn nhà vì một người đàn ông mang nó đến. Cười độ lượng nhưng đầy tự hào, những người đàn bà trong nhà nhìn ngắm chàng trai trẻ đang cần xả năng lượng. Họ chủ cảnh cáo chàng về những con ngốc mà sau này có thể bị chúng bắt cười. Chàng trai trẻ thích vỗ cánh gáy vang nhất là trước đám đông, cậu cần có quần chúng và cũng có nó. Thậm chí là bà mẹ nghiêm nghị của nàng cũng mỉm cười. Chàng trai cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống thù địch, nhưng nàng con gái thì vẫn phải cố gắng căng thẳng vì âm nhạc.

Cậu Burschi ưa nhất mặc chiếc quần tắm nhỏ xíu và đặc biệt ưu tiên những cô bé mặc những bộ áo bikini ít vải nhất có thể và hợp mốt nhất. Với bạn bè, cậu đo đạc từng xăng ti mét để đánh giá những gì một cô gái mời chào cậu, và cười nhạo những gì cô không chào mời. Cậu chơi cầu lông với những cô gái trong làng. Cậu gắng sức giới thiệu nghệ thuật này cho các cô. Môn nghệ thuật cần nhất sự tập trung. Cậu cầm tay các cô tập phát cầu, trong khi cô còn ngượng ngập vì bộ bikini nhỏ xíu của mình. Bộ áo tắm này do cô tiết kiệm tiền lương bán hàng để mua. Các cô gái muốn cưới được một anh bác sĩ và trình diễn thân thể mình để anh bác sĩ

tương lai biết, anh sẽ nhận được những gì. Anh không sợ phải bắt mèo trong bị. Bộ phận sinh dục của Burschi chỉ tạm thời bị siết chặt trong một cái túi nhỏ, được buộc bằng hai sợi dây đi ngang qua hông và buộc vào hai đầu bên trái, phải. Luộm thuộm, vì cậu cũng không quá tí mĩ những chuyện ấy. Thỉnh thoảng những cái dây bị tuột và Burschi phải buộc lại. Cái quần tắm bé tí hìn.

Chàng trai trẻ đặc biệt yêu thích thể hiện ở ngay đây, trên núi, nơi chàng có thể nhận được sự ngưỡng mộ, những vở diễn đầu vạt mới nhất của mình. Cậu còn biết một vài đòn vật Judo hết sức phức tạp nữa. Thỉnh thoảng cậu lại thể hiện một trò mới. Đòn này không một kẻ nghiệp dư, những kẻ chẳng có tí tẹo khái niệm gì trong môn thể thao này có thể chống lại và chúng sẽ nhanh chóng bị vật xuống đất. Những tràng cười hú hét tuôn ra từ miệng những kẻ đứng xem, và kẻ bị vật xuống đất cũng cười theo để khỏi trở thành kẻ thua cuộc bị cười nhạo. Những cô gái vây quanh Burschi như đám quả chín rụng quanh gốc cây. Cậu chỉ cần nhặt chúng lên và thưởng thức, cái chàng vận động viên trẻ ấy. Những cô nàng thét toáng lên trong khi liếc mắt quan sát lẫn nhau để kiếm được một chỗ lợi thế. Họ trượt từ trên đồi xuống và cười khúc khích, họ bay vào đám sỏi hoặc những cây kể rồi thét ré lên. Chàng trai trẻ đứng phía trên họ, người chiến thắng. Cậu tóm tay một cô bé và bóp chặt. Cậu dùng một đòn nâng bí hiểm, người ta không biết rõ cậu làm như thế nào, nhưng bị ép bởi lực của cậu và một mẹo mực bắn thủ, người thử sức bị đẩy quỵ xuống dưới chân Burschi. Cậu nửa kéo nửa dìm họ xuống. Kẻ nào có thể cưỡng lại chàng sinh viên trẻ tuổi này? Nếu hôm ấy cậu vui vẻ, đứa con gái đang bò trước mặt sẽ được phép hôn chân cậu vì nếu không Burschi sẽ không thả ra. Đôi chân sẽ được hôn và nạn nhân tự nguyện cũng hy vọng vào những cái hôn tiếp theo, ngọt ngào hơn vì sau đó sẽ âm thầm trao thân và được đón nhận.

Ánh mặt trời nhảy nhót trên những mái đầu. Từ cái bể tắm nhỏ, nước bắn vọt lên và lấp lánh dưới ánh nắng, NÀNG đang tập đàn và lờ đi những tràng cười như pháo dội. Mẹ NÀNG ngay lập tức khuyên nhủ nàng không nên để tâm. Bà mẹ đứng trên bậc cửa vòm và cười, bà cười và bẻ đĩa bánh ngọt trên tay. Bà mẹ nói rằng người ta chỉ trẻ có một lần, nhưng giữa đám âm ỉ ấy chẳng ai nghe tiếng bà.

Một tai của NÀNG luôn hướng về những tiếng ồn bên ngoài gây ra bởi người anh họ và bọn con gái. Nàng nghe ngóng tiếng cậu ngoại cảm hàm răng khỏe mạnh vào thời gian, ngẫu nhiên ngon lành. Thời gian với nàng mỗi giây trôi qua lại càng đau đớn, như một chiếc đồng hồ những ngón tay nàng tích tắc từng giây vào phím đàn. Cửa sổ nhìn vào phòng nơi nàng đang tập đàn có chấn song. Những chấn song hình chữ thập ngăn giữ đám đông vui nhộn bên ngoài như ngăn một con ma cà rồng đang tìm hút máu.

Nhảy xuống bể bơi, lúc này chàng trai trẻ hưởng thụ cái mát lạnh trong bể tắm. Nước vừa được đổ vào, lạnh băng như nước giếng, chỉ người dũng cảm nhất thế giới mới dám nhảy vào cái lạnh này. Vui vẻ phun phì phì như một con cá voi, Burschi lại có mặt trên mặt nước. Không cần ngoảnh lại NÀNG cũng nhận ra. Trong tiếng cổ vũ hò hét, những nhiều bạn gái mới ra lò của bác sĩ tương lai, rõ là lắm, quăng mình vào bể bơi. Tiếng nước bắn và hỗn độn! Chúng làm theo tất cả những gì Burschi làm, bà mẹ cười. Bà thật khoan dung. Ngay cả bà ngoại đã già, bà của cả hai người, cũng vội vã qua xem trò của cậu sinh viên. Cả bà già cũng bị té nước vì chẳng gì bất khả xâm phạm với cậu chàng Burschi, kể cả tuổi già. Nhưng họ cũng chỉ khẽ cười cậu cháu trai hiếu động. Bà mẹ phản kích bằng một nhận xét rất khôn ngoan, vì rằng trước đó Burschi không kịp làm nguội lỗ tim, nhưng rồi cuối cùng cũng phải cười to hơn tất cả, ngoài ý muốn. Tắm thân bà lắc lư, xóc nảy lên vì tràng cười khi Burschi bắt chước y chang một con hải cẩu. Người bà mẹ rung rinh, va nảy lên như thể một hòn bi đang lăn phía trong. Lúc này cậu chàng đi xa đến mức tung một quả bóng cũ lên trời rồi đỡ lấy bằng mũi. Trò tung hứng này cũng phải được tập luyện. Tất cả mọi người nghiêng ngả vì trận cười, tất cả nhộn nhạo, chuyển động vì trận cười, nước mắt trào ra. Một ai đó hát to. Hát to vui vẻ như trên núi vẫn làm. Sắp đến giờ ăn trưa. Tốt nhất nên làm nguội ngay bây giờ trước khi nó trở nên nguy hiểm vào sau này.

Tiếng đàn cuối cùng ngừng, tắt dần, gân tay được thả lỏng. Cái đồng hồ do mẹ nàng đặt đã đổ chuông. Nàng nhảy cao ngay giữa câu nhạc và chạy ra ngoài với một cảm xúc khó hiểu tuổi dậy thì, cổ vót vát xem được chút xíu còn lại của buổi nhảy múa hát hò. Bên ngoài cô em họ lập tức được chào đón xứng đáng. Đã tập nhạc lâu thế cơ đấy? Lẽ ra mẹ nó nên để con bé yên, bây giờ đang là kỳ nghỉ. Bà mẹ yêu cầu cậu không gây ảnh hưởng xấu đến con gái bà. Cậu Burschi không hút thuốc là, không uống rượu ngoam lấy một cái bánh mì kẹp xúc xích. Dù bữa trưa đã gần xong, hai quý bà cũng không thể từ chối cậu cháu rượu miếng bánh mì. Sau đó Burschi hào phóng rót sirô mâm xôi (do nhà tự hái và làm) vào cái cốc nửa lít, đổ những giếng đầy cốc rồi rót vào hong. Giờ cậu đã có thêm sinh lực mới. Giờ cậu vỗ mạnh bàn tay vào cái bụng cuộn cuộn cơ. Cậu cũng vỗ vào cả những chỗ khác. Mẹ và bà ngoại có thể nói chuyện hàng giờ không ngừng nghỉ về sự ngon miệng kỳ diệu của cậu cháu. Họ đánh bại lẫn nhau về những tiểu tiết dinh dưỡng, họ cãi nhau cả ngày xem Burschi thích ăn gì hơn, thịt bê hay lợn. Mẹ hỏi cậu cháu về tình hình học tập ở trường và cậu trả lời rằng cậu muốn quên việc học đi một thời gian. Cậu muốn một lần trong đời thực sự trẻ trung và sống hết mình. Và một ngày nào đó cậu có thể nói rằng tuổi trẻ đã qua đi từ lâu.

Chàng trai nhìn vào mắt nàng và nói NÀNG phải tươi tỉnh lên một chút. Vì sao lúc nào NÀNG cũng nghiêm nghị quá vậy? Cậu khuyên nàng nên tập thể thao, sẽ có cơ hội để cười đùa, nói chung nó mang lại lợi ích. Rồi nhờ niềm vui thể thao người anh họ cười rồ to, đến mức một miếng bánh mì kẹp văng ra từ cổ hong. Cậu rên rĩ vì sung sướng. Cậu đuổi căng người sáng khoái. Cậu quay quanh chính mình như một con quay rồi thả phịch người xuống bãi cỏ như đã chết. Nhưng ngay lập tức cậu lại bật người dậy, đứng lo. Bây giờ đã đến lúc làm vui cô em họ bé nhỏ bằng cách chỉ cho nàng vài đôn vật được cấp bằng sáng chế. Cô em họ vui sướng, bà dì thì cáu điện.

Xoay tít, trượt xuống phía dưới, tạm biệt. Chuyển đi không tái ngộ. Nàng co người. Nào ta đi, nào ta xuống. Những hàng cây xung quanh lao vào người nàng nhanh như tên bắn. Lan cân câu thang hai bên với những hàng giậu trồng hồng đại vụt qua mắt nàng và biến mất trong tích tắc. Chúng bị kéo giật lên trên. Đám xương người nàng va vào nhau, túm lông ngực của Burschi biến mất qua đầu, đường biên xe dịch, hai sợi dây treo hòn tinh hoàn đập vào mắt. Không cần nài nỉ ngay tức thì nhô lên đỉnh Everest nhỏ hồng. Cận cảnh phía dưới là những sợi lông tơ dài sáng trên đùi. Thang máy dừng đột ngột. Tầng trệt. Đầu đó sau lưng, xương va vào nhau lục cục, bản lề cửa kêu kọ kọ, chúng đột ngột và mạnh vào nhau. Và nàng quỳ xuống, hoan hô! Burschi một lần nữa lại thành công, tình cờ tóm được một đứa con gái. Nàng quỳ trước cậu anh họ đến nhà nghỉ hè, đứa trẻ nghỉ hè này quỳ trước một đứa trẻ nghỉ hè khác. Trên khuôn mặt ngẩng lên trong cái mặt nạ cười đang gần như rạn nứt, một lớp nước mắt mỏng lấp lánh. Thằng nhãi đã thực sự chiếm được cô bé, và vui mừng khôn tả vì chiến công này. Cô bé bị ấn xuống bãi cỏ. Bà mẹ kêu thất thanh vì đứa con gái bị bọn trai làng đối xử như thế, đứa bé tài năng được tất cả ngưỡng mộ.

Cái gói sinh dục màu đỏ bắt đầu đu đưa, nó lắc lư quyến rũ trước mắt NÀNG. Nó thuộc về kẻ du dỗ, kẻ không một ai có thể cưỡng lại. Trong nháy mắt nàng chỉ chạm má mình vào nó. Chính nàng cũng không biết vì sao. Nàng chỉ muốn được cảm thấy nó một lần, nàng muốn được một lần duy nhất được chạm lưỡi vào quả trang trí lấp lánh trên cây thông Noel. Trong một chớp mắt nàng được nhận gói quà ấy. Nàng khẽ chạm lưỡi vào nó và ngay lúc ấy nàng đã chạm cảm vào? Lúc ấy hoàn toàn trái với chủ ý tự nàng. Burschi không hề biết rằng cậu đã gây ra một trận lở đá nơi người em họ. Nàng nhìn và nhìn. Cái gói nhỏ với nàng như một tiêu bản được đặt dưới kính hiển vi. Khoảnh khắc này làm ơn hãy kéo dài mãi, nó đẹp quá.

Không một ai nhận ra điều gì, tất cả mãi với bữa ăn. Burschi thả nàng ra và nhảy lùi lại một bước. Trong những trường hợp này, bài tập lẽ ra thường kết thúc với màn hôn chân. Cậu nhảy

nhót tí chút để thả lỏng, hơi ngưỡng nghệu nhảy cao và lại nhảy thành từng bước dài. Bãi cỏ nứt chứng anh ta, những quý bà gọi cậu, đã đến giờ ăn. Burschi bay khỏi đây, nhảy khỏi tổ. Anh không nói gì. Chẳng mấy chốc anh ta sẽ hoàn toàn biến mất với vài người bạn trai đi cùng đầy hăm hở. Chuyển đi săn bắt đầu. Sự vắng mặt của Burschi cũng sẽ chỉ bị mẹ phiền trách sơ sơ vì tính bừa bãi cố hữu. Bà đã mất bao công sức để chuẩn bị đồ ăn và giờ đây đứng với nó trong mưa.

Burschi sẽ chỉ trở về khi đã thật khuya. Buổi tối yên tĩnh bao trùm khắp mọi nơi trừ lũ sơn ca bên bờ suối. Mọi người chơi bài trên hàng hiên. Lũ bướm bay vô thức quanh ngọn đèn dầu. NÀNG không bị thu hút bởi một quầng sáng nào. Nàng ngồi một mình trong phòng, bị tách biệt bởi đám đông lãng quên nàng, vì nàng quá nhẹ. Nàng chẳng nhận được lên ai. Cẩn trọng, nàng lấy một lưỡi dao cạo từ một gói nhiều ngăn. Nàng luôn mang nó bên mình, đi đâu cũng vậy. Lưỡi dao nhe răng cười như chú rể lúc đối diện với cô dâu. Nàng cẩn thận kiểm tra lưỡi dao, nó sắc như dao cạo. Rồi nàng ấn lưỡi dao vài lần lên mu bàn tay, nhưng không quá sâu để bị đứt gân. Nó không hề đau. Kim loại ngấp và như vào một miếng bơ. Trong nháy mắt những vết cắt há hốc miệng ở chỗ trước kia là những mô kín, lúc này dòng máu bị chế ngự với bao khó khăn trào qua rào chắn. Bốn vết tất cả. Như vậy là đủ, nếu không nàng sẽ bị mất máu. Lưỡi dao cạo sau đó lại được rửa sạch và gói trở lại. Suốt cả thời gian, dòng máu sáng hồng nhỏ và chảy từ những vết thương và làm ô ố mọi vật trên đường chúng đi qua. Máu chảy ấm và cảm lạnh và không phải không dễ chịu. Máu thật lỏng. Nó chảy không ngừng nghỉ, nó nhuộm đỏ mọi vật. Bốn vết cắt, máu từ đó rỉ ra không ngừng. Trên sàn nhà và trên ga trải giường, bốn dòng suối nhỏ đã hòa thành dòng lớn chảy mạnh. Theo sau chỉ còn dòng nước mắt của tôi, hãy thu cả dòng suối nhỏ ấy vào với. Một vũng nhỏ thành hình. Và nó vẫn tiếp tục chảy. Nó chảy và chảy và chảy và chảy.

Erika, một nữ giáo viên hết sức trang nhã trong việc ăn mặc, hôm nay rời khỏi khu vực âm nhạc của mình không hề nuối tiếc. Cuộc ra đi bí mật của nàng được hộ tống bởi tiếng nổ tung của kèn co và kèn trompét cũng như tiếng rên rỉ độc tấu vĩ cầm, tất cả cùng tràn vào từ các cửa sổ. Để hộ tống. Hiếm khi Erika than phiền về các bậc thang. Hôm nay mẹ không chờ. Erika ngay lập tức quyết tâm tiến vào một con đường nàng đã vài lần đi qua. Nó không đưa thẳng về nhà, có thể một con sói vĩ đại, xấu xa đang tựa vào một cây cột điện báo vùng, đang xỉa răng sau khi ăn thịt nạn nhân cuối cùng. Erika muốn đặt một cột mốc trong cuộc đời đơn điệu của mình và mời mọc con sói bằng một cái nhìn. Ngay từ xa tí nàng đã nhìn nó và nghe được tiếng xé thịt xé da. Lúc ấy hẳn đã tối muộn. Từ đám sương mù bán-sự-thật âm nhạc, vụ việc sẽ xảy ra. Erika cương quyết dẫn bước.

Kẽ hở những con phố mở ra và lại đóng ngay lại vì nàng không quyết định tiến vào. Nàng chỉ nhìn chằm chằm về phía trước khi một người đàn ông tình cờ nháy mắt với nàng. Anh ta không phải là một con sói, và âm đạo của nàng cũng không xốn xang rộng mở, nó kín chặt như thép. Như một con bò câu khổng lồ, Erika gật mạnh đầu khiến người đàn ông ngay lập tức tiến lên và không ngừng lại lâu hơn. Kinh hãi vì cú động đất do mình gây ra, ý định bảo vệ hay tận dụng người đàn bà này đều biến tiết khỏi đầu gã. Erika sắt mặt lại một cách kiêu ngạo. Mũi, miệng, tất cả theo chiều mũi tên, vạch qua vùng lân cận như thể muốn nói: Tiếp tục tiến lên. Một đám thanh niên bàn tán xúc phạm về quý cô Erika. Chúng không biết đã cư xử như vậy với nữ giáo viên và không thể hiện bất kỳ một sự tôn trọng nào. Chiếc váy xếp li kẻ caro của Erika che đúng đến đầu gối, không cao hơn, thấp hơn một milimét. Thêm vào đó là chiếc áo sơ mi lụa đúng cỡ người nàng và che đúng phần thân trên. Chiếc túi đựng sách nhạc như mọi khi luôn chắc chắn dưới tay, khóa kéo đóng chặt nghiêm nghị. Erika đã đóng tất cả mọi thứ có thể đóng mở.

Đi tàu điện một đoạn sẽ đưa ta ra vùng ngoại ô. Ở đây không dùng được vé chặng ngắn và Erika phải mua riêng cho mình một vé khác. Khi không nàng không bao giờ đi tới đây. Đây là khu vực người ta không bao giờ ghé thăm nếu không buộc phải như vậy. Ngay cả những học sinh cũng hiếm người đến từ vùng này. Không thứ âm nhạc nào ở đây lâu hơn thời gian một đĩa nhạc đặt trong máy nghe.

Những nhà nghỉ bé hắt ánh sáng của chúng ra vĩa hè. Trong đám đảo đèn, một đám người đang cãi nhau vì ai đó đã nói một điều gì đó không phù hợp. Erika phải nhìn ngắmm rất nhiều thứ lạ lẫm. Đây đó những động cơ gắn máy đang khởi động và đẩy những tiếng lạch cạch nhộn hoắt không trông đợi vào không khí. Rồi biến mất vội vã như thể chúng đang được chờ đợi. Trong nhà cha xứ, tối nay rất rực rỡ, nhộn nhịp, nơi người ta muốn tống khứ những tên lái xe gắn máy này ngay lập tức vì chúng quấy phá sự yên bình. Phần lớn hai người cùng ngồi lên cái bánh xe hơi để tận dụng chỗ ngồi. Không phải ai cũng có được một cái xe gắn máy. Chiếc ô tô nhỏ ở đây bên ngoài này cũng được nhét đầy đến chỗ ngồi cuối cùng. Thường thường bà cố tự hào ngồi giữa xe lẫn trong đám họ hàng và sẽ được chở đi dạo một vòng nghĩa địa.

Erika đi xuống. Từ lúc này nàng sẽ đi bộ. Nàng không nhìn sang trái, không sang phải. Nhân viên cửa hàng đóng các cửa của một siêu thị, phía đằng trước còn có thể nghe thấy những động cơ cuối cùng đập nhẹ nhàng từ những câu chuyện của các bà nội trợ. Một giọng nữ cao át giọng nam trung rang, nho đã mốc meo hết cả. Chỗ dưới cùng trong giỏ nhựa là bị nhiều nhất. Bởi thế nên hôm nay không ai mua nữa mà đưa ra làm ầm ĩ huyên náo trước mặt những người khác. Một đồng những kêu ca tức giận. Cô gái đứng quầy thanh toán đang đánh vật với cái máy đằng sau cửa kính ngăn. Cô không thể và không thể tìm ra lỗi sai. Một đứa trẻ trên xe trượt và một đứa khác chạy bên cạnh, khóc lèo nhèo rằng nó bây giờ muốn, như đứa kia cũng đã hứa, đi trên xe cơ. Đứa trẻ còn lại từ chối người đồng nghiệp phẫn hẩm. Ở khu vực khác người ta đã không còn thấy những chiếc xe trượt như thế này nữa, Erika suy tưởng. Nàng cũng đã từng được tặng một cái như vậy và vui mừng biết bao. Nhưng sau cũng nàng không được trượt nó, vì phố xá không biết giết chết bao nhiêu trẻ con. Đầu của một đứa bé bốn tuổi bị quăng trở lại cổ do cái vả trời giáng của bà mẹ và trong nháy mắt quay vô vọng như một con lật đật mất thăng bằng và đang cố sức quay trở về vị trí cũ. Cuối cùng đầu thẳng bé cũng trở lại vuông góc với chỗ của nó và đưa lại những tiếng ồn kinh khủng, rồi do vậy nó ngay lập tức được bà mẹ thiếu kiên nhẫn giúp đỡ tiếp tục như cũ. Đầu của đứa bé lúc này đã được đánh dấu bằng một thứ mực vô hình, báo thức một số phận còn tồi tệ hơn rất nhiều. Người đàn bà phải xách những túi rất nặng và mong muốn nhất được nhìn đứa trẻ cuốn xéo vào đường cống.

Để ngược đãi được đứa nhỏ, thật ra mỗi lần người đàn bà đều phải đặt những chiếc túi nặng xuống đất và lại càng thêm nặng nhọc. Nhưng sự vất vả nhỏ bé đó dường như không tỏ ra hữu hiệu. Đứa bé học được ngôn ngữ của bao lực nhưng không muốn học và ngay trong trường học nó cũng không nhớ được gì. Một vài từ, những từ cần thiết nhất, nó đã nắm được ngay cả khi người ta chỉ hiểu được một phần giữa những tiếng nức nở.

Chẳng mấy chốc mà người đàn bà và đứa trẻ ầm ĩ tụt lại sau lưng Erika. Khi họ cũng đứng lại lâu như vậy! Không bao giờ họ có thể níu giữ được bước chân thời gian. Nhà lữ hành Erika tiến bước. Đây là một khu vực nhà ở thuần nhất, nhưng không được tốt. Những ông bố về muộn đập mạnh vào bên cửa nhà nơi họ lao vào nhà như một đòn búa khủng khiếp. Những cánh cửa ô tô cuối cùng sập mạnh, đầy tự tin và kiêu hãnh, vì những chiếc ô tô nhỏ ở đây là những cục cưng - đã được giải thích nguyên nhân rõ ràng - của cả gia đình và được cho phép mọi điều. Nháy đèn một cách hết sức thân thiện, chiếc ô tô trở lại trạng thái nghỉ ngơi, chủ nhân của chúng nhanh chóng về với bữa tối. Lúc này ai không có nhà, hẳn sẽ ao ước có nhà, nhưng sẽ không bao giờ xây dựng được những thứ như vậy, ngay cả với ngân hàng tiết kiệm xây dựng và những tín dụng khác. Ai ở đây, chẳng riêng gì đây, đang có một căn nhà thì thường muốn ở đâu đó hơn là về nhà.

Càng lúc càng nhiều đàn ông lướt ngang Erika qua đường. Những người đàn bà như một câu phép huyền bí nào đó đã biến hết vào những lô nẻ mà người ta gọi là nhà. Vào giờ này họ không đi lại một mình trên phố. Chỉ khi được người trong nhà hộ tống đi uống một cốc bia hoặc đi thăm họ hàng. Chỉ khi có một người đàn ông trưởng thành bên cạnh.

Mọi thứ đều kín đáo nhưng do vậy chen chúc biết bao nhiêu hoạt động cần thiết và sôi động.

Mùi nhà bếp. Thỉnh thoảng tiếng nôi xúng xoảng và tiếng đĩa cao khe khẽ. Một cảnh sinh hoạt đời thường về đêm sớm đầu tiên bắt gặp qua cửa sổ, rồi một nửa và nhiều nửa. Pha lê lấp lánh tô điểm một đêm trắng. Mặt trước của tòa nhà trở thành một màn sân khấu phẳng, phía sau không đoán được gì. Tất cả cũng như nhau và không khác biệt. Chỉ có tiếng vô tuyến là thật, nó là thứ thực sự xảy ra. Quanh đây tất cả mọi người cùng thưởng thức một thứ trong cùng một lúc, trừ những trường hợp hiếm hoi khác, vì những kẻ này chuyển sang kênh "Từ thế giới của thiên chúa". Những cá nhân ấy sẽ bị giảng dạy về một buổi ban thánh thể được hỗ trợ với không biết bao nhiêu thứ. Hôm nay người ta phải trả giá nhất định khi muốn khác người.

Ở đây: Một tiếng u Thở Nhĩ Kỳ rống lên. Một giọng thứ hai át ngay đi - giọng mũi *séc bo croatti a contra ténô*. Một đám đàn ông, như đang trong lò lửa, từng toán lính nhỏ, lưng sục đến đây và lúc này tập trung tiến đánh: một cổng vòm dưới đường tàu điện thành phố, nơi sẽ tổ chức một buổi biểu diễn. Dưới cổng vòm chiếc cầu treo nơi hàng ngày chiếc tàu điện vẫn đi qua. Từng khoảng trống nhỏ được tận dụng sạch sẽ, không một vết nhỏ nào được biến mất. Với những người Thở - thật khó có thể giải thích nổi - hình cung tròn được tin tưởng chắc chắn là mang từ những nhà nguyện Hồi giáo đến đây. Có lẽ toàn bộ những điều này khiến họ nhớ đến một hậu cung. Nghỉ ngơi hoàn toàn dưới một cổng vòm cầu treo với toàn bộ những đàn bà khỏa thân. Hết người này đến người kia, tất cả đều đến lượt. Một ngọn núi Venus thu nhỏ. Bây giờ đến lượt Tannhäuser và gõ gõ bằng một cây gậy. Cổng vòm xây bằng gạch, phía trong nhiều người đã, đang ngẩn ngơ ngắm một người đàn bà đẹp. Cái ô nhỏ phía trong những người đàn bà khỏa thân căng người nằm ườn vừa khít với mái vòm. Những người đàn bà thay đổi nhau luôn luôn. Họ quay theo một điệu cơ bản nhất định đến chán ngấy trong suốt cả chuỗi những buổi Peep-show, để những khách hàng lâu dài và khách quen giữa những khoảng thời gian nhất định được xem hàng mới. Không thì lần sau họ không đến nữa. Khách dài hạn. Cuối cùng thì họ cũng mang tiền đến và vút vào đây, từng đồng, từng đồng vào trong cửa sà há ngoác miệng tham lam. Vì luôn luôn ngay sau mỗi màn bốc lửa người đàn ông lại phải tiếp tục ném tiền xuống. Một tay ném tiền, tay còn lại bơm sức lực đàn ông hướng ra cửa sổ một cách vô vọng. Ở nhà ông ta vẫn ăn bằng ba người, và ở đây ông ta lơ đãng thủ dâm bơm nó ra sàn.

Cứ mười phút, tàu điện thành phố Vienna lại giạt dừng dừng phía trên. Nó lắc cả cái cổng vòm, nhưng những cô gái vẫn tiếp tục quay mà không lắc. Họ đã quen với chuyện đó. Người ta quen cả với những tiếng oang oang ầm ì. Sàn tiền được thu vào, cửa sổ mở ra và món hàng hồng hào xuất hiện, một điều kỳ diệu đến từ thế giới kỹ thuật. Người ta không được phép chạm vào những món hàng này, có muốn cũng không được, giữa họ là một vách ngăn. Cửa sổ nhìn ra phía đường đi xe đạp đã được dán kín lại bằng giấy đen. Những mẫu trang trí xinh đẹp màu vàng gắn lên trên để tô điểm. Một cái gương nhỏ gắn lên giấy đen để quan sát. Cũng không ai biết dùng làm gì? Có thể người ta sau đó sẽ muốn chải tóc. Cửa hàng Sex-shop[12] bên cạnh đã đóng cửa. Ở đó người ta có thể mua được nhiều thứ giúp cương cứng. Đàn bà thì ở đây người ta có những mảnh áo quần nilông bé tí hìn có nhiều vết xé cả trước lẫn sau, tha hồ lựa chọn. Người ta sẽ mặc nó vào cho bà vợ ở nhà và có thể sờ chạm vào bà vợ cũng không cần cởi cả quần. Còn có cả áo đi cùng bộ, chúng có hai lỗ tròn phía trên, người đàn bà sẽ nhét vú qua đó. Phần còn lại hoàn toàn trong suốt che kín người. Tất cả đều được viền ren diêm dúa. Người ta có thể lựa chọn hoặc màu đỏ đậm hoặc màu đen. Đàn bà tóc vàng thì hợp với đồ đen, những người tóc sẫm màu thì hợp với đồ đỏ hơn. Cũng có cả sách vở, những đoạn phim, băng cát xét về từng đoạn bụi bặm. Những loại này bán chẳng chạy mấy. Khách hàng không có máy chiếu riêng ở nhà để xem. Những đồ cao su vệ sinh bề mặt gân sọc khác nhau bán chạy hơn, cả những người giả làm từ bóng cao su thổi phồng nữa. Đầu tiên người ta ngắm bên trong đàn bà thật và sau đó ra ngoài mua đàn bà giả. Tiếc là khách hàng không được mang theo những người đàn bà trần truồng kia đến phòng kín của mình để nghiên cứu. Những người đàn bà này chưa từng trải qua những va chạm sâu kín, nếu không họ sẽ không chỉ đứng đây để ngắm. Nếu không họ đã sẵn lòng đi theo ngay chứ không chỉ trình diễn, làm ra vẻ như ở đây. Nghề nghiệp này chẳng có gì cho một phụ nữ. Tốt nhất là người ta tóm lấy một nàng, ai cũng được, về cơ bản họ đều như nhau. Họ không khác biệt nhau nhiều, cùng lắm là khác nhau về màu tóc. Trong khi đàn ông lại nhiều cá tính hơn, người này thích cái này hơn và người kia lại thích cái kia hơn.

Con heo núng tính đằng sau cửa sổ, thực chất là phía bên kia rào ngăn, đối lại cũng có một mong muốn cấp bách giả như bọn bò đực đằng sau cửa kính kia giật rưng của quý chúng đi. Và cứ theo cách này, kẻ nào cũng có được chút gì từ những kẻ khác và không khí hết sức thoải mái. Không ai phục vụ mà không được bù đắp. Họ đều trả và nhận lại được cái gì đó.

Túi Erika mang theo bên trong đựng sách nhạc lén đầy những đồng mười schilling. Chưa từng bao giờ có người đàn bà nào lạc đường ở đây, nhưng Erika luôn muốn những điều đặc biệt. Và nàng là như vậy. Nếu như nhiều người thế này và thế kia, thì nàng về cơ bản sẽ đối lập tất cả. Những người khác gọi ông sư nàng sẽ gọi bà vãi và còn tự hào về điều ấy. Chỉ có như vậy Erika mới nổi bật. Và lúc này nàng muốn đến đó. Hoang đảo nổi tiếng Thổ Nhĩ Kỳ và Slovakia ngượng ngịu rút lui trước sự xuất hiện của một sinh vật lạ đến từ thế giới khác. Chúng thậm chí không thể đếm nổi đến ba, nhưng giá như có thể chúng sẽ hiếp đàn bà ngay lập tức. Chúng hò hét sau lưng Erika những câu nói mà may mắn thay nàng không hiểu. Nàng tiếp tục sắm vai cao quý. Không một kẻ nào dám chạm vào Erika, ngay cả tên nát rượu cũng không. Bên cạnh đó một người đàn ông lớn tuổi luôn để mắt canh chừng. Có phải ông ta là chủ, người nắm giữ ở đây? Một vài dân bản địa dám xé lẻ đến đây đứng ép dính vào dọc bờ tường. Không một hội nhóm nào tăng cường cho họ lòng tự tin, và thêm vào đó họ còn phải va chạm với những kẻ mà thông thường họ tỉnh bơ lướt qua. Họ nhận phải những va chạm thân thể không mong muốn, và những va chạm thân thể được mong muốn thì lại không xuất hiện. Tiếc thay bản năng của đàn ông quá mạnh. Không đủ tiền cho một nhát rượu vang, nó được dành cho một lần áp chót. Những kẻ sơ sinh lê bước chậm chạp dọc bức tường dưới cầu cạn. Trong một cửa vòm trước nơi trình diễn là một cửa hàng bán dụng cụ trượt tuyết, còn cửa vòm trước nữa thì vừa xoắn một cửa hàng xe đạp. Tất cả lúc này đã say ngủ, bên trong tối đen như mực. Nhưng ở đây, ánh sáng thân thiện chiếu ra ngoài và quỳnh rũ lũ bướm đêm, loài bướm dửng dưng. Những kẻ muốn nhìn ngắm gì đó bằng chút tiền của mình.

Một khách hàng bị tách biệt nghiêm khắc khỏi những người khác. Những cabin ngăn cách bằng gỗ được làm phù hợp đúng theo kích cỡ. Các cabin hẹp nhỏ, và những chủ nhân tạm thời của chúng cũng nhỏ bé. Thêm nữa - cũng chật hẹp, càng làm được nhiều cabin. Như vậy có thể tương đối nhiều người cùng được giải tỏa đáng kể trong một thời gian tương đối ngắn. Những lo lắng họ sẽ lại mang đi theo, nhưng tình trùng quý giá của họ thì còn lại đây. Bà lau dọn chịu trách nhiệm để đám tinh trùng không sinh sôi nảy nở được. Mặc dầu mỗi khi được hỏi họ đều đảm bảo về khả năng duy trì nòi giống. Hầu như các phòng lúc nào cũng kín khách. Công việc ở đây quả là một mỏ vàng, một kho báu nhỏ. Những công nhân người nước ngoài kiên nhẫn xếp hàng thành từng nhóm nối đuôi nhau. Họ giết thì giờ bằng những câu đùa về đàn bà. Không gian chật hẹp của những gian phòng ở đây tỉ lệ thuận với túp lều của họ, nơi có khi chỉ là một góc nhỏ. Họ sống chen chúc với nhau và thậm chí chỉ được ngăn cách nhau bằng một tấm vách. Trong cùng một lúc, chỉ một duy nhất một người được ở trong "hộp". Trong đó anh ta cũng chỉ được ở một mình. Những người đàn bà đẹp xuất hiện ở bên ngoài để anh ta nhìn ngắm, chừng nào tiền còn được quảng ra đều đều. Hai phòng đơn được phục vụ đặc biệt dành cho những quý ông có đòi hỏi riêng ở đây hầu như lúc nào cũng vắng teo. Vì ở đây rất ít người dám thổ lộ những yêu cầu đặc biệt. Erika, một cô giáo từ đầu đến chân, bước vào.

Một cánh tay ngần ngại đưa ra phía nàng nhưng đã rút ngay lại. Nàng không đi về phía khu vực dành cho nhân viên tòa nhà mà đi về khu vực dành cho khách trả tiền. Khu vực này quan trọng hơn. Người đàn bà này muốn ngắm những thứ mà nàng hoàn toàn có thể tự ngắm qua gương với giá rẻ hơn nhiều. Những gã đàn ông ngạc nhiên kêu to vì chúng phải bóp mồm bóp miệng để có thể bí mật đi theo những người đàn bà này, ở vị trí những kẻ đi săn. Họ nhòm qua các lỗ hổng và tiền trôi đi như nước. Chẳng gì thoát khỏi những người đàn ông đang rình mò này.

Ngay cả Erika cũng muốn không chỉ nhìn suông. Ở đây, trong cabin này, nàng sẽ chẳng là gì. Không gì vừa vào với nàng, nhưng nàng lại vừa xoắn vào với phòng tư kín này. Erika như một đồ vật chắc cứng trong lối người. Tự nhiên dường như không để lại một lỗ hở nào nơi nàng, Erika có cảm giác trở như gỗ cứng ở nơi những người thợ mộc để lại một lỗ hở cho những người đàn bà đích thực khác. Khúc gỗ Erika mục rỗng, cô đơn trong rừng cây và thối rữa khắp mình. Do vậy nàng như một bà chúa ở mọi nơi. Nàng nát rỗng bên trong, nhưng chỉ với ánh mắt của chính nàng đã khiến những tên người Thổ phải thối lui. Những gã người Thổ muốn

đánh thức cuộc sống trong nòng, nhưng bị sự cao ngạo đánh bật trở lại. Erika, một bà chúa từ đầu đến chân, tiến vào hang động của những nữ thần ái tình. Những gã người Thổ không thể hiện thái độ lịch sự, nhưng cũng chẳng hề bất nhã. Họ cứ để Erika đi vào với cái túi tro đầy những bản nhạc. Thậm chí nòng còn được chen hàng lên trước mà không cần xếp. Găng tay nòng cũng vẫn đang đeo. Một người đàn ông đứng bên cửa ra vào dững cảm gọi nòng là quý cô. Xin mời quý cô vào, gã mời mọc khi nòng vừa vào căn phòng xinh đẹp, bên trong những ánh đèn nho nhỏ rọi sáng những vú và bướm. Những tam giác rậm lông trạm trở lấp lánh vì đó là nơi đầu tiên người ta nhìn vào, luật thế rồi. Người đàn ông chẳng nhìn gì cả, anh ta chỉ nhìn ngắm “cái mình thiếu” hết sức trong trẻo. Và sau khi ngắm cái “không gì cả” ở đây, bà mẹ yêu quý ở nhà sẽ đến lượt.

Riêng Erika được giao nhận một phòng hạng nhất. Nòng không hề phải chờ đợi, quý cô Erika. Để được như vậy những người khác phải đợi còn lâu. Tiền nòng đã cầm sẵn trong bàn tay trái như khi chơi vĩ cầm. Ban ngày, đôi khi nòng cũng tính toán bao nhiêu tiền đủ để đi xem diễn. Nòng tiết kiệm từ tiền ăn vặt. Lúc này, một đèn chiếu xanh lam đang quét trên người một con hàng. Thậm chí những màu sắc cũng được lựa chọn có chủ đích. Erika nhặt một tờ khăn giấy kết cứng đầy tinh trùng dưới sàn nhà và đưa lên mũi. Nòng hít thật sâu và ngắm, và tiêu lãng một phần cuộc đời cho nó.

Cũng có những câu lạc bộ nơi người ta được phép chụp ảnh. Ở đó, mỗi người tự tìm cho mình theo sở thích và hứng thú một người mẫu riêng. Erika thì chẳng muốn làm gì, nòng chỉ muốn ngắm. Nòng chỉ thích lặng lẽ ngồi xuống và xem. Nhìn ngắm. Erika, nòng chỉ ngắm mà không sờ mó. Erika không cảm giác và không có cơ hội mơn trớn chính thân thể mình. Bà mẹ ngủ ngay giường bên cạnh và để ý đôi bàn tay Erika. Đôi bàn nên tập luyện chứ không phải như lũ kiến lính xuống dưới chần và rồi ở đó chui tọt vào lọ mọt. Ngay cả khi Erika cắt hay đâm vào tay, nòng cũng hiếm khi cảm thấy gì. Chỉ những gì nhìn thấy mới khiến cảm xúc trong nòng dâng trào.

Căn phòng đầy mùi nước tẩy uế. Những người lao động cũng là đàn bà, nhưng nhìn bề ngoài chẳng hề như vậy. Họ dọn đồng tình trùng của đám thợ săn vô tình để bắn tung tóe vào sọt rác. Và đã lại có ngay một búi khăn giấy cứng khô nằm đâu đó. Nếu như chỉ là Erika, họ đã có thể dừng lại nghỉ, để yên ủa bộ xương phiền nhiễu. Họ phải cúi còng lưng luôn luôn. Erika thì chỉ ngồi và nhìn. Ngay cả găng tay nòng cũng không tháo ra, để khỏi phải mó tay vào bất cứ thứ gì trong căn phòng lợm mùi này. Cũng có thể nòng cứ đeo đôi găng để người ta khỏi nhìn đôi còng tay. Màn đã mở cho Erika, người ta có thể nhìn thấy nòng đằng sau cánh gà và đang kéo sợi dây. Tất cả ở đây được dành cho mình nòng, không người đàn bà xấu xí nào được nhận vào đây. Xinh và có thân hình đẹp là yêu cầu. Mỗi người đều phải qua một buổi kiểm tra thân thể kỹ càng, không một ông chủ nào mua mèo trong bị. Những gì Erika chưa từng được thực hiện trên sân khấu thì lúc này đây những người phụ nữ khác đang thực hiện thay cho nòng. Đánh giá theo số đo những đường cong cơ thể phụ nữ. Nòng ngắm theo rất lâu. Hầu như hiếm khi nòng nhìn ra nơi nào khác, và vài đồng loại chạy theo những con hàng biến mất.

Một ả tóc đen đang biểu diễn màn múa mông hết sức sáng tạo khiến mọi người chăm chú theo dõi. Ả quay mông theo kiểu để nặn đồ gốm. Nhưng ai quay cái bánh xe? Đầu tiên, ả khép cẳng vào, người ta chẳng thấy gì, cho đến khi nước dãi đã chảy đầy miệng vì háo hức. Sau đó ả cẳng dần dui ra và vượt qua cả cái khuyên nho nhỏ. Đôi khi bất chấp cố gắng hướng tới công bằng, một ô cửa này vẫn nhìn thấy nhiều hơn những ô cửa khác vì để xoay chuyển. Những chớp nhìn nhấp nháy căng thẳng. Ai dám, kẻ ấy được, ai thêm một lần nữa, có khi lại cũng được ngay một lần nữa.

Đám đông cần mẫn chà miết xung quanh như thể trong suốt cả thời gian, một cái quấy bột khổng lồ vô hình đang xay trộn cẩn thận. Mười cái máy bơm nhỏ xinh đang xình xịch hoạt động. Bên ngoài vài người đã kêu ca sẵn để trả ít tiền hơn. Mỗi người đều có một người đàn bà chịu trách nhiệm về các mối quan hệ.

Trong phòng bên, dương vật đang ra sức thúc đẩy đỡ những món hàng quý giá. Rồi chúng lại nhanh chóng được nạp đầy, và người đàn ông phải tiếp tục ru yên những ham muốn của mình. Với bốn chục, năm chục schilling đôi khi người ta phải tính toán khi nào ngừng nạp. Đặc biệt khi người đàn ông mãi nhìn ngắm mà quên mất công việc với những cái bơm nhỏ. Bởi vậy thỉnh thoảng ở đây xuất hiện vài người đàn bà mới và làm nhiệm vụ đánh lạc hướng. Những tên đàn chỉ nhìn hau háu chứ chẳng làm được gì.

Erika đang xem. Đối tượng hứng thú của cô chạy vào đứng giữa hai dùi và thể hiện hưởng thụ bằng cách miêng há ra thành một chữ o nho nhỏ. Hứng khởi vì có quá nhiều người nhìn ngắm, ả nhắm nghiền mắt và rồi lại mở ra, trợn ngược lên. ả đưa tay mát xa đầu vú khiến chúng cương lên. ả lại ngồi dậy thật thoải mái, dặng rộng hai chân và đến lúc này người ta có thể chui vào người ả từ phía dưới. Rồi ả thích thú nghịch ngợm với đám lông mu. ả liếm môi rõ lộ liễu, trong khi trước mắt ả khi thì một gã này, lúc thì một gã khác tổng con sâu cao su của gã vào chỗ cần tống. ả thể hiện với cả khuôn mặt rằng cảm giác tuyệt diệu đến như thế nào, nếu ả có thể ở bên bạn. Nhưng tiếc rằng do có quá nhiều yêu cầu nên không thể thực hiện được. Bởi vậy, tất cả đều nhận được chút ít gì đó chứ không phải từng người một.

Erika ngắm thật chăm chú. Không phải để học theo. Chẳng gì dịch chuyển hay khuấy động trong nàng. Nhưng nàng vẫn phải tiếp tục ngắm nhìn vì khoái lạc riêng. Mỗi lần nàng muốn quay đi, thì một điều gì đó từ trên cao ấn mạnh mái đầu tía tóc của nàng xuống khung cửa và nàng phải tiếp tục nhìn. Cái bàn xoay, phía trên có người đàn bà đẹp đang ngồi, vẫn tiếp tục quay. Erika không thể cưỡng lại. Nàng phải và phải nhìn. Nhưng chính nàng lại là vật cấm. Không được chạm vào.

Phía trái và phải nàng, người ta rên rỉ, gào thét vì hưng phấn. Tự ta thì không thể nào như thế được, Erika trả lời, ta mong đợi nhiều hơn thế. Một thứ gì bắn vào tường gỗ ngăn. Những tấm ngăn này dễ lau sạch vì bề mặt trơn láng. Đầu đó ngay bên tay phải, một quý ông đã khắc "Thánh Mari những con phò ngon" đúng chính tả tiếng Đức đầy yêu thương lên tường. Thường thường người ta không nguệch ngoạc nhiều ở đây, người ta phải tập trung vào việc khác. Với việc viết lách, không phải ai cũng như ai. Họ thường chỉ có một tay, hầu như ngay cả một tay cũng không. Mà người ta còn phải quảng tiền thưởng nữa.

Lúc này, một hồng long nữ đang đẩy phần lưng mồm mồm ra biểu diễn. Từ hàng năm nay, những nhà mát xa rẻ tiền vẫn dùng những ngón tay làm việc trên vùng da được khẳng định sẵn như vỏ cam của ả. Nhưng những người đàn ông nhận được từ ả nhiều hơn số tiền vốn có. Những cabin phía phải đã thấy phía trước của ả, sắp sửa sang cánh trái cũng được thưởng thức phía trước. Nhiều người thích ngắm đàn bà từ phía trước, nhiều người khác lại thích đằng sau. ả tóc đỏ di chuyển những cơ bắp ngày thường dùng để đi lại hay ngồi lên. Hôm nay ả kiếm tiền nhờ chúng. ả dùng tay phải xoa xoa người, bàn tay với những móng tô màu đỏ máu. Bên trái ả cào cào quanh vú. Những ngón tay giả nhọn hoắt của ả kéo căng núm vú khỏi bầu như kéo một sợi cao su rồi thả để nó bật nhanh trở lại. Hai núm vú như rời hẳn khỏi người. ả tóc đỏ tập luyện đủ nhiều để nhận ra, thí sinh đã được 99 điểm. Ai lúc này không thể, sẽ không bao giờ có thể nữa. Ai lúc này vẫn một mình, sẽ tiếp tục như vậy còn lâu.

Erika chạm đến giới hạn. Chỉ đến đó mà không tiếp tục nữa. Đi cũng đủ xa rồi, nàng thường tự nhủ. Nàng đứng dậy. Giới hạn của nàng từ lâu đã được đánh dấu và đảm bảo bằng những ký kết không thay đổi. Do vậy nàng quan sát mọi vật từ cao điểm và nhờ đó có thể nhìn xa mãi vào đất liền. Điều kiện là một tầm nhìn tốt. Ngày lần này Erika cũng chưa muốn biết. Nàng đi về nhà.

Chỉ với một cái liếc mắt, nàng đẩy những quý ông đang chờ bên ngoài dẹp sang một bên. Một quý ông tham lam chiếm ngay chỗ cũ của nàng. Một cái ngách nhỏ hiện ra, Erika bước qua đó và diễu hành. Nàng đi và đi, như một cái máy, cũng như khi nãy nàng nhìn và nhìn về phía

trước. Cái gì nàng làm, nàng cũng toàn tâm toàn ý. Không nửa chừng, bà mẹ luôn yêu cầu như vậy. Không nhập nhèm. Không một nghệ sĩ nào chịu đựng được sự nửa chừng, chưa hoàn thiện trong tác phẩm của mình. Đôi khi tác phẩm chưa hoàn thiện chỉ vì nghệ sĩ chết sớm. Erika vẫn tiếp tục. Không gì bị xé bỏ, không gì bị tẩy. Không gì bị phai màu. Nàng chưa đạt được gì. Chẳng có gì trước đây chưa xuất hiện mà lúc này có mặt, và chẳng có gì trước đây chưa có mặt mà lại đang trên đường đến.

Ở nhà, trận quả măng êm dịu từ phía bà mẹ đang chụp xuống tổ ấm của hai mẹ con. Hy vọng rằng Erika không bị lạnh trong chuyến đi mà đích đến nàng sẽ phải bịa đặt đôi chút với bà mẹ. Ngay lập tức Erika sẽ khoác một cái áo choàng thật ấm vào. Erika và mẹ, một người ngồi ăn vẹt nhồi hạt dẻ, một người hả hê. Một bữa tiệc lớn. Hạt dẻ như muốn bung ra khỏi đường khâu, bà mẹ đã nhồi nhiều hạt dẻ quá, đúng y theo cách của bà. Lọ đựng muối và hạt tiêu mạ bạc, nhưng đồ dao đĩa thì là bạc hoàn toàn. Mà cô con gái hôm nay đỏ hồng, khiến bà mẹ vui mừng. Hy vọng không phải do một cơn bệnh nào. Bà mẹ áp môi vào trán nàng để kiểm tra. Sau bữa tráng miệng sẽ kiểm tra thêm một lần nữa bằng cặp nhiệt độ. May mắn thay, nguyên nhân không phải sốt. Erika hoàn toàn khỏe mạnh, con cá con nuôi trong mùng ổi được chăm sóc tốt.

Những dòng ánh sáng neon lạnh như băng tuôn trào qua phòng băng, qua sảnh khiêu vũ lạnh. Những chùm sáng mạnh treo trên khối đèn hình roi da chiếu qua sân gôn thu nhỏ. Một dòng lạnh lấp lánh. Phụ nữ ở tuổi nàng, thích thói quen yên tĩnh đẹp đẽ quanh quần bên chiếc bàn bầu dục với những ly thủy tinh, bên trong tung tẩy thìa cao cổ, cuống của những bông hoa mát lạnh. Nâu, vàng, hồng. Sôcôla, vani, mâm xôi. Dưới ánh đèn, những viên kem bốc khói dường như đều được phủ một màu nâu. Kẹp múc kem ánh lên chờ đợi trong thùng nước, váng kem sột nốt lênh bênh trên mặt. Do tính tùy tiện của niềm vui, điều không nhất thiết phải thường xuyên chứng minh, mấy cái bóng trẻ trung nghỉ ngơi trước mấy cái tháp kem, những chiếc ô giấy sặc sỡ cắm trong ly, che đây những mẫu anh đào ngâm rượu, những khoanh dứa và vụn sôcôla thô sần. Chúng chọc không ngưng nghỉ những miếng lạnh buốt vào hốc kem, lạnh với lạnh, hoặc chúng để mặc kem chảy nước vì còn mãi báo tin cho nhau, những tin tức còn quan trọng hơn cả vị lạnh. Chỉ cần quan sát chúng, khuôn mặt nàng đã trở nên khó chịu. Nàng cảm thấy đặc biệt duy nhất khi ngắt một cái cây, nàng thấy cả một vũ trụ tuyệt diệu trong một nón thông. Với cái búa nhỏ gõ gõ vào thực tại, nàng là một nhà sĩ nhiệt thành của ngôn ngữ, chớp gổ vân sam biến thành một đỉnh tuyết cô độc trước mắt nàng. Chân trời lảng một quang sáng đủ màu. Những chiếc máy bay rất lớn, không rõ rệt từ đằng xa bay qua, những tiếng ầm ì dễ chịu hầu như không thể cảm nhận được nữa. Chúng là những vị khổng lồ của âm nhạc và thơ ca ngụy trang trong cái vỏ bọc dễ sợ. Hàng trăm nghìn thông tin trượt qua bộ óc được rèn luyện của nàng, một thứ điên rồ như cây nấm khói say khướt mọc vút lên, và rồi bằng điệu bộ xám tro từ từ đưa trở lại mặt đất. Bụi xám mịn nhanh chóng phủ mờ các máy móc, ống nghiệm, ống mao dẫn, các bình thốt cổ và các xoắn làm lạnh. Cả căn phòng nàng chỉ toàn đá. Xám xịt. Không lạnh và cũng chẳng ấm. Lưng chừng. Rèm cửa sổ nylon màu hồng sột soạt mà không bị lay động bởi một luồng gió nào. Phía bên trong những đồ đạc đẹp đẽ, gọn gàng. Bỏ hoang. Vô chủ.

Phím dương cầm dưới những ngón tay bắt đầu ngân vang. Cái đuôi khổng lồ của đồng rác nghệ thuật khế sột soạt lết từ những trang trước đến đây, từng milimet, từng milimet khép chặt vòng vây. Những hộp bảo quản bắn thiêu, những cái đĩa nhơ nhuốc thức ăn thừa, bộ đồ ăn cáu ghét, bánh mì đầu mẩu, hoa quả thừa mốc xanh đỏ, đĩa nhạc gãy vỡ, giấy tờ nhàu rách, vỏ viên. Trong những căn nhà khác, nước nóng bốc hơi nghi ngút từ bồn tắm. Một cô gái thử một kiểu tóc mới không nghĩ ngợi gì. Một cô khác đang chọn tìm cái áo sơ mi hợp với chân váy. Những đôi giày xịn nhất đều đã dựng ở đây, những đôi giày mới chỉ được xỏ một lần duy nhất. Chuông điện thoại reo. Một người nhắc máy. Một người cười vang. Một người đang nói.

Rộng mãi đến bất tận, bãi rác giữa nàng và những người khác cứ kéo mãi ra. Ai đó vừa mới đi làm tóc uốn. Ai đó vừa chọn màu sơn móng tay hợp với màu son môi. Thiếc sáng lấp lánh dưới mặt trời. Tia sáng từ răng đĩa, từ lưỡi dao. Đĩa là đĩa. Dao là dao. Bị phiền quấy bởi làn gió nhẹ, những khoanh hành bốc cao, khăn giấy bốc cao, dính si rô mâm xôi ngọt. Mốc nấm ở

những tầng lớp dưới, già hơn sẽ - mà cũng đã dần mục rữa - trở thành tro bụi, tẩm lót cho những áo pho mát và vỏ dừa hầu đang thối hỏng, cho những mảnh vỡ thủy tinh, giẻ lau làm từ bông màu đen. Những vật cũng đang đối mặt với một số phận hoàn toàn tương tự.

Và bà mẹ lại kéo mạnh sợi dây xích. Hai tay lại nhanh chóng đưa ra phía trước và chơi lại bản nhạc của Brahms, và lần này đã tốt hơn. Brahms hoàn toàn lạnh lùng khi thừa hưởng nhạc cổ điển, nhưng lại hết sức tình cảm khi thổ lộ hay đau buồn. Bởi vậy bà mẹ còn lâu mới xúc động khi nghe bản nhạc này.

Cái thìa kim loại cắm thò ơ trong kem dâu đang chảy nước, vì cô bé đang cần nói gấp gáp điều gì đó làm một đứa con gái khác cười ngặt nghẽo. Đứa con gái thứ hai đang cài lại cái trâm to dùng lấp lánh như làm bằng xà cừ vào búi tóc vẫn cao. Cả hai đứa con gái đều tự tin với những cử động cá tính. Nữ tính toát ra từ cơ thể chúng như những dòng suối nhỏ sạch. Một hộp phấn nhựa bật mở, trong gương thứ gì đó được thoa hồng nhạt, rồi thứ gì đó lại được tô đen nổi bật.

Nàng là một con cá heo mệt mỏi, chán nản chuẩn bị chơi bản nhạc cuối. Lò đèn thấy trước mặt quả bóng sắc sỡ lơ lửng mà nó sẽ phải đặt lên mũi theo một quán tính cũ rích. Nó hít sâu và để quả bóng quay tròn. Trong bộ phim con chó Andalusia của Buñuel[13] có một buổi biểu diễn song tấu dương cầm cánh. Sau đó hai con lừa thối rữa quá nửa, đầu ướt máu ngồi gõ phím. Chết. Mục rữa. Đứng bên lề mọi vật. Trong một căn phòng hút sạch khí.

Một đoạn lông mi giả được dán đè lên lông mi thật. Nước mắt chảy. Lông mày nâu được tô đậm. Vết cây chì ấy tô một vết đen lên nốt ruồi bên cằm. Sờ lược đẩy cào cào nhiều lần vào búi tóc vẫn cao nhằm lỏng bớt búi. Rồi cái lược lại được cài chặt lại. Tắt chân kéo cao, đường gân thẳng băng. Cái ví da bóng đu đưa và được khoác đi. Váy lót sột soạt dưới làn váy *taffeta*. Họ đã trả tiền, và bây giờ bỏ đi.

Mở trước mắt nàng một thế giới không ai có thể ngờ vực. Một thế giới *Lego*, thế giới kỳ quan thu nhỏ, một thế giới hoàn toàn làm từ những mẫu nhựa đỏ, xanh, trắng. Cả một thế giới âm nhạc, dĩ nhiên là cũng nhỏ xíu thôi, ngân vang từ cái mун cộc, mà bên trong ấy người ta nhét vừa cả thế giới. Bàn tay trái với những móng vuốt cứng ngắc tê liệt do sự vụng về vô phương cứu chữa yếu ớt quờ quạng vào vài phím đàn. Nàng muốn bay lên cao với những điều đẹp để kỳ lạ, với sự trơ lý cảm giác, sụp đổ mọi trí óc. Nàng chưa từng dựng được dù chỉ một lần một trạm xăng từ những mảnh *Lego* theo mẫu có sẵn hết sức tỉ mỉ. Nàng không là gì ngoài một cái máy vụng về. Đè nặng bởi một bộ óc chậm chạp, nặng nề. Khối lượng chết nặng trĩu. Một trở lực! Không bao giờ một khẩu súng tự châm ngòi chống lại chính mình. Một cái hàm thiếc.

Một dàn nhạc không gì ngoài gần một trăm cây sáo bắt đầu gào rú. Sáo đủ loại, đủ kích cỡ. Thịt trẻ con tiếp tục được thổi vào. Những nốt nhạc được tạo ra từ hơi thở trẻ nhỏ. Không một nhạc cụ gỗ nào được nhờ đến. Vỏ bọc bằng nilon được mẹ may cho. Bên trong các vỏ bọc còn có cả một chổi tròn nhỏ để lau. Thân sáo phủ một lớp hơi nước mờ mờ do hơi thở phả ra. Nhiều nốt nhạc được tạo ra nhờ hơi thở của trẻ nhỏ. Không nhờ sự trợ giúp nào từ phía cây dương cầm.

Buổi hòa nhạc thính phòng hoàn toàn cá nhân dành cho những người yêu thích tự nguyện diễn ra tại một căn hộ quý tộc cổ ở bên kênh Đônau, quận hai, nơi một gia đình Ba Lan nhập cư thế hệ thứ tư mở cửa cho hai cây dương cầm cánh và bộ sưu tập tông phổ nhạc đa dạng của họ. Ngoài ra ở nơi đó, nơi những người khác dành chỗ cho chiếc ô tô - rất gần trái tim - thì họ lại có một bộ sưu tập nhạc cụ rất cổ. Họ không có xe cộ, nhưng họ có một vài cây vĩ cầm, viola Mozart tuyệt đẹp và một vài cây viola D' Amore cực kỳ tinh tế được treo trên tường và canh chừng thường trực bởi các thành viên trong gia đình, chỉ được nếu có hòa nhạc diễn ra trong nhà và chỉ dành cho mục đích học tập. Hoặc khi có cháy.

Những con người này yêu thích âm nhạc và mong muốn đem đến cho cả những người khác. Bằng kiên nhẫn và tình yêu hay cả với bạo lực nếu cần. Họ muốn đem âm nhạc lại cho giới trẻ, vì chỉ ăn cỏ một mình trên cánh đồng này thôi thì cũng không có nhiều vui thú. Nhưng những người nghiện rượu hay dùng chất kích thích họ nhất định phải chia sẻ thú vui cho nhiều người nhất có thể. Trẻ nhỏ sẽ bị khéo léo dụ dẫn đi theo họ. Cậu cháu trai béo phì ai ai cũng biết, tóc ướt mỏng dính chặt vào đầu và hay hét lên nhờ vả mỗi khi có chuyện bé bằng cái móng tay. Và đứa trẻ nguồn vui ấy cũng kháng cự mạnh mẽ nhưng cuối cùng đã phải bỏ cuộc. Trong các buổi hòa nhạc không phục vụ bữa ăn nhẹ. Trong im lặng linh thiêng không được phép nhóp nhép. Không vụn bánh mỳ, không vết mỡ trên đệm salon, không vết rượu đỏ trên tấm phủ dương cầm một và dương cầm hai. Tuyệt đối không kẹo cao su! Những đứa trẻ sẽ bị kiểm tra xem chúng có mang những thứ rác rưởi kia từ bên ngoài theo không. Những đứa trẻ thô lỗ sẽ nằm yên phía trên sàng lọc và không bao giờ được chạm vào bất kỳ một nhạc cụ nào.

Gia đình này sẽ không bao giờ tiêu xài những khoản không cần thiết, chỉ duy nhất âm nhạc được phép, qua và từ những tác động của nó. Âm nhạc cần vạch con đường đến trái tim người nghe. Họ hiếm khi chi tiêu gì cho bản thân mình.

Erika không ngừng mời phụ huynh của các học sinh. Chỉ cần một cái vẩy ngón tay của cô giáo là đủ. Những đứa nhỏ mang một bà mẹ đầy tự hào, một ông bố đầy tự hào hoặc cả hai cùng một lúc và lấp kín cả không gian bằng cái gia đình bé nhỏ sắp tan vỡ của chúng. Chúng biết rằng, chỉ cần nhận thêm một điểm xấu trong môn dương cầm, chúng sẽ biến khỏi đây. Chỉ có cái chết mới là nguyên có chối từ nghệ thuật. Những lý do khác hoàn toàn không được chấp nhận bởi một người yêu nghệ thuật chuyên nghiệp. Erika Kohut tuyệt vời.

Để mở màn là bản concerto thứ hai của Bach cho hai đàn dương cầm. Cây dương cầm thứ hai sẽ được chơi bởi một ông già, người trước đây từng đặt chân trên đại sảnh của Brahms và gần như có riêng ở đó cây dương cầm duy nhất cho riêng mình. Thời này đã qua, nhưng những người lớn tuổi nhất vẫn còn nhớ. Thần chết tàn ác đang ở gần dường như không cách nào đẩy người đàn ông này, người mang tên Haberkorn, đến với những tài năng khác vĩ đại hơn, như đã từng làm với Mozart và Beethoven, cả Schubert nữa. Và quả là Schubert thực sự không có nhiều thời gian. Ông già chào đón bạn đồng diễn từ cánh gà thứ hai, cô giáo Erika Kohut, với một nụ hôn đặt vào tay đúng theo truyền thống, bất chấp tuổi già, trước khi cả hai cùng trình diễn.

Những người bạn âm nhạc và những vị khách thân mến. Những bị khách ngã xuống bàn và chép miệng lấy chép miệng để vì món ragu barốc. Những học sinh cạo kèn kẹt những ham muốn tồi tệ, từ khi bắt đầu, nhưng quá thiếu dũng cảm để thực hiện. Chúng không phá bỏ được cái chuồng gà của sự sùng kính nghệ thuật dù những song sắt rất mỏng. Erika mặc một cái váy ống len lông cừu màu đen dài chấm đất giản dị với áo sơ mi lụa.

Lắc đầu thật khẽ, nàng có thể lờm một hoặc vài đứa học sinh với ánh nhìn cắt được cả kính. Đó chính xác là cái nhìn mà mẹ Erika đã quăng vào mặt nàng sau buổi biểu diễn thất bại của cô con gái. Cả hai đứa học sinh đã tán nhảm quấy rối cả bài mở đầu của người chủ nhà. Chúng sẽ không bị cảnh cáo thêm bất kỳ một lần nào nữa. Ngay trên hàng đầu, mẹ của Erika ngồi trên chiếc ghế bành đặc biệt cạnh vợ chồng chủ nhà và nhấm nháp một hộp kẹo - người duy nhất được phép - và sự chăm chú độc nhất cô con gái đang thưởng thức. Ánh sáng, bị làm mờ đi bằng tấm lót che đèn chiếu trên đàn dương cầm, run rẩy trong tiếng đàn tạo thành những đốm sáng hình mấu thêu, đan xen thành một điểm sáng trung tâm. Tấm lót phủ khắp người chơi ánh sáng đỏ ma quái. Bach vẫn nghiêm túc rí rách. Lũ học sinh mặc quần áo đẹp vẫn để dành đi nhà thờ hoặc những gì bố mẹ chúng cho là như vậy. Ông bố bà mẹ tổng đứa con - họ dứt ruột để ra - vào trong cái hành lang Balan này, để họ được yên tĩnh và đứa trẻ học được cách giữ trật tự. Hành lang của người Balan được trang hoàng bằng một tấm gương khổng lồ phong cách mới theo hình một cô gái khỏa thân với hoa súng, chỗ này những anh cu luôn đứng chôn chân đến bất tận. Sau đó, trên phòng nhạc, những đứa nhỏ ngồi phía trước và người lớn tuổi

ngồi sau vì họ vẫn nhìn thấy tất cả. Những người già đưa tay cho ông bà chủ nhà khi để người đồng hành trẻ tuổi ngừng một lát.

Walter Klemmer chưa từng bỏ lỡ một buổi tối nào ở đây kể từ khi cậu bắt đầu nghiêm túc học dương cầm với tuổi mười bảy dễ thương, và không chỉ vì vui thú. Ở đây, cậu trực tiếp nhận được cảm hứng cho việc chơi đàn của riêng mình.

Bach chuyển sang quãng nhanh, và Klemmer chăm chú ngắm phần dưới người cô giáo bị che cắt bởi cây đàn từ phía sau với cơn đói ngày một tăng. Cậu không thể nhận xét nhiều hơn về cơ thể nàng. Phía trước cô giáo cậu bị một bà mẹ béo núc ngồi chắn, không nhìn được gì. Chỗ ngồi yêu thích của cậu hôm nay bị chiếm mất. Nàng luôn ngồi bên cây đàn thứ hai trong giờ học. Bên cạnh con tàu mẹ còn treo thêm một tàu cứu hộ bé xíu, đứa con trai của bà, một học sinh mới quần vải đen, áo sơ mi trắng và kèm theo là cái nơ đỏ chấm trắng. Đứa trẻ lúc này lơ đãng trên ghế như hành khách máy bay muốn nôn và không mong muốn gì hơn là được hạ cánh. Nghệ thuật đưa Erika trượt vào hành lang không khí cao hơn và chủ yếu do mùi ête từ đó. Walter Klemmer nhìn theo nàng sợ hãi vì nàng đang rời xa cậu. Nhưng không chỉ mình cậu vô tình với tới nàng, mà bà mẹ cũng chộp lấy sợi dây giữ con điều Erika. Chỉ cần không thả dây điều! Nhưng gió đã kéo lên cao đến độ bà mẹ phải kiễng đến mười đầu ngón chân. Gió rít mạnh, như nó vẫn luôn rít trên tầm cao ấy.

Đến phần cuối cùng của Bach, cậu Klemmer đỏ bừng hai bên má trái, phải như hai đóa hồng. Một bông hồng duy nhất cậu cầm trên tay để sau đó tặng nàng. Hoàn toàn vô tư cậu khâm phục kỹ thuật chơi đàn của Erika, và cách lưng nàng uyển chuyển theo điệu đàn. Cậu quan sát, cách nàng lắc lư đầu thận trọng đi theo sắc thái trình diễn. Cậu ngắm nhìn bài trình diễn cơ thịt phần bắp tay nàng, chúng đem lại sự hòa điệu chặt chẽ giữa thịt và chuyển động khiến cậu xúc động. Những bắp thịt tuân theo những chuyển động bên trong thông qua âm nhạc, và Klemmer cầu ước cô giáo ngày nào đó cũng sẽ tuân lời cậu như vậy. Cậu thủ dâm ngay chỗ ngồi. Một tay cậu bắt giắc kéo cái vũ khí sinh dục kinh khiếp. Cậu học sinh Klemmer vất vả làm chủ bản thân và ước lượng trong óc kích cỡ tổng cộng của Erika. Cậu so sánh phần trên và phần thân dưới nàng - phần có hơi béo một chút - nhưng về cơ bản cậu hoàn toàn thích. Cậu cân bằng phần trên và phần dưới. Phần trên: Lại hơi gầy mất một tí xíu. Dưới: ở đây lại có điểm cộng của nó. Cậu hài lòng với hình ảnh tổng thể của Erika. Về mặt cá nhân, cậu thấy cô Kohut là một phụ nữ hoàn toàn thanh nhã. Giả sử nàng có lấy được tí teo phần hơi quá béo phía dưới mà đập được lên trên thì có lẽ sẽ đúng hẳn. Ngược lại, dĩ nhiên là cũng được, nhưng điều đó cậu ít mong đợi hơn. Hoặc chỉ cần nàng san bớt chút xíu phần dưới đi, có thể sẽ rất hài hòa. Nhưng như thế thì nàng lại gầy quá! Sự bất toàn nho nhỏ này khiến quý cô Erika trở nên đáng thèm muốn đối với cậu học sinh trưởng thành, vì có thể với tới. Người ta có thể trối bất kỳ người đàn bà nào bằng hiểu biết về sự bất toàn trong cơ thể nàng. Bên cạnh đó, người đàn bà này sẽ già đi rõ rệt mà cậu thì hãy còn trẻ. Cậu học sinh Klemmer có mục đích phụ, bên cạnh âm nhạc, điều cuối cùng lúc này cậu cũng đã nghĩ đến. Cậu là một thằng ngốc trong âm nhạc. Cậu còn âm thầm hóa ngốc vì cô giáo dạy nhạc. Cá nhân cậu hoàn toàn cho rằng, cô Kohut đích thực là người đàn bà dành cho người đàn ông trẻ trong khúc dạo đầu cuộc đời. Một người đàn ông trẻ tuổi bắt đầu bước từng bước nhỏ và sau đó trèo nhanh. Ai cũng phải một lần bắt đầu. Cậu sẽ nhanh chóng bỏ qua bước khởi đầu này như những người bắt đầu lái xe mua một chiếc xe cũ nhỏ xíu và sau khi thành thạo, sẽ chuyển sang mẫu mới và lớn hơn. Cô Erika hoàn toàn chỉ có âm nhạc, và nàng thực ra cũng không quá già, cậu học sinh đánh giá mẫu xe dùng thử của mình. Klemmer thậm chí còn bắt đầu với một bậc cao hơn, không phải xe VW[14], mà là hẳn một chiếc Opel Kadett[15]. Cậu trai yêu thầm, Walter Klemmer cắn nột móng tay đang cắn dở. Cả đầu cậu lúc này đỏ ửng - hai bông hồng trên má lúc này đã nở ra - với mái tóc vàng sậm dài lưng chừng. Cậu tương đối hợp thời. Cậu tương đối thông minh. Không gì ở cậu sâu sắc, không gì quá mức. Cậu để tóc dài một chút, để vẻ ngoài không quá hiện đại, cũng không quá hoài cổ. Cậu không để râu, mặc dầu đôi lần đã muốn thử. Nhưng cậu luôn cưỡng lại được thử nghiệm này. Cậu muốn một lần được trao cô giáo nụ hôn thật sâu và có trọn cơ thể nàng. Cậu muốn đe dọa nàng bằng bản năng thú vật của mình. Cậu muốn nhiều lần như thế vô tình chạm vào nàng thật mạnh mẽ.

Lúc đó cậu muốn như thể một tên ngốc nào đó đã xô cậu về phía nàng. Sau đó cậu sẽ ấn mạnh hơn nữa vào nàng và rồi xin lỗi. Rồi cậu sẽ một lần hoàn toàn chủ tâm ép nàng và có lẽ sẽ chà sát thật mạnh, trong trường hợp nàng cũng cứ thế vậy. Cậu sẽ làm những gì nàng nói và ao ước, từ đó sẽ nảy sinh một tình yêu nghiêm túc về sau.

Cậu muốn bằng cách xoay sở với một người đàn bà lớn hơn mình nhiều tuổi - với đàn bà tuổi ấy không cần quá thận trọng trong đối xử - để học cách nhảy quanh những cô gái trẻ hơn, những người không dễ phỉnh nịnh. Liệu nó có liên quan gì đến việc văn minh hóa không? Cậu trai trẻ chỉ cần xóa đi giới hạn của mình, thì sau đó cậu có thể thành công bước qua nó. Cậu muốn nhanh chóng hôn được cô giáo một lần cho đến khi nàng gần như ngạt thở. Cậu sẽ mút ở khắp mọi nơi trên cơ thể nàng, những nơi chàng được phép. Chàng sẽ cắn nàng, những nơi nàng cho phép. Sau đó, chàng sẽ chủ tâm cho phép đi đến âu yếm xa nhất. Cậu sẽ bắt đầu với bàn tay và làm việc nó. Cậu sẽ dạy nàng yêu cơ thể mình hoặc ít nhất là chấp nhận nó, thứ cho đến nay nàng vẫn luôn phủ nhận. Cậu sẽ thận trọng mang lại cho nàng tất cả những gì nàng cần cho tình yêu, nhưng rồi cậu sẽ dùng đến những mục đích thích đáng hơn và những nhiệm vụ khó khăn hơn, những điều liên quan đến bí mật phụ nữ. Bí ẩn muôn đời. Lúc ấy cậu sẽ là thầy giáo của nàng một lần. Cậu cũng không thích cái váy xếp ly màu xanh đen chung thân và những cái áo sơ mi quá ít tự tin nàng luôn mặc cùng. Nàng nên ăn mặc trẻ trung và rực rỡ hơn. Cậu sẽ giảng cho nàng hiểu, những gì đằng sau các sắc màu. Cậu cũng sẽ chỉ cho nàng biết thế nào là thực sự trẻ trung, rực rỡ và quyền nhờ đó mà vui vẻ. Và khi nàng biết, mình thực sự trẻ trung như thế nào, cậu sẽ rời bỏ nàng đến với ý trí trẻ trung hơn. Tôi có cảm giác rằng cô coi thường cơ thể mình mà chỉ coi trọng âm nhạc nghệ thuật, thừa cô giáo. Klemmer nói. Chỉ những nhu cầu cấp bách của cơ thể mới được cô lưu tâm, chỉ ăn và ngủ là quá ít! Cô Kohut, cô nghĩ, vẻ ngoài là kẻ thù và chỉ có âm nhạc mới là bạn của cô. Vâng, cô hãy thử soi gương xem, cô sẽ thấy mình bên trong và cô sẽ chẳng bao giờ kiếm được một người bạn tốt hơn đâu. Cô hãy là mình xinh đẹp lên, thừa cô Kohut. Nếu như cô cho phép tôi gọi tên cô.

Cậu Klemmer rất muốn trở thành bạn trai của Erika. Cái xác chết không còn hình dáng, cô giáo dạy dương cầm này - người ta chỉ nhìn thấy duy nhất nghề nghiệp của cô - suy cho cùng vẫn có thể phát triển được, vì nàng cũng chẳng đến nỗi quá già, cái bọc mô còn đang say ngủ. Thậm chí nàng còn tương đối trẻ, nếu so sánh với bà mẹ. Sinh vật tức cười co quắt đến bệnh hoạn, ôm chặt lấy lý tưởng, ngu ngốc và chỉ sống tinh thần này sẽ bị xoay chuyển bởi người đàn ông trẻ tuổi rời hẳn khỏi thế giới hiện tại. Nàng sẽ thưởng thức những vui thú yêu đương, cứ đợi xem! Mùa hè, thậm chí ngay mùa xuân thôi, Walter Klemmer sẽ lướt trên nước cả bằng xuồng và thậm chí cậu còn lượn quanh bến một vòng. Cậu làm chủ được một khoản, và Erika Kohut, cô giáo cậu, cũng sẽ bị tổng cùng xuống nốt. Một ngày đẹp trời, cậu sẽ điểu hành với nàng như một cái thuyền cuối cùng cũng bị chinh phục. Sau đó, nàng sẽ phải học cách hiểu làm chủ trên mặt nước như thế nào. Cho đến lúc đó cậu đã sẵn lòng gọi tên nàng: Erika! Con chim Erika rồi sẽ lớn, cảm thấy đôi cánh mình trưởng thành, việc đó người đàn ông sẽ lo liệu. Có người muốn như vậy, cậu Klemmer.

Bach đi đến hồi cuối. Cuộc chạy đua kết thúc. Hai nghệ sỹ, quý ông và quý cô, đứng dậy khỏi ghế ngồi và cúi đầu như những con ngựa trước túi yến mạch mỗi ngày mới thức dậy. Họ giải thích, họ cúi đầu phần nhiều vì sự thiên tài của Bach chứ không phải vì đám đông ít ỏi đang vỗ tay. Chúng chẳng hiểu gì và bản thân lại quá ngu ngốc ngay chỉ để hỏi. Chỉ có mẹ Erika hoan hô đến gãy cả tay. Bà hét Hoan hô! Hoan hô! Bà chủ nhà còn mỉm cười ủng hộ. Đám đông họ hàng với đồng phân trong sắc màu xấu xí, theo đánh giá từ phía Erika. Chúng nhấp nháy trong ánh đèn. Ai đó đã lấy tấm lót khỏi cái đèn, giờ thì nó có thể cháy và chiếu sáng mà không bị ngăn cản. Và đây là công chúng của Erika. Nếu không biết trước, người ta khó có thể nhận ra rằng chúng thực ra cũng là người. Erika hơn hẳn bất kỳ kẻ nào trong số ấy, nhưng bọn chúng sẵn sàng vây quanh, chạm vào người nàng và nói những điều ngớ ngẩn. Đám thính giả trẻ tuổi thì do chính chính nàng gây giống trong lò ấp của mình. Bằng những biện pháp thái quá như đòi hỏi, ép buộc nặng nề, dọa dẫm nguy hiểm nàng bắt được chúng đến đây. Có lẽ chỉ một người duy nhất đến đây mà không bị cưỡng bách là cậu Klemmer, cậu sinh viên chăm chỉ. Những đứa

khắc sẵn lòng xem truyền hình, chơi bóng bàn, đọc một cuốn sách hay những thứ cũng ngu xuẩn không kém. Tất cả bọn chúng phải đến đây. Chúng còn tỏ ra vui thú với sự tầm thường của mình. Nhưng chúng lại dám mạo hiểm với Mozart và Schubert. Chúng là những hòn đảo rộng rãi, béo núc lênh bênh trong nước ối âm nhạc. Chúng từng được nuôi dưỡng ở đó nhưng lại không hiểu những gì mình uống. Nói chung bản năng bày đàn đánh giá cao sự tầm thường. Nó coi đó là vô giá. Chúng tin rằng chúng mạnh mẽ vì trở thành đa số. Ở tầng lớp trung lưu không có sự kinh hoàng, khiếp sợ. Chúng chen chúc với nhau thưởng thức hơi ẩm tưởng tượng. Khi ở giữa chúng ta chẳng bao giờ cô đơn với bất kỳ thứ gì, ngay cả với chính mình cũng không hề. Và với nó chúng mới thỏa mãn làm sao! Không gì trong suốt cuộc tồn tại của chúng đòi hỏi phê phán, và cũng không một ai có thể phê phán gì từ cuộc tồn tại của chúng. Ngay cả những phê phán của Erika khi một buổi trình diễn không thành công cũng sẽ bật ngược trở lại khỏi bức tường kiên nhẫn, mềm nhũn này. Nàng, Erika lại đứng một mình bên một cánh khác, và thay vì tự hào, nàng trả đũa. Cứ ba tháng một, nàng lại buộc những thánh giả qua chiếc cổng mở sẵn để lũ cừu có thể lọt qua. Bây giờ chúng chạy từ tự thỏa mãn đến chán ngán, kêu be be, chen lấn lẫn nhau, chạy qua và dẫm trèo cả lên nhau khi một kẻ vô lý ngăn chúng lại chỉ vì hấn treo cái áo khoác phía dưới và bây giờ không thể tìm thấy. Đầu tiên, tất cả bọn chúng muốn vào, sau đó chúng lại muốn chạy trở ra nhanh nhất có thể. Và luôn luôn cùng nhau. Chúng nghĩ chúng có thể sang đồng cỏ khác, đồng cỏ âm nhạc, nhanh như thế nào thì sau đó lại có thể bỏ đi cũng nhanh như vậy. Nhưng lại đến lượt toàn bộ Brahms, sau một thời gian nghỉ ngắn, chúng ta nghỉ ngay bây giờ đây, thưa quý ông quý bà. Những nữ nam học sinh yêu quý. Hôm nay, một khác biệt từ phía Erika, dĩ nhiên không phải một sai lầm mà là một đặc ân. Lúc này tất cả mọi người cũng hướng về phía nàng, ngay cả khi âm thầm căm ghét.

Cậu Klemmer, lách lên phía nàng, tỏa rạng nàng bằng đôi mắt xanh thích hợp cho lễ hội. Cậu với đến bàn tay nghệ sĩ nói chúc mừng và rằng cậu không biết diễn tả như thế nào, thưa cô giáo. Mẹ Erika chen vào giữa hai người, dứt khoát ngăn chặn cái bắt tay. Không nên có bất kỳ một dấu hiệu bạn bè quan hệ nào vì có thể vắn dây chẳng và ảnh hưởng đến biểu diễn. Để đôi bàn tay ở nguyên vị trí tự nhiên của nó. Nào, chúng ta không phải đối xử với đám thánh giả hạng ba như thế này đây chứ, có phải không cậu Klemmer? Người ta phải cai trị chúng, người ta phải ngăn chặn, đàn áp để cuối cùng qua đó chúng có thể cảm nhận được. Người ta phải đánh chúng bằng dùi cui! Chúng muốn bị đánh đập vì một đồng cảm xúc mà mỗi nhà sáng tác ở vị trí của họ phải trải nghiệm và có thể viết lại thật cẩn thận. Chúng muốn sự gào thét, vì nếu không chúng sẽ phải tự gào to mãi lên. Vì buồn chán. Những nốt âm xám xịt, những sắc thái thanh tao, những khác biệt dịu nhẹ thiếu những điều kia chúng không thể nắm được. Nhưng trong âm nhạc, cũng như trong những địa hạt nghệ thuật khác, thật dễ dàng đặt ra hai tương phản xù xì, hai đối nghịch tàn ác. Nhưng chỉ là rác rưởi, không hơn! Những con cừu này không biết đến điều đó. Chúng không biết gì hơn. Erika tin tưởng nắm lấy tay Klemmer, cậu lập tức run lên. Cậu chàng rõ ràng chẳng thể bị lạnh với hệ truyền máu trẻ trung khỏe mạnh này. Những kẻ man rợ ăn đến no căng trên một mảnh đất cai trị bởi văn hóa man rợ. Hãy nhìn thử vào một tờ báo xem: chính chúng còn man rợ hơn những gì chúng đưa tin. Một người đàn ông xẻ thịt bà vợ và những đứa con rồi gói lại nhét vào tủ lạnh để rồi sau đó ăn dần cũng không man rợ hơn tờ báo viết về câu chuyện ấy. Ở đó bò Anton đã nói lại khi Zarathustras! Hôm nay tờ Kurier nói lại tờ Kronenzeitung. Klemmer, cậu hãy thử tưởng tượng xem, đúng y như vậy! Và bây giờ tôi phải ra chào cô giáo Vyoral một câu, cậu Klemmer, nếu không phiền. Tôi sẽ quay lại ngay.

Bà mẹ lấy cái áo len *anroga*[16] màu sáng xanh tự đan phủ lên vai nàng, để dịch làm trơn quanh các khớp không bị đông cứng lại và ma sát sẽ tăng lên. Cái áo khoác nhỏ như trà ấm rót vào bình. Đôi khi những vật hữu dụng như giấy vệ sinh cũng có thể có một hộp đựng tự làm với những hình ghép sắc sỡ. Họ trang hoàng nó ở ngay cửa kính sau của ô tô. Chính giữa. Miếng trang điểm của Erika chính là đầu nàng, cái đầu luôn tự hào thò lên. Nàng trượt qua lớp băng trên sàn - hôm nay ở nơi này những tay rẻ tiền đứng nghỉ ở những vị trí đặc biệt - đến chỗ người đồng nghiệp già để nhận lời chúc mừng từ một thánh giả trong ngành. Bà mẹ đẩy nhẹ nàng từ phía sau. Bà mẹ đặt một bàn tay lên lưng nàng, vào bả vai phải, trên cái ao khóa

anroga.

Walter Klemmer vẫn chưa hề hút thuốc và uống rượu, nhưng sức mạnh của cậu thật đáng kinh ngạc. Bám chặt như có giác hút theo cô giáo, cậu cày qua đám đông đang cục ta cục tác. Cậu dính lấy như keo. Nếu nàng cần, ngay lập tức nàng có cậu bên cạnh. Nếu cần một cánh tay đàn ông bảo vệ. Nàng chỉ cần hỏi nhanh và va ngay phải cậu. Cậu thậm chí còn tìm kiếm cuộc kiểm tra thân thể này. Giờ nghỉ ngắn nhanh chóng kết thúc. Cậu hít hà sự hiện diện của Erika với cánh mũi phập phồng, như thể đang ở trên đồng cỏ Anpơ mãi trên những đỉnh núi cao, nơi người ta hiếm khi đặt chân tới nơi nên phải cố hít thật sâu. Để sau đó mang theo dưỡng khí về thành phố. Cậu nhặt một sợi tóc rụng khỏi cánh tay áo khoác màu sáng xanh, và nhận được lời cảm ơn, con thiên nga yêu dấu của ta. Mẹ Erika cảm thấy điều gì mờ ám, nhưng không thể không nhận thấy thái độ lịch sự và ý thức trách nhiệm của cậu. Chúng đối lập hoàn toàn với tất cả những gì hiện nay là vẫn thiết và thường ngày vẫn xảy ra giữa hai giới. Với bà mẹ cậu Klemmer vẫn còn là một chàng trai trẻ, nhưng cậu ấy đã là một người đàn ông trưởng thành. Nốt một chuyện phiếm nhỏ trước khi đến những vòng cuối. Klemmer muốn biết, đồng thời lấy làm tiếc, vì sao những buổi hòa nhạc cá nhân chu đáo như thế này cứ chết dần. Đầu tiên là những nghệ sĩ qua đời, và sau đó âm nhạc của họ chết theo, chỉ vì tất cả muốn nghe nhạc bình dân, pop, rock. Những gia đình như thế này ngày nay không còn nữa. Trước đây có vô số. Thế hệ những nhà thanh quản đã chán ngấy bản tứ tấu sau của Beethoven (nếu vẫn chưa mệt lử). Cả ngày họ lau quét những cái họng viêm và tối đến nhận được phần thưởng khi mệt lử cùng Beethoven. Ngày nay những trí thức chỉ biết dậm chân theo tiếng kèn của Bruckner[17] và ngợi khen người nghệ sĩ Thượng Áo này. Coi thường Bruckner là một sai lầm trẻ dại mà nhiều người mắc phải, cậu Klemmer. Người ta mãi sau này mới hiểu ông ấy, hãy tin tôi. Hãy tránh xa những đánh giá nhất thời trước khi cậu cậu trở nên không còn hiểu gì về nó nữa, đồng nghiệp Klemmer. Người tiếp chuyện hạnh phúc vì từ “đồng nghiệp” được thốt ra từ đôi môi chuyên nghiệp và ngay lập tức nói bằng ngôn từ chuyên ngành rất uyển chuyển về sự u ám của Schumann và sau này là Schubert. Cậu nói về những sắc thái dịu nhẹ và tự đánh bóng bằng những sắc thái xám trong xám như bướm đêm. Tiếp theo là cặp đôi Kohut/Klemmer, trong màu vàng chanh độc địa - về vấn đề hòa nhạc trong vùng. *Molto vivace*[18]. Cặp đôi này diễn tập thật ăn ý. Chẳng ai trong số họ tham gia gì vào vấn đề ấy. Người ta chỉ được tham dự với tư cách người tiêu thụ, nhưng tư chất của họ cao hơn nhiều! Họ không gì khác những thánh giả đang ảo tưởng về những kiến thức của mình. Chút xíu nữa thì một người trong số họ đã được tham gia: Erika. Nhưng đã không như vậy. Lúc này hai người họ lướt nhẹ qua lớp bụi loăng những âm giữa, thế giới giữa, tầng giữa là nơi tầng lớp trung lưu vốn quen thuộc.

Sự u ám không hề trưởng giả của Schubert đã mở màn khúc luân vũ hay sự u ám, như Adorno miêu tả, trong khúc phóng túng giọng C trưởng của Schumann. Chảy đến một nơi xa, vào hư không mà không cần khoắc lấy sự thanh thản khi chủ ý mờ nhạt. U ám, mà không tự nhận ra, và lại càng không ám thị là chính mình. Hai người im lặng một lát để tận hưởng những điều nói thật to ở một nơi không thích hợp. Cả hai đều cho rằng mình hiểu rõ vấn đề hơn kẻ còn lại, một người nhờ tuổi trẻ, một người nhờ kinh nghiệm. Họ thay phiên đánh bại nhau trong sự thịnh nộ trước sự ngu dốt và thiếu hiểu biết, rất nhiều thí dụ được gom lại. Cô hãy xem lại xem, thưa cô! Cậu hãy chỉ nhìn thật kỹ lại đi, cậu Klemmer! Sợi dây coi thường kết nối người dạy và người học. Sự mờ nhạt trong ngọn đuốc cuộc đời Schubert, Schumann lại hết sức đối lập với những gì đám đông lạnh mạnh vẫn ngụ ý khi họ nói về một truyền thống lạnh mạnh và vẫn thỏa sức trầm mình trong đó. Lành khỏe, con quỷ tởm lợm. Lành khỏe là sự xuyên tạc từ chính bản thân nó. Những kẻ bồi đầy các chương trình biểu diễn cho các buổi hòa nhạc với sự thuần phục đáng tởm của mình làm đôi điều như lành khỏe - thử tưởng tượng một lần xem - cho các tiêu chuẩn của dòng nhạc quan trọng nhất. Bây giờ lành khỏe luôn đi kèm những người chiến thắng, những kẻ yếu ớt, bị tổng ra ngoài. Nhưng chính những kẻ tằm hơi và đá tường này bị tổng ra ngoài. Beethoven. Người mà với chúng là một nghệ sĩ lành mạnh, thì tiếc rằng lại bị điếc. Và cả Brahms hết sức lành mạnh. Klemmer tung ra một nhận xét (và đã trúng đích), cậu cho rằng Bruckner cũng luôn lành mạnh. Cậu bị khiển trách nghiêm khắc vì điều ấy. Erika khiêm nhường đưa ra vết thương của chính mình có được từ những cọ xát trực tiếp với vấn đề âm

nhạc ở Vienna và ở các tỉnh. Cho tới khi nàng tự từ bỏ. Kể hay cảm ấy hẳn đã cháy rụi, con bướm đêm mềm mại. Vì do vậy, Erika Kohut nói, nên hai kẻ bệnh nhất chính là Schumann và Schubert - hai kẻ có cùng âm đầu trong tên - và gần gũi nhất với trái tim thương tật của tôi. Không phải Schubert mà mọi suy nghĩ đều rời bỏ ông, mà là một Schumann rất gần trước đó! Cách đó một ly! Ông đã dự cảm trước cuộc trốn chạy của tinh thần và chịu đựng nó trong từng mạch máu nhỏ nhất để rời bỏ cuộc sống ý thức để đến với đội hợp xướng thiên thần và ma quỷ, nhưng ông vẫn cố nắm lấy nó một lần cuối cùng, dẫu vậy sau đó ông không còn ý thức đầy đủ ngay chính bản thân mình nữa. Còn một tiếng vọng thương mến nữa, nỗi buồn đau vì đánh mất một thứ quý giá: chính bản thân ông. Thời kỳ này, người ta còn biết, những gì bản thân mình đã mất, trước khi hoàn toàn bị ruồng bỏ.

Erika nói trong một thứ âm nhạc dịu ngọt, rằng cha nàng hoàn toàn bị loạn trí và chết ở Steinhof. Bởi vậy người ta về căn bản phải để tâm đến Erika, vì những khó khăn nàng đã kinh qua. Trong toàn bộ vấn đề sức khỏe khoa trương và tự phụ này Erika không muốn nói thêm, nhưng nàng cũng gợi ý một vài điều. Erika muốn lột bỏ khỏi Klemmer một vài cảm xúc và nhả tâm thay vào đó sự lừa đảo. Vì nỗi đau ấy người đàn bà này xứng đáng với từng gram quan tâm của thế giới nàng có được. Sự quan tâm của chàng trai trẻ ngay lập tức sống dậy mạnh mẽ.

Giờ nghỉ đã kết thúc. Xin quý vị trở về chỗ ngồi. Tiếp theo là những bài ca của Brahms do một giọng nữ cao trẻ tuổi kể cận. Và sau đó sẽ nhanh chóng kết thúc, mà không thể hay hơn bộ đôi Kohut - Haberkorn. Sau giờ nghỉ người ta vỗ tay to hơn do tất cả đều nhẹ nhõm vì đã không chỉ có mẹ của Erika mà còn từ cậu học sinh giỏi nhất của nàng. Bà mẹ và cậu học sinh giỏi nhất chăm chú liếc nhìn nhau, cả hai đều hét to nồng nhiệt và nảy sinh một mối ngờ vực khủng khiếp. Một kẻ muốn thứ gì đó và kẻ còn lại không muốn đưa ra. Đền được vắn to hết cỡ, cả những đèn treo, không gì phải tiết kiệm trong giây phút tuyệt đẹp này. Ông chủ nhà nước mắt long lanh. Erika còn chơi thêm một bản Chopin, và ông chủ nhà nghĩ về Balan trong đêm, nơi ông sinh ra. Giọng ca nữ và Erika, người đệm nhạc nhận được những bó hoa hồng khổng lồ. Đàng xa, hai bà mẹ và một ông bố cũng muốn tặng những bó hoa cho cô giáo, người bảo trợ con họ. Người ca sĩ đồng nghiệp tài năng chỉ nhận được một bó hoa bé xíu. Mẹ của Erika niềm nở giúp bảo quản những bó hoa trên đường về, bằng giấy lụa. Chúng ta chỉ phải mang những bó hoa tuyệt đẹp này về đến bến tàu và sau đó tàu điện sẽ chở chúng ta thoải mái về đến tận gần cửa nhà. Bắt đầu bằng việc tiết kiệm tiền taxi, người ta sẽ kết thúc với một ngôi nhà. Những người bạn và những người sẵn lòng giúp đỡ tuyệt đối cần thiết đề nghị được chở giúp về bằng chiếc PKW[19] gia đình nhưng bà mẹ cho rằng tất cả là không cần thiết. Cảm ơn nhiều. Chúng tôi không nhận ân huệ nào và cũng chẳng định làm phúc cho ai cả.

Walter Klemmer bước tới và giúp cô giáo dương cầm mặc chiếc áo măng tô với cổ lông cáo cậu vẫn quen thấy từ giờ học. Chiếc áo thắt eo và có cái cổ lông thú quý giá. Cậu khoác chiếc áo mỏng lông Batur đen lên người bà mẹ. Cậu muốn nối lại cuộc nói chuyện bị ngắt quãng. Ngay lập tức cậu nói về nghệ thuật và văn học, trong trường hợp cô Kohut này đã kiệt sức vì âm nhạc sau thành công vừa qua - nàng hoàn toàn có thể vui mừng tự hào vì nó. Cậu bám theo, ngoàm chặt hàm răng vào Erika. Cậu giúp nàng lồng tay áo vào và thậm chí còn cả gan đỡ mớ tóc khỏi cổ áo lông thú và xếp gọn lên trên. Cậu đề nghị được hộ tống hai quý bà đến bến tàu.

Bà mẹ dự cảm được điều gì đó lúc này vẫn chưa thể nói ra. Erika vui mừng lẫn lộn về những quan tâm hướng về mình. Hy vọng chúng không phải loạt mưa đá to bằng quả trứng gà đập vào nàng thủng thành lỗ! Nàng nhận được một gói kẹo lớn, Klemmer xé ra và lúc này đang cầm nó. Cậu cũng đang giữ cả một bó huệ tây màu da cam hay cái gì tương tự như vậy. Dưới đủ loại gánh nặng, và chẳng thứ nào trong số đó là âm nhạc, chán nản, ba người - sau khi nồng nhiệt tạm biệt những vị chủ nhà của chúng ta - bỏ đến bến tàu. Những người trẻ tuổi nên đi vượt lên một quãng, mẹ không thể đuổi kịp những đôi chân trẻ trung phía trước. Nhưng từ phía sau bà có thể theo dõi và lắng nghe tốt hơn. Erika hơi do dự ngay từ chặng đầu vì bà mẹ tội nghiệp phải chật vật đi theo sau mỗi một mình. Thông thường hai quý bà nhà Kohut luôn thích thú tay

trong tay vừa đi vừa nói về những thành tích của Erika và khen ngợi không ngưng nghỉ. Hôm nay một cậu trai đột ngột chiếm chỗ của bà mẹ già chung thủy đặt dẹo lệch thếch lúc này đang phải bực bội. Sợi dây mầu tử dãn căng và kéo Erika về phía sau, sợi dây giắt mạnh thêm vì bà mẹ đi đằng sau có mỗi một mình. Và càng tệ hơn khi chính bà đề nghị điều đó. Giá như cậu Klemmer không có vẻ như tuyệt đối cần thiết, thì nàng đã có thể thoải mái đi bên cạnh người mẹ dút ruột để ra mình. Hai người đàn bà có thể nhai lại buổi biểu diễn và nhấm nháp hộp kẹo. Thường thức chút ẩm áp và dễ chịu đang chờ sẵn trong phòng khách ở nhà. Không ai bỏ lại hơi ấm ngoài đường. Có thể chúng ta còn kịp xem suất phim khuya trên vô tuyến. Vậy thì thật là một âm hưởng đẹp nhất của một ngày âm nhạc như thế này. Và đứa học sinh cứ đi lại ngày một gần. Gã không đi tách ra một quãng được sao? Thật xấu hổ khi cảm thấy một thân hình trẻ trung ấm nóng bên cạnh. Cậu trẻ này tỏ ra thần nhiên khủng khiếp và vô tư lự trong khi Erika sợ hãi. Gã không định chất lên nàng sức khỏe của mình đấy chứ? Cặp đôi ở nhà - không ai có thể chia sẻ - vẻ như đang bị đe dọa. Ai có thể đảm bảo sự yên tĩnh, trật tự và an toàn trong bốn bức tường của mình ta tốt hơn mẹ? Mọi thứ thật kéo Erika về phía cái ghế tựa mềm ngời xem tivi và cửa đóng chặt. Nàng có hai cái ghế yêu thích của mình, mẹ cũng có một cái, khi ngồi nàng thường gác đôi bàn chân phồng rộp lên nệm để chân Batur. Thói quen gia đình đang bị ảnh hưởng vì gã Klemmer này không chịu biến đi. Gã không định chui cả vào nhà ta đấy chứ? Erika thích nhất được trườn vào người mẹ, bập bênh êm ả trong nước ối ẩm áp. Ngoài cũng ấm và ẩm như trong. Nàng cứng người lại phía trước mặt mẹ khi Klemmer đi quá sát vào người nàng.

Klemmer nói và tiếp tục nói. Erika im lặng. Những kinh nghiệm ít ỏi của nàng về giới tính còn lại vụt qua óc, những hồi ức không tốt đẹp. Và hiện tại cũng không đẹp đẻ hơn. Một lần một nam nhân viên bán hàng lú lo với nàng trông quán cà phê cho đến khi nàng bắt được hần cằm miệng. Bộ sưu tập đau khổ những kẻ cóm năng ru rú xó nhà được kết thúc bởi một sinh viên luật và một giáo viên cấp ba trẻ tuổi. Từ đó thời gian cứ trôi và lại trôi đi. Hai trí thức sau buổi hòa nhạc đột ngột đỡ lấy cánh tay áo khoác của nàng - Erika - như nòng súng máy. Nhờ đó làm nàng nguôi giận, họ chẳng còn sở hữu những dụng cụ nguy hiểm hơn nữa. Những lần ấy Erika đã ao ước trở về với mẹ càng nhanh càng tốt. Mẹ chẳng hề nghi ngờ gì. Nàng đã tạt qua hai ba căn hộ thuê chung có bếp và bồn tắm ngời như vậy. Cỏ chua cho người sành ăn trong các môn nghệ thuật.

Đầu tiên nàng đưa ra một khẩu vị riêng, tự đắc với vai một nghệ sĩ dương cầm - dù cho hiện tại không biểu diễn. Không ai trong những quý ông này từng có một nghệ sĩ dương cầm ngồi trên ghế sofa ở nhà. Ngay lập tức người đàn ông cư xử thật hào hiệp và người đàn bà hưởng thụ tầm nhìn thật xa, lướt qua cả người đàn ông. Nhưng khi làm tình thì không một người đàn bà nào tiếp tục vĩ đại. Nhanh chóng những người đàn ông trẻ bộc lộ những tùy tiện, ngay cả ở bên ngoài. Cửa ô tô không mở sẵn, những lời chế nhạo về sự vụng về tuôn ra. Sau đó người đàn bà bị dối trá, lừa đảo, hành hạ và không còn được gọi tới. Người đàn bà nhắm mắt lờ đi mọi chú ý. Một, hai bức thư không được trả lời. Người đàn bà chờ đợi và chờ đợi, tất cả đều vô ích. Và nàng không hỏi vì sao nàng chờ đợi, vì nàng khiếp hãi câu trả lời hơn chính sự chờ đợi. Và người đàn ông tiếp tục với những người đàn bà khác trong một cuộc sống khác.

Những chàng trai bắt đầu với Erika bằng khoái lạc và sau đó họ kết thúc cũng bằng khoái lạc. Họ vặn chặt cái van, chỉ để lại ít hơi ga nàng được phép ngủ. Erika thử níu giữ họ với sự nồng nàn và khoái lạc. Nàng thụi thật mạnh vào khối chết chóc đang lơ lửng trên đầu, nàng không nén được hét to lên vì hưng phấn. Những ngón tay nàng cào thẳng vào lưng bạn tình. Nàng không cảm thấy gì. Nàng tỏ ra thật khoái lạc để gã đàn ông dừng lại. Người đàn ông dừng lại, những lần khác gã lại đến. Erika không cảm thấy gì và chưa từng cảm thấy gì. Nàng vô cảm như một mảnh giấy dầu trong mưa.

Mọi quý ông đều nhanh chóng rời bỏ Erika, và bây giờ nàng không còn muốn bất kỳ kẻ nào cho mình. Chỉ những sức hút rất nhẹ đến từ đàn ông và anh ta cũng không phải gắng sức nhiều. Họ không muốn bỏ nhiều công sức với một người đàn bà kỳ quặc như Erika. Và họ cũng không

bao giờ gặp lại một người như vậy. Vì người đàn bà này là độc nhất. Họ sẽ mãi mãi hối tiếc, phải, dù sao thì họ cũng sẽ hối hận. Họ thấy Erika, quay lưng lại và bỏ đi. Họ không bỏ công tìm hiểu cần trọng những tài năng nghệ thuật có một không hai của người đàn bà này mà muốn bận bịu với kiến thức và cơ hội tâm thường của riêng mình. Người đàn bà này có vẻ là một khúc quá lớn với con dao cùn bé nhỏ của họ. Họ nhận ra sự thật rằng người đàn bà này sẽ nhanh chóng khô héo và tàn tạ. Họ không cần đến một phút mất ngủ. Erika chui lại vào cái xác ướp, và họ đi lo việc của mình như thể ở đây có một đóa hoa kỳ lạ không cần phải tưới nước.

Không biết đến những sự việc ấy, cậu Klemmer lắc lư như một bó hoa sống động bên nàng Kohut trẻ trung, bà Kohut già theo chân cậu. Cậu còn trẻ quá. Cậu không nhận ra được cậu trẻ như thế nào. Cậu lưỡng lự liếc mắt sang cô giáo đầy sùng kính và huyền bí. Cậu chia sẻ bí mật nghệ thuật thấu hiểu với nàng. Chắc chắn người đàn bà bên cạnh cậu đang cân nhắc giống hệt cậu, làm thế nào trong nháy mắt biến bà mẹ thành vô hại. Làm thế nào để cậu có thể mời Erika một ly rượu vang để ngày hôm nay kết thúc với dấu ấn lễ hội. Ngoài ra cậu không nghĩ gì nữa. Cô giáo hoàn toàn thanh khiết với cậu. Tổng bà mẹ về nhà, đưa Erika đi. Erika! Cậu gọi tên nàng. Nàng giả bộ hiểu lầm và rảo bước nhanh để chúng ta tiến về phía trước và cậu trai này khỏi có những ý nghĩ kỳ quái. Sau cùng thì gã cũng nên biến khỏi đây! Ở đây có không biết bao nhiêu là lỗi khác cho gã cút đi. Chỉ cần gã biến nàng và mẹ có thể bàn tán kỹ chuyện cậu chàng âm thầm phải lòng nàng. Hôm nay cô có xem phim Fred Astaire nữa chứ? Có chứ! Tôi không bỏ qua phim ấy với bất kỳ giá nào. Bây giờ cậu Klemmer biết, điều gì đang chờ đợi cậu, chẳng gì cả.

Trong bóng tối dưới cầu treo cho tàu điện, Klemmer thử một ý định táo bạo, rất nhanh cậu chạm vào tay cô giáo. Xin hãy đưa tay cho tôi, Erika. Bàn tay này có thể chơi dương cầm thật tuyệt vời. Bàn tay lạnh lùng trượt qua tấm lưới và ngay lập tức biến mất. Một luồng khí dậy lên, sau đó trở lại yên tĩnh. Nàng làm như thể không hề cảm nhận được sự gần gũi vừa rồi. Phát súng xít đầu tiên. Bàn tay dám táo gan chỉ vì bà mẹ đang đi ngay cạnh. Bà mẹ trở thành chiếc xe hộ tống giám sát trận tiền của đôi bạn trẻ. Giờ này không còn ô tô chạy trên đường mà đoạn vỉa hè này lại hẹp. Cô con gái nhìn thấy nguy cơ ngay lập tức đưa bà mẹ bạt mạng trở lại vỉa hè. Bên vệ đường còn lại bàn tay Klemmer.

Đến lượt cái miệng của Klemmer hăng hái bước vào chuyến du lịch. Miệng cậu khép mở không hề có những nếp nhăn nhỏ bao quanh. Không chút khó nhọc. Cậu muốn trao đổi nội dung một cuốn sách với Erika. Cuốn sách của Norman Mailer, một người đàn ông đồng thời là một nghệ sĩ Klemmer vô cùng khâm phục. Cậu đã đọc được điều đó và đó trong cuốn sách, có khi Erika thấy điều gì đó hoàn toàn khác chẳng? Erika chưa từng đọc cuốn sách và cuộc trao đổi trôi tuột đi. Bằng cách này sẽ chẳng có trao đổi, giao dịch gì. Erika sẵn lòng có lại tuổi trẻ đã qua, và Klemmer muốn đổi lấy kinh nghiệm. Khuôn mặt trẻ trung của chàng trai sáng mờ mờ dưới ánh đèn đường và ô cửa kính cửa hàng rực rỡ, bên cạnh cậu nữ nghệ sĩ dương cầm đang vo một mẩu giấy đang cháy dở vào trong lò khoái cảm. Nàng không dám nhìn người đàn ông. Bà mẹ hẳn nhiên sẽ chia rẽ đôi trẻ nếu cần thiết. Erika chỉ là một đơn âm, không hứng thú và càng về gần bến tàu nàng càng ít hứng thú. Bà mẹ ngăn chặn cuộc trao đổi giữa đôi trẻ bằng cách nói về cảm lạnh và cung cấp những triệu chứng chi tiết. Erika đồng tình với mẹ. Ngay lúc này người ta nên phòng ngừa kéo ngày mai đã quá muộn. Cậu Klemmer mạo hiểm giương cánh một lần cuối và tuyên bố rằng cậu biết phương thuốc tốt nhất chống lại đó chính là tập quen đứng lúc. Cậu cho rằng nên đi tắm hơi. Cậu đề nghị bơi một vài vòng thật nghiêm túc quanh bể. Cậu gợi ý thể thao nói chung và đặc biệt bộ môn hứng khởi nhất: chèo thuyền mạo hiểm. Bây giờ đang đông người ta phải chuyển hướng sang những thể loại khác. Nhưng sắp sửa sang xuân, lúc ấy thích hợp nhất vì tuyết tan, nước tháo đầy các sông, kéo siết theo nó mọi vật. Sau cùng Klemmer đề nghị nên đi tắm hơi thêm lần nữa. Cậu khuyên chạy bộ, chạy đường dài, chạy việt dã, chạy thể dục nói chung. Erika không nghe, nhưng ánh mắt nàng lướt qua cậu và ngại ngần trượt qua. Gần như vô tình nàng ngó ra từ nhà ngục thân thể già cỗi của mình. Nàng sẽ không چرا đứt những song sắt này. Mẹ sẽ không cho phép nàng chạm vào chúng. Klemmer không ý thức được vấn đề này, tất cả những gì Erika vẫn nói. Chiến binh nhiệt huyết này táo tợn

dò dẫm tiến thêm một bước, con thú non đạp rào, nó muốn lên với con bò cái hay chỉ muốn sang một bãi cỏ lạ? Không biết nữa. Cậu đề nghị thể thao vì lý do người ta sẽ có được niềm vui, những cảm xúc nói chung và phát triển thân thể khi luyện tập. Cô sẽ không tin được đâu thừa cô Erika, những niềm vui người ta có thể có được từ chính thân thể mình. Hãy hỏi thân thể mình, nó muốn gì và nó sẽ nói cho cô biết điều đó. Ban đầu có vẻ như không hề biến đổi, nhưng sau đó nó ô hô, nó cự quây và phát triển những cơ bắp. Duỗi căng vào khí trời trong mát. Nhưng nó cũng biết đến giới hạn của mình. Và có một bộ môn thể thao mở rộng cuối tuần. Nàng nhớ lại những vận động viên chèo thuyền trong áo phao màu cam và mũ bảo hộ. Họ chen chúc trong những chiếc xuồng bé xíu hoặc máy móc gì đó tương tự như những quả lê bao tử trong chai rượu mùi. Họ thường ngã bổ nhào trong khi làm trò đó. Erika mỉm cười. Nàng vụt nghĩ đến một trong số những quý ông, nàng hét to cổ vũ và lại nhanh chóng lãng quên. Chỉ còn lại một ước muốn lơ mờ, và chẳng mấy chốc nàng cũng sẽ quên nốt. Nào. Chúng ta sắp đến nơi!

Lời nói đông cứng trên miệng Klemmer. Cậu chật vật lăm bằm điều gì đó về trượt tuyết, rằng lúc này đã đến mùa. Không cần đi xa thành phố, và ngay trước mắt đã hiện ra sườn dốc đẹp nhất, gần như mọi độ dốc mong muốn. Như vậy không tuyệt sao? Hãy thử đến một lần xem, cô giáo. Những người trẻ tuổi thường tìm đến lứa tuổi của mình. Chúng ta sẽ gặp gỡ ở đó những bạn bè lứa tôi, những người sẽ quan tâm nhất đến cô, thừa cô giáo. Chúng tôi không hướng cả tới thể thao như vậy, bà mẹ, người chưa từng đến gần thể thao hơn khoảng cách đến cái bóng vô tuyến, kết thúc câu chuyện. Mùa đông chúng tôi rút vào cho kịp giờ phim trình thám giật gân hơn. Nói chung chúng tôi sẽ rút lại, cậu biết đấy, lúc nào cũng vậy bất kể cái gì. Chúng tôi đã biết mình muốn về đâu và đến đây thì tốt nhất không cần biết đến. Với những trò đó người ta có thể gây chân như chơi.

Cậu Klemmer nói, gần như lúc nào cậu cũng có thể mượn được ô tô của cha mình, chỉ cần báo trước một câu. Bàn tay cậu quờ quạng trong bóng tối và lại trở về hoàn toàn trống không.

Trong Erika dấy lên một nỗi ghê tởm ngày càng mạnh mẽ, chỉ cần gã biến đi. Cứ lẳng lặng mà mang bàn tay của gã theo. Biến đi! Gã là thách thức khủng khiếp cuộc đời lãng lại phía nàng, Erika, và nàng chỉ quan tâm đến những thách thức để tấu trình thật trung thành một bản nhạc. Cuối cùng thì bến tàu cũng hiện ra trước mắt, tấm chắn thủy tinh nhựa sáng trưng đầy yên ủi với một ghế băng nhỏ bên trong. Không xuất hiện tên kẻ cướp giết người nào, và hai quý bà coi như đã hoàn thành với cậu Klemmer. Đèn rọi sáng. Thậm chí còn hai khách chở nguy trang nữa, hai quý bà, không người hộ tống, bảo vệ. Đã muộn, tàu chạy không còn liên tục và Klemmer đáng tiếc - vẫn chưa đi. Lúc này tam có thể tên giết người không ở đây, nhưng rất có thể hắn sẽ xuất hiện và lúc ấy sẽ cần đến Klemmer. Erika rùng mình, sự gần gũi này cuối cùng thì cũng phải qua đi, bỏ qua tiếng kêu động đực. Giờ thì tàu đã đến! Ngay lập tức nàng và mẹ sẽ bàn kỹ về chuyện này từ thật xa, chỉ cần cậu Klemmer biến khỏi. Đầu tiên hắn phải phấn khởi đây, sau đó hắn sẽ trở thành một chủ đề thật chi tiết. Không gây buồn hơn một sợi lông vũ cọ vào da. Tàu đến và vô tình chở theo những quý bà Kohut đi mất. Cậu Klemmer vẫy tay nhưng những quý bà mãi bận bịu với ví tiền và vé tàu mua sẵn.

Trong một tình thế hết sức bi đát không thể cứu giúp, đứa trẻ ngã. Đứa trẻ mà tài năng của nó vẫn tiếp tục được bàn tán, bây giờ bị vấp, trong bao ngạt đến tận cổ, chân tay đạp loạn xạ. Nàng than phiền rõ to là sự thiếu quan tâm của những người xung quanh đã chắn ngang đường sợi dây ngáng ngã nàng. Tự nàng không bao giờ có lỗi. Những thầy cô giáo, những người để mắt tới nàng, chào đón và an ủi đứa trẻ bị đòi hỏi quá sức, một mặt nàng cố gắng tận dụng mọi thời gian rảnh rỗi cho âm nhạc, một mặt trưởng thành trò cười cho người khác. Nhưng vẫn có thoáng chút lợm giọng, ghê tởm mong manh từ những thầy cô giáo khi họ cho rằng nàng là người duy nhất sau giờ học không chỉ có những điều ngu xuẩn trong đầu. Những xúc phạm vô lý đè nặng tâm trí mà ở nhà nàng vẫn thường than phiền với mẹ. Ngay lập tức, bà mẹ vội vã đến trường than phiền về những nữ học sinh khác đang cố hủy hoại đứa con yêu của bà. Và tiếp sau đó là một cơn thịnh nộ từ người còn lại trong nhà bùng nổ. Đó là vòng tròn luẩn quẩn và tăng cấp. Sọt sắt đựng vỏ chai đựng sữa dùng cho bữa trưa ở trường thường xuyên hiện trên

đường và đòi hỏi sự quan tâm đúng mức. Tất cả sự quan tâm của nàng đều bí mật dành cho những nam học sinh. Nàng quan sát chúng từ khốe mắt sâu nhất, trong khi đầu ngẩng cao, quay hẳn sang hướng khác và không hề để tâm đến những người đàn ông tương lai, hoặc những kẻ đang muốn rèn giũa nam tính.

Lũ kỳ đà đã chờ sẵn trong phòng học bốc mùi. Sáng sáng, một học sinh xuềnh xoàng toát mồ hôi hột ở đây. Nó vừa thoát, trong khi hai phụ huynh ra sức loay hoay với bảng điều khiển thần kinh sao cho thằng con trai ít nhất cũng đủ điểm đỗ. Chiều chiều, căn phòng được đặc biệt dành cho những tài năng đặc biệt. Những sinh viên đặc biệt của trường nhạc từng đặt tại đây. Những máy móc âm ỉ như một con châu chấu nháy vào giữa không gian suy nghĩ tĩnh lặng này. Cả ngày, ngôi trường chăm lo để được tràn ngập trong những giá trị trường tồn. Đó là tri thức và âm nhạc. Ở đây có các sinh viên nhạc đủ mọi lứa tuổi, kiểu cách, thậm chí cả những sinh viên trung cấp và đại học! Tất cả bọn họ hợp nhất trong nỗ lực sản sinh ra âm nhạc, đơn độc hoặc theo nhóm.

Mỗi lúc nàng ngoạm sâu thêm vào trái bóng đập dềnh không thể chạm tới của đời sống nội tâm, điều những kẻ khác không bao giờ đoán nổi. Về bản chất nàng đẹp như thiên tiên, và bản chất này tự cô đọng trong tâm trí nàng. Những kẻ khác không thấy được vẻ đẹp này. Nàng nghĩ mình đẹp và từ tạo trong óc một bộ mặt tưởng tượng, nó choán toàn bộ tâm trí nàng. Mẹ hẳn sẽ không hài lòng với bộ mặt ấy. Nàng có thể thay đổi chúng tùy thích, khi tóc vàng, khi tóc nâu. Đàn ông yêu những người đàn bà như vậy. Nàng chạy theo những sở thích ấy vì ngay cả nàng cũng muốn được yêu. Nàng có mọi thứ, chỉ trừ sắc đẹp. Nàng tài năng, vâng vừa đẹp, da vừa xinh, nhưng chỉ không xinh. Nàng mờ nhạt, và bà mẹ luôn nhắc đi nhắc lại điều ấy, cốt để nàng đừng tự cho mình là xinh đẹp. Nàng chỉ có thể quyến rũ người khác bằng khả năng và tri thức, bà mẹ đe dọa. Bà dọa giết đứa con nếu thấy nàng với một người đàn ông nào. Bà mẹ canh chừng, kiểm tra, tìm kiếm, tính toán, rút ra kết luận và trừng phạt.

Nàng bị băng chặt vào những nghĩa vụ hàng ngày như một xác ướp Ai Cập, nhưng không ai thèm muốn ngắm nàng. Ba năm ròng, nàng kiên trì ước ao đôi giày cao gót đầu tiên. Chưa bao giờ nàng từ bỏ vì quên lãng. Nàng cần kiên trì vì điều ước. Cho đến khi có được đôi giày, nàng có thể kiên trì tập luyện những bản Sonate độc tấu của Bach, vì bà mẹ láu cá đã đặt đôi giày làm phần thưởng trước mũi con lừa. Nàng sẽ chẳng bao giờ nhận được chúng. Nàng có thể tự mua lấy giày một ngày nào đó, khi tự kiếm được tiền. Những đôi giày thường xuyên treo trước mũi nàng như mồi nhử. Bằng cách ấy, bà mẹ dụ dỗ nốt một bản và lại một bản nữa của Hindemith[20], và tình yêu bà mẹ dành cho đứa trẻ theo cách đó, như đôi giày không bao giờ kết thúc.

Với những người khác, nàng luôn luôn vượt trội. Với những người khác nàng luôn luôn được mẹ đặt cao hơn hẳn. Chúng bị nàng bỏ tụt lại phía sau hoặc phía dưới.

Những ước mong vô tội của nàng qua tháng năm biến thành lòng tham phá hoại, thành mong muốn hủy diệt. Những gì kẻ khác có, nàng cũng phải có bằng được. Những gì không thể có, nàng muốn phá hủy. Nàng bắt đầu ăn cắp các vật. Trong xưởng áp mái nơi học vẽ có vô số màu nước, bút, cọ vẽ, thước kẻ biến mất. Cả một cái kính râm mắt nhựa đổi màu- một cách tân thời thượng - biến mất! Sợ hãi nàng vứt ngay tất cả những đồ ăn cắp được - những thứ chẳng bao giờ tốt đẹp - vào sọt rác đầu tiên trên phố, do vậy, chẳng bao giờ bị lục thấy trong đồng đồ đạc của nàng. Bà mẹ lục tìm và bao giờ cũng thấy những thanh sôcôla lén lút mua hoặc những túi kem khô giấu giếm do ăn bớt tiền tàu điện.

Thay vì cái kính râm, nàng muốn lấy bằng được bộ trang phục bằng vải *flanel*[21]mới màu xám của đứa con gái khác. Nhưng một bộ trang phục không dễ lấy, khi chủ nó luôn mặc trên người. Thay vào đó, nàng công bố kết quả điều tra, rằng bộ trang phục có được nhờ bán dâm vị thành niên. Ngày đêm nàng theo dõi bóng đen mờ ám chủ nhân bộ trang phục. Nhạc viện và quán Bristol, đứa con gái và những thương gia trung niên cô đơn trong cùng một khu vực. Cô

bạn học mới mười sáu tuổi dễ thương sẽ bị báo cáo theo luật vì hành kiểm xấu. Nàng kể cho mẹ nghe về bộ trang phục ước mơ và người ta có thể tự kiểm được ở đâu. Ngón từ tuôn ra từ đôi môi đưa trẻ trong vai vô tội để bà mẹ mừng rỡ trước sự trong trắng và do đó sẽ khen thưởng. Ngay lập tức, bà mẹ lấp đỉnh thúc ngựa vào đôi giày sẵn cho nàng. Khụt khịt, sùi bọt, đầu vút sang bên bà mẹ nhảy đến trường và khích động một vụ tổng cổ nhẹ nhàng. Bộ y phục xám phẩn khuất mắt cùng nữ chủ nhân. Nhưng bằng cách ấy không có nghĩa đã dứt được khỏi bộ tranh phục, mà phải bằng cách rạch những vết dài, những rãnh, vạch cắt đầy máu. Cô chủ bộ trang phục bị trừng phạt thành nữ bán hàng trong một cửa hàng nước hoa trong trung tâm và phần còn lại của cuộc đời không được hưởng chương trình đào tạo phổ thông. Còn nàng không thể trưởng thành những gì vẫn mong ước.

Để thưởng cho báo cáo kịp thời về hành động tội lỗi, nàng được phép tự làm một vật nông cuồng như một chiếc cặp đi học đặc biệt từ vụn vải da rẻ tiền. Đó cũng là một công việc ý nghĩa có thể làm trong giờ nghỉ - thật ra nàng chưa từng có. Phải mãi lâu sau nàng mới hoàn thành cái túi. Nhưnh khi “cái gì đó” hoàn thành thì không ai có thể nhận ra “cái gì đó” là cái gì và muốn nhận nó là của mình. Chỉ mình nàng có một thứ kỳ dị đến vậy và chịu đeo nó ra ngoài!

Những người đàn ông tương lai và lớp nhạc sĩ kế cận cùng nàng biểu diễn nhạc thánh phòng hoặc buộc đồng diễn trong giàn giao hưởng đánh thức một khao khát mời gọi dường như luôn tiềm ẩn trong nàng. Do vậy nàng luôn thể hiện ra ngoài một niềm kiêu hãnh không kiềm chế, nhưng kiêu hãnh vì đâu? Bà mẹ cầu xin và van nài nàng không được bỏ qua bất kỳ điều gì, vì nàng sẽ không bao giờ được tha thứ. Nàng không thể bỏ qua dù chỉ một sai lầm nhỏ nhất, nó khiến nàng hàng tháng sau day dứt, nhói đau. Ý nghĩ dai dẳng luôn gặm nhấm nàng, rằng lẽ ra nàng phải làm khác, còn giờ đây đã là quá muộn.

Dàn nhạc giao hưởng tí hon được dẫn dắt bởi một cô giáo vĩ cầm, do vậy người chơi vĩ cầm đầu tiên ở đây tượng trưng cho quyền lực tuyệt đối. Nàng ao ước ở cánh hùng mạnh để được kéo cùng lên đỉnh. Nàng luôn về cánh hùng mạnh ngay từ cái liếc mắt đầu tiên hướng vào bà mẹ. Trong suốt giờ nghỉ trưa, chàng trai trẻ - những học sinh vĩ cầm khác đều hướng về chàng như gió hướng theo phong biểu trên nóc tháp - đọc những cuốn sách quan trọng trong kỳ thi tốt nghiệp sắp tới. Chàng nói, cuộc đời nghiêm túc với chàng sắp sửa bắt đầu, thực chất là sắp vào đại học. Chàng lập những kế hoạch và dững cảm kể về chúng. Đôi khi chàng lơ đãng nhìn xuyên qua nàng để cố nhớ lại có thể một công thức toán học hoặc chủ nghĩa thế giới. Chàng không bao giờ bắt được ánh nhìn của nàng, vì từ lâu nàng đã ngược cao mãi lên đến trần nhà. Trong chàng nàng không thấy một con người mà chỉ thấy một nghệ sĩ, nàng không để tâm đến chàng, và chàng nên nhận ra rằng chàng cũng như không khí mà thôi. Nhưng bên trong nàng gần cháy rực. Bắc đèn tỏa sáng hơn nghìn mặt trời quay quanh con chuột ôi thối mang tên cơ quan sinh dục của nàng. Một ngày, nhằm bắt chàng trai nhìn về phía mình, nàng đóng mạnh nắp gỗ vỏ đàn, đập vào tay trái dành để giữ phím. Nàng thét lớn vì đau, để chàng cuối cùng cũng phải để mắt. Có thể chàng sẽ rất hào hiệp. Nhưng không, chàng muốn gia nhập quân đội và bỏ qua nó. Sau đó chàng còn phải trưởng thành thầy giáo trung học môn lịch sử tự nhiên, tiếng Đức và âm nhạc. Chàng lúc này mới thành thạo duy nhất âm nhạc trong những bộ môn đó. Để chàng công nhận giới tính của mình và nhận được giấy phép trong cuốn sổ tay tinh thần của chàng, nàng đã đọc tấu cả giờ nghỉ trưa bên chiếc dương cầm, chỉ dành cho riêng chàng. Nàng ra sức bên phím đàn nhưng chàng hoàn toàn chỉ đánh giá sự lóng ngóng khủng khiếp trong đời sống hàng ngày của nàng. Với sự vụng về này, nàng không bao giờ có thể dấn vào trái tim của chàng.

Nàng quyết định: Sẽ không trao ranh giới xa nhất cuối cùng của cái tôi - đến phần cuối cùng sót lại - vào tay bất kỳ ai. Nàng muốn giữ tất cả, và nhận thêm nhờ đó nếu có thể. Ta có gì, ta là thế ấy. Nàng dựng những đỉnh núi dựng đứng, kiến thức và khả năng của nàng xây những đỉnh tuyết phủ trơn tuột. Chỉ những tay trượt tuyết can đảm nhất mới dám lên tới đỉnh. Bất kỳ lúc nào, chàng trai trẻ cũng có thể bị trượt vào lỗ băng sục không đáy trên dốc. Nàng tin tưởng trao chìa khóa vào trái tim quý giá, vào linh hồn trụ bằng bóng lảng trang nhã cho một vài người.

Bất kỳ lúc nào họ cũng có thể nhận lại để đến.

Nàng nóng lòng chờ đợi đến khi trở thành ngôi sao âm nhạc tương lai và cổ phiếu cuộc đời nàng tăng cao. Nàng cảm lạnh chờ đợi, và ngày càng cảm lạnh hơn, chờ đợi một người dành cho riêng nàng. Và ngay lập tức nàng cũng hạnh phúc trao mình vào tay chàng. Đó hẳn là một tài năng đặc biệt trong âm nhạc, nhưng chẳng hề kiêu ngạo. Nhưng có lẽ người ấy từ lâu đã chọn ngành khác, học tiếng Anh hoặc tiếng Đức. Lòng kiêu hãnh của chàng hoàn toàn xác đáng.

Bên ngoài có cái gì vậy gọi, nhưng nàng không định tham dự, để có thể tự hào rằng mình chẳng thêm tham gia. Nàng ước đạt được huân chương, huy hiệu vì đã kiên trì thành công không tham dự. Không tham dự để không phải đem bản thân ra đo đếm. Một con thú vụng về bơi bằng lớp da lỗ chỗ dính những móng cùn. Nó vùng vẫy trong nước mủ ảm áp của mẹ, đầu ngẩng cao sợ hãi quay lại nhìn, bờ an toàn biển đầu mất rồi? Bước tiếp theo thật khó, phải trườn được lên bờ đầy sương mù, nó bị trượt khỏi gờ đê trơn tuột ấy quá nhiều lần.

Nàng khao khát người đàn ông chơi vĩ cầm và hiểu biết rộng. Chỉ cần chàng ve vuốt nàng, nàng sẽ chiếm được chàng. Con dê núi sẵn sàng trốn chạy này đã treo lên đồng gạch vụn, nhưng chàng không có sức mạnh lần theo dấu vết nữ tính chôn vùi trong đồng đồ nát. Với chàng, một phụ nữ là một phụ nữ. Sau đó, chàng đùa tếu về tính mâu thuẫn điển hình của phái nữ, chàng nói: Ôi, phụ nữ! Khi chàng ra hiệu cho chàng đã đến lúc diễn, chàng hướng về phía nàng mà không cảm nhận gì thêm. Chàng không quyết định chống lại nàng, chàng chỉ quyết định không có nàng.

Nàng không bao giờ bước vào tình thế, trong đó nàng có thể yếu ớt hoặc thấp kém hơn. Do vậy nàng ở yên nơi nàng vẫn đang đứng. Nàng chỉ qua sàn diễn quen thuộc của học tập và vâng lời, nàng không tìm kiếm lĩnh vực mới. Sức ép gào rít trong bánh răng, sức ép nặn chảy máu từ những đầu móng tay. Học tập đòi hỏi nàng lý trí. Chừng nào còn cố gắng, chừng ấy còn tồn tại, nàng được nhả nhử như vậy. Mẹ đòi hỏi nàng vâng lời. Và: mạo hiểm phải trả giá, lời khuyên này nàng cũng học được từ mẹ. Khi không còn ai ở nhà, nàng chú ý cắt vào thịt mình. Nàng đã luôn chờ đợi đến giây phút được thoát khỏi dò xét và có thể tự cắt mình. Vừa nghe tiếng cửa khép, miếng dao lam đa năng của cha - cái bùa nhỏ của nàng - đã được lôi ra. Nàng cởi chiếc áo khoác chủ nhật làm từ năm lớp vỏ nhựa trình nữ của miếng dao lam. Nàng rất khéo léo với dao lam, nàng phải cạo râu cho cha. Đôi má mềm dưới cái trán nhăn bóng của cha không bị lu mờ bởi bất kỳ ý nghĩ nào, không bị nhăn nheo bởi bất kỳ ý chí nào. Dao lam này chỉ dành riêng cho nàng. Những miếng nhỏ mỏng, thanh thoát làm từ thép xám xanh, mềm dẻo, co giãn. Nàng ngồi dạng chân, dựng mặt phóng to của miếng gương cạo râu phía trước và kéo một vết cắt làm rộng lỗ mở - cánh cửa dẫn vào cơ thể nàng. Kinh nghiệm có được khi cắt tay, bàn tay, đùi cho nàng biết cắt bằng dao lam không hề đau. Thú vui của nàng là tự cắt thân thể mình.

Cũng như khoang miệng, hậu môn, lỗ mở này không thể nói rõ ràng là đẹp, nhưng nó cần thiết. Nàng tự phó mặc cho chính bản thân mình, như vậy còn tốt hơn là phó mặc cho bất kỳ ai. Nàng giữ nó trong lòng bàn tay, một bàn tay có cảm giác. Nàng biết chính xác, sâu thế nào, thường xuyên ra sao. Lỗ mở căng tới ốc vít của tấm gương, một cơ hội để tiếp tục cắt. Nhanh, trước khi ai tới. Với chút ít hiểu biết về giải phẫu học và may mắn - còn ít hơn nữa - miếng thép lạnh được đặt và đưa vào trong, nơi nàng tin, cái lỗ hẳn phải ở đó. Mở ngoác. Sợ hãi trước biến động, máu xối xả. Máu này nhìn không khác lạ, nhưng bình thường không thể thấy nó. Vẫn như mọi khi, không hề đau. Nhưng nàng đã cắt sai chỗ và tách rời những gì chúa cha và mẹ tự nhiên đã đặt liền với nhau trong sự thống nhất lạ kỳ. Người ta không được phép như vậy và giờ đây là sự trả thù. Nàng không còn cảm thấy gì. Hai nửa lát thịt bị cắt đôi chòng chọc nhìn nhau vì bỗng dưng sinh ra khoảng cách trước đây chưa từng có giữa chúng. Chúng đã cùng nhau chia ngọt sẻ bùi biết bao năm trời và bao giờ người ta tách chúng ra. Hai nửa nhìn vào gương, rồi nhìn kẻ đối diện, chúng vẫn còn chưa nhận ra mình là nửa nào. Rồi máu cương quyết xối ra. Những giọt máu nhỏ rỉ ra, hòa cùng các bạn trở thành một dòng đỏ. Một dòng đỏ, chảy đều đều, chậm chậm do những dòng riêng rẽ hội tụ thành. Máu chảy mạnh khiến nàng không còn

nhìn được thực ra nàng đã cắt trún cái gì. Đó từng chính là cơ thể nàng, nhưng giờ đây nó la lăm khủng khiếp. Trước đó nàng không nghĩ rằng người ta không thể kiểm soát được vết cắt như vẫn làm với đường cắt quần áo. Người ta vẫn dùng một bánh xe lưỡi sắc nhỏ chạy theo những đường kẻ từ các chấm rời nhau, các dấu gạch ngang hoặc những chấm vừa gạch. Bằng cách đó mọi việc luôn trong tầm kiểm soát và quản sát. Đầu tiên nàng phải cầm được máu và thấy sợ. Thân dưới và nổi sợ với nàng như hai đồng minh thân thiết, chúng gần như luôn xuất hiện cùng nhau. Ngay khi một trong hai kẻ này đột ngột nảy ra trong óc, nàng biết ngay kẻ còn lại ở không xa. Mẹ thường kiểm tra đêm đêm nàng có để tay trên chân không, nhưng để kiểm soát được nỗi sợ, bà sẽ phải mở hộp sọ đứa trẻ và tự nạo nỗi sợ đi.

Để cầm máu người ta vẫn dùng loại băng được yêu thích mà các quý bà đều biết và đánh giá đúng ưu điểm của chúng nhất là trong thể thao và hoạt động mạnh nói chung. Gói băng nhỏ nhanh chóng thế chỗ cái vương miện vàng làm từ bìa dành cho các công chúa nhỏ trong buổi liên hoan thiếu nhi của các cô bé điệu đà. Nhưng nàng chưa từng tới một buổi liên hoan hóa trang thiếu nhi nào, do vậy nàng cũng không biết đến vương miện. Vương miện nữ hoàng đột ngột tụt vào quần lót và người đàn bà biết được vị trí mình trong cuộc sống. Vật rực rỡ tỏa sáng trên đầu trong niềm tự hào con trẻ thì lúc này hạ cánh xuống nơi súc gỗ đàn bà lặng lẽ chờ cây rìu đàn ông. Nàng công chúa giờ đã trưởng thành, và ngay lúc này các xu hướng tự phân tách. Quý ông thứ nhất cần một đồ gỗ tốt, và không quá nổi bật, người khác lại cần cả một bộ làm từ gỗ óc chó Cápca đích thực, người thứ ba tiếc rằng lại chỉ cần gỗ đun chất thành đun thật cao. Nhưng ngay cả như vậy, quý ông ấy cũng có thể vượt lên, ngài có thể xếp đun củi đun thật tiện lợi và chiếm thật ít chỗ. Trong kho ấy chứa nhiều củi hơn những nơi khác khi người chủ chỉ quẳng vút tứ tung. Và ngọn lửa gia đình này cháy lâu hơn những nhà khác, vì ở đây rõ ràng nhiều củi hơn.

Ngay bên ngoài cửa nhà, thế giới rộng mở kẻ dứt khoát muốn hộ tống nàng đã chờ đón Erika, Erika càng xô mạnh, thế giới càng lấn nhanh. Một cơn giông hung bạo mùa xuân đang xoáy lấy nàng. Gió luồn cả vào trong cái váy rực rỡ, thổi tung lên rồi sau đó lại uể oải thả xuống. Không khí ô nhiễm quật từng đòn vào nàng gây khó thở. Mấy thứ va đập loang choang vào bức tường.

Trong một cửa hàng nhỏ, những bà mẹ ăn vận rực rỡ hợp một đang lom khom trên món hàng, hết sức nghiêm túc với công việc, nao núng trước bức tường gió. Lũ trẻ được thả lỏng dây xích, những quý cô mải thu lượm kiến thức từ cuốn tạp chí *Món ngon* về những trái cà tím vô tội và những món ăn du nhập kỳ lạ khác. Chất lượng tồi tệ khiến cho các mục cơ dúm người lại như trước con rắn đang nhô cái đầu xấu xí ra từ đám *zucchini*s[22]. Vào giờ này không một người trưởng thành khỏe mạnh bình thường nào lại loanh quanh trong các ngõ này, nếu không có gì phải làm. Những người bán rau bày quanh lối vào cửa hàng những sọt cao ngất giàu vitamin đủ màu sắc trong đủ các trạng thái thối rữa, nát mục. Á đàn bà sành sỏi lục bới tung bên trong. Á neo người thật chắc kháng cự lại cơn bão. Á cào tung tất cả những gì cản lối sang một bên để thử độ tươi và rắn. Hoặc chất bảo quản, thuốc sâu trên vỏ ngoài, những thứ khiến người mẹ trẻ, có học khiếp sợ. Đây, ngay trên chum nho này người ta thấy một đám nấm xanh chắc chắn rất độc hại, người ta đã xịt ầu lên cây nho. Á ghê tởm giờ ra cho bà bán rau làm bằng chứng. Một lần nữa hóa chất lại thắng tự nhiên và có thể gieo cả mầm ung thư vào đứa con của bà mẹ trẻ ấy chứ. Ở cái mảnh đất này, việc người ta phải kiểm tra độ độc hại ngay trong thức ăn của mình còn phổ biến hơn cả tên lão thủ tướng già độc địa, kết quả những cuộc trưng cầu dân ý đã rành mạch nói lên như vậy. Ngay cả bà khách trung niên cũng quan tâm đến chất lượng đất trồng khoai tây. Với độ tuổi này của bà khách thì tiếc rằng đã rất nguy ngập, nên nguy cơ càng tăng cao. Cuối cùng, bà mua cam, vì người ta còn gọt vỏ được chúng, những tổn hại cũng nhờ đó mà giảm đi nhiều. Bà nội trợ thử nhặng xi với đám khách trong cửa hàng, nhưng vô ích vì Erika bỏ qua mà không thèm liếc mắt. Đến tối, chồng bà chẳng nào cũng không quan tâm mà phải đọc tờ báo cho sáng ngày hôm sau vừa mua được trên dọc đường về để đi trước thời đại. Cả lũ trẻ cũng không đánh giá đúng bữa trưa đầy tình yêu thương mẹ nấu, vì chúng đều đã lớn và không ở nhà nữa. Chúng đều kết hôn từ lâu vào háo hức tự mua lấy hoa quả độc hại. Rồi đến ngày chúng đứng bên mộ người đàn bà này và rơm rớm, và thời gian cũng

sẽ sờ đến chúng. Lúc ấy, chúng không cần lo cho mẹ nữa mà đến lượt con cái chúng lo cho chúng.

Erika nghĩ vậy.

Trên đường đến trường, Erika gần như buộc chỉ thấy những con người và đồ ăn chết dần chết mòn. Hiếm khi nàng thấy cái gì sinh sôi, phát triển. Nhiều nhất thì trong vườn hoa Tòa thị chính hoặc trong vườn hoa Nhân dân, nơi hoa hồng và hoa uất kim cương xô lẫn núc ních. Nhưng chúng đã vui mừng quá sớm, vì thời gian tàn lụi cũng tiềm ẩn sẵn trong chúng. Erika nghĩ vậy. Nàng củng cố mọi điều với suy nghĩ này. Theo nàng, chỉ có nghệ thuật tồn tại lâu bền hơn. Erika trồng trọt, xén tỉa, bó bọc, cày cuốc và cuối cùng sẽ thu hoạch. Nhưng ai biết được, biết bao thứ thuộc về nghệ thuật đã biến mất và bị tiêu diệt mà không có một lời bào chữa nào? Mỗi ngày một khúc nhạc, một truyện ngắn hoặc một bài thơ lại chết đi vì không còn một lời bào chữa nào cho sự tồn tại của chúng từ thời đại chúng ta. Và những điều vốn được coi là bất tử cuối cùng cũng bị lãng quên vì không một ai còn biết đến chúng. Mặc dầu chúng xứng đáng tiếp tục tồn tại. Trong lớp dương cầm của Erika, ngay những đứa nhỏ đã chết đến Mozart và Haydn, những đứa khá hơn dày xéo Brahms và Schumann, lê lết dải sên hết mảnh đất thơ văn âm thanh.

Erika K. kiên quyết lao mình vào cơn bão xuân và hy vọng đến được một kết cục có hậu. Điều đó có nghĩa, nàng sẽ băng qua quảng trường trước tòa thị chính. Con chó bên cạnh nàng cũng đánh hơi được hơi thở đầu tiên của mùa xuân. Erika ghê tởm cái - cơ - thể - sinh - vật kia đồng thời nó cũng là chướng ngại vật ngoan cố trên lối đi nhỏ hẹp của nàng. Có lẽ nàng cũng không bị cản bước đến như què cụt, nhưng chắc chắn mất tự do khi di chuyển. Đa số người ta yêu thích đi về hướng người khác, hướng đối tác. Và đó là tất cả những gì chúng mơ ước. Khi một nữ đồng nghiệp ở nhạc viện khoác tay, nàng co lại trước sự táo bạo của ả. Không kẻ nào được phép tựa vào nàng, ngoại trừ nghệ thuật với sức nặng tựa lông hồng đậu trên vai nàng, nhưng chỉ cần một làn gió nhẹ cũng có nguy cơ khiến nó bay đi, đậu đâu đó khác mất. Erika khép chặt tay vào thân mình để cánh tay thứ hai của nữ đồng nghiệp không thể lọt qua khoảng cách giữa cánh tay và người Erika, do vậy sẽ chán nản và đành tut xuống. Người ta thường nói nhiều về loại người này, họ dường như không thể tới gần. Và không ai lại gần nàng. Người ta tránh đi từ trước. Người ta chần chừ và chờ đợi chỉ để đổi lại không phải va chạm với Erika. Một vài người ầm ĩ gây chú ý, Erika thì không. Ai đó vẫy tay, Erika thì không. Có những người như vậy và như thế. Có kẻ nhấp nhồm, đổi giọng, hò hét. Vì họ biết họ muốn gì. Erika thì không.

Hai học sinh hoặc nữ học viên tiến lại gần, rúc rích rõ to và dích chặt lấy nhau, đầu chụm lại như hai hạt cườm. Chúng treo dính vào nhau như trái cây trong chùm. Vậy nhưng chắc chắn chúng sẽ rời nhau ngay khi bạn trai của một trong hai đứa tới. Ngay lập tức chúng toạc khỏi vòng tay ấm áp bạn bè để hướng giác mút về phía thằng con trai và đào xới dưới da nó như mìn đĩa. Rồi đến một ngày những bất mãn bùng nổ, và người vợ rời chồng mình để phát triển một tài năng muộn măn bị bỏ rơi.

Loại người gần như chẳng thể đi đứng một mình, chúng tiến lên thành bầy như thể một mình chúng chưa đủ sức ép lên bề mặt trái đất, Erika đơn thương độc mã nghĩ vậy. Những con ốc sên trần trụi, vô định hình, oặt ẹo, không vỏ, không ý niệm! Không một phép màu nào chạm vào, bao phủ chúng, không một phép màu âm nhạc nào. Chúng dính chặt da vào nhau, không một làn gió nào lọt tới.

Erika vỗ nhẹ cho bớt bụi. Những cái đập khe khẽ chạy dọc váy và áo khoác. Bụi chắc chắn đã bám đầy người nàng trong cái giông gió ngoài kia. Erika tránh trước những trận gió trước khi chúng đổ xô tới, mà cũng chỉ trong khoảng nháy mắt.

Hôm ấy là một trong những ngày lập xuân lập lòe quỷ quái, các quý bà nhà Kohut đưa người cha đã hoàn toàn mất định hướng và thiếu năng tư duy vào trại an dưỡng vùng Hạ Áo trước khi

trại tâm thần nhà nước ở Steinhof - được biết đến qua những khúc ca âm ảm - thu nhận và mời ông ở lại. Lâu chừng nào ông muốn! Hoàn toàn theo ý nguyện.

Ngoài họ hàng chuyên bán dôi - một đồ tể có tiếng nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc tự mổ thịt mình - tự nguyện dảm nhận việc chuyên chở bằng chiếc xe tải VW màu xám (thông thường để chở nửa con bê). Ông bố lướt đọc phong cảnh mùa xuân và hít thở không khí trong lành. Theo ông từng bước là đám hành lý đánh dấu gọn ghẽ, từng chiếc tất thêu rõ một chữ K. Một công việc thủ công khó nhọc từ lâu không còn được ngưỡng mộ hay thậm chí chỉ đánh giá, mặc dầu vậy, công việc chân tay này cũng có ích lợi, nó ngăn chặn một ngài Novotny ngó ngán hoặc ngài Vytar nào đó làm dụng lam dụng không ác ý những chiếc tất chân của ông bố. Tên của họ bắt đầu bằng chữ cái khác, nhưng làm thế nào với lão Keller già yếu, kẻ vừa vào giường? Bây giờ lão ở phòng khác như Erika và bà mẹ vui mừng được biết. Họ khởi hành và sẽ nhanh chóng tới nơi. Chẳng mấy chốc họ sẽ đoàn tụ! Họ đi xe qua Rudolfshöhe và qua Feuerstein, qua hồ Rừng Vienna và núi Kaiserbrunnen, và núi Jochgraben và núi Kohlreit. Ngày trước, họ từng cùng Cha đến chỗ này chẳng ra gì và suýt chút nữa thì qua cả núi Buch nếu trước đó không phải rẽ đi mất. Và bên những trái núi, ít nhất có nàng Bạch Tuyết đang chờ đợi trong sự diễm lệ dịu dàng và cười vui vì lại có người vào mảnh đất của nàng. Một căn nhà dành cho hai gia đình khổng lồ thuộc về một gia đình gốc nông dân trốn thuế thu nhập được dùng cho mục đích tốt đẹp của những kẻ điên ăn người. Bằng cách này, người nhà phục vụ không chỉ hai hộ mà là nơi ẩn náu của nhiều nhiều kẻ dở người cần được bảo vệ khỏi chính mình và những kẻ khác. Các trại viên được chọn lựa giữa công việc thủ công và đi dạo. Và dù chọn gì thì họ cũng bị quản lý. Làm việc thủ công có thể liệu tai hại, đi dạo loanh quanh có nguy cơ bỏ trốn, thú cắn, bị thương nhưng lại có không khí trong lành miễn phí ở thôn quê. Ai cũng được hít thở bao nhiêu tùy thích, tùy nhu cầu. Mỗi một trại viên phải được người bảo hộ trang trải cho một khoản xinh xinh để được nhận vào và ở lại - cũng tốn kha khá tiền bồi dưỡng thêm nữa - tùy thuộc mức độ nặng nhẹ và sạch bẩn của người bệnh. Đàn bà ở trên tầng hai và gác mái, đàn ông ở tầng một và hai chái, nơi được công bố là nhà để xe xây thêm vì nó thực sự trở thành ngôi nhà nhỏ với nước lạnh róc rách và mái dột nát. Xe ô tô của trại không mong đợi sẽ có nắm và móc, chúng đậu ngoài trời. Ngay trong bếp, thỉnh thoảng có người nghỉ ngơi giữa những mặt hàng rẻ tiền, mặt hàng đặc biệt và đọc bằng đèn pin. Nơi này được vậy cho có khoảng một chiếc xe Opel Kadett, một chiếc xe Opel Commodore có thể đưa vào đây, nhưng tiến không được, lùi dĩ nhiên cũng không xong. Một hàng rào chắc tốt bao quanh cả khu vực trong tầm mắt. Gia đình họ hẳn không thể lại ngay lập tức đưa trại viên về sau khi vất vả mới đưa được vào và đóng cả một khoản như vậy. Nhưng số tiền hai hộ này thu được từ những vị khách nhỏ chắt chắt chúng đã mang đi đâu đó nơi không phải thấy thẳng ngọ nào và mua cả một lâu đài. Và trong lâu đài ấy, hiển nhiên gia đình này sẽ sống một mình để có thể hồi sức sau công việc phúc đức này.

Cha, mắt đã gần như mù được dẫn cẩn thận vào ngôi nhà mới, ngay sau khi vừa rời khỏi căn nhà thân thương. Ông được phân cho một căn phòng xinh xắn, nó đã chờ sẵn. Ai trước đó hẳn đã có một cái chết dai dẳng và một người mới được đón vào. Và cả người mới này cũng sẽ có ngày phải nhường chỗ cho một người khác. Những bệnh nhân thần kinh thường cần nhiều không gian hơn những trường hợp thông thường khác, họ không dễ bị thuyết phục và cần ít nhất một khoảng đất đủ rộng cho một con chó chăn cừu cỡ trung bình chạy. Chủ nhà giải thích rằng, họ lúc nào cũng tối mắt tối mũi và thậm chí còn không tăng được số lượng giường bệnh! Những người bệnh duy nhất, hầu như lúc nào cũng phải nằm vì như vậy sẽ bớt bồi bổ và không tốn chỗ, thì có thể đổi được. Tiếc rằng người ta không thể đột nhiên trả gấp đôi tiền cho một người được, không thì hẳn họ sẽ làm. Ai nằm đây thì cũng tốn kém và phải chi trả, trả cho hai gia đình kia. Và ai nằm đây sẽ phải tiếp tục ở đây vì người thân họ đã ra lệnh như vậy. Nhiều nhất, anh ta chỉ có thể khiến mọi sự tồi tệ đi: Đến Steinhof! Đến Gugging! Một phòng sẽ trở thành một giường đơn sạch sẽ, mỗi người có một cái giường riêng và cái giường càng nhỏ, thì càng tổng được nhiều người vào phòng. Các giường xếp cách nhau một khoảng độ ba mươi xentimet, vừa xoắn một bàn chân người có thể đứng dậy khi cần kíp và cũng có thể xoay sở làm những gì anh ta được phép làm trên giường, dù gì anh ta cũng được chăm sóc rất kỹ càng. Sau đó anh ta còn tốn kém hơn một suất giường đơn thuần và bị tổng đến một nơi khủng khiếp

hơn. Thường xuyên, ai đó sẽ có lý do để hỏi, ai nằm trên giường tôi, ai ăn đồ ăn trong đĩa của tôi, ai đã lục lọi rương của tôi. Những chú lùn! Tiếng keng báo giờ cơm trưa vang lên, những chú lùn chen lấn lộn xộn, xô đẩy tiến vào căn phòng nơi nàng Bạch Tuyết đã dịu dàng đợi sẵn từng người. Nàng yêu từng người, xiết chặt từng người - nữ tính từ lâu bị quên lãng với da trắng như tuyết và tóc đen như gỗ mun. Nhưng ở đây chỉ có một bàn ăn tập thể khổng lồ cho lợn chắt đầy những đĩa chịu xước, chịu axit, có thể rửa sạch vì người ta không thể biết trước bên bàn ăn chúng sẽ cư xử thế nào. Và bát đĩa đều bằng nhựa để không thủng ngu nào tự đập đầu mình hoặc người khác. Không có dao, không có đĩa chỉ toàn thìa. Giả sử có món thịt, điều thực chất không bao giờ xảy ra, thì sẽ được thái sẵn. Chúng tự ấn vào thịt nhau, xô đẩy, cấu véo để bảo vệ chỗ ngồi nhỏ xíu dành cho những chú lùn của chúng.

Cho không hiểu vì sao ông lại ở đây, vì nơi đây không bao giờ giống ở nhà. Nhiều điều bị cấm đoán và những điều còn lại không nên để bị bắt gặp. Điều gì ông làm cũng đều sai mặc dù trước đây ông vẫn quen như vậy khi ở nhà với vợ. Ông không nên cầm gì trong tay và cũng không nên động đây. Ông kẻ lang thang không dùng phải đấu tranh với tính hiếu động mà nằm yên một chỗ. Ông không được mang về thứ gì bẩn thỉu nào và không được mang đi bất kỳ tài sản nào của trại. Trong và ngoài không được lẫn lộn, nơi nào thuộc về nơi ấy và khi ra ngoài thậm chí còn phải thay hoặc mặc thêm quần áo mặc dầu trước đó tay giương bên từng ăn cắp để cha khỏi ra ngoài. Tuy vậy cha gần như lại biến ngay khi người ta vừa bắt ông đi nằm, nhưng ông cũng bị tóm và buộc phải ở lại. Làm thế nào gia đình họ thoát khỏi kẻ quấy nhiễu, kẻ phá hoại sự yên bình và trại điều dưỡng nhận được tiền? Một bên cần sự cuốn xéo của ông và bên kia là sự có mặt. Một bên sống bằng cách đưa ông đến với mình, và bên kia bằng cách tổng ông đi cho khuất mắt. Tam biệt nhe, chúng ta từng có thời gian thật vui bên nhau. Nhưng cuối cùng mọi sự cũng đã kết thúc. Khi hai người đàn bà đi khỏi, ông sẽ được một người không tình nguyện trong áo blu trắng đỡ để đưa tay vẫy vẫy tạm biệt. Nhưng thay vì vẫy tạm biệt, ông lại đưa tay ra trước mặt và xin người đàn ông kia đừng đánh mình. Điều này mang lại cái nhìn đen tối cho phần còn lại của gia đình vừa khởi hành, vì bố chưa từng bị đánh đập, chưa bao giờ. Do đâu bố lại cư xử như vậy, những người vừa đi khỏi muốn hỏi bầu không khí thật trong lành, tĩnh lặng kia. Không khí không trả lời. Ông hàng thịt lái nhanh hơn trước và để thoát khỏi một người nguy hiểm, ông còn muốn đến sân bóng cũng lữ trẻ vì hôm nay là chủ nhật. Ngày nghỉ của ông. Cẩn thận tìm kiếm từ ngữ, ông an ủi hai người đàn bà. Ông cảm thông với những quý bà nhà K. bằng những câu chọn lọc. Những người buôn bán làm chủ rất tốt ngôn ngữ tìm, lựa. Ông bán thịt nói như thể mọi việc chỉ diễn ra quanh việc chọn thịt thăn hay thịt mỡ. Ông dùng ngôn từ chuyên ngành, mặc dù hôm nay là chủ nhật, ngày dành cho ngôn ngữ xá hơi. Cửa hàng đã đóng cửa. Một ông bán thịt tốt bụng luôn trong tư thế làm nhiệm vụ. Những quý bà nhà K. phun ra một dòng tâm huyết, còn đang bốc hơi đặc biệt thích hợp làm thức ăn cho mèo - theo kết luận của những nhà chuyên môn. Họ lẩm bẩm, rằng việc này thật đáng tiếc nhưng lại cần thiết và thực ra đã quá muộn! Và họ rất khó khăn để đưa ra quyết định này. Họ đánh bại lẫn nhau. Những người đưa thịt cho ông hàng thịt cũng thường đánh bại lẫn nhau. Nhưng ông có giá cố định và ông cũng biết cần đòi hỏi những gì. Đuôi bò giá chừng này, thịt quay giá này và thịt muối lại giá khác. Những quý bà có thể tiết kiệm hơi sức. Ngược lại khi mua xúc xích, đồ hun khói họ cũng nên rộng rãi hơn, lúc này họ đã mang ơn ông hàng thịt, người không tự nhiên lái xe đi dạo miễn phí ngày chủ nhật. Miễn phí chỉ có cái chết, và người ta cũng phải trả bằng chính cuộc sống của mình. Và cái gì cũng kết thúc một lần, chỉ có xúc xích kết thúc ở hai đầu, như ông hàng thịt nhiệt tình đã nói trong tiếng cười lớn. Những quý bà nhà K. buồn rầu đồng tình chút ít, vì một thành viên trong gia đình đã ra đi, nhưng họ biết rằng những gì thích hợp với những khách hàng trung thành lâu năm. Ông hàng thịt, người được phép tính họ vào những khách hàng trung thành nhất, được khích lệ: "Người ta không thể đem lại sự sống cho một con vật, nhưng người ta có thể hóa kiếp cho nó nhanh chóng". Ông trở nên hoàn toàn nghiêm túc, người đàn ông với dụng cụ lao động vấy máu trên tay. Những quý bà nhà K. cũng đồng tình với ông về triết lý này. Nhưng ông ta nên chú ý vào đường đi, nếu không triết lý ấy sẽ trở thành sự thực kinh hãi trước nhất trước khi họ kịp nhận ra. Khắp đường là những tay lái chưa có kinh nghiệm nhân dịp cuối tuần. Ông hàng thịt nói, rằng lái xe đã đi vào màu thịt ông. Phái nữ nhà K. không có gì đáp lại ngoại trừ máu thịt của chính mình, những thứ họ hẳn không muốn vứt bỏ.

Tiếc rằng cuối cùng họ cũng buộc phải đẩy máu thịt đắt giá của mình với một giá đắt vào phòng ngủ tập thể chật cứng. Nhưng ông hàng thịt đừng nên cho rằng điều đó dễ dàng với họ. Một phần họ cũng đi và đã ở lại nhà ở Neulenbach. Phần đặc biệt nào vậy nhỉ, nhà chuyên môn hỏi.

Chẳng mấy chốc họ bước vào căn hộ giờ đây thêm phần vắng vẻ. Trong cái ổ này, nơi luôn đóng kín an toàn, giờ đây họ có thêm chỗ so với trước đây cho những thú vui của mình. Căn hộ không đón nhận một người bất kỳ nào, ngoại trừ những người thuộc về nơi đây!

Một làn gió mới - bàn tay mềm mại, lớn siêu tự nhiên của một người khổng lồ - nhắc lên đập về hướng cô Kohut qua tủ kính cửa hàng kính lấp lánh những thủy tinh. Cái kính khổng lồ mắt xanh tím treo rộng trước cửa hàng, run lẩy bẩy - đe dọa khách qua đường - trước từng đợt gió. Sau đó, không khí bỗng trở nên yên ả, như thể lấy hơi và do vậy bị gì đó làm khiếp hãi. Ngay trong lúc này đây, mẹ đang lọ mọ trong căn bếp ẩm cúng và chiên rán món gì đó trong mỡ cho bữa tối ăn nguội và tiếp tục một công việc chân tay đã chờ sẵn bà, tấm khăn trải trắng tinh.

Trên trời những đám mây sắc nét, viền đỏ hồng. Chúng dường như không biết nên đi về đâu nên lan rộng không đâu không cuối chỗ này chỗ kia. Erika luôn biết từ vài ngày trước, hôm tới nàng sẽ làm gì - chính xác là nghĩ vụ nghệ thuật trong nhạc viện. Hoặc gì đó liên quan đến âm nhạc, kẻ hút máu thưởng thức Erika theo những trạng thái khác nhau, hoặc trong hộp hoặc nướng sống, như cháo loãng hoặc cho chắc dạ, tự cho mình hoặc giúp người khác.

Ngay từ những ngõ rẽ ngang trước nhạc viện, Erika đã dòm ngó, như thói quen vốn có, sự sao, đánh hơi loanh quanh, con chó săn kinh nghiệm đã bám kịp dấu vết. Liệu hôm nay nàng sẽ vồ được một học sinh nam hoặc nữ không mang theo bài tập được giao sau bao thời gian mà bận rộn với cuộc sống riêng tư? Erika muốn lọt vào, ép vào vùng đất mệnh mông ngày càng vươn rộng, nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng, chia thành từng khoảnh. Núi đồi máu, cảnh đồng đồi dành cho nàng ngoam vào từng miếng. Giáo viên được toàn quyền vì họ thế chỗ cho cha mẹ. Nàng nhất định muốn biết, những cuộc đời khác diễn ra như thế nào. Vừa rút khỏi nàng, ngay lập tức cậu học sinh thả người vào phòng nhựa dựng đứng nghỉ ngơi và tin rằng không bị quan sát, nhưng K. đã run rẩy chờ sẵn, bí mật tham gia không cần được yêu cầu. Nàng nhanh nhẹn nhảy qua các góc tường, rồi đột ngột nổi lên giữa đường, xuất hiện trong các buồng thang máy - vị thần nạp năng lượng trong chai. Để xây dựng khẩu vị âm nhạc cho mình và để sau đó nhồi nhét các học sinh, thỉnh thoảng nàng đi xem hòa nhạc. Nàng can nhắc bài trình diễn này với những bài trình diễn khác và hủy hoại các học sinh bằng thước đo chỉ dành cho những ông lớn với nghệ thuật của họ. Nàng theo đuổi - ngoài tầm mắt các học sinh, nhưng trong tầm mắt của chính mình - nàng quan sát chính mình trong cửa kính bày hàng tìm kiếm những dấu vết mới lạ. Thiên hạ sẽ nói nàng là một kẻ giỏi dòm ngó, nhưng Erika lại không thuộc về đám đông thiên hạ. Nàng thuộc về những gì chỉ hướng và dẫn dắt thiên hạ. Bị hút vào bởi chính chân không trọng lượng tuyệt đối của cơ thể, nàng bắn ra ngoài cái chai đang mở với một tiếng nổ lớn và bắn vào một tồn tại lạ kỳ được chọn trước hoặc chưa từng mong đợi. Không một ai có thể chứng minh sự rình mò của nàng là chủ ý. Nhưng những nghi ngờ nàng đã bắt đầu rục rịch ở nhiều nơi khác. Bỗng nhiên nàng xuất hiện ngay trong chớp mắt người ta không mong đợi bất cứ một nhân chứng nào. Mỗi kiểu đầu mới của một học sinh nữ đáng bị trả giá một cuộc nói chuyện đầy bạo lực kéo dài nửa tiếng ở nhà kèm theo lời kết tội bà mẹ. Lẽ ra bà phải thường xuyên quả lý con cái ở nhà để nó không thể lơ đãng ngoài giờ học để làm những điều như vậy. Cuối cùng cô con gái mãi không thấy được đi làm đầu. Nhưng bà mẹ - kẻ không dám gây ra một trận đòn y phục trang sức nào nữa - bám theo nàng như cái đuôi, một con đĩa truyền bệnh; bà mẹ hút tủy từ xương nàng. Những gì Erika biết được nhờ bí mật quan sát, bà cũng biết và cả Erika thật ra là ai, một thiên tài - vì chẳng ai biết rõ con hơn mẹ, người hiểu con mình từ trong ra ngoài. Ai tìm, kẻ ấy thấy chướng mắt - những điều hẩn âm thầm hy vọng.

Bên ngoài rạp Đường sắt trong ngõ Johannes, từ ba ngày xuân tươi đẹp nay, từ khi người ta

thay đổi chương trình, Erika tìm thấy những kho báu bị chôn vùi, vì cậu học sinh bị ám ảnh về bản thân mình. Mọi giác quan của cậu đang hướng về tiêu điểm của những bức ảnh giới thiệu phim. Thời gian này rạp đang chiếu một phim kích dục nhẹ, mặc dù những đứa trẻ đang trên đường đến trường nhạc ngay gần đây. Một đứa trong đám học sinh đứng phía trước đang đánh giá kỹ càng từng bức ảnh giới thiệu những gì người ta sẽ được xem. Đứa khác thích nói về vẻ đẹp của những phụ nữ trên ảnh. Đứa thứ ba buồng bình hướng vào những gì người ta không thấy phía trong thân thể những quý bà. Hai quý ông trẻ tuổi đang mải tranh cãi sôi nổi về kích cỡ vú đàn bà, lúc đó - ủa theo trận gió - cô giáo dương cầm nổ tung giữa chúng như một quả lựu đạn. Nàng thể hiện ánh nhìn trừng phạt căm lạnh và một chút ít cảm thương. Người ta hẳn sẽ không tin rằng nàng và những người đàn bà trên những tấm ảnh kia thuộc về cùng một phái - phái đẹp. Những người không sành sỏi thậm chí sẽ xếp nàng vào danh mục giống người hoàn toàn khác. Nếu chỉ xem xét bề ngoài. Đương nhiên một bức ảnh thì không chỉ ra được đời sống bên trong và như vậy mọi sự so sánh đều bất công với thiếu nữ Kohut - người có đời sống nội tâm lại vừa xoắn đang nở rộ và tràn trề sinh lực. Không nói một lời cô Kohut tiếp tục đi. Không cần trao đổi bất kỳ ý kiến nào, cậu học sinh cũng đủ biết rằng nó đã luyện tập quá ít vì tiếc rằng nó đã hứng thú với thứ nào đó khác chứ không phải dương cầm.

Trong bảng kính treo ảnh, đàn ông và đàn bà áp chặt nhau móc vào lạc thú vĩnh cửu - vở ballet gian khó. Chúng toát mồ hôi trước công việc nặng nhọc. Gã đàn ông làm việc trên da thịt đàn bà chỗ này, chỗ kia và gã có thể công bố thành quả lao động ấy, khi nó phun ra từ gã và tưới lên thân thể ả đàn bà. Giống như đàn ông trong cuộc sống vẫn thường phải nuôi dưỡng đàn bà và sau đó được đánh giá theo năng lực. Do vậy ở đây gã cũng bón cho ả đàn bà dinh dưỡng tự nấu bằng ngọn lửa nhỏ trong mình. Người đàn bà rên rỉ - ngôn ngữ hình ảnh, nhưng người ta gần như có thể nghe thấy tiếng rên của ả. ả vui sướng với món quà và vui sướng với người trao tặng, tiếng rên của ả tiếp tục nhân lên. Trên tấm ảnh dĩ nhiên không có âm thanh nào, nhưng tiếng rên đang chờ sẵn trong rạp nơi người đàn bà đang rên lên từng hồi nhờ công sức giống đực. Khán giả chỉ cần mua vé vào xem.

Đứa học sinh bị theo dõi sai bước đi theo cô Kohut cách sau một đoạn theo đúng phép tắc tôn kính. Nó tự trách mình đã làm tổn thương lòng tự trọng nữ giới của cô giáo khi chăm chăm nhìn người đàn bà trần truồng. Có thể cô Kohut cũng tự cho mình là đàn bà và bị tổn thương sâu sắc. Lần tới, cái đồng hồ bên trong cậu sẽ kêu tích tắc rõ to khi cô giáo đến nói chuyện.

Sau đó, trong lớp nhạc, cô giáo có tình tránh đối mặt với đứa học sinh - thằng hủi dâm dục. Đến giờ học Bach, ngay sau thanh âm và luyện ngón, sự bất trắc lan rộng liên hồi. Cấu trúc nhạc rối tinh rối mù này chỉ cam chịu dưới bàn tay chắc chắn của một bậc thầy, người khéo léo điều khiển dây cương.

Chủ đề chính trở nên lộn xộn, những giọng phụ quá ép và cả tổng thể không hề rõ ràng. Một tấm chắn ô tô bê bết dầu. Erika chế nhạo đoạn nhạc Bach của đứa học sinh đang chứng lại, bị chặn bởi những ụ đất đã nhỏ và vấp ngã trên chính chiếc giường bắn thủ của mình. Lúc này, Erika giải thích kỹ hơn tác phẩm của Bach. Cảm xúc trong đó là một cấu trúc khổng lồ và là mảnh đất màu mỡ cho mỗi cá nhân cũng như những vấn đề đối âm dành cho bộ gõ. Cố ý sỉ nhục đứa học trò, Erika bốc tác phẩm của Bach lên tận mây xanh, cô quả quyết rằng Bach dựng mới lại âm vị những thánh đường Gothich mọi nơi người ta biểu diễn những tác phẩm ấy. Erika cảm thấy nóng ran giữa hai đùi, cảm giác đặc tuyến chỉ bắt nguồn từ nghệ thuật và dành riêng cho nghệ thuật, khi người ta nói về nghệ thuật. Và nàng dối, rằng khao khát hướng đến chúa trời của *Faust*[23] đã sản sinh ra thánh đường Straßburger cũng như đoạn dạo đầu của *Cảm xúc Mathäus*. Dĩ nhiên những gì được biểu diễn không phải thực sự đã là một thánh đường. Erika cũng chẳng im đi lời bóng gió rằng chúa trời cũng sản sinh ra đàn bà. Nàng nhắc đến một câu đùa của nam giới rằng, ngài đã làm như vậy vì chẳng có gì hay ho hơn để làm. Nàng rút lại câu đùa bằng cách nghiêm túc hỏi đứa học sinh, liệu nó có biết người ta nên nhìn ngắm bức ảnh một phụ nữ như thế nào. Mà chính là với lòng tôn kính, vì ngay mẹ của nó, người mang nặng đẻ đau ra nó cũng là một người đàn bà không hơn không kém. Đứa học sinh hứa vài lời cô

Kohut yêu cầu. Nó nhờ đó phát hiện ra rằng tài năng của Bach chính là thành tựu thủ công trong nghệ thuật và dạng thức đối âm hết sức đa dạng. Và Erika biết rõ về công việc thủ công, nếu chỉ chăm chỉ luyện tập thôi đã đủ thì hẳn nàng đã chiến thắng mọi đối thủ không chỉ bằng cách tính điểm mà thậm chí bằng nốc ao! Nhưng Bach còn hơn thế - và nàng chiến thắng - ông là một minh chứng về chúa trời và cuốn sách giáo khoa *Lịch sử âm nhạc* được dùng trong trường, tập 1 nhà xuất bản liên bang Áo. Nàng thậm chí còn chốt hạ bìa bừa rằng, các tác phẩm của Bach chính là minh chứng cho những đặc nhân phương Bắc đấu tranh vì lòng khoan dung của chúa trời.

Đứa học sinh quyết tâm không bao giờ để bị bắt gặp trước tấm ảnh một phụ nữ đang khóa thân.

Ngón tay Erika run run như móng loài thú săn được huấn luyện bài bản. Trong giờ học, nàng lần lượt bẻ gãy từng ý chí tự do. Nàng cảm nhận được một khao khát mạnh mẽ chỉ cần nghe lời nói. Chính vì vậy nàng có mẹ ở nhà. Nhưng bà cứ mỗi ngày một già. Chuyện gì sẽ xảy đến, nếu bà suy sụp và trở thành sinh vật yếu ớt rầu rĩ phải nghe lời nàng, Erika. Khi đó Erika sẽ sống dở chết dở vì nhiệm vụ nặng nề mà nàng sẽ chẳng hoàn thành được tử tế. Do đó nàng phải bị trừng phạt. Chàng trai trẻ tràn đầy máu nóng này không phải một địch thủ, cậu thất bại ngay trước tác phẩm tuyệt diệu của Bach. Cậu sẽ còn thất bại thế nào nữa, nếu người ta giao cho cậu vai trò một người phải sống. Cậu ta thậm chí không dám động vào nó, những nốt nhạc đánh sai đã đủ là một hiện thực nhục nhả cho cậu. Chỉ cần một lời nói, một ánh nhìn vô tình nàng có thể ngay lập tức bắt nó quỳ gối, ngượng ngập và đưa ra các kế hoạch mà nó sẽ chẳng bao giờ tiến hành được trong thực tế. Người nào có thể buộc nàng tuân theo một mệnh lệnh nào - dĩ nhiên người ra lệnh ngoại trừ bà mẹ, người rạch từng vạch lửa lên ý chí Erika - kẻ đó có thể có được mọi thứ từ nàng. Chỉ cần tránh bức tường cứng không chịu bỏ cuộc! Cái gì đang kéo nàng, giật mạnh khuỷu tay, kéo trĩu gấu váy - một viên chì nhỏ, một trọng lượng cô đặc, nhỏ xíu. Nàng không biết rồi nó sẽ đưa đến đâu một khi tuột khỏi chuỗi. Con chó hung dữ, nhe răng và kéo dọc chấn song, bộ lông phủ trên lưng cách nạn nhân của nó đúng một centimet, với tiếng gầm gừ cay độc trong cổ họng, con người ánh đỏ.

Nàng chờ đợi duy nhất mệnh lệnh này. Một lỗ vàng vàng, bay hơi giữa đồng tuyết, một chén nhỏ đầy nước tiểu vẫn còn ấm. Và nhanh chóng cái lỗ sẽ trở thành một ống mỏng vàng nhạt tan vào núi tuyết. Dấu vết của những người trượt tuyết, trượt ván, khách bộ hành, vì vẫn bị đe dọa ngăn ngủ bởi sự hiện diện của con người, nàng đi tiếp.

Nàng hiểu biết về hình thức Sonate và cấu trúc fuga. Nàng là giáo viên bộ môn này. Ấy nhưng chân nàng hào hứng dò dẫm hướng tới sự phục tùng sau chót cuối cùng. Những gò tuyết cuối cùng, những mô đất - mốc dấu trong vùng hoang mạc - từ từ choãi dần ra thành đồng bằng, trượt dần ra xa, biến thành vùng bằng phẳng như gương, không dấu chân, không vết tích. Những người còn lại - những người chiến thắng trong môn trượt tuyết - là giải nhất dành cho nam, giải nhì dành cho nữ và giải nhất phối hợp.

Không cọng tóc nào trên người Erika lay động, không ống tay áo nào trên người Erika phấp phới, không một hạt bụi nào đậu lên người Erika. Một trận gió băng thổi đến, và mang nàng lướt trên bãi, nữ nghệ sĩ trượt băng trong chiếc váy ngắn và đôi giày trượt màu trắng. Vùng trơn nhất kéo dài từ chân trời này đến chân trời khác và tiếp mãi! Vù vù trên băng! Những nhà tổ chức đã lấy nhầm băng nhạc, do vậy lần này không phải một bản nhạc hỗn hợp, và tiếng ken két của bánh thép ngày càng trở thành tiếng náo kim loại rợn người - một chớp ngăn ngủ, một tín hiệu Moóc bất khả tri bên lề thời gian. Lấy đà thật mạnh, người trượt tuyết bị ép lại bởi một nắm tay khổng lồ - động năng tổng lực - bắn ra trong chính xác một phần mười giây duy nhất đến đúng một trục đôi đứng chính xác điểm đến từng milimet, quay vòng và hạ cánh đúng điểm đỗ. Va chạm do cú nhảy khiến nàng xóc bần người, nàng phải tải lên gấp đôi trọng lượng cơ thể và lúc này truyền nó vào mặt băng cứng đầu cứng cơ. Cơ quan chuyển động của nàng rạch thành đường trên mặt gương cứng như kim cương, và rạch trên mạng lưới dây chằng tinh

tế đến cực điểm sức chịu đựng của xương tủy. Và bao giờ là một cú xoay khi ngội. Vẫn từ động lượng ấy! Nữ nghệ sĩ trượt băng nghệ thuật biến thành một ống trụ, một mũi khoan dầu. Không khí tản mát tứ tung, bụi băng gào thét trốn chạy, khói thờ bay biến. Tiếng cưa rên rỉ vang lên - loại băng không thể phá hủy, không một dấu vết tổn hại! Vòng quay lúc này chậm dần, người ta đã lại có thể nhận thấy hình dáng yêu kiều của nàng, vệt xanh nhạt mờ mờ của chiếc váy ngắn bắt đầu rung rinh và đưa trở về nếp thật chăm chút. Tiếp theo còn cái nhún chân cuối cùng cho khán giả cánh phải và lần nữa cho cánh trái, và nàng trượt một tay vẩy, tay kia vẩy hoa. Nhưng khán giả vẫn không chịu hiện hình, có thể cô bé băng chỉ tưởng rằng họ ở đây vì nó nghe rất rõ tiếng vỗ tay. Bằng những bước đều đặn cô gái trượt đi, trở nên hoàn toàn bé nhỏ giữa cách biệt, không nơi yên bình nào lớn hơn nơi gấu váy trượt tuyết màu xanh nhạt nghỉ trên cặp đùi quần tất màu hồng bó chặt và vỗ vỗ, nhảy tung tung, rung rinh, đu đưa, trung tâm của mọi yên nghỉ - chiếc váy ngắn, những nếp xò nhẹ mượt, phần nịt ôm sát với những đường thêu ở viền.

Bà mẹ ngồi trong phòng bếp bên chiếc phin cà phê đang nhỏ giọt những mệnh lệnh. Sau đó, nàng con gái từ trong nhà bước ra, bà chuyển vô tuyến sang chương trình buổi sáng, rất bình tâm, vì bà biết đứa con gái đi đâu về. Bây giờ mình xem gì? Alfred Dürer hay các quý bà khởi hành?

Sau một ngày mệt nhọc, nàng con gái thét vào mặt bà mẹ. cuối cùng thì bà cũng nên để nàng tự chèo lái cuộc đời của riêng mình. Nàng đã đủ tuổi để làm điều đó, nàng con gái gào lên. Bà mẹ ngày ngày trả lời rằng, điều ấy bà biết rõ hơn đứa con vì bà không bao giờ thôi làm mẹ.

Tuy nhiên, cuộc đời riêng mà nàng con gái khao khát nên chảy đến cao điểm của mọi sự vâng lời biết ơn cho đến khi những ngách nhỏ hẹp mở ra chỉ đủ chỗ cho một người vẩy qua đó. Người lính canh để mở lối đi. Hai bên trái phải tường sơn nhẵn bóng, cẩn thận, cao ngất. Bên cánh không ngã rẽ hay hành lang, không hốc tường hay hõm trũng, chỉ duy nhất lối đi này và nàng phải đi đến tận cùng. Nơi - nàng còn chưa từng biết đến - phong cảnh mùa đông đang chờ sẵn, kéo dài mãi vào không gian. Một phong cảnh không có lâu đài để chú ẩn, không một lối ra nào khác. Hoặc chờ đợi sẵn chỉ là một căn phòng không cửa, một phòng trang bị nội thất với những bàn giặt cổ có sẵn vỏ những và khăn tay. Rồi tiếng bước chân chủ nhà tiến lại gần nhưng không một ai tới, vì căn phòng không có cửa ra vào. Trong sự mê mông vô tận này, hoặc trong sự chật hẹp bó buộc không lối ra này con thú sẽ được đặt trong nỗi sợ hãi tuyệt đẹp - một con thú lớn hơn nữa hoặc đơn giản chỉ là một bàn giặt nhỏ nhỏ trên các bánh xe được đặt đây để dùng, chẳng gì hơn.

Erika tự ép xác cho đến khi nàng không còn cảm thấy một thôi thúc nào bên trong. Nàng để cơ thể bất động vì không ai vồ lấy nàng như một con báo cào xé thân thể ấy. Nàng chờ đợi và chìm vào câm lặng. Nàng đặt ra nhiệm vụ nghiêm khắc cho cơ thể và còn có thể tăng cường thêm khó khăn bằng cách thực hiện kế hoạch bí mật bất kể từ khi nào. Nàng thề rằng bất kỳ kẻ nào cũng có thể theo đuổi những thôi thúc bản năng, ngay cả những người nguyên thủy, những người không ngần ngại phô diễn chúng.

Erika hoàn thiện Bach, nàng sửa chữa chúng. Đứa học sinh nhìn chăm chăm đôi bàn tay đan vào nhau vụn vụn. Cô giáo chăm chăm nhìn qua nó, nhưng chỉ thấy bức tường treo tấm mặt nạ người chết của Schumann. Trong thoáng chốc, nàng muốn túm đầu tóc đứa học sinh mà đập vào phần trong cây dương cầm cho đến khi những dây đàn lòng thông đầy máu dưới nắp rít phọt lên. Cây Baserdorf sẽ sau đó sẽ không cất lên tiếng nào nữa. Ước muốn này nhẹ nhàng vụt qua cô giáo và biến mất mà không để lại hậu quả nào.

Đứa học sinh hứa sẽ tiến bộ, cho dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa. Erika cũng mong như vậy và yêu cầu tác phẩm của Beethoven. Đứa học sinh mong đợi một lời khen trơ tráo, ngay cả khi nó không thuộc loại nghiện các lời khen như cậu Klemmer, chủ nhân chiếc bản lề phần lớn thời gian kéo kẹt vì lòng nhiệt tình.

Trong tủ kính trước rạp Đường sắt treo thịt hồng không che đầy đủ mọi hình dạng, các lời giới thiệu và giá vé. Chúng nảy nở, náo loạn, vì lúc này Erika.K không canh trước cửa rạp. Giá vé rất kỳ lạ, phía trước rẻ hơn đằng xa, trong khi ngồi đằng trước gần hơn và có lẽ sẽ nhìn các cơ thể rõ hơn. Một móng tay dài, sơn màu đỏ máu bấm vào một ả đàn bà, và ả khác là một vật nhọn, một cây roi. Ấm một vết hằn trên thịt và giơ cho người xem - người này ở đây là ông chủ, và những ai không phải thì cũng cảm thấy mình như ông chủ. Erika ngay lập tức cảm nhận được vết đâm. Nó cương quyết chỉ định cho nàng một chỗ ở cánh khán giả. Khuôn mặt ả đàn bà dúm lại vì khoái lạc, vì người đàn ông chỉ có thể nhận biết qua thể hiện của ả, xem gã đã đem lại chỉ ả bao nhiêu lạc thú và bao nhiêu lạc thú tiêu phí vô ích. Khuôn mặt một ả khác trên màn hình co dúm lại vì đau đớn, vì ả bị đánh - cũng nhẹ thôi. ả đàn bà này không biểu lộ được lạc thú của mình ra thành vật chất nên gã đàn ông phải lần mò theo những biểu hiện cảm tính. Gã đọc xét lạc thú trên khuôn mặt ả. ả chùn lại để khỏi mời chào một đích đến tốt đẹp. ả nhắm mắt và ngửa cổ ra sau. Nếu mắt ả không nhắm có lẽ chúng đã lộn ra cả phía sau. Người ta hiếm khi nhìn gã đàn ông. Do vậy sự gắng sức của gã càng trở nên cần thiết, vì gã không thể kiểm điểm và tùy tiện nâng cao thành tích bằng cách nhắm nhúm mặt mũi khoái cảm cực điểm, ả đàn bà không nhìn gã đàn ông. ả không thấy rừng trong cây cổ thụ. ả chỉ nhìn vào mình. Người đàn ông - gã thợ máy học nghề - đang lao động với cái ô tô hồng tên gọi đàn bà. Trong phim kích dục, nói chung người ta phải lao động cực nhọc hơn trong các bộ phim về thể giới lao động.

Erika đặc biệt có xu hướng ngắm nhìn những người nhọc công hết sức vì ao ước đạt được thành quả. Về mặt này, điểm khác biệt to lớn giữa âm nhạc và lạc thú lại rất nhỏ. Erika ít khi quan sát thiên nhiên, nàng không bao giờ vào khu vực rừng nơi những nghệ sĩ đang trùng tu các nhà nông dân. Nàng không bao giờ trèo núi. Nàng không bao giờ lặn xuống hồ. Nàng không bao giờ nằm trên bãi biển. Nàng không bao giờ chạy vụt qua tuyết. Gã đàn ông tham lam giữ rít khoái cảm cho đến khi cuối cùng gã vã mồ hôi, nằm lại nơi gã bắt đầu. Bằng cách đó, hôm nay gã cũng tăng mạnh đối trọng tài khoản. Erika đã xem bộ phim này những hai lần từ lâu trong một rạp ở ngoại ô nơi không ai biết nàng, ngoại trừ người đàn bà ở quầy vé bây giờ đã quen nàng và chào nàng như quý bà. Nàng không đến đó nhiều hơn, vì nàng ưa ăn kiêng mạnh hơn những gì trong phim kích dục. Những hình mẫu duyên dáng của giống người ở đây trong rạp trung tâm thành phố diễn mà không đau đớn thậm chí một khả năng đau đớn. Đều là cao su. Đau đớn bản thân nó chỉ là kết quả của ước muốn khoái lạc, muốn phá hủy và tiêu diệt và trong dạng cao nhất là một kiểu khoái lạc. Erika muốn vượt qua giới hạn tự sát. Giao cấu thô thiển ở ngoại ô đặt nhiều hy vọng vào sắp đặt đau đớn, điểm tô đau đớn. Những diễn viên nghiệp dư tiêu tụy, rã rời lao động vất vả hơn nhiều và cũng biết ơn hơn khi họ được xuất hiện trên một bộ phim thực sự. Họ đầy khiếm khuyết. Da dễ đầy vết, mụn nhọt, sẹo, nếp nhăn, ghẻ, da sần, cuộn mỡ. Tóc nhuộm lại tối. Mồ hôi. Chân cẳng bẩn thỉu. Trong những phim đòi hỏi mỹ tính cao ở những rạp thượng lưu chật kín, người ta hầu như chỉ thấy mặt ngoài của đàn ông, đàn bà. Cả hai được bọc chặt trong những bộ da nylon chống bẩn, chịu axit, chịu nhiệt. Trong những phim kích dục rẻ tiền, với những ham muốn không che dấu, gã đàn ông lao vào thân thể ả đàn bà. ả đàn bà chẳng nói gì và nếu có thì "Nữa! Nữa!". Vậy là kết thúc cuộc đối thoại và còn lâu mới đến gã đàn ông. Vì gã tham lam muốn giữ ở đỉnh điểm và còn muốn thêm nữa nếu có thể.

Ở đây trong những phim kích dục loại nhẹ, tất cả được đầu tư vào biểu hiện bên ngoài. Điều đó không đủ với Erika kén cá, chọn canh vì nàng đang rối tinh giữa những người liên quan và muốn thâm nhập vào những điều ẩn chứa phía trong mà ý nghĩa đến nỗi ai cũng muốn can dự hoặc ít nhất được quan sát. Đường dẫn vào trong chỉ cho thấy không hoàn hảo, và cũng cho phép người ta hoài nghi. Suy cho cùng không thể mổ phanh một người để lôi nốt phần bên trong ra. Trong những phim rẻ tiền người ta nhìn được sâu hơn vào những người đàn bà. Nhưng ở đàn ông thì không vào sâu được đến như vậy. Tuy nhiên, nhìn được sâu hằn vào thì chẳng ai làm được cả, ngay cả khi mổ phanh một người đàn bà đi chẳng nữa thì người ta cũng chỉ xem được lòng ruột và nội tạng. Một người đàn ông hăng hái trong cuộc sống cũng chỉ phát

triển thân thể ra phía ngoài. Cuối cùng, anh ta mang lại kết quả mong đợi, - hoặc cũng không, nhưng nếu có - người ta có thể quan sát tất cả kết quả đó một cách công khai, và chủ nhân của nó mừng vui trước thành quả giá trị đầy bí ẩn.

Gã đàn ông hẳn phải có cảm giác - Erika thầm nghĩ - ả đặc biệt dấu điều gì cốt yếu trong đám nội tạng hỗn loạn của ả. Chính sự che dấu này thôi thúc Erika luôn muốn quan sát những gì mới hơn, sâu hơn và bị cấm đoán hơn. Nàng luôn trên đường tìm kiếm sự thấu hiểu mới mẻ, lạ kỳ. Cơ thể nàng chưa bao giờ - ngay cả khi Erika trong tư thế điển hình dạng háng trước gương cao râu - thì nó cũng không chịu tiết lộ những bí mật cam lạng, không cả cho chính nữ chủ nhân! Và những cơ thể giữ lại cho mình tất cả sau tấm bình phong khỏi những gã đàn ông đang kiểm tra trong những người đàn bà trên chợ tự do mà gã chưa từng quen biết, cũng như khỏi Erika, người quan sát kín miệt.

Đứa học sinh của Erika hôm nay đã tự hạ phẩm giá của mình và do vậy phải bị phạt. Erika thoải mái vắt một chân lên đùi và nói một câu thật khinh bỉ về bài trình diễn Beethoven nẩy lửa của nó. Không cần nhiều hơn, nó sắp khóc đến nơi rồi.

Nàng cho rằng hôm nay cũng không cần thiết phải chơi mẫu cho nó những điểm nàng lưu ý. Ngày hôm nay nó sẽ không nhận được bất kỳ điều gì từ cô giáo. Nếu nó không tự nhận ra những lỗi của mình thì nàng cũng chẳng thể giúp được.

Con thú hoang nay bị dốt có yêu người huấn luyện nó? Điều đó có thể xảy ra nhưng cũng không phải nhất thiết. Kẻ nào cũng cần đến người khác. Một kẻ cần kẻ kia với sự trợ giúp trong những buổi biểu diễn dưới ánh đèn sân khấu và tiếng nhạc bum bum để trưng lên như con ếch ương. Kẻ còn lại cần đến kẻ kia để có một điểm cố định trong đám hỗn loạn mù quáng. Con thú phải biết, đâu trên đâu dưới, nếu không bỗng nhiên nó sẽ thấy mình trồng cây chuối, đứng bằng đầu. Không có người huấn luyện, con thú sẽ buộc phải rơi tự do vô phương cứu chữa hoặc trôi bồng bềnh trong không gian. Thậm chí nó không nhìn thấy nhưng sẽ cắn xé, nhai nuốt bất kỳ cái gì nó thấy trên đường. Nhưng luôn có một người ở đó, người nói cho nó biết thứ gì có thể ăn được. Đôi khi thức ăn còn được nhá trước hay cắt nhỏ ra thành từng mẩu. Những cuộc săn mỗi mết mỗi sẽ biến mất hẳn. Và cùng với nó là rừng rậm. Vì ở đó con báo biết, điều gì tốt cho bản thân và vồ lấy, một con linh dương hoặc một thợ săn da trắng bất cần. Giờ đây con thú sống cuộc đời thưởng ngoạn và điều đó thể hiện trong những buổi diễn hàng tối của nó. Nó nhảy qua vòng tròn lửa, trèo lên ghế, ngậm hàm quanh cổ người mà không ngoạm đứt chúng, nhảy từng bước theo nhịp một mình hoặc với những con thú khác. Những con thú nếu gặp nhau trong tự nhiên hoặc chúng sẽ tống đẩy hòng hoặc cong đuôi chạy - nếu còn có thể. Con thú khoác những trang phục diêm dúa trên đầu hoặc trên lưng. Người ta thậm chí từng thấy những con thú cưỡi ngựa trong trang phục da! Và ông chủ - người huấn luyện - quật roi! Ông ta khen ngợi hoặc trừng phạt, tùy theo. Tùy theo cung cách cư xử của con thú. Nhưng ngay cả một huấn luyện viên thú tài tình nhất cũng chưa từng có ý tưởng thả một con báo hoặc một con sư tử cũng hộp đàn vĩ cầm ra ngoài đường. Gấu đi xe đạp đã là điều kỳ cục nhất một người có thể tưởng tượng ra.

PHẦN THỨ HAI

Mẫu ngày cuối cùng vỡ vụn như phần bánh thừa giữa những ngón tay vụng về, tối đến, và chuỗi học sinh chậm dần. Càng lúc càng nhiều giờ nghỉ giữa chừng, lúc đó cô giáo bí mật ngoạm mẫu bánh mỳ nàng luôn cẩn thận gói lại trong giấy trong nhà xí. Tối tối, những người trưởng thành tìm đến nàng. Ngày ngày, họ làm lưng vất vả, chỉ giờ này mới có thể luyện tập âm nhạc. Những người muốn chuyên nghiệp âm nhạc - tức là giảng viên trong chính bộ môn lúc này họ còn đang là học sinh - học ban ngày, vì họ chẳng có gì ngoài âm nhạc. Họ muốn học nhạc nhanh nhất có thể, đầy đủ và không một lỗ hổng để đỗ kỳ thi cấp bằng quốc gia. Họ tham gia lắng nghe những đồng môn và cùng cô Erika - trong liên minh trung thành - chỉ trích sắc bén. Họ không ngại ngừng sửa cho người khác lỗi sai mà chính họ cũng mắc phải. Họ thật sự thường xuyên lắng nghe, nhưng không thể cảm nhận cũng như chơi lại. Ngay sau bữa học sinh cuối cùng, chuỗi tối lại chạy ngược cho đến tận chín giờ sáng hôm sau lèn những học sinh mới, và lại bắt đầu chảy xuôi, tiến về phía trước.

Cậu Klemmer đã ngồi đây qua ba học sinh Nam Hàn và thận trọng tiến từng milimet hướng về cô giáo. Nàng không nhận thấy điều đó, nhưng rồi bỗng chợt nhận ra cậu ở ngay đây. Và chỉ vừa trước đó cậu còn sau này một khoảng. Những người Hàn chỉ hiểu những thứ tối thiểu nhất bằng tiếng Đức và do vậy họ được nhận xét, định kiến và cả trừng phạt bằng tiếng Anh. Cậu Klemmer nói với cô Kohut bằng ngôn ngữ quốc tế của trái tim. Những người Viễn Đông chơi nhạc phụ họa vô cảm trong sự trầm tĩnh trơ lỳ với những cảm xúc của cô giáo tốt bụng và những học sinh cầu toàn.

Erika - nói bằng tiếng những ngoài - về những lối đi ngược lại tinh thần Schubert, những người Hàn cần phải cảm nhận chứ không phải lơ đãng nhại lại đĩa nhạc của Alfred Brendel. Vì theo cách ấy, Brendel chơi tốt hơn gấp vạn lần! Klemmer - không cần được đòi hỏi hay nhờ vả - nói về tinh thần những tác phẩm nhạc vô cùng kho khăn để lôi bật ra. Nhưng có những người cố gắng làm điều đó! Họ nên ở nhà nếu họ không thể cảm nhận được. Cậu người Hàn rồi sẽ chẳng tìm thấy tinh thần nào trong góc phòng đằng đấy đâu, Klemmer - cậu học sinh đáng quý - giễu cợt. Cậu từ từ lấy lại bình tĩnh và trích lời Nietzsche, người cậu hết sức chia sẻ quan điểm, rằng cậu không đủ hạnh phúc và sức khỏe cho toàn bộ âm nhạc lãng mạn (bao gồm cả Beethoven). Klemmer cầu xin cô giáo đọc ra bất hạnh và bệnh tật từ bài biểu diễn tuyệt vời của cậu. Những gì cần thiết chính là âm nhạc mà người ta phải quên đi nỗi đau. Cuộc sống thú vật! Phải cảm thấy được sùng bái. Người ta muốn nhảy múa, chiến thắng. Những giai điệu nhẹ nhàng, nhộn nhịp, sự hài hòa dịu dàng, hạnh phúc, không hơn không kém là những gì mà nhà triết gia của trận cuồng nộ mới chầm từ những điều nhỏ nhất đòi hỏi, và Walter cũng đồng tình với những đòi hỏi này. Khi nào cô thật sự sống, Erika, cậu học sinh hỏi và chỉ ra rằng, buổi tối cũng đủ thời gian cho cuộc sống, nếu người ta biết cách tận dụng nó. Một nửa thời gian thuộc về Walter Klemmer, nửa còn lại nàng tùy nghi sử dụng. Nhưng nàng luôn bám chặt lấy mẹ. Hai người đàn bà gào hét vào mặt nhau. Klemmer nói về cuộc đời như thể một túm nho xạ vàng mà người nội trợ bày sẵn trong âu mời khách chỉ để ngắm thôi cũng đủ no. Vị khách ngần ngại vật một quả, rồi lại một quả nữa, cho đến khi chỉ còn lại cái cuống can đảm trơ trọi và ở dưới là đám hạt lỏng chỏng theo ngẫu hứng tự do.

Những dụng cụ chạm tình cơ đe dọa người đàn bà được tôn vinh nhờ tâm hồn và nghệ thuật. Chúng đe dọa có thể phía trên chỗ tóc, có thể trên vai dưới tấm áo len móc lông. Ghế ngồi của cô thường bị ấn ra phía trước. Cái tuốc nơ vít ấn sâu vào trong và lấy ra một phần nội dung cuối cùng từ "Der Viennaer Liederfürster" mà ngày nay người ta chỉ còn được nghe từ đàn

đương cầm. Cậu người Hàn nhìn chăm chăm vào cuốn vở nhạc mua từ những ngày ở quê hương. Những chấm đen biểu hiện một văn hóa hoàn toàn xa lạ với cậu, với nó cậu có thể vĩnh vang ở quê nhà. Klemmer để ham muốn lên ngọn cờ của mình, thậm chí ngay cả trong âm nhạc cậu cũng đã có được ham muốn! Cô giáo, nữ sát thủ tinh thần, đề nghị một kỹ thuật rắn. Bàn tay trái của cậu người Hàn không còn theo kịp bàn tay phải. Có những bài tập ngón đặc biệt, nòng hướng bàn tay trái lại phía bàn tay phải, nhưng dạy độc lập hoàn toàn với bàn tay phải. Nhưng bàn tay cậu bé không thể làm hòa được với nhau, giống y như Klemmer - người biết rất rõ - luôn đối lập với tất cả mọi người. Cậu người Hàn hôm nay bị thải hồi.

Erika Kohut cảm thấy thân thể một con người đằng sau lưng, nó khiến nàng thấy ghê rợn. Cậu ta không được lại gần đến mức chạm vào người nàng. Cậu đi đâu đó phía sau nàng và lại thối lui. Cậu chứng tỏ mình đang lạc hướng tới mức nào. Khi quay trở lại, cuối cùng cậu cũng xuất hiện trong khóe mắt cô - tinh quái với cái gật đầu như chim bồ câu, xảo trá giữ khuôn mặt trẻ trung trong vòng sáng ngọn đèn nơi cháy sáng nhất - Erika thấy hoàn toàn khô cạn và bé nhỏ. Cái vòng ngoài bằng bence không trọng lượng quanh trọng tâm nén chặt. Thân thể nàng từ lâu đã ngưng là máu thịt, và những gì lọt vào thân thể nàng cũng vật chất hóa như vậy. Một ống kim loại hình trụ. Một dụng cụ đơn giản dùng để nhét vào. Và hình ảnh đồ vật này - Klemmer - được chiếu đầy sinh động trong khoang người Erika, chiếu ngược vào màn trong. Hình ảnh ấy đang hiện rất rõ nét trong đầu, và trong khoảnh khắc này với nàng cậu còn là cả một thân thể sờ chạm được bằng tay, thì đồng thời cũng vô cùng trừu tượng, da thịt tan biến.

Ngay trong khoảnh khắc họ hiện hữu đầy vật chất với nhau, họ đã vứt bỏ tất cả những liên hệ con người. Không còn một nhà hùng biện nào với các tin tức, thư từ, dấu hiệu được gửi đi. Không còn một thân thể nắm giữ một thân thể khác mà một thân thể trở thành công cụ, một trạng thái tồn tại khác, mà người ta đau đớn muốn lọt vào. Và càng vào sâu, thịt càng thối rữa dữ dội, trở nên nhẹ như lông hồng, bay khỏi hai lục địa thù địch lạ kỳ. Hai lục địa va vào nhau và sau đó đổ sụp vào nhau, nhập thành một giá vẽ huyền ảo với những giẻ vải bạt chỉ bằng một cái chạm nhẹ cũng khiến nó mủn ra và tan thành bụi.

Khuôn mặt Klemmer phẳng như gương, không động chạm. Khuôn mặt Erika bắt đầu được đánh dấu bằng những suy tàn sau này. Da mặt nàng xếp thành những nếp nhăn, mí mắt yếu ớt vòng lên như tờ giấy dưới tác động nhiệt, làn da nhẵn mịn dưới mắt nhăn nheo xanh xám. Trên sống mũi, hai vết gấp sắc rõ không bao giờ có thể là phẳng lại. Khuôn mặt trở nên quá to, và quá trình này sẽ còn kéo dài hàng năm cho đến khi thịt dưới da co lại, biến mất. Và làn da ôm sát sạt vào xương sọ tư lâu không còn ủ ấm cho làn da. Một vài sợi trắng giữa đám tóc được nuôi dưỡng bằng nước đọng không ngừng sinh sản cho đến khi cái tổ qua xám xấu xí ngừng phát triển. Cái tổ không nuôi nấng, ấp ủ, bao bọc gì. Và cả Erika cũng vậy, nàng chưa từng ủ ấm bất kỳ thứ gì, ngay chính thân thể mình cũng không. Nhưng nàng muốn được bao bọc. Chàng phải khao khát nàng, chàng phải theo đuổi nàng, chàng phải quỳ dưới chân nàng, chàng phải không thể dứt nàng ra khỏi tâm trí, sẽ không còn lối thoát cho chàng. Hiếm khi có thể nhìn thấy Erika. Ngay cả mẹ, người đã nắm giữ cuộc đời nàng lâu như vậy nhưng cũng hiếm ai được nhìn thấy. Họ nhốt mình trong bốn bức tường và không muốn bị những người khách lục đến. Người ta cũng không vì thế mà hư mòn đi. Dĩ nhiên không ai đặc biệt mời chào các quý bà Kohut vì sự xuất hiện bên ngoài quá ít ỏi đó.

Suy tàn của Erika gõ cửa bằng ngón tay hối hả. Những bệnh tật thân thể mù mờ, rối loạn tuần hoàn máu ở đùi, những trận phong thấp, viêm khớp lan rộng. (Những bệnh này rất hiếm ở trẻ nhỏ. Ngay cả Erika mãi đến lúc này mới biết.) Klemmer - cuốn từ điển sống về môn thể thao chèo thuyền lạnh mạnh - nhìn cô giáo chăm chăm như muốn gói ngay cô lại mang đi hoặc bằng cách nào đó ăn nhai nuốt ngón ngấu ngay trong cửa hàng. Có lẽ đây là người duy nhất muốn gì đó từ ta, Erika thầm nghĩ trong giận dữ, và rồi ta sẽ nhanh chóng chết, mới chỉ có ba mươi năm tuổi, Erika nghĩ trong cơn cuồng nộ. Nhảy nhanh vào tàu điện, vì nếu một ngày nào đó chết, ta chẳng còn nghe, ngửi, nếm được gì nữa!

Móng tay nàng cào vào mấy phím đàn. Bàn chân nàng kéo lê vô định và ngượng ngập, nàng mơ hồ ve vuốt và đào xới quanh người, gã đàn ông khiến người đàn bà căng thẳng và cướp đoạt chỗ bám víu của nàng, âm nhạc. Lúc này mẹ đã chờ sẵn ở nhà. Bà liếc lên cái đồng hồ trong bếp, quả lắc không ngừng nghỉ kêu đưa con gái về sớm nhất trong vòng nửa tiếng nữa. Nhưng bà mẹ, người chẳng có gì hơn để lo lắng, muốn chờ trước từ lúc này. Biết đâu một ngày nào đó, Erika bắt chợt về sớm vì một đứa học sinh nghỉ và thế là bà mẹ chẳng phải chờ nữa.

Erika bị đóng vào cái ghế đàn, nhưng ngay lập tức nàng cũng sẽ bị lôi ra khỏi cửa. Sức quyến rũ mạnh mẽ của sự tĩnh lặng gia đình kết hợp với tiếng vô tuyến, - vô tuyến, trung tâm tuyệt đối của tính ì và nghỉ ngơi - lúc này đã trở thành một nỗi đau vật chất trong nàng. Klemmer cuối cùng cũng nên bốc hơi đi chứ! Gã còn lải nhải, lải nhải gì ở đây nữa, trong khi ở nhà nước đã nấu đến mức trần bếp phát mốc meo. Klemmer căng thẳng hủy hoại lớp lót sàn bằng mũi giày và thò lên những thực thể nhỏ bé vô cùng quan trọng của nghệ thuật chơi dương cầm bằng những vòng khói thuốc, trong khi trong thâm tâm, người đàn bà muốn về nhà. Cậu hỏi, điều gì tạo ra âm thanh, và tự trả lời: nghệ thuật chơi gõ đàn. Miệng cậu xỏ ra một tràng những phần mờ ảo, không chạm đến được của âm thanh, màu sắc, ánh sáng. Không, những gì anh vừa nói đến không phải là thứ âm nhạc tôi được biết, Erika thở thê. Con đẻ nhỏ muốn về với tổ của nó. Có chứ, chính nó và chỉ có nó thôi, bật ra từ phía chàng trai trẻ. Với tôi, tính chất của nghệ thuật chính là không đo lường, không đong đếm được, Klemmer nói và đi ngược với cô giáo. Erika đóng nắp đàn dương cầm và don dẹp loanh quanh. Cũng như vậy, người ta tình cờ tìm thấy trong một phần nội tâm mình tinh thần Schubert và ngay lập tức tận dụng nó. Tinh thần Schubert càng tan vào khói, vào hương, vào màu sắc và ý nghĩ, giá trị của ông càng tiến đến không thể miêu tả. Giá trị của ông còn tiến đến khổng lồ mà không một ai chạm đến được tầm cao ấy. Áo ảnh vượt xa tồn tại, Klemmer nói. Vâng, thực tế có lẽ là một trong những sai lầm lớn nhất. Do đó, đối trá vượt xa sự thật, chàng trai kết luận với ý kiến của riêng mình. Hư ảo lại vượt lên thực tế. Và nhờ đó, nghệ thuật có được phẩm chất.

Niềm vui bữa tối gia đình ngày hôm nay bị vô ý đẩy lùi là cái lỗ đen với ngôi sao Erika. Nàng biết, cái ôm ghì mấu tử ấy sẽ nghiêng ngả nàng không sót và tiêu hóa, nhưng nàng bị cuốn hút một cách thần kỳ. Vết đỏ son xuất hiện ở xương hông nàng và củng cố vị trí của nó. Klemmer nên rời khỏi nàng và biến. Nàng không muốn nhờ đến gã ngay cả vì những hạt bụi trên giày. Nàng khao khát cái ôm thật lâu, thật chặt, để sau cái ôm chặt, người đàn bà vĩ đại có thể tổng gã một cách vương giả ra khỏi mình. Klemmer chưa bao giờ tiến xa được đến độ rời bỏ người đàn bà này, nhưng cậu phải báo với nàng rằng trong các bản Sonate của Beethoven cậu chỉ yêu được bản thứ 101. Bởi nó, như cậu tiết lộ, chỉ khi thực sự mềm mại và chảy vào nhau, từng câu trở nên phẳng phiu, giặt sạch khỏi những lẫn ranh, chúng không thô bạo tách rời khỏi nhau, Klemmer cảm nhận. Cậu nhồi nốt phần cuối những suy nghĩ và cảm nhận này vào và kẹp chặt phần đuôi để phần nhân khúc dồi khỏi lò ra.

Để hướng câu chuyện sang một hướng mới, thừa cô giáo, tôi phải thông báo với cô - tôi sẽ nói kỹ hơn ngay lập tức - rằng con người chỉ đạt được giá trị cao nhất của mình khi anh ta thực sự rời bỏ thực tại và thả mình vào vương quốc cảm giác, điều đó cũng phải đúng với cô. Ngay như Beethoven và Schubert, thần tượng của tôi và cũng là những người tôi luôn có cảm giác liên hệ rất cá nhân, bằng cách nào đó thì tôi cũng không biết rõ, nhưng tôi cảm thấy vậy, rằng nó cũng đúng cho cả tôi, rằng chúng ta phải bỏ qua thực tại và biến nghệ thuật cũng như các cảm giác trở thành thực tại của riêng chúng ta. Với Beethoven và Schubert thì đã qua rồi, nhưng tôi, Klemmer, thì còn đang đến. Cậu buộc tội Erika rằng điều đó còn thiếu ở nàng. Cô bám chặt vào bề ngoài, nhưng một người đàn ông chiết tách và phân rã những điều quan trọng từ những điều không thiết yếu. Bằng cách đó, gã dám dùng một câu trả lời láo xược trên cương vị một học sinh. Gã dám vậy đấy.

Trong đầu Erika chỉ có một nguồn sáng duy nhất soi sáng mọi vật như ban ngày, đặc biệt là biển đề: Lối ra. Cái ghế ngả xem vô tuyến thoải mái đang rộng tay, tín hiệu vô tuyến kêu nhỏ nhỏ cùng hình ảnh, phát thanh viên nghiêm trang động dẩy trên cà vạt. Trên bàn bên cạnh

trong sự dồi dào sắc sỡ làm thí dụ là một bộ sưu tập các loại hũ với đồ ăn vặt các quý bà nhấm nháp luân phiên hoặc cùng lúc. Ngay khi hũ rỗng, chúng được đổ đầy ngay lập tức, như những xứ sở thần tiên nơi mọi thứ không kết thúc và bắt đầu.

Erika dọn đồ đạc cuối phòng đưa vào căn phòng khác và quay trở lại ngay lập tức, nàng cố ý nhìn thật rõ vào cái đồng hồ và đưa ra một tín hiệu vô hình từ vị trí chót vót của mình rằng nàng đã mệt mỏi thể nào sau một ngày làm việc vất vả và đã bị lam dụng cùng nghệ thuật một cách nghiệp dư ra sao chỉ để thỏa mãn những tham vọng của những ông bố bà mẹ.

Klemmer đứng đó, nhìn nàng.

Erika không muốn tiếp tục im lặng như vậy và bắt đầu nói về những việc hàng ngày. Nghệ thuật là hàng ngày của Erika, vì nàng được nghệ thuật nuôi dưỡng. Người đàn bà nói thật dễ dàng biết bao với những người nghệ sĩ khi bật ra cảm giác và xúc cảm. Chuyển sang các vấn đề kịch tính, như anh nói, anh Klemmer, chỉ có nghĩa rằng, các nghệ sĩ sử dụng các phương tiện ảo và bỏ qua những phương tiện thật sự. Nàng nói để khởi phá vỡ sự lặng thinh của người kia. Với tư cách giáo viên tôi ủng hộ nghệ thuật không kịch tính, Schumann chẳng hạn, kịch tính luôn rất nhẹ nhàng! Cảm giác và xúc cảm luôn là người thay thế, đại diện cho sự duy linh. Cô giáo đang hướng tới một trận động đất, một đợt sóng gió gầm gừ, một trận bão cuồng nộ đổ xuống mình. Klemmer hoang dã giận dữ muốn lao cả đầu vào tường. Lớp kèn Klarinett bên cạnh, nơi chàng có hai giờ học mỗi tuần với tư cách chủ nhân nhạc cụ thứ hai, hẳn sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu bỗng nhiên cái đầu giận dữ của Klemmer bỗng dừng thò ra bên tường bên cạnh mặt nạ chết của Beethoven. Erika, cái cô Erika này, cô chẳng cảm nhận những gì cậu thực sự nói cho mình cô, và đương nhiên cũng cho chính bản thân mình! Cậu đưa mình và Erika và một mối liên hệ khoái cảm và nhờ đó tổng khứ tinh thần - kẻ thù của cảm giác, kẻ thù nguyên thủy của xác thịt. Nàng nghĩ cậu ám chỉ Schubert nhưng cậu chỉ ám chỉ chính mình, như cậu vẫn luôn chỉ nói về mình mỗi khi mở miệng.

Bỗng nhiên cậu đánh liều xưng hô với Erika theo cách thân mật, nàng khuyên chàng nên giữ thái độ khách quan. Miệng nàng chum lại - bất chấp nàng muốn hay không - thành một bông hoa hồng gọn nẹp, nàng không còn kiểm soát được cái miệng. Những gì nó nói ra - cái miệng - nàng vẫn làm chủ được nhưng cách nó thể hiện ra ngoài thì không. Nàng sờn gai ốc khắp người.

Klemmer kinh khiếp chính bản thân mình, cậu vui sướng ủn ỉn trầm mình vào bồn nước ấm đổ đầy những ý nghĩ và ngôn từ. Cậu thích thú quăng mình lên chiếc dương cầm và chơi một khúc nhạc dài nhịp điệu nhanh mạnh mà cậu tình cờ thuộc. Cậu muốn biểu đạt điều gì đó trong đoạn nhạc này, nhưng điều gì kia chứ, cậu tự hỏi. Erika Kohut vui vẻ vì sự lạc hướng nhẹ nhàng này, nàng quăng mình lại phía cậu học sinh để ngăn chặn đoàn tàu tốc hành trước khi nó thực sự khởi hành. Anh chơi quá nhanh và cũng quá to, anh Klemmer, và qua đó chỉ chứng tỏ sự thiếu vắng tinh thần trong biểu diễn có thể gây ra những lỗi kinh khủng.

Chàng trai phóng trở lại ghế ngồi. Chàng đứng dưới đám mây hơi thở lơ lửng như con ngựa đua đã mang về quá nhiều chiến thắng. Chàng đòi hỏi - để tặng thưởng cho chiến thắng và ngăn ngừa thất bại - được đối xử ưu đãi và chăm sóc chu đáo nhất, ít nhất là dịch vụ hàng nhì gồm mười hai phần.

Erika muốn về nhà. Erika muốn về nhà. Erika muốn về nhà. Nàng đưa ra một lời khuyên tốt lành: Hãy đi dạo quanh Vienne và hít thở thật sâu. Cuối cùng hãy tập Schubert, lần này thì phải đúng!

Và đằng nào bây giờ tôi cũng phải đi, Walter Klemmer vùng vằng thu đống vở nhạc chặt cứng và bỏ đi như Joseph Kainz[24], chỉ có điều không mấy ai nhìn theo cậu. Nhưng cậu cũng đóng vai khán giả luôn. Ngôi sao và khán giả trong cùng một con người. Và cộng thêm cả một tràng

pháo tay.

Bên ngoài, Klemmer để mặc mái tóc vàng phấp phới phía sau, trong khi lao vào nhà xí nam, nơi cậu hứng nửa lít nước thẳng từ vòi vào miệng. Nhưng với cơ thể chịu nước của cậu thì không có sự tàn phá nào quá lớn. Cậu xối nước tung tóe vào mặt. Dòng nước cuộn cuộn từ thượng nguồn xuống, dòng nước trong sạch chảy từ đầu nguồn và dừng ở mặt Klemmer. Tất cả những gì đẹp để ta đều kéo vào bùn, cậu thầm nghĩ. Dòng nước lưng lầy nhưng ngày nay hơi chút độc hại của thành Vienne đã bị lãng phí. Klemmer kỳ cọ bàn tay với sức mạnh mà lúc này chàng không biết dùng cho việc gì khác. Chàng lấy nước rửa lá vân sam màu xanh miễn phí - luôn luôn thêm chút nữa và lại chút nữa. Cậu phun và súc ồng ọc. Cậu lặp lại quá trình rửa ráy. Cậu vẩy tay tứ tung rồi dội nước cả vào đầu. Miệng cậu phát ra những âm thanh nhân tạo ngoài vẻ nghệ thuật ra không mang một ý nghĩa nhất định nào. Vì cậu đang thất tình. Cũng vì nguyên do này, cậu bẻ ngón tay và vặn khớp. Cậu ngược đãi bề tường phía dưới cửa sổ đóng kín nhìn ra sân sau những mũi giầy, nhưng chàng cũng không giải thoát được những gì đang kìm giữ trong mình. Một vài giọt từ trên người cậu bắn ra, nhưng phần còn lại vẫn trong thùng chứa và đang dần thiu rữa, vì cậu không đến được với nửa kia bên đầu đích thực của mình. Vâng, không nghi ngờ gì nữa, Walter Klemmer yêu thật rồi! Thật ra không phải lần đầu tiên, nhưng chắc chắn không phải lần cuối cùng. Nhưng cậu không được đáp lại. Cảm giác của chàng không được trả lời. Điều đó làm chàng ghê tởm và chứng minh bằng cách khạc đờm ra và nhổ thật vang và bẻ rửa mặt. Nhau thai tình yêu của Klemmer. Cậu vẫn chặt vòi nước đến mức người đến sau ở vòi này chắc chắn không thể mở được ra, trừ phi anh ta cũng là một người chơi dương cầm và do vậy có khớp xương và những ngón tay cứng như thép. Vì không được dội đi nên phần đờm còn sót lại do Klemmer nhổ ra vẫn lơ lửng ở chỗ thoát nước - ai nhìn rõ, thấy nó rõ.

Ngay lúc đó, một sinh viên dương cầm (hoặc đại khái cùng loại) mặt tái như xác chết lao vào - ngay sau bài thi vượt rào - một trong các phòng và nôn thốc tháo vào bể xí, hết như một thảm họa tự nhiên. Một trận động đất đang cuộn trào trong cơ thể cậu, quá nhiều thứ đã sụp đổ, bao gồm cả kỳ thi tốt nghiệp sắp tới. Cậu thí sinh đã kìm nén lo âu quá lâu vì cuối cùng thầy hiệu trưởng cũng có mặt trong kỳ thi. Bây giờ thì lo âu mạnh mẽ đòi lại vị trí của nó, bắn thẳng vào hố xí. Cậu thí sinh làm hỏng khúc nhạc nửa cung, ngay khi bắt đầu cậu đã chơi với nhịp điệu gấp đôi, chẳng ai cứu giữ được cả Chopin cũng chịu. Klemmer khinh bỉ nhìn cửa phòng vệ sinh đang đóng, đằng sau cậu bạn đồng môn đang đấu tranh với Tào Tháo đuổi. Một nghệ sĩ dương cầm chịu ảnh hưởng quá lớn bởi cơ thể, không thể làm nên cơm cháo gì khi biểu diễn. Chắc chắn nó coi âm nhạc chỉ như một công cụ và coi trọng một cách không cần thiết khi một trong mười dụng cụ cầm tay của nó trở nên vô dụng. Giai đoạn này Klemmer đã vượt qua, cậu chỉ quan tâm nhiều đến nội dung thực sự bên trong mỗi bản nhạc. Thí dụ cậu thấy chẳng có gì cần phải bàn cãi về tính mạnh tăng tiến trong các bản Sonate cho dương cầm của Beethoven, vì người ta phải cảm nhận lấy nó, gợi ý cho thính giả nhiều hơn là chơi nó. Klemmer thậm chí còn tiết kiệm được hàng giờ về giá trị tinh thần của một bản nhạc, điều thật ra rất gần tầm với nhưng chỉ những người dũng cảm nhất chạm được đến. Nó tới từ những biểu hiện và cảm giác chứ không chỉ mỗi cấu trúc. Cậu nhấc cao túi nhạc và - để nhấn mạnh luận đề của mình - thả thật mạnh vài lần xuống bề sứ rửa mặt, để tiêu nốt chút sức lực cuối cùng - lỡ chẳng may còn sót lại. Nhưng Klemmer hoàn toàn trống rỗng - như cậu để ý thấy. Cậu đã tiêu phí hoàn toàn cho người đàn bà này, Klemmer nói theo một tiểu thuyết lưng danh. Cậu đã làm mọi điều với nàng. Bây giờ ta phải vượt qua, Klemmer nói. Cậu đã dâng cho nàng phần tốt đẹp nhất của mình, cũng chính là tất cả con người cậu. Cậu thậm chí còn diễn giải nhiều lần về con người mình. Bây giờ cậu chỉ còn mong ước một điều duy nhất, ngày nghỉ cuối tuần bơi thuyền thật khỏe, để tìm lại mình. Có thể Erika Kohut đã quá tàn héo để có thể hiểu cậu. Cô ta chỉ nắm được một vài phần chứ không phải toàn bộ con người vĩ đại.

Đứa học sinh chơi hỏng bản nhạc nửa cung lê ra khỏi phòng vệ sinh và đứng trước gương. Được an ủi đôi chút từ hình ảnh phản chiếu mờ mờ, nó vuốt tóc điệu nghệ, cái vuốt cuối cùng để cân bằng lại những gì đôi tay nó đã không thể. Walter Klemmer tự an ủi nghĩ, chính cô giáo cậu cũng thất bại trong sự nghiệp nghệ sĩ, sau đó cậu khạc - cách hàng cây số cũng nghe được -

đám nước bọt cuối cùng mà tâm trạng cậu còn sản sinh ra xuống đất. Cậu bạn đồng môn nhìn giận dữ xuống bãi nước bọt, vì cậu đã quen với sự trật tự ở nhà. Nghệ thuật và trật tự - những họ hàng đối địch. Klemmer rút hừng hực hàng tá giấy lau tay từ trong hộp, vo tròn thành một búi lớn và ném lệch một li ông cụ ra ngoài thùng rác, tính lệch sang một bên và quá nhẹ ngay bên cạnh người bạn thất bại. Đứa này kinh hãi hai lần liên tục và lần này vì sự lãng phí tài sản công cộng thuộc thành phố Vienna. Nó xuất thân từ một gia đình tiểu tư sản, chủ một cửa hàng thực phẩm nhỏ, và nếu nó không đỗ trong kỳ thi tới nó sẽ phải quay trở về đó. Và rồi bố mẹ nó sẽ không tiếp tục nuôi nó nữa. Nó sẽ phải chuyển từ một nghệ sĩ sang thành một thương gia, và chắc chắn sẽ được nhắc lại trong giấy báo hỷ. Vợ cậu và lũ trẻ sẽ phải trả giá nặng nề cho hậu quả này. Vậy là việc buồn bán và ước muốn thay đổi vẫn giữ nguyên. Những ngón tay chuối mẩn sưng đỏ vì lạnh, vì thường phải giúp việc trong cửa tiệm sẽ co lại như móng chim sẵn mỗi mỗi khi chủ nhân nó nghĩ lại chuyện này.

Walter Klemmer để trái tim lên đầu thật hợp lý và kỹ càng nhắm lại những người đàn bà mà cậu từng sở hữu và bán lại với giá rẻ. Cậu đều giải thích cho họ rất kỹ càng. Điều đó thì không cần phải tiếc, những người đàn bà nên học cách khám phá, cho dù phải đau đớn. Nếu sau đó một người đàn ông không muốn dính vào, anh ta cũng có thể bỏ đi mà không nói một lời. Cái ăng ten của người đàn bà rung rinh căng thẳng trong không khí, như râu xúc giác, thì đàn bà đúng là sinh vật đầy cảm xúc. Không lý trí nào chế ngự ở họ, ngay trong cách biểu diễn dương cầm cũng thấy. Đàn bà thường làm mọi thứ theo gợi ý của khả năng, điều đó khiến họ thỏa mãn. Klemmer lại thuộc túp người luôn muốn đi đến tận gốc rễ vấn đề.

Walter Klemmer biết rõ, rằng chàng muốn tiếp nhận cô giáo. Do vậy, cậu muốn chinh phục nàng. Klemmer như một con voi dẫm nát hai viên gạch lát trắng chỉ với ý nghĩ rằng mỗi tình này chẳng nên còm chấu gì. Ngay lập tức cậu rầm rập từ nhà vệ sinh như tàu tốc hành Arlberg lao ra từ đường hầm cùng tên tiến vào phòng cảnh mùa đông lạnh băng bị lấn át bởi lý chí. Phòng cảnh này lạnh lẽo như vậy một phần vì Erika Kohut đã không chịu thấp lên một ngọn đèn nhỏ bé nào. Klemmer khuyên nàng nên suy nghĩ nghiêm túc về những triển vọng còm cõi của mình. Một thanh niên trẻ tuổi vừa tan nát cõi lòng vì nàng. Lúc này đây họ đang cùng chung một nền tảng suy nghĩ, nhưng nếu chúng bỗng nhiên biến mất thì một mình Klemmer sẽ ở trên chiếc canô của cậu.

Trên đường quanh nhạc viện, lúc này đã không một bóng người, vang tiếng bước chân cậu. Cậu nhún mạnh từ bậc này tới bậc kia như một quả bóng cao su, từng bước, từng bước và từ từ tìm thấy lại tâm trạng vui vẻ vẫn kiên nhẫn chờ đợi cậu. Không còn một tiếng động nào sau cánh cửa phòng nhạc của cô Kohut. Thỉnh thoảng sau giờ học, nàng vẫn ở lại chơi thêm một chút nữa vì cây dương cầm của cô ở nhà dở hơn nhiều. Điều đó cậu đã nghe được. Cậu khẽ chạm vào tay nắm cửa để có được chút gì mà cô giáo vẫn sờ chạm hàng ngày, nhưng cái cửa đứng yên lặng lẽ và câm lặng. Nó không lùi lại dù chỉ một milimet vì đã bị khóa chặt. Giờ học đã kết thúc. Nàng lúc này đã đi được nửa đường về với bà mẹ mốc meo, nàng chui rúc cùng trong cái tổ. Nơi hai người đàn bà gần như không ngừng va chạm và đầy dọa nhau. Mặc dầu vậy họ vẫn không thể tách rời khỏi nhau, ngay cả trong kỳ nghỉ, họ cãi nhau ỏm tỏi ngay cả trong nhà nghỉ mát ở Sreier. Và đã như vậy từ hàng thập kỷ nay! Thật là một hoàn cảnh bệnh hoạn với một người phụ nữ nhạy cảm, người - ngay cả khi xét về mọi phương diện - thật ra vẫn chưa hề già. Klemmer nghĩ hết sức tích cực như vậy về người tình của mình ở vị trí chờ đợi, trong khi về phía mình cậu khởi hành về nhà bố mẹ nơi cậu cùng sống. Ở nhà cậu sẽ yêu cầu một bữa tối đặc biệt hậu hĩnh, vì một mặt, để tiếp lại nhiên liệu hôm nay đã tiêu phí vì nàng Kohut, mặt khác, sáng ngày mai cậu phải tập thể thao từ sớm tinh mơ. Mặc kệ là loại thể thao gì, nhưng có lẽ lại là câu lạc bộ chèo thuyền. Klemmer có một thôi thúc hoàn toàn cá nhân là muốn hoạt động đến mệt lử và cùng lúc hít thở không khí tinh sạch, không phải thứ đã bị hàng nghìn người trước cậu hít vào rồi lại thở ra. Thứ không khí trong đó Klemmer không phải hít vào khỏi động cơ và thực phẩm rẻ tiền của những người trung lưu khác bất kể cậu có muốn hay không. Thứ cậu muốn chính là không khí vừa được chế xuất từ cây cối vùng Alpen nhờ diệp lục. Cậu sẽ lái xe đến vùng Steier, nơi tối tăm và hoang vu nhất. Ở đó, gần một đập nước cũ, cậu sẽ

hạ xuống xuống nước. Một vết da cam lờ lờ nhìn thấy từ đằng xa, chính là áo cứu hộ, mảnh chắn và mũ bảo hiểm. Cậu sẽ bắn vào giữa hai cánh rừng, nay chỗ này, sau đã lại chỗ kia, nhưng luôn một hướng: tiến lên phía trước, theo dòng con suối dữ. Phải tránh khỏi đá thật tốt. Không lật! Và đồng thời còn phải giữ đúng nhịp độ. Một bạn đồng đội, ở đây là bạn chèo thuyền, theo ngay phía sau cậu, nhưng trong môn thể thao này, người ta sẽ không bám đuôi và càng không vượt qua cậu. Tình đồng đội kết thúc ở đó, khi người này đe dọa vượt lên. Một đồng đội có mặt ở đây để cậu đo sức mạnh của riêng mình với sự yếu kém của người kia để tăng cường sự phát triển. Với mục đích này, Walter Klemmer tìm kiếm kỹ lưỡng từ trước những tay chèo ít tập luyện. Cậu thuộc loại người không thích thua cuộc trong các trò chơi thể thao. Nên cậu cầu giận cô Kohut cũng vì vậy. Nếu bị thua trong một cuộc đấu khẩu, cậu không vút khăn chịu thất bại mà giận dữ phun vào mặt đối thủ cả đồng lõa nhốn nháo ra gồm xương xẩu, tóc tai chưa tiêu hóa, đã sỏi, cỏ sống. Cậu lơ đãng nhìn chăm chăm cố moi óc tìm tất cả những gì còn có thể nói ra và những gì đành phải nén lại rồi bỏ khỏi đầu trường trong cơn cuồng nộ.

Lúc này - vì đang ở ngoài phố - cậu lôi tình yêu dành cho cô Kohut từ túi quần sau ra. Vì tình cờ cậu đang hoàn toàn một mình và không có ai để khuất phục trong thể thao, cậu trèo lên mỗi tình - như leo lên một cái thang dây vô hình - , đến đỉnh điểm, nơi thuộc về cả thể chất và tinh thần.

Bằng những bước nhảy dài cậu phóng qua ngõ Johannegasse, đến phố Kärntnerstraße và đi dọc phố Kärntnerstraße đến Ring. Hàng dây tàu điện nối đuôi nhau như khủng long trước cửa nhà hát tạo thành một rào chắn tự nhiên trước mắt Klemmer. Hàng rào này khó có thể vượt qua, và do vậy, bất chấp tính táo bạo, Klemmer đành phải theo thang cuốn đi xuống đường hầm vượt qua ngã tư trước nhà hát.

Một lúc trước đó, hình bóng Erika Kohut vừa lướt qua cổng. Nàng nhìn thấy cậu trai trẻ vụt qua, và như một con sư tử cái, nào leo lên tàu theo dấu cậu. Chuyển đột nhập của nàng không ai thấy, không ai nghe và như vậy coi như không hề xảy ra. Nàng không thể biết rằng, cậu ở trong nhà xí lâu đến vậy, nhưng nàng đã chờ. Đã chờ. Hôm nay cậu phải qua chỗ cô. Chỉ nếu cậu đã đi theo hướng khác không phải hướng cậu vẫn đi, thì cậu ấy sẽ không qua đây. Erika luôn ở đâu đó, nơi nàng kiên nhẫn chờ đợi. Nàng quan sát từ nơi không ai ngờ đến. Nàng cắt tỉa sạch sẽ những ba via trên diềm quanh các đồ vật nổ tung, gây nổ hoặc chỉ nằm im ngay gần bên nàng rồi mang về nhà. Lúc ấy, - hoặc một mình hoặc cùng mẹ - nàng lật ngang, lật ngửa xem ngoài đường khâu còn mảnh vụn, đầu mẩu, bấm thỉu, bộ phận rời đứt nào để phân tích. Những đồ bỏ từ cuộc sống, cái chết của người khác - thậm chí có thể còn trước khi họ đưa cuộc sống của chính mình đến tiệm giặt là. Có nhiều thứ để tìm và thấy. Với Erika những vụn vỡ ấy chính là những bản chất đích thực. Những quý bà nhà K. một mình hoặc cùng nhau háo hức cúi người qua chiếc đèn phẫu thuật gia đình và hơ mẩu vật chất vào ngọn nến để thẩm định xem, đây là một sợi thuần thực vật, thuần động vật hay tế bào tổng hợp hay nghệ thuật nguyên. Dựa vào mùi vị tính chất của chúng không nghi ngờ gì người ta sẽ nhận ra tính chất của chúng và sau đó ngỡ ngàng quyết định sử dụng chúng được vào việc gì.

Mẹ và con chụm đầu vào nhau như thể đây chỉ là một người duy nhất. Và kẻ lạ mặt, bị lạc khỏi bãi neo, nằm chắc chắn trước mặt họ không đụng chạm, không đe dọa, nhưng bị ảnh hưởng nặng nề bởi những việc xấu khác - và do vậy nên mới bị nghiền cứu dưới cây kính lúp. Nó không chạy thoát cũng như những học sinh thường không thể thoát vòng kiểm tỏa của cô giáo dương cầm, người tóm được chúng ở khắp mọi nơi, khi chúng không có mặt trong các buổi luyện tập nước sôi lửa bỏng.

Klemmer rảo bước phía trước Erika. Cậu kiên quyết tiến thẳng vào một hướng, không vòng vèo. Erika lẩn tránh mọi thứ và mọi người, nhưng một ai đó khéo léo lẩn tránh nàng, thì ngay lập tức nàng sẽ theo gót họ như theo chúa cứu thế, như bị hút bởi một cực nam châm khổng lồ.

Erika vội vã theo Walter Klemmer qua phố. Klemmer thiêu đốt cơn giận dữ vì những điều

không toại nguyện và sự tức giận vì những điều không mong đợi, không may may nghỉ ngơi, tình yêu đang đuổi theo cậu và thậm chí cùng một nhịp độ như đang bị hút theo. Erika ngờ vực các cô gái trẻ, nàng đánh giá số đo và áo quần của chúng và lôi ra giễu cợt. Giá mẹ ở đây, mẹ và nàng sẽ được traten cười vỡ bụng vì những sinh vật này! Những đứa con gái vô hại đi ngang qua đường của Klemmer, vô hại nhưng lại có thể thắm vào cậu như tiếng ca của những mỹ nhân ngư, cho đến khi cậu lóa mắt và chạy theo chúng. Nàng để ý, Klemmer nấn ná nhìn một người đàn bà bao lâu và sau đó xóa sạch cái nhìn. Một chàng trai trẻ chơi dương cầm có những đòi hỏi rất cao mà không một người nào thỏa mãn. Cậu ta chẳng nên chọn ai đâu rằng rất nhiều người muốn chọn cậu.

Trên những con đường vòng vèo, lộn xộn ấy đôi trai gái lượn khắp các con phố ở Josefstadt. Một người muốn làm dịu lòng, một người đang thiêu đốt vì ghen tuông.

Erika kéo chặt da thịt quanh mình - chiếc áo măng tô kín cổ cao tường, khiến gió cũng phải khóc thét. Nàng kín mít từ đầu đến chân. Và nàng còn bị kéo theo cậu học sinh. Một cái đuôi sao chổi lết sau ngôi sao chính. Hôm nay, nàng chưa nghĩ tới việc mở rộng tủ quần áo. Nàng đang mãi nghĩ đến buổi học sắp tới, nàng phải kiểm tra tủ áo của mình cái gì để diện thật bảnh, bây giờ đã là mùa xuân.

Ở nhà mẹ không muốn đợi lâu nữa, và những khúc dồi mẹ nấu cũng không mặn mà chờ đợi. Món rán lúc này đã không thể nuốt nổi vì đã nguội đơ. Vì lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề - kiểu gì thì Erika cũng phải về - bà mẹ sẽ cố tình dùng một xảo thuật nội trợ khiến xúc xích vỡ nát và nước ngấm vào khiến chúng cũng không thể nuốt được. Như vậy là đủ cảnh cáo. Những điều này Erika không nghỉ ngơi gì.

Nàng chạy theo Klemmer và Klemmer chạy trước nàng. Họ móc nối vào nhau. Luôn luôn ở đúng vị trí. Bước chân Erika đặt vào đúng nơi chân Klemmer vừa đặt bước. Erika dĩ nhiên cũng không thể hoàn toàn trùng phạp những tủ hàng bày quần áo bằng cách không để mắt đến. Nàng liếc chăm chăm vào những cửa kính các quầy hàng thời trang qua khóe mắt. Đây cũng là khu vực thời trang nàng còn chưa nghiên cứu. Mặc dù nàng luôn trên đường tìm kiếm những đồ mới và lộng lẫy. Nàng cũng có thể mua ngay lập tức một cái váy dạ hội mới, nhưng ở đây nàng không thấy cái nào. Những thứ đó tốt hơn nên mua trong trung tâm. Những vòng xoắn lễ hội hóa trang vui vẻ và hoa giấy phủ khắp những mẫu xuân đầu tiên và những bộ cuối cùng còn ế lại từ mùa đông. Và những thứ lấp lánh - tuyệt nhất khi mặc trong bóng tối hoàn toàn - có thể cho là thanh lịch và dành cho buổi tối. Một chiếc khăn quàng lông tình cờ được lựa chọn phủ trên hai ly vang đầy chất lỏng giả làm rượu được xếp đặt đầy ý đồ. Một đôi sàng đan cao gót của Ý xịn còn được rắc thêm kim sa lấp lánh. Phía trước cửa hàng, một quý bà trung niên hết sức say sưa. Đôi chân mu ngay đến dép lê bệt từ lông lạc đà cỡ số 41 cũng không vừa, do vậy chúng đứng đến sưng tấy trước nhiệm vụ mệt mỏi, chán ngán suốt cuộc đời. Erika liếc mắt nhìn một chiếc váy lụa màu đỏ đậm viền đăng ten ở đường xẻ và cánh tay. Thông tin vượt quá khả năng học hỏi. Nàng thích cái váy ở đây, cái váy đăng kia không thích bằng - dù sao nàng cũng chưa già tới nỗi ấy.

Erika Kohut đi theo Walter Klemmer, người lúc này không nhìn quanh lấy một lần mà bước ngay vào cửa khu nhà trung lưu hạng sang, để về căn nhà của bố mẹ ở tầng một, nơi gia đình đang chờ đón cậu. Erika Kohut không đi theo vào. Nàng sống không xa đây là mấy - cùng thuộc một khu vực. Nàng đọc được trong hồ sơ học sinh rằng Klemmer sống ngay gần chỗ nàng - một dấu hiệu cho duyên số tiền định. Có thể một người trong hai người đã được sinh ra cho người kia, và người ấy chỉ nhận ra sau khi đã trải qua những cuộc đấu tranh và xung đột dữ dội.

Đám xúc xích sẽ không còn phải đợi lâu nữa, Erika trên đường về với chúng rồi đây. Bây giờ nàng biết, rằng Walter Klemmer không dừng chân ở bất kỳ đâu mà đi thẳng về nhà và nhiệm vụ theo dõi của nàng ngày hôm nay do vậy đã có thể dừng. Nhưng một sự kiện xảy ra và nàng mang kết quả sự kiện ấy theo về nhà, nơi nàng đầu tiên sẽ phải dấu nó vào trong một cái rương

để mẹ khỏi nhận thấy.

Trên công viên thành phố, những công dân nhỏ bé - những công dân dân đảng trong khu vực công viên - giải trí thành từng nhóm trên bãi cỏ. Trong vườn hoa vào những ngày hội, những ông bố bà mẹ ních đến căng rốn thịt lợn rán, bánh trái, bia hay rượu vang, cầm những đứa trẻ cũng được nhồi nhét vào chậu hoặc lên những con ngựa, con voi, ô tô, hay những con rồng độc ác - bằng nhựa - sơn màu sắc sỡ và đứa trẻ bị quay như chong chóng phun hết tất cả những gì trước đó đã khó nhọc tọng vào. Do vậy chúng được nhận thêm một cái bạt tai vì bữa ăn trong nhà hàng phải mất tiền và không phải ngày nào cũng được đi ăn tiệm. Bố mẹ chúng giữ chặt bữa ăn trong bụng vì dạ dày họ khỏe và bàn tay nhanh như chớp khi giáng vào thể hệ kế cận. Nhờ vậy, thể hệ này sẽ nhanh nhẹn hơn. Tuy nhiên, đôi khi bố mẹ đã quá say - điều này cũng có thể xảy ra - đến mức không thể cáng đáng được chuyển lao dốc. Để thử thách lòng can đảm và thú vui mạo hiểm, thể hệ trẻ tuổi nhất định tìm thấy những máy móc vui chơi kích hoạt bằng điện tử thuộc thể hệ chíp mới nhất. Chiếc máy được đặt theo tên một nhà du hành vũ trụ, nâng lên nhẹ bằng, xoáy tít trong không khí và quay quanh đủ kiểu trên đó - nhưng được điều khiển vô cùng chính xác, - đến mức trên dưới có thể lộn tung phèo cả. Chỉ hết sức dũng cảm người ta mới dám bước vào và sự thật được nghĩ ra chỉ dành cho thanh thiếu niên - thể hệ đã cứng cáp trong đời nhưng vẫn chưa phải mang một trách nhiệm nào, ngay cả với thân xác của mình. Chúng còn chịu đựng được khi phía dưới bỗng trở thành phía trên và ngược lại. Phi thuyền không gian là một cái thang máy từ hai thùng kim loại sắc sỡ khổng lồ người ta kiểm được. Trong lúc đó, trên mặt đất, người ta bắn những con rối nhựa để làm quà cho người yêu và sau đó nàng sẽ được phép mang về nhà. Và hàng năm sau, người vợ lúc này đã trở nên hết sức thất vọng, vẫn còn thấy đã từng có thời họ giá trị như thế nào với người bạn trai. Cảnh vật trở nên đối nghịch trong vùng xanh mênh mông thuộc vùng mọc hoang của công viên. Cây cối thống trị một phần: Những chiếc ô tô to đẹp hoặc tốc độ cao kinh khủng thả những hành khách trong bộ trang phục cưỡi ngựa thích hợp mà họ chỉ dùng được mỗi dịp trên lưng ngựa. Đôi khi, họ tiết kiệm thứ quan trọng nhất là con ngựa và chỉ mua riêng bộ quần áo để mặc vĩnh vang khắp nơi. Những thư ký, vì vẫn phải giữ được bộ tử lịch thiệp hàng ngày, bên cạnh cấp trên. Những kế toán đập thành thịch để mỗi chiều thứ bảy có thể dùng một con vật đập hùng hục thay họ một giờ đồng hồ. Do vậy họ sẵn sàng làm thêm giờ. Lãnh đạo bộ phận và lãnh đạo nhà máy có thể thoải mái vì họ có thể trang trải cho vui thú, nhưng lại không buộc phải trang trải. Ai cũng có thể thấy họ là ai và họ đã có thể bắt đầu thu gọn trận gôn trong tầm mắt.

Có những địa điểm cưỡi ngựa đẹp hơn nữa, nhưng chẳng ở đâu người ta được nhiều gia đình vô tội với những đứa trẻ vô tội và đàn chó bị xích há hốc miệng thán phục và nói: Ô, một chú ngựa, chúng cũng muốn được cưỡi chú ngựa ấy, và do vậy chúng được thưởng cho hai cái bạt tai, nếu kêu ca quá to. Chúng ta không có đủ tiền. Thay vào đó, đứa bé trai hoặc đứa bé gái được đặt lên con ngựa nhựa trên xe quay nơi chúng tiếp tục rên rỉ. Từ đó, đứa trẻ cũng học được điều gì đó, mà chính là, luôn có những đồ bắt chước rẻ tiền cho mọi đồ vật, những thứ chúng có thể giữ cho mình. Nhưng tiếc rằng đứa trẻ chỉ nghĩ đến đồ bị cướp khỏi nó và căm ghét bố mẹ.

Cũng có cả nơi lũ ngựa bị vắt kiệt sức một cách chuyên nghiệp, chúng không được chạy nước kiệu, ngay cả những bước kiệu ngắn cũng phải rảo chân. Trên mặt đất, phủ đầy khắp nơi những hộp đồ uống rỗng, vé cược, và những đồ rác rưởi khác - những thứ tự nhiên không tiêu hóa được. May ra nó có thể nuốt được giấy mềm thứ người ta vẫn dùng làm giấy vệ sinh. Giấy thực ra cũng là một sản phẩm tự nhiên, nhưng nó cũng phải tiêu hóa rất lâu, cho đến khi khiến giấy trở lại như xưa. Đĩa giấy dùng một lần reo giắc như sản phẩm gieo trồng không thưởng thức được trên mặt đất bị đập bằng. Những cỗ máy bốn chân, đầy cơ bắp được nuôi ăn gian trá nhún nhảy dưới tấm vải trùm cả được trung thành dẫn tới nơi. Chúng không phải lo lắng nghĩ xem bằng thủ đoạn nào sẽ là một trong ba người thắng cuộc, và tự những tay đua hay cưỡi ngựa sẽ nói với chúng đúng lúc - trước khi sắp sửa thua.

Khi ánh sáng ban ngày đã tắt, bóng đêm lan rộng với ánh đèn và công việc chân tay hoặc cùng

vòng đấm[25] và súng, là đèn giờ của những người ít được dẫn dắt trong cuộc đời - chủ yếu là đàn bà. Rất hiếm nhưng cũng có những đàn ông rất trẻ, vì khi già đi thì với khách hàng của mình họ còn trở nên ít giá trị hơn cả những bà già. Những người này dĩ nhiên chẳng có giá trị gì với giới đồng tính. Lúc ấy công viên rộng cửa đón chào.

Khắp mọi nơi trong thành Vienna, ngay cả từ khi còn là một đứa trẻ, ai ai cũng được cảnh báo tránh xa nơi này trong đêm tối. Trai bên trái, gái bên phải. Người ta tìm thấy ở đây những người đàn bà lớn tuổi ở cuối giới hạn nghề nghiệp và cuộc đời mình. Thỉnh thoảng người ta cũng chỉ tìm thấy phần còn sót lại bị bắn vỡ nát và ném ta khỏi những chiếc ô tô đã phóng đi mất. Hầu như cảnh sát sau đó chỉ thông báo một cách vô nghĩa, vì tên sát nhân đã biến mất trong im lặng trật tự mà từ đó hằn mờ đến. Có thể là gã dốt gái, nhưng hẳn lại có chứng cứ ngoại phạm. Máy chạy bộ đã được phát minh ở đây và lần đầu tiên được sử dụng, không có phòng, không có khách sạn, không có chỗ qua đêm, không có ô tô, hẳn ít nhất phải có một cái giường di chuyển được, thật ấm và người ta có thể nhẹ nhàng hạ cánh bất kỳ khi nào có hứng ngả lưng. Ở đây, trong tình trạng cố ý phạm tội không giới hạn, thành phố Vienne đưa ra những bông hoa tươi đẹp nhất của mình, khi một gã Nam Tư lạnh lẽo hay một gã thợ khóa nhanh nhẹn từ nhà năm muốn tiết kiệm tiền lao đến, bị truy đuổi bởi những kẻ chuyên nghiệp thô lỗ, bị lừa phỉnh bằng tiền thưởng. Những gã thợ khóa đến từ nhà năm không ao ước gì hơn một bức tường mới xây cho mình và cho người yêu để họ có thể giấu giếm những bản thủ trong đời sống cá nhân. Người ta có thể im khỏi tầm mắt những kẻ dòm dỏ, bảo quản tốt và chắc chắn những cuốn sách, máy nghe nhạc gồm đĩa nhạc và hộp, vô tuyến, đài, bộ sưu tập bướm, bể cá, những máy móc giải trí và linh tinh, linh tinh và linh tinh. Vị khách chỉ thấy tấm vách ngăn gỗ hồng tối, chứ không thấy đám lộn xộn phía sau. Có thể, ông cũng nhìn thấy - và cũng nên nhìn thấy - quầy rượu nhỏ của gia đình với rượu mùi sắc sỡ và những chiếc ly theo từng loại không ngừng được lau chùi, lấp lánh giạn dũ. Ít nhất trong những năm đầu hôn nhân, chúng còn được lau chùi kỹ càng. Sau đó, lũ trẻ sẽ đánh vỡ chúng hoặc người ta cố tình quên việc lau chùi vì những người chồng thường về nhà quá muộn và đã bết nhè đầu đó bên ngoài. Quầy rượu kính phủ dần bụi. Những người Nam Tư và Thổ Nhĩ Kỳ coi thường đàn bà trong bản tính, còn gã thợ khóa chỉ coi thường đàn bà khi ả ta không sạch sẽ hay nướng tiền vào son phấn. Tiền đó người ta có thể tiêu xài tốt hơn và có thể có được thứ gì lâu dài hơn. Gã không phải trả cho những thứ thoáng chốc như một lọ xit tóc, vì cuối cùng thì người đàn bà bên hắn sẽ có những lạc thú bên những người đàn ông khác nàng không bao giờ có được. Cả đời mình, gã đã chắt vật, chán ngán sản sinh ra tinh trùng. Nếu một ngày chết đi, gã sẽ không thể cho ra chút chất lỏng hay sức mạnh nào chi sự nuối tiếc khôn cùng của các quý bà. Thỉnh thoảng tay thợ khóa cũng không thể tổ chức được những vụ như thế vì người ta trong khu vực biết đến hắn và bị nhòm ngó không thương tiếc. Nhưng trong tình cảnh tài chính cấp bách - đến hạn thanh toán - gã phải mạo hiểm bị ăn đòn hoặc thậm chí tệ hơn thế. Khao khát đổi món bạn tình không phải lúc nào cũng thích hợp với ước mong và khả năng tài chính của gã.

Lúc này, gã đang tìm một ả đàn bà không trông đợi một người đàn ông với ý định sẽ che chở bảo vệ ả. Chắc chắn ả sẽ đặc biệt biết ơn vì gã thợ khóa thuộc túp đàn ông lực lưỡng, cơ bắp. Gã chọn ra một ả độc thân điển hình trong quốc vương cảm giác, một con mái già. Một ả Nam Tư hoặc Thổ sẽ không mạo hiểm như vậy vì đàn bà không để hắn thường xuyên lại gần. Kiểu gì cũng không thể gần hơn một con dao quăng. Ai đoán hắn là khách chơi sẽ không nhận được gì nhiều vì công việc của hắn cũng chẳng danh giá gì hơn. Một tên Thổ chẳng hạn, kẻ phát mửa vì người bạn tình, không đánh giá gì với ông chủ của gã hơn tiền lương gã nhận. Gã từ chối dùng bao cao su vì chính ả là lợn nái chứ không phải gã. Nhưng cũng như gã thợ khóa, tay người Thổ bị thu hút bởi một sự thật không thể chối bỏ - dầu rằng có thể không hoàn toàn vừa ý - mang tên đàn bà. Chúng không thích người đàn bà này, không bao giờ tự nguyện ở bên ả. Nhưng một khi ả đang ở đây, ý nghĩ nào lóe lên trong óc người đàn ông ngay trong phút đầu?

Ít nhất trong tuần lễ đầu tiên gã thợ khóa nhà năm đối xử tử tế với ả bạn gái. Gã miêu tả rằng ả sạch sẽ và chăm chỉ. Gã kể với bạn bè rằng, không hề thấy ngại khi bị bắt gặp với ả, điều đó nói lên rất nhiều! Gã thậm chí còn dắt ả tới sàn nhảy và, vốn dĩ không hay đòi hỏi, ả không yêu

cầu gì nhiều ở gã. Ắ nhận được còn ít hơn và cũng chẳng để ý nhiều đến điều đó. Ắ trẻ hơn gã nhiều. Ắ xuất thân từ một gia đình bát nháo và do vậy hiểu rõ giá trị của một gia đình trật tự. Gã có gì đó để cho ắ. Với gã Thổ thì người ta không thể nói gì thêm về cuộc sống riêng, vì thực ra gã không có. Gã phải làm việc. Và sau giờ làm gã được bảo quản ở đâu đó, nơi gã được bảo vệ khỏi môi trường này, nhưng không ai biết ở đâu. Hiển nhiên là trong tàu điện và lậu vé. Trong môi trường không - phải - Thổ như thế này, gã như một hình nộm bằng giấy bồi để người ta nhắm trong trường bắn. Khi phải làm việc, gã được kéo ra bằng động cơ điện, ai đó bắn vào hắn, trúng hoặc không trúng, và gã lại được lôi trở vào phía bên kia trường bắn. Im lặng chạy trở vào - không ai biết chuyện gì xảy ra với gã, mà có lẽ cũng chẳng có gì xảy ra - núi giấy bồi chỗ cũ và lại tiến vào phòng cảnh một ngã tư đỉnh núi nhân tạo, cây nhung tuyết nhân tạo, cây long đóm nhân tạo, nơi sự dễ chịu của thành Vienna - mới được trang bị - đang chờ sẵn hắn. Hắn bị kích động bởi bà vợ trong bộ váy đi lễ, tờ báo địa phương và thằng con trai dậy thì. Thằng con luôn chỉ muốn đánh bại cha trong lần đi bắn tới và chờ đợi sự thất bại của cha. Mỗi cú trúng đích sẽ được thưởng một con rối nhựa. Cũng có cả những hoa lông vũ và hồng vàng. Nhưng bất kỳ phần thưởng gì cũng chỉ luôn dành cho các quý bà, người đang chờ đợi tay súng thành công, và mặt khác cũng chính là phần thưởng lớn nhất dành cho tay thiện xạ. Và ắ cũng biết rằng, gã chỉ phải gắng sức vì ắ và giận dữ khi thua cuộc cũng chỉ vì ắ. Trong cả hai trường hợp, ắ phải chịu đựng nó. Thậm chí nó còn có thể dẫn tới một cuộc cãi cọ chết người nếu gã đàn ông không chịu được ý nghĩ đã bắn trượt. Ắ đàn bà chỉ làm cho mọi sự tồi tệ hơn nếu ắ muốn an ủi gã trong tình thế này. Ắ sẽ phải hối hận khi gã hôm nay đặc biệt tàn tệ nhảy chồm vào ắ mà không cần đến chút khai vị nào. Gã uống một hớp lớn và khi ắ còn né tránh cái đĩa của gã, ắ sẽ ăn tấn đến tận lợi. Và cảnh sát rú còi liên hồi, nhảy khỏi xe và hỏi vì sao ắ lại hét to đến vậy. Ít nhất ắ cũng nên để hàng xóm chung quanh ngủ được ngay cả khi chính ắ cũng không ngủ được. Sau đó ắ nhận được địa chỉ của Hội phụ nữ.

Con thuyền săn nhỏ bé Erika nhẹ nhàng lướt qua đồn cảnh sát, kéo dọc khu vực xanh lá ở công viên. Gần đây nơi này đã trở thành lãnh địa của nàng. Nàng mở rộng vùng hoạt động đã từ lâu nàng quen hoang dã trong khu vực lân cận xung quanh. Chỉ cần can đảm. Nàng có giấy chắc chắn, trong trường hợp khẩn cấp người nàng thậm chí có thể dẫm vào bụi cây, cắt chó, vỏ nhựa hình dương vật còn sót tý nước chanh cho trẻ con nhuộm phẩm độc hại (được quảng cáo trên vô tuyến mỗi loại hương vị là một con thú biết hút), đập trên những bãi giấy nhòn dính được dùng vào những việc không hề bí ẩn, đập lên đĩa giấy dính nước chấm, mảnh vỡ chai lọ và những đồ cao su nhét căng vẫn còn nguyên hình cái của nợ ấy, nếu chẳng may bị phát hiện. Nàng căng thẳng đánh hơi thấy con mồi. Hít vào và lại thở ra.

Nhưng ở đây, khu công viên nơi nàng xuống bến vẫn chưa hề nguy hiểm. Thực ra những gã đàn ông nứng tình hòa lẫn với những khách bộ hành vô hại và người tản bộ, nhưng ngay cả một quý bà thanh nhã cũng có thể thực hiện một chuyến đi tùy hứng qua khu công viên, mặc dù khu vực này không thanh đẹp. Đủ mọi chuyện kỳ bí diễn ra ở nơi này. Chẳng hạn như những người nước ngoài khi không bán báo dạo sẽ lôi ra từ những cái túi nhựa khổng lồ một cái áo thể thao nam với những cái túi rất nhỏ - lấy thẳng từ nhà máy -, những chiếc váy màu sọc cho các quý bà rất hợp thời - lấy thẳng từ nhà máy, đồ chơi trẻ con - lấy thẳng từ nhà máy -, và cũng hơi hư hại, những hộp xì gà - lấy thẳng từ nhà máy -, những vi bộ phận điện, điện tử - lấy thẳng từ nhà máy hay đồ ăn cấp -, đài bán dẫn hay máy quay đĩa - lấy thẳng từ nhà máy hay đồ ăn cấp -, thậm chí cả cây thuốc lá, cũng từ những nguồn như trên, gào hét dè dặt mời chào. Bất chấp bộ y phục giản dị nhất, Erika nhìn theo như thể cái túi sách to dùng quai đeo vai của nàng được đặc biệt làm riêng hoặc ít nhất được đeo tới đây để che dấu được một chiếc máy thu âm nhỏ mới ra lò không rõ quốc gia sản xuất và công dụng - nhưng được gói trong túi nilon mới tinh - khỏi cặp mắt soi mói của quần chúng. Nhưng trong túi sách của nàng bên cạnh những đồ hữu dụng khác có một cái kính thiên văn. Erika nhìn hoàn toàn đáng tin, vì đôi giày của nàng bằng da thật và có đế nhìn rất hợp lý, chiếc áo khoác không gào hét âm ỉ, cũng không giấu diếm đến mức không thể nhận ra mà im lặng và kiêu sa phủ trên người nữ chủ nhân đầy tự hào - và ngay cả khi không nhìn thấy được từ bên ngoài - với cái mác Anh quốc. Đó là loại quần áo người ta có thể mặc cả đời nếu trước đó người ta không chán ngấy đến tận cổ. Bà mẹ đã khuyên ngay

Erika mua chiếc áo này vì nàng cũng có ít cơ hội biến đổi trong cuộc đời. Chiếc áo khoác ở lại với nàng, và nàng ở lại với mẹ.

Bây giờ cô Kohut phải tránh một gã Nam Tư đang trâng tráo dò dẫm đến nàng muốn tổng tiền cái máy pha cà phê hỏng và đủ thứ bộ phận phụ trợ. Gã chỉ còn phải gói lại. Quay đầu đầy chú ý, Erika trèo qua một chướng ngại vật vô hình và hướng tới bãi cỏ trong công viên, nơi kẻ đơn độc nhanh chóng bỏ lại. Nhưng Erika không có ý định bỏ lại mà chính là đoạt về. Và - giả sử nàng đánh mất chính mình - mẹ nàng, tài sản cứ nhờ Erika ngày một nảy nở từ khi sinh đẻ, ngay lập tức sẽ lên đường báo cáo. Lúc ấy cả nước sẽ tìm kiếm nàng với báo chí, điện đài, truyền hình. Điều gì đó thu hút Erika đến cảnh vật nơi này, và đây không phải lần đầu tiên. Nàng đã thường xuyên tới đây và biết rõ xung quanh. Đám người thừa dấn. Họ xé lẻ từ bên rìa, những cá nhân đơn lẻ hối hả tách khỏi nhau như bầy kiến mà mỗi cá nhân lại nhận một nhiệm vụ nhất định cho quốc gia. Sau một thời gian, con thú tự trưng ra một mẫu hoa quả hoặc xác thối.

Những cụm, nhóm người co bên bến tàu, để cùng đổ về nơi nào đó, và lúc này, như Erika tính toán, trời sẽ nhanh tối và ánh sáng từ sự hiện diện của con người sẽ tỏa sáng. Mặt khác ngày càng nhiều người co lại quanh vầng sáng nhân tạo đến từ chiếc đèn. Ở đây, ngoài rìa, chỉ còn lại những kẻ phải ở đây vì những lý do đặc biệt. Hoặc vì sở thích, chim chuột hoặc cướp bóc, thủ tiêu những kẻ đi chim chuột. Những kẻ khác im lặng theo dõi. Phần nhỏ còn lại chú ý lệt trệt bên bến tàu vui.

Đứa trẻ tàu muộn cuối cùng đang rảo bước với đủ thứ dụng cụ thể thao mùa đông quá mùa, lật đật theo ánh sáng cuối cùng từ bến đò, thôi thúc bởi những lời dặn của cha mẹ còn vang vang trong óc cảnh báo khi một mình trong công viên vào đêm. Đã có những trường hợp - nhẹ nhàng nhất - bộ dụng cụ trượt tuyết mới vừa được mua kỳ thanh lý đồ mùa đông (và chỉ có thể mua lại vào mùa đông năm sau) bị đổi chủ bằng vũ lực. Đứa trẻ đã đấu tranh rất lâu để có được ván trượt tuyết này và bây giờ để mất nó. Tập tễnh vất vả và trật vật qua cô Kohut. Nó kinh ngạc vì quý cô đơn độc đi ngược lại tất cả những gì cha mẹ nó vẫn quả quyết.

Erika bị thu hút bởi bóng đêm, bước lên bãi cỏ cảm lạnh trải rộng kéo qua những bụi cây và suối nhỏ. Chúng nằm đây, những bãi cỏ và mang những cái tên. Đích đến của Erika là bãi cỏ Jesuit. Đến đó còn phải đi bộ qua một đoạn đường thật đẹp nữa, Erika Kohut đều đặn đo quãng đường bằng đôi giày đi bộ. Bây giờ đến công viên vui chơi, ánh sáng vụt lên rồi đẩy ra xa. Tiếng súng nổ, những giọng gầm lên đặc trưng. Thanh niên cũng gào thét với máy chiến đấu trong sân chơi hoặc im lặng lắc cái máy. Về phần mình, cái máy cũng rầm rầm ầm ỉ, lách cách, loảng xoảng, phóng chớp. Erika cương quyết quay lưng lại với những hoạt động này trước khi nàng để nó chạm đến mình. Ánh sáng run rẩy những ngón tay chạm vào nàng, nhưng không tìm thấy điểm tựa nào, trượt qua mái tóc phủ ngoài bằng chiếc khăn quàng, trượt xuống, tiếc nuối kéo dọc chiếc áo khoác những dấu vết màu ẩm ướt và trượt xuống đất phía sau nàng, chết ở đó trong nhóp nhơ. Một trận nổ nhỏ dội lại phía Erika, nhưng rồi nó cũng phải bỏ đi mà không cày xé được một vết thương nào. Chúng đẩy nàng xa hơn thay vì quyến rũ. Bánh xe khổng lồ và những vết ánh sáng rải rác lẫn lút tất cả. Nhưng cũng có một đối thủ cạnh tranh đang chiếu sáng trung đường núi và thung lũng, nơi những chiếc xe nhỏ xíu kêu rít ầm ầm lao đi với những kẻ liều mạng kêu rít ầm ầm vì kinh sợ trước quyền lực kỹ thuật chúng đang phải đeo bám. Với một lý do nhạt tẻch, gã mang theo một ả đàn bà. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì với Erika. Nàng muốn tất cả mọi thứ ngoại trừ chỉ bám lấy. Tại đỉnh điểm của con đường ma quái, một bóng ma được chiếu sáng đang vẫy chào thế giới, nhưng không như thêm được con chó nào với miếng bả, nhiều nhất thì có một đứa bé gái mười bốn tuổi với đứa bạn trai đầu tiên còn đang mãi chơi đùa với nỗi kinh hoàng của thế giới theo kiểu mèo con trước khi trở thành một phần của nỗi kinh hoàng ấy.

Những dãy nhà và những nhà riêng - lá chắn cuối cùng mỗi ngày - nơi những người sống cả ngày phải nghe tiếng ồn từ xa vọng lại, thậm chí cả đêm. Những lái xe tải từ những nước thuộc

khối Đông muốn đồ nốt ngum xăng cuối ở thế giới lớn. Một đôi săng đan cho bà vợ ở nhà còn trong túi nhựa và đang xem kỹ một lần nữa kiểm tra liệu đôi săng đan có đạt tiêu chuẩn của phía Tây. Chó sủa. Tình yêu lung linh phát ra từ bóng hình vô tuyến. Bên ngoài một rạp phim kích dục, một người đàn ông gào to rằng chưa ai từng xem những gì người ta đang chiếu ở đây, chỉ cần vào xem. Đường như chẳng mấy chốc bóng tối sẽ bao trùm thế giới gồm một phần lớn những thành viên giống đực. Phần giống cái dành riêng cho chúng kiên nhẫn chờ đợi bên quầng sáng cuối cùng để cũng được nhận gì đó từ rạp phim kích dục còn đọng lại nơi gã đàn ông. Gã đàn ông vào rạp phim một mình, sau khi xem phim, gã cần một ả đàn bà, người vẫn luôn vậy gọi ở đây cũng như ở kia. Gã không thể tự làm một mình mọi việc. Tiếc rằng gã đã phải chi gấp đôi, đầu tiên cho vé xem phim và bây giờ cho ả đàn bà.

Erika tiếp tục tiến thẳng. Bãi sông vắng lặng ngoác miệng hun hút. Nó dẫn sâu vào cảnh quan, và cảnh quan này về phía mình lại dẫn sâu vào một đất nước khác. Đến tận Donau, cảng đầu Lobau, đến cảng Freudenu. Cảng ngũ cốc Alber. Rừng cây bụi bên cảng Alber. Sau đó đến Thanh Thủy và nghĩa địa Vô danh. Cầu thương mại. Vùng công viên, nơi thuyền đậu và lại từ đó lại tiếp tục đi. Và phía sông Donau có những vùng ngập khổng lồ, nơi những thành viên bảo vệ tự nhiên đấu tranh, đất cát ven bờ, đồng cỏ, cây tổng quán sủi, cây bụi thấp. Sóng lấn. Nhưng Erika không phải đi xa đến vậy, quãng đường cũng sẽ quá dài. Đi bộ được nhiều như vậy chỉ có những khách bộ hàng đường dài đã trang bị tốt, được nghỉ ngơi, ăn uống. Dưới chân Erika lúc này là đất cỏ mềm, và nàng sỏi bước. Nàng đi và đi. Một hòn đảo nhỏ đóng băng, lớp áo khoác mỏng bằng tuyết, cả băng đóng từ mùa đông. Ừa vàng và nâu. Erika bước từng bước đều đặn như một máy gõ nhịp. Một chân dẫm phải cút chó, ngay lập tức cái chân còn lại biết và tránh chỗ bốc mùi hôi thối từ lâu. Cái chân đầu tiên chui vào cỏ. Ánh sáng từ từ trở lại: Vào đi nào! Theo kinh nghiệm, cô Kohut biết khu vực này có thể dễ dàng quan sát được những gái điếm tiến hành và thực hiện nhiệm vụ của mình. Trong túi sách của Erika thậm chí còn dự trữ một mẩu bánh nhân xúc xích thịt. Món ăn yêu thích của nàng ngay cả khi mẹ quy kết là món này không lành. Một đèn pin nhỏ phòng khi khẩn cấp (nhỏ như đốt tay!) một hộp sữa ca cao phòng khát sau khi ăn xong mẩu xúc xích, rất nhiều túi giấy phòng khi khẩn cấp, một ít tiền, nhưng chắc chắn đủ tiền taxi trong mọi trường hợp, không có giấy chứng minh, ngay cả trong trường hợp khẩn cấp. Và cái ống nhòm. Thừa hưởng từ người cha khi thời đầu óc còn tỉnh táo ngay cả khi trời tối cũng nhòm các dãy núi và chim chóc. Bà mẹ tin rằng lúc này Erika đang đến một buổi nhạc thính phòng tư và khoác lác với Erika rằng bà để nàng đi một mình tới đó để nàng có thể sống một cuộc sống riêng tư và không còn chĩ chiết tối ngày rằng bà nhốt nàng trong tù. Muộn nhất chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ nữa, bà mẹ sẽ gọi cuộc đầu tiên đến nhà đồng nghiệp ở nhạc viện và sẽ mang về những lời giải thích rối tung rối mù. Nữ đồng nghiệp tin vào một tiểu thuyết ái tình đang diễn ra và phải hy sinh vì nó.

Nền đất đen. Trời chỉ sáng hơn chút xíu, vừa đủ để người ta nhận ra đâu là trời, đâu là đất. Đường chân trời là những bóng cây mảnh mai. Erika thận trọng. Nàng di chuyển khẽ nhẹ như lông hồng. Nàng mềm và nhẹ bằng. Nàng gần như vô hình. Nàng gần như đi trong không khí. Nàng gần như chỉ còn mắt và tai. Đôi mắt nàng lồi ra như kính viễn vọng. Nàng tránh nơi những người lang thang khác đã đi qua. Nàng tìm những nơi những người lang thang ấy vui thú - luôn theo cặp. Suy cho cùng, nàng chẳng hề làm gì sai trái, khiến người khác phải khiếp sợ. Nhờ cái ống nhòm, nàng rà soát từng đôi, những kẻ người khác có thể khiếp sợ. Nàng không nghiêng cứu đất ngay dưới chân mình, bây giờ nàng đóng lại. Nàng gần như chỉ tập trung vào đôi tai như nàng vẫn quen trong công việc của mình. Vài lần nàng va vấp, sau đó lại suýt vấp ngã, nhưng nàng đang tiến đúng hướng bãi cỏ phía trước. Nàng đi và đi và đi. Rác rưởi bám vào bên giày nàng, và lại rụng ra. Nhưng nàng đi tiếp đến bãi cỏ.

Và nàng đã đến nơi. Bùng lên như đám lửa trại, tiếng thét của một đôi tình nhân từ giữa bãi cỏ phía trước Erika. Cuối cùng cũng đến mảnh đất cho những kẻ rình mò. Gần đến mức, nàng không cần đến ống nhòm. Một kính đêm đặc biệt. Những ngôi nhà hiện ra giữa quê hương, đôi trai gái hiện ra từ giữa bãi cỏ đẹp nhất đập vào nhãn cầu Erika. Gã người nước ngoài hoan hỉ dúi vào ả đàn bà. ả đàn bà không nói gì cổ ử rữ, nhỏ nhẹ chỉ dẫn và ra lệnh, nhưng dường như

gã đàn ông không hiểu vì gã tiếp tục hân hoan bằng tiếng Thổ hoặc một ngôn ngữ kỳ lạ nào khác và không để tâm đến tiếng thét của ả. ả đàn bà gầm gừ sâu trong cổ họng như một con chó sắp sửa nháy, để gã hành khách biết ngậm miệng lại. Nhưng gã Thổ vẫn xào xạc, thăm thì như làn gió xuân và chỉ càng to thêm. Gã phát ra một tràng gào rú thật dài cho Erika một định hướng tốt, rằng nàng có thể lên vào gần hơn, mặc dầu nàng đã ở rất gần. Bụi cây cung cấp chốn ẩn náu cho đôi tình nhân cũng đủ nguy trang cho Erika. Gã người Thổ hoặc tương tự như vậy tỏ ra vui vẻ, thỏa mãn. ả đàn bà, nghe chừng như, cũng vui vẻ. Nhưng ả đàn bà đề nghị tạm dừng lại. ả chỉ cho gã đàn ông nên thúc vào đầu. Không thể khẳng định được, liệu gã đàn ông có nghe theo, vì gã muốn theo ham muốn của bản thân, và do vậy khó có thể tránh khỏi, gã sau đó hoặc một lúc nào đó xung đột với ước nguyện của bạn tình. Erika là nhân chứng câu chuyện xảy ra. ả đàn bà nói này, gã đàn ông làm nọ. ả đàn bà dần cáu giận vì gã đàn ông không làm theo cách nó phải như thế. ả nói: từ từ, gã làm nhanh hơn và ngược lại. Có lẽ ả không phải một gái điếm thực thụ và chỉ là một ả say xỉn điển hình bị lôi tới. Cuối cùng chắc ả chẳng nhận được gì cho công sức của ả. Erika co người ngồi xồm. Nàng thả lỏng người. Ngay cả khi nàng giậm chân với đôi giày móng thì đôi tình nhân kia cũng không thể nghe thấy. Làn thì một kẻ hét thật to, hoặc kẻ kia hoặc đồng thanh. Nhưng may mắn ấy không ở mãi bên Erika khi nhìn trộm. ả đàn bà lúc này nói với gã đàn ông nên chờ một chút. Erika không thể chắc chắn liệu gã đàn ông có thực hiện hay không. Gã thốt ra một câu ngắn vừa phải bằng tiếng của mình. ả đàn bà mắng hằn rằng không ai hiểu hết. Mà, chờ! Hiểu chưa? Chờ! “Khung” chờ. Erika hiểu chuyện gì đang xảy ra. Gã đàn ông lao vào ả như thể muốn phá vỡ kỷ lục đóng giày hoặc hàn thân ô tô. Và ả đàn bà vì cú thúc bị lắc đến tận thành nền. Bây giờ ả phỉ ra, điếc tai hơn các dịp cho phép: Từ từ! Đừng mạnh quá, làm ơn. Ngay sau đó ả đã phải van xin. Kết quả chính xác bằng không. Gã Thổ có sức mạnh khó tin trong sự vội vã kinh khủng. Gã thậm chí còn chọn số cao hơn mấy bên trong để thọc được nhiều nhất cùng một lượng thời gian và tiền bạc. ả đàn bà lại ra hiệu, rằng ả sẽ không có kết cục tử tế và chửi to rằng cuối cùng khi nào thì gã sẽ xong đây, hay gã còn cần đến tận ngày kia. Gã đàn ông tổng ra một tiếng kèn lệnh không hơi bằng tiếng Thổ từ sâu bên trong. Gã bốc cháy cả hai phía. Ngộ ngữ và cảm xúc nơi hân dương như đến gần được với nhau hơn. Gã nói bằng tiếng Đức: Đàn bà! Đàn bà! ả đàn bà còn cố lần cuối cùng: Từ từ! Trong chỗ nấp, Erika tính hai với hai, và khẳng định, không phải một con điếm trong công viên. Vì nếu như vậy ả sẽ cố vũ cho gã chứ không phải bắt hấn hăm lại. ả hẳn phải muốn thu nhặt được càng nhiều khách hàng trong càng ít thời gian càng tốt, trái ngược với gã đàn ông gã cần càng nhiều, càng lâu càng tốt. Một ngày nào đó gã sẽ chẳng thể làm được gì nữa và lúc đó chẳng còn gì ngoài những hồi ức này.

Cả hai giới tính luôn muốn những thứ trái ngược nhau về bản chất. Erika chỉ là một ngọn gió, nàng không dám thổi, nhưng mắt thì mở to. Đôi mắt khịt khịt như cách loài nai vẩn khịt mũi, những bộ phận nhạy cảm cao, chúng xoay nhanh nhạy như chong chóng gió. Erika làm vậy để khỏi bị bỏ lỡ. Khi đây, rồi lại đó. Nàng làm chủ được, rằng mình muốn ở đó hay không. Nàng không muốn tham dự, nhưng nó cũng xảy ra ngay cả khi không có nàng. Nàng từng biểu diễn âm nhạc, rồi lại với tư cách khán giả và thính giả. Thời gian trôi qua như thế. Erika nháy vào rồi lại nháy ra như một chiếc tàu điện thời trước còn chưa có cửa chạy bằng khí. Trong tàu điện hiện đại, khi đã lên tàu, người ta phải ngồi đến tận bến tới.

Gã đàn ông đóng cọc không dứt. Mồ hôi nhễ nhại và giữ chặt ả đàn bà như bằng kẹp sắt để ả khỏi tuột ra. Gã chảy dãi khắp người ả như thể gã muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. ả đàn bà không nói nữa, mà bắt đầu rên rỉ, cơn hưng khởi của bạn tình đã truyền sang ả. ả rên rỉ một tràng những từ the thé rời rạc vô nghĩa. ả rít như một con macmôt vùng Alpe đánh hơi thấy kẻ thù. ả móc đôi bàn tay sâu vào lưng bạn tình để ả khỏi bị tuột ra. Để khỏi dễ dàng bị lắc bần ra, và để sau này, khi đã hoàn thành nhiệm vụ, người ta có thể nhớ đến ả với một niềm yêu mến hoặc một câu đùa. Gã đàn ông làm theo thỏa thuận. Gã đẩy giới hạn dăng cao. Sau một thời gian dài, đây là cơ hội đầu tiên với người bản địa, do vậy gã nhồi đầy chúng bằng những hành động mạnh bạo. Phía trên đôi tình nhân, ngọn cây ghé rợn. Trời đêm dưới làn gió càng trở nên sống động. Gã Thổ rõ ràng không thể giữ được lâu như gã vẫn nghĩ. Gã làu bàu trong cổ họng điều gì nghe không hề giống tiếng Thổ. ả đàn bà chắc lưỡi khích lệ gã ở ngay chạng cuối.

Mọi thứ hủy diệt trong nữ khán giả. Bàn tay nàng ngần ngừ nắm lại muốn tham dự vụ sôi động, nhưng nếu bị cấm, nàng cũng sẽ lại giữ khoảng cách. Nàng chờ đợi đến khi bị cưỡng quyết cấm đoán. Những hành động của nàng đòi hỏi một khung chắc chắn nhờ đó người ta kéo căng nàng. Nàng khiến cho đôi tình nhân, không thể ngờ, từ cặp đôi thành cặp ba. Đột nhiên, một vài bộ phận cơ thể nàng hoạt động, không thể kiểm soát với tốc độ nhân đôi và còn nhanh hơn nữa. Một áp lực mạnh đè vào bóng đá, trạng thái bất an khó chịu nàng luôn có mỗi khi kích động. Luôn trong những thời điểm không thích hợp nhất, mặc dầu ở đây hàng kilomet đất đai chờ sẵn ở đây để lau sạch vết dấu những thúc đẩy tự nhiên và hậu quả. Á đàn bà và gã người Thổ đang thực hiện một hành động trước mặt nàng. Erika phản ứng vô thức với một tiếng ri rit nhỏ thành dòng. Nàng muốn tiếng ri ri này không? Những thúc đẩy bên trong ngày một mạnh mẽ. Nữ khán giả đối tư thế ngồi xồm một chút, để xoa dịu thôi thúc bên trong đang kéo căng, bức bối. Mót lắm rồi. Ai biết được sẽ nhìn đội viên bao lâu. Ngay bây giờ thì chẳng còn cách nào. Tiếng róc rách, ri ri to dần. Chính Erika cũng không biết có phải nàng cố ý trợ giúp dòng chảy này, nếu vậy thì càng ngu xuẩn. Nàng va chạm với dòng nước, và nó trả thù bằng tiếng ồn ngu xuẩn.

Gã Thổ, đưa con tự nhiên bám rễ với những cỏ cây, hoa lá ở đây sâu sắc hơn với những máy móc thường ngày gã vẫn chăm sóc, gã bỏ dở tất cả những gì đang làm. Đầu tiên gã bỏ người đàn bà. Á đàn bà không nhận thấy nhanh như vậy và còn rên lên một hai giây trong khi gã khách người Thổ đã trở về trạng thái bình thường. Lúc này hẳn tiếp tục tỉnh bơ, như vậy cũng thật bảnh. Gã cũng đã hoàn toàn xong xuôi - thật là trùng hợp - và nghỉ ngơi. Gã mệt. Gã nghe trong gió. Á đàn bà lúc này cũng lắng nghe, nhưng chỉ sau khi một công dân Bospora[26] khế suýt cho ả ngừng hét. Gã Thổ sửa một câu hỏi ngắn, hay là một mệnh lệnh? Á đàn bà cố gắng ngọt nhạt dỗ dành hẳn, có lẽ ả còn muốn thêm nữa từ gã bạn tình. Gã người Thổ không hiểu. Có lẽ gã phải tấn ả vì ả van vỉ dài dòng, ở lại với em. Hoặc gì đó tương tự mà Erika không hiểu hết. Nàng bị phân tán vì trong lúc đó phải lẩn ra xa mười mét, vì gã người Thổ đã cố gắng hưng hưng, lắc lắc hoàn toàn cho ả đàn bà. May mắn thay ả đàn bà không để tâm và chính gã Thổ lúc này cũng đã ngừng lại. Và lúc này, gã hoàn toàn đàn ông. Á đặc biệt chỉ chiết đòi tiền hoặc tình cảm. Từ mồm ả tuôn ra những tiếng nức nở, kêu ca. Công dân đến từ xứ sở sừng vàng quát to vào mặt, giằng ra khỏi ả và mỗi liên lạc không dây với ả. Khi quay trở lại, Erika đã gây ra tiếng ồn như đàn trâu mỗi khi bị sư tử cái tấn công. Có thể nàng đã chú ý gây ra, mà cũng có thể vô thức chú ý, và đều cùng một hậu quả.

Gã bật dậy và chuẩn bị chồm bắn ra, nhưng lại ngay lập tức ngã xuống, quần dài và quần lót trắng lung linh của gã trong bóng tối sáng rực quanh đầu gối. Tuôn ra một tràng chửi rủa không ngừng, gã giằng lấy quần áo và nghiêm túc ra hiệu bằng những cử chỉ đe dọa. Một trái và một phải. Ngay không xa bụi cây cô Kohut lúc này đang đứng nín thở, co rúm và cắn chặt mười đầu búa nhỏ xíu chơi dương cầm.

Gã người Thổ nhảy vào giữa đường quần áo, gã bỏ qua một và lại một nữa. Gã không có thời gian cho cả những việc cần thiết nhất. Có những người không nghĩ trước mà chỉ làm, bất kể cái gì, ý nghĩ ấy vụt qua óc nữ khán giả, khi nàng quan sát. Gã người Thổ thuộc vào đám ấy. Phần còn lại của đôi tình nhân đang nằm dưới thất vọng, kêu lên khe khẽ rằng đó chỉ là một con chó hay con chuột nào đang cố tổng bao cao su vào bụng. Ở đây có nhiều loại rác ngon lành ấy để ăn. Gã nên quay lại, cuc vàng của ả. Gã làm ơn đừng để ả ở lại đây một mình. Cái đầu xoắn đẹp đẻ của gã ngoại quốc không nghe theo mà vươn lên như muốn lấy lại chiều cao - có vẻ như một gã Thổ khá cao lớn. Cuối cùng gã cũng kéo được cái quần lên và xông vào bụi cây. May mắn thay gã đi - cũng có thể cố tình - sai hướng về cơ bản, mà chính xác là đi về hướng cây cối ngày càng rậm. Erika không hề tính toán trước nhưng đã có một chỗ thừa thớt mà gã không ngờ. Á đàn bà ngân nga, khẩn khoản từ xa. Lúc này ả thu xếp lại. Á nhờ cái gì vào háng và lau người thật kỹ. Á ném đi vài nắm giấy vệ sinh. Á nguyên rửa bằng một giọng ghê sợ mới nghĩ ra, có lẽ đó là tầm âm tự nhiên của ả. Á gọi và gọi. Erika rùng mình. Gã đàn ông nhỏ nhẻ một lời đáp ngắn, vẫn tìm và tìm. Gã dò dẫm từ nơi này đến nơi kia, nơi kia lại tiếp tục thành nơi này. Sau

đó gã quay trở lại nơi đầu tiên như cũ. Có thể gã thấy sợ và thực sự không hề muốn tìm thấy kẻ nhìn trộm. Vì gã chỉ đi từ cây bulô đến bụi rậm, rồi lại từ bụi rậm trở về cây bulô. Gã không bao giờ đến những bụi rậm còn lại cũng nằm ngay đó. Tiếng ả đàn bà phóng lên như pháo hoa, rằng không có ai đâu. Quay lại đi, ả đòi. Nhưng gã đàn ông lại không muốn, gã nói bằng tiếng Đức bắt ả câm họng lại. ả đàn bà lúc này lại nhét thêm một tập giấy vệ sinh vào giữa đùi, phòng trường hợp còn gì phía trong chảy ra và kéo quần lót lên. Rồi kéo phăng cái váy bên ngoài. Để mắt thấy áo sơ mi hở cúc, ả kéo chiếc áo khoác đang trải phía dưới lên. ả đã bện một cái ổ, theo đúng kiểu đàn bà. ả không muốn làm bẩn cái váy và do vậy lúc này cái áo khoác bị bẩn và dè nát. Gã Thổ gào lên điều gì mới mẻ, chính xác là: Lại đây! Người tình của gã chống lại và đòi hỏi trở lại thật nhanh. Lúc này, Erika nhìn cả người ả. ả đã khá già, nhưng với tay Thổ thì ả vẫn luôn còn trẻ. ả cần thận đứng phía sau, ả cần đường để chạy khi cần thiết với tất cả giấy vệ sinh trong quần. Người ta bỏ rơi ả mới dễ dàng làm sao! Trong tình yêu ả đàn bà đã không được hưởng những gì xứng đáng, và bây giờ ả không muốn bị giết chết. Lần tới ả sẽ để mắt để có thể tận hưởng tình yêu đến tận phút cuối cùng trong yên bình. Nhìn kỹ ả đàn bà là người Áo và gã người Thổ là người Thổ - như hẳn trước nay vẫn luôn như vậy. ả đàn bà cầu xin được để tâm, gã người Thổ tự động tìm kẻ thù và đối thủ.

Erika không thể cho chiếc lá nào thắm thì, thẽ thọt trên người nàng. Nàng ở yên và chết đứng như một cành mục gãy rời, vô dụng chết trơ trên cỏ.

ả đàn bà đe dọa gã công nhân được nhập khẩu bằng cách bỏ đi ngay lập tức. Gã công nhân muốn trả miếng bằng một mảnh khỏe, gã dẫn đo một lúc nhưng rồi ngay lập tức tiếp tục câm lặng tìm kiếm. Lúc này gã đã phải chứng minh lòng can đảm của mình để ả đàn bà vừa tính ra thành người Áo phải kính nể gã. Được cổ vũ rằng không có gì lay chuyển, gã kéo một vòng tròn lớn và đe dọa cô Kohut vì sức mạnh. ả đàn bà đe dọa lần cuối và nhắc lấy cái túi khỏi mặt đất. ả sắp xếp lại những thứ cuối cùng. ả cài khuy, chui vào và giữ giữ cái gì đó ra. ả bắt đầu chậm rãi đi trở lại hướng nhà nghỉ, nhìn lại gã bạn trai người Thổ một lần nhưng đã nhanh chóng tăng tốc. ả tru lên một tiếng ngu xuẩn không thể hiểu nổi để chào tạm biệt.

Gã người Thổ lưỡng lự, không biết làm sao. Nếu một ngày ả đàn bà rời bỏ gã, có khi hàng tuần liền gã không tìm được ai thay thế. ả đàn bà hét lên rằng, ả thừa sức tìm được một tên như gã. Gã Thổ đứng và giật giật cái đầu, khi hướng sang ả đàn bà, khi hướng về người vô hình trong bụi. Gã Thổ không chắc chắn, gã dao động giữa một bản năng này và một bản năng khác, cả hai đều đã từng mang lại cho hẳn biết bao đen đủi. Gã sửa như một con chó không biết nên đi theo tiếng gọi hoang dã nào.

Erika không nhịn được thêm. Nhu cầu của nàng mạnh hơn. Nàng thận trọng tụt quần xuống và tiểu xuống đất. Dòng nước ấm tí tách giữa hai đùi xuống nền cỏ, gợn lăn tăn trên tấm thảm từ cành lá, chất thải, rác rưởi, đất mùn. Nàng vẫn chưa rõ, bây giờ nàng có muốn bị tóm hay không. Nàng để kê cho nó chảy ra, trán nhăn cứng. Nàng mỗi lúc một trống rỗng và mặt đất hút đầy bụi. Nàng không suy nghĩ gì, không nguyên nhân và không kết quả. Nàng thả lỏng cơ và nước tiểu bắt đầu tí tách nhẹ nhàng, đều đặn. Nàng kéo căng hình ảnh gã Thổ đang đứng thẳng đờ, vô cảm trước trắc vi kế đồng tử và cố định ở đó, trong khi nàng đang tưới mạnh lên mặt đất. Nàng sẵn sàng tan vào dung môi này cũng như những thứ khác, cả hai đều tốt. Nàng để mặc cho số phận dưới dạng tình cờ, gã người Thổ tử tế hoặc không. Nàng cẩn trọng giữ cái váy kẻ sọc trên đầu gối gấp để nó khỏi bị ướt. Nó chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Cơ khó chịu cuối cùng đã dừng, nhanh chóng nàng sẽ khóa cái vòi lại.

Gã người Thổ còn đứng lù lù như tượng trên bãi cỏ. Người bạn đồng hành của gã nhanh chóng bỏ đi vẫn léo nhéo the thé qua bãi cỏ mênh mông. ả thỉnh thoảng quay lại và làm một cử chỉ bắn thủ mang tính quốc tế. ả vượt qua rào cản ngôn ngữ.

Gã đàn ông muốn qua đây, rồi lại bị kéo về phía đó. Một con thú được thuần hóa bởi hai chủ nhân. Gã không biết tiếng nhỏ giọt, xì xào ở đâu ra, gã không thấy nước quanh đây. Một điều

hắn biết chắc chắn: người bạn đồng hành của lòng hắn đang bỏ rơi hắn.

Trong thoáng chốc, Erika Kohut biết chắc chắn rằng hắn bước hai bước khổng lồ rời bỏ nàng, cũng trong thoáng chốc ấy, Erika trút nốt những giọt cuối cùng trong khi chờ đợi một cú nện từ trên trời rơi xuống. (Hình nộm này được tạo ra bởi một thợ mộc khéo tay từ một súc gỗ sồi dày dặn, nó nghiền nát Erika như một con côn trùng), gã đàn ông quay lưng lại và trong khi nhìn bao quát một lượt, gã ngần ngại bước đi. Rồi ngày càng rảo bước, cương quyết đuổi theo con mồi gã đã xẻ thịt lúc chập choáng buổi tối vui vẻ này. Có cái gì, nhận cái ấy. Không ai biết trước thứ mình nhận được có đủ tiêu chuẩn yêu cầu không. Gã Thổ bỏ chạy trước điều không chắc chắn, thứ vẫn thường xuyên là nỗi đau khi còn ở trong nước và theo gót ả tình nhân. Gã phải đi gấp vì ả đàn bà lúc này chỉ còn như một chấm mờ xa xa. Và gã cũng nhanh chóng chỉ còn là một nốt ruồi nơi chân trời.

Ả đã đi, và gã cũng đi nốt. Lúc này trời và đất liền lại gần nhau trong bóng tối như đôi bàn tay nắm chặt, đôi bàn tay vừa thả lỏng trong thoáng chốc.

Erika cũng chơi dương cầm lý trí bằng một bàn tay, và bàn tay kia dành cho cảm xúc. Đầu tiên những cảm xúc thể hiện, và bây giờ tới phiên lý trí, nàng nhanh chóng phóng qua đại lộ tối tăm về nhà. Những kẻ khác hẳn đã hưởng trái ngọt cảm xúc ở nơi nàng. Cô giáo quan sát chúng và xếp những nốt nhạc vào khuông. Chút nữa nàng cũng đã tham gia vào một trong những cảm xúc, nếu lúc ấy người ta tóm được nàng.

Erika đi qua rừng cây đang bị đe dọa bởi những cây tầm gửi. Nhiều cành phải nói lời chia tay với nơi chôn rau và kết thúc trên cỏ. Erika gấp rút rời bỏ tram quan sát để quay lại cái tổ cũ. Về ngoài không báo hiệu bất kỳ một xáo trộn nào. Nhưng một cơn lốc đang gào rít trong nàng, khi ấy bên rìa công viên, một thanh niên thân hình trẻ trung đang đi dạo, vì với tuổi mình, nàng đủ làm mẹ của cậu bé! Tất cả, những gì xảy ra trước tuổi này là không thể đổi thay và làm lại. Nhưng ai biết, tương lai sẽ đem lại những gì. Với trình độ y học cao như hiện nay, người đàn bà có thể thực hiện thiên chức của mình ở độ tuổi rất cao. Erika kéo cao cặp quần. Bằng cách này nàng ngăn chặn những đụng chạm. Kể cả những đụng chạm tình cờ. Nhưng trong nội tâm đang tổn thương, một cơn bão lớn đang vùn vù trên đồng cỏ mượt.

Nàng biết rõ taxi đỗ đâu và trèo lên chiếc đầu tiên trong hàng. Không còn gì của đồng cỏ mênh mông nơi công viên ngoài chút hơi ẩm trên đôi giày và giữa đùi sót lại. Mùi chua nhè nhẹ bốc lên từ dưới váy, nhưng chắc chắn người lái xe không thể ngửi thấy, chất khử mùi của ông át đi tất cả. Người lái xe không muốn khách hàng phải chịu mùi mồ hôi của mình và cũng không muốn ngửi những thứ tương tự từ khách hàng. Trong xe ấm và hoàn toàn khô ráo, lò sưởi chạy êm, nó chiến đấu chống lại đêm lạnh lẽo. Bên ngoài những luồng sáng chạy ngang qua. Những khối nhà cũ kỹ vô tận, tối mò vùng ngoại ô ngủ cảm lạnh, không ánh đèn, những cây cầu bắc ngang kênh Donau. Những quán nhỏ, thiếu thiên cảm, nọ ngáp đầu bắn ra những tên nát rượu say mềm nhanh chóng nhảy xổ vào đánh lẫn nhau. Những bà lão đội khăn trùm đầu đưa chó đi dạo buổi cuối trong ngày với hy vọng một lần duy nhất có thể gặp một ông lão cô đơn, không chỉ dắt chó mà còn góa vợ. Một ý nghĩ vụt lóe trong đầu Erika, hình ảnh một con chuột cao su buộc dây với con mèo khổng lồ đang nhảy theo đùa nghịch. Một đám xe máy. Những đứa con gái mặc bộ bó sát với mái tóc sẽ thành kiểu bụi thực sự. Nhưng tóc chúng không thể để dựng thẳng đứng, chúng luôn đổ vào nhau. Chỉ dầu tóc thôi cũng không đủ. Đám tóc chán nản nằm gục xuống da đầu. Và những đứa con gái quăng người ra sau tay lái xe máy, phóng đi.

Từ trong giảng đường, một đám mọt sách ủa ra sau giờ học, chúng xô đẩy, túm tụm thành đàn quanh giảng viên. Chúng muốn biết thêm về hệ thống thiên hà, mặc dù đã nghe tất cả những gì có về nó. Nàng nhớ lại đã từng có bài giảng ở đây về cho những người quan tâm đến Franz Liszt và tác phẩm bị hiểu sai trong những mũi không khí mốc lóng. Và hai hoặc ba lần theo thông lệ liên kết và trao đổi cặp đôi về những bản Sonate của Beethoven. Khi ấy nàng đã nói rằng trong những bản Sonate của Beethoven, về sau hoặc như trong trường hợp này là

sớm thể hiện mặt đa dạng khiến người ta đầu tiên phải đưa ra câu hỏi cơ bản, từ Sonate thực chất có nghĩa gì. Có lẽ không còn những bản Sonate theo lý tính khắt khe như Beethoven đã miêu tả. Có những luật lệ mới trong hình thức âm nhạc kịch tính cao người ta phải tuân theo mà cảm xúc thường tránh né hình thức. Ở Beethoven cảm xúc khiến hình thức lưu tâm đến một lỗ hổng trên nền và ngược lại.

Lúc này đã sáng hơn vì về gần trung tâm thành phố. Người ta hào phóng hơn với ánh sáng để khách du lịch dễ tìm đường về nhà. Nhà hát đã đóng cửa. Như vậy trong thực tế có nghĩa là đã muộn, rằng bà Kohut già đang gào thét, điên cuồng trong khu vực ảnh hưởng của mình, không chịu đi ngủ cho đến khi cô con gái an toàn và hoàn toàn có mặt ở nhà. Bà sẽ gào thét. Bà sẽ gây ra những màn ghen tuông kinh khiếp. Và sẽ kéo dài mãi cho đến khi bà dịu lại. Nàng, Erika phải chịu đựng hàng tá những nghĩa vụ yêu thương chuyên biệt cấp cao. Tối nay, mọi sự cuối cùng đã được kết luận rõ ràng: Bà mẹ hy sinh, còn đứa con gái thậm chí không bỏ ra được một vài giây vui chơi của nó! Làm sao bà mẹ có thể ngủ được khi còn sợ hãi, khi thức dậy sẽ thấy đứa con gái trèo lên nửa giường cưới của mình. Dưới nhịp độ tăng nhanh của cái kim đồng hồ hình chữ thập, bà mẹ vẫn vủ quanh nhà như một con sói. Bà vào phòng đứa con gái, nơi không có giường riêng cũng như chìa khóa riêng. Bà mở tủ và bọc bột ném những thứ áo quần được về hết sức ngớ ngẩn vào không khí, hoàn toàn đối lập với những thứ áo quần mềm dịu và hướng dẫn sử dụng chúng. Sáng mai trước khi đến nhạc viện, nàng sẽ phải dọn tất cả đi. Những thứ áo quần này với bà mẹ chính là bằng chứng của tính ích kỷ và ngoan cố. Người ta cũng thấy tính ích kỷ của đứa con gái này khi thấy bây giờ đã quá mười một giờ rồi mà bà mẹ vẫn ở nhà một mình. Thật quá xấu hổ! Sau khi bộ phim trên truyền hình kết thúc, không còn một ai bà còn có thể trò chuyện cùng. Bây giờ chỉ còn chương trình trò chuyện buổi tối, bà không thích xem vì ngay lập tức sẽ ngủ gật. Nhưng điều đó không được phép xảy ra cho đến khi đứa con gái chưa bị vo thành một nắm ẩm ướt, không hình thù. Bà mẹ muốn tỉnh như sáo. Bà mẹ ngoạm răng vào một cái váy da hội cũ, cái váy còn giữ trong những nếp gấp niềm hy vọng thuộc về một ngôi sao dương cầm ở châu Âu. Cái váy này khi ấy do bà và ông bố điên dờ bóp mồm bóp miệng tiết kiệm. Bây giờ chính cái miệng ấy tức tối cắn nát nó. Giá như ngày ấy con vẹt điệu bộ Erika thà chết chứ không chịu biểu diễn với áo sơ mi trắng và váy vải bóng như những đứa trẻ khác. Người ta khi ấy còn coi như một khoản đầu tư tốt, khi nữ nghệ sĩ ăn vận đẹp. Tiêu và không để làm gì. Bà mẹ dẫm lên cái váy bằng đôi dép đi trong nhà. Nhưng đôi dép và sàn nhà dưới chân đều quá sạch để phá hỏng cái áo, để dép lại quá mềm. Kết quả cuối cùng chỉ thấy cái váy nhàu nhĩ chút ít. Do vậy bà mẹ lôi cái kéo ăn vào cánh đồng nhục nhã để tĩa trang lần cuối cho tác phẩm của cô thợ may mắt lác ở ngoại ô ít nhất từ mười năm nay - tính đến thời điểm may xong chiếc váy - không liếc mắt vào cuốn sách mẫu. Do vậy nên cái váy cũng không thể tử tế hơn. Cái váy có lẽ sẽ tôn dáng hơn trước đây, nếu Erika đủ dũng cảm mặc tác phẩm kẻ sọc kiểu mới này với không khí giữa từng sọc vải hẹp. Bà mẹ cắt nát giấc mơ của riêng mình cùng chiếc váy. Nó có thể thực hiện mơ ước của mẹ bằng cách nào, nếu chính nó không thực hiện được mơ ước của riêng mình một cách tử tế, hử con Erika này? Erika chưa từng một lần dám nghĩ đến tận cùng những mơ ước của mình, nàng chỉ luôn ngu xuẩn nhìn chăm chăm vào nó. Bây giờ bà mẹ cương quyết cắt đường bờ đê viền quanh và cánh tay áo duyên dáng, thử khi ấy Erika đã kịch liệt phản đối. Bà mẹ tiếp tục cắt phần sót lại dính liền vào váy phần thân trên. Bà khổ sở. Đầu tiên bà phải vất kiệt để mua cho được cái váy. Bà cầu vẻo tiền chợ để có nó, và bây giờ bà khổ sở để phá nát nó. Từng mảnh áo nằm trước mặt, bây giờ phải cho chúng vào cái máy xay thịt, thứ bà không có. Đứa con gái vẫn chưa về. Nhanh chóng nổi sợ khóa lấp cơn giận. Người ta cũng lo lắng chứ. Rất dễ xảy ra những chuyện kinh khủng khiếp với một quý bà trên tàu đêm, nơi không phải chỗ cho bà. Bà mẹ gọi điện thoại cho cảnh sát nhưng họ không biết gì và cũng không nghe thấy tin tức gì. Cảnh sát giằng giãi với và rằng, chắc chắn bà sẽ nghe được những tin tức đầu tiên nếu có chuyện gì xảy ra. Vì không ai nghe thấy gì phù hợp với độ tuổi và chiều cao của Erika, nên cũng không có gì để báo lại. Người ta vẫn chưa tìm thấy thi thể nào. Mặc dầu bà mẹ vẫn gọi điện thoại tới hai bệnh viện nữa, họ cũng không biết gì. Bệnh viện giải thích với quý bà, những cú điện thoại như thế này hoàn toàn vô dụng. Có thể lúc này từng khúc thân thể con gái bà được đựng trong những túi vải máu giấu trong các thùng rác cách xa nhau. Sau đó bà mẹ ở lại một mình. Trại dưỡng lão lù lù trước mắt, nơi bà sẽ không bao giờ có thể

một mình được nữa. Ở đó không một ai ngủ chung với bà trong một cái giường đôi như bà vẫn quen.

Lại tiếp tục muộn thêm mười phút nữa. Không một dấu hiệu nơi chốt cửa. Không tiếng chuông thân thiện nói: Bà làm ơn đến bệnh viện ngay. Không một đứa con gái báo: Mẹ ơi, mười lăm phút nữa con về, tự nhiên bị giữ lại. Bà chủ buổi nhạc thánh phòng như nó nói không nhắc ống nghe ngay cả sau ba mươi hồi chuông.

Con báo mẹ trườn khỏi phòng ngủ - nơi đã chuẩn bị đầy đủ tất cả để đi ngủ - vào phòng khách. Bà bật vô tuyến, lại gặp đúng lúc đang hát quốc ca. Lá cờ đỏ trắng đỏ phấp phới trong gió báo hiệu đã hết giờ. Như thế thì lẽ ra bà chẳng cần phải bật lên, quốc ca Áo thì bà thuộc lòng. Bà đổi chỗ hai tượng cổ. Bà đặt cái âu pha lê lớn vào chỗ mới, bên trong âu đựng hoa quả nhựa. Bà lau chúng bằng giấy trắng mềm. Đứa con gái sành sỏi nghệ thuật của bà nói âu hoa quả kinh tởm. Bà không phủ nhận lời nhận định khó nghe này, nhưng đây là căn hộ của bà và đứa con gái. Nếu một ngày bà chết đi, nó sẽ tự thay đổi. Trong phòng ngủ, cách bày biện mới được kiểm tra kỹ lưỡng. Góc chăn được gấp lại cẩn thận thành hình tam giác đều. Ga giường phẳng như một mái tóc được kéo cao. Trên cái gối còn một cái kẹp giờ ngủ hình móng ngựa bọc giấy thiếc còn lại từ đêm giao thừa. Điều ngạc nhiên bị dọn đi, vì lúc này cần một hình phạt. Trên tủ cạnh giường ngủ, ngay bên cạnh cây đèn là cuốn sách đứa con gái đang đọc dở. Bên trong vẫn còn cái đánh dấu trang sách với nét vẽ trẻ thơ. Bên cạnh là một ly nước đầy ắp để phòng khát nước đêm đêm, quá nhiều hình phạt đến mức ấy cũng không cần thiết. Do vậy, bà mẹ đổ đầy nước lại một lần nữa, để toàn nước mới để giữ mát và tươi lâu, và để không còn một bong bóng nhỏ nào bên trong ngụ ý rằng đây là nước cũ và đọng. Phía giường bên mình, bà mẹ có hơi xao nhãng những phòng hờ này. Nhưng bà mẹ cũng để tâm mỗi ngày lấy bộ răng giả ra khỏi miệng để đánh rửa đúng giờ mỗi sáng. Nếu buổi đêm Erika còn nhu cầu gì, nó sẽ được thỏa mãn, chừng nào có thể thỏa mãn từ bên ngoài. Những mong ước thầm kín Erika phải tự giữ lấy, nó không đủ ấm êm ở nhà sao? Bà mẹ còn đặt thêm một quả táo xanh bên cạnh cuốn sách, sau một hồi suy nghĩ lâu hơn, nó sẽ tha hồ lựa chọn. Như một con mèo mẹ không tin sự yên ổn quanh mình, luôn tha con đi theo, bà mẹ kéo cái váy bị cắt nát từ nơi này sang nơi kia. Và rồi lại đến chỗ thứ ba, nơi người ta có thể thấy nó lấp lánh rõ ràng. Đứa con gái nên thấy ngay thành tích phá hoại này, mà trong đó cuối cùng chính nó có lỗi. Nhưng cũng không nên quá đập vào mắt. Cuối cùng, bà mẹ phơi những mảnh váy lên ghế ngồi xem vô tuyến của đứa con gái, cẩn thận như thể nó sẽ mặc cả bộ ấy đến một buổi biểu diễn dương cầm. Bà phải để tâm sao cho tâm hồn và thể xác váy vẫn ở cùng nhau. Bà mẹ xếp nước mảnh tay áo các kiểu khác nhau. Bà đặt thành tích phá hoại hợp pháp của mình như lên trên đĩa phẳng.

Bà mẹ hơi nghi ngờ, rằng cậu Klemmer từ buổi nghe trước đây rất lâu đã cố thử chen vào giữa mẹ con bà. Cậu trai này thực sự đáng mến, nhưng nó không thay thế được một người mẹ, thứ người ta chỉ có một hình tượng độc nhất và nguyên bản. Nếu Erika và Klemmer cặp đôi với nhau thì đây hẳn sẽ là lần cuối cùng. Căn hộ mới xây sắp sửa đến hạn trả. Mỗi ngày bà mẹ lại rên ra một kế hoạch mới và sau đó lại hủy bỏ nó, do vậy nàng con gái kể cả sau này trong căn hộ mới vẫn phải ngủ chung một giường với bà. Bây giờ bà đã phải rên mẩu sắt Erika, ngay cả khi nó còn đang nóng. Nhưng không còn nóng cho cậu Klemmer. Lý do của bà mẹ là: Biết bao nhiêu hiểm nguy như cháy, trộm, tội phạm, vỡ đường ống nước, nhồi máu cơ tim cho bà mẹ (huyết áp cao!), những nỗi sợ ban đêm nói chung, và bản tính đặc biệt. Mỗi ngày, bà mẹ lại xếp đặt phòng của Erika trong căn hộ mới và luôn luôn lần nào cũng khôn ngoan hơn lần trước. Nhưng về chiếc giường riêng cho cô con gái thì không có đến một lời. Nhưng bộ nhiều nhất là một cái ghế thật thoải mái.

Bà mẹ nằm xuống nhưng lại đứng ngay dậy. Bà đã mặc váy áo ngủ. Bà tha thẩn từ bức tường này đến bức tường khác, đẩy những đồ trang trí ra khỏi chỗ cố định rồi chiếm lấy chỗ ấy. Bà nhìn tất cả các đồng hồ ở nhà và so sánh với nhau. Người ta còn tính toán chuyện này với đứa con gái.

Chờ đã, bây giờ thì đủ rồi, bây giờ bà sẽ cho đứa con thấy, vì tiếng khóa cửa lạch cạch rõ ràng. Cái chìa khóa kết ngắn một tiếng, sau đó mở ra cánh cửa vào mảnh đất xám xịt, dã man của tình mẫu tử. Erika bước vào. Hấp háy mắt như một con bướm đêm uống quá nhiều dưới ánh sáng phòng chờ. Đèn bật sáng khắp nơi như chiếu sáng cho ngày hội. Nhưng giờ dành cho lễ ban thánh thể đã trôi qua vô dụng vài giờ trước đây. Lặng lẽ nhưng đồ bùng vì tức giận, bà mẹ chạy hết tốc lực từ chỗ đang đứng ra, vòng quanh một vật gì đó vì nhầm lẫn, và gần như hạ đo ván đứa con gái. Một pha của trận đấu, lát nữa mới bắt đầu. Bà đánh đứa con gái không ồn ào, và đứa con sau một thời gian định thần ngắn ngủi, đánh trả lại. Từ đó giầy Erika bốc lên mùi thú vật, chỉ ra ít nhất có thứ gì thối mục. Cả hai vật lộn trong im lặng vì những người hàng xóm, những người sáng mai vẫn phải dậy sớm. Chưa phân thắng bại. Đứa con có lẽ vì kính trọng trong những giây cuối đã để cho bà mẹ thắng. Bà mẹ có lẽ vì lo lắng cho mười đầu ngón tay gỗ phím của đứa con đã để đứa con thắng. Thật ra về nguyên tắc đứa con khỏe hơn vì nàng trẻ hơn, ngoài ra bà mẹ đã tiêu tốn sức lực trong trận chiến với chồng. Nhưng đứa con đã không học được cách dốc toàn sức chống lại bà mẹ. Bà mẹ giáng một cái bạt tai vào mái đầu rung tóc đứa con hiểm muộn. Cái khăn trùm đầu bằng lụa với những đầu ngựa bay lên cao và nằm như đặt trước trên một cái đèn phòng chờ. Ngọn đèn như thích hợp với màn biểu diễn đầy tâm trạng, mờ và dịu đi. Ngoài ra đứa con gái còn trong thế bất lợi vì đôi giày bị cứt, đất sét, cỏ làm cho trơn tuột, trượt trên tấm thảm dưới chân. Vì thế tấm thân cô giáo đổ rầm xuống sàn nhà chỉ được làm mềm đi đôi chút nhờ vải lót từ cây sisal đỏ. Một tiếng trưởng tiếng ồn đáng kể. Bà mẹ suýt Erika! Im nào! Hàng xóm. Erika cũng trả đũa yêu cầu bà mẹ lưu tâm đến hàng xóm: Im nào! Cả hai cào vào mặt nhau. Đứa con gái thét lên như chim ưng vỗ mồi và nói, rằng những hàng xóm ngày mai cứ việc than phiền về sự ồn ào vì chính bà mẹ sẽ phải nghe. Bà mẹ tru lên nhưng ngay lập tức bị nghẹn lại. Và sau đó tiếp tục nửa câm nửa hỗn hển, rên rỉ, than vãn, ngượng ngập. Bà mẹ bắt đầu ấn nút “thương tiếc” vì trận đấu không phân thắng bại quá lâu và bắt đầu vận dụng kế sách là tuổi già gần đất xa trời. Bà lăm băm tranh luận trong một chuỗi nấc nghẹn những lý do lờ mờ, vì sao hôm nay lại không thắng được. Lời ca thán của bà mẹ trúng đích, vì Erika không muốn làm mẹ mệt mỏi vì đánh nhau như vậy. Nàng nói, mẹ đã khởi sự. Bà mẹ nói, chính Erika khởi sự đầu tiên. Nó phải rút ngắn cuộc sống của mẹ nàng ít nhất một tháng. Erika chỉ cần và cào mẹ có nửa sức. Bà mẹ nắm ngay lợi thế và giật một cái búi tóc trước trán nàng cô khỏi da đầu. Đây là thứ tóc khiến Erika rất đỗi tự hào vì nó đưa ra thành từng lọn xoắn xinh xinh. Erika ngay lập tức thét lên một tiếng the thé, khiến bà mẹ vì kinh hãi mà dừng lại. Ngày mai Erika phải dán băng vào chỗ da đầu bị lột. Hoặc ngày mai nàng sẽ đội khăn trùm “quasi una fantasia[27]” trên đầu khi dậy học. Hai người đàn bà ngồi đối diện, hít thở khò khè trên tấm vải lót xô lệch dưới ánh đèn dịu dịu. Sau vài lần hít sâu, đứa con gái hỏi liệu như vậy có cần thiết. Nàng ấn mạnh tay phải vào cổ họng nơi một tính mạnh đang rần rạt như một người đàn bà đang yêu nghe được tin xấu từ nước ngoài. Bà mẹ - nữ thần Niobe[28] về hưu ngồi cạnh tủ commốt trong phòng chờ, phía trên có những đồ trang trí, một bộ những thứ không rõ phương thức hoạt động và chức năng sử dụng - trả lời mà không tìm ra từ. Bà trả lời, thật ra sẽ không cần thiết nếu đứa con gái luôn về nhà đúng giờ. Sau đó họ im lặng. Nhưng những giác quan trở nên sắc bén, nhờ hòn đá mà quay vòng, được mài thành những dao lam mỏng không thể tưởng tượng nổi. Cái áo ngủ của bà mẹ bị tuột trong trận đánh và qua đó chứng minh, bất chấp tất cả bà mẹ, đầu tiên, hơn hết vẫn là một người đàn bà. Đứa con gái ngượng ngập khuyên bà mẹ đi lấy cái gì che dậy vào. Bà mẹ bẽn lèn nghe lời. Erika nhòm người và nói nàng đang khát. Bà mẹ nhanh nhen thực hiện ước muốn khiêm tốn này. Bà sợ rằng, ngày mai nàng sẽ mua một cái váy mới để an ủi. Bà mẹ lấy nước táo trong tủ lạnh - mặt hàng đặc biệt cuối tuần. Vì rất hiếm khi bà kéo những vỏ chai nặng trĩu từ nhà đem trả lại siêu thị. Bà thường mua nước quả mâm xôi cô đặc, như vậy chúng cùng một công mà dùng được lâu hơn. Nước cô đặc trong tuần sẽ được pha loãng ra với nước trắng. Bà mẹ nói, cuối cùng thì bây giờ bà sẽ nhanh chóng chết đi, xác thịt đã sản lòng và trái tim đã quá yếu ớt. Đứa con gái khuyên bà, đừng có phóng đại lên như thế! Nó đã trở đi vì những đe dọa thường ngày như thế rồi. Bà mẹ bắt đầu muốn khóc, điều đó giúp bà trở thành người chiến thắng trong hiệp ba, nhờ hạ đo ván hoặc ít nhất cũng là do đối thủ bỏ cuộc. Erika khuyến cáo bà mẹ rằng bây giờ đã quá muộn. Nàng muốn uống nước quả bây giờ và sau đó không gì hơn là đi ngủ. Bà mẹ cũng nên như vậy, dĩ nhiên là bên nửa giường của mình. Bà đừng nên nói gì với Erika nữa! Erika không

được bà mẹ tha thứ nhanh như thể nữ nghệ sĩ nhạc thính phòng hoàn toàn vô tội về đến nhà bỗng nhiên bị tấn công. Erika không muốn đi tắm ngay bây giờ. Nàng nói, nàng sẽ không đi tắm bây giờ vì tiếng nước chảy trong đường ống sẽ khiến cả tòa nhà nghe thấy. Nàng để nguyên như vậy nằm xuống bên bà mẹ. Một hoặc hai cầu chì của nàng hôm nay đã cháy, nhưng nàng vẫn về nhà như mọi khi. Vì những cầu chì này lắp cho những máy móc ít khi dùng đến, do đó Erika chưa nhận thấy vụ cháy ngay lập tức. Erika nằm xuống và ngủ ngay sau khi chúc ngủ ngon và không được đáp trả. Bà mẹ nằm xuống và thao thức mãi, bí mật băn khoăn, tại sao đứa con gái có thể ngủ ngay mà không hề có một biểu hiện hối tiếc nào. Đứa con lẽ ra phải nhận thấy, mẹ cố tình không thèm nghe câu chúc ngủ ngon của nàng. Thông thường những tối khác, cả hai nằm yên khoảng mười phút tự nhin nhừ trong nước ép của riêng mình. Sau đó, không tránh khỏi cuộc hòa giải không lời thật lâu, kết thúc bằng một nụ hôn chúc ngủ ngon. Nhưng hôm nay Erika thản nhiên chìm vào giấc ngủ với những giấc mơ bà mẹ không được biết vì hôm sau nàng sẽ không kể với mẹ. Bà tự nhắc mình cẩn trọng trong những ngày tới và tuần tới, thậm chí cả những tháng tới. Bà mẹ còn thao thức như vậy hàng giờ, cho đến khi trời nhập nhoạng sáng.

Khi bàn luận về bản concerto Brandenburg số sáu của Bach, những người am hiểu về nghệ thuật thường khẳng định rằng, vào ngay bản nhạc ra đời, những vì sao khiêu vũ trên trời. Khi những người này nói về Bach, chúa trời và ngôi nhà của người luôn được đề cập. Erika thể vào vị trí chơi dương cầm cho một nữ học sinh bị chảy máu cam và phải nằm nghỉ trên thảm tập thể dục. Sáo và đàn vĩ cầm hoàn thiện bài đồng diễn mang lại giá trị hiếm hoi cho bản concerto Brandenburg. Suy cho cùng, luôn có vô số giải pháp thay đổi nghệ sĩ và thậm chí nhạc cụ trong một nhóm nhạc. Thậm chí có nhóm nhạc với hai sáo.

Người ủng hộ Erika là cậu Walter Klemmer với những cuộc tấn công mới, hết sức nghiêm túc. Cậu cách ly một góc phòng thể dục và ngồi đó. Đó là phòng thính giả của riêng cậu, ngồi đó lắng nghe diễn tập cho buổi hòa nhạc thính phòng. Cậu làm như thể đang suy tưởng chìm sâu vào cuốn *Partitura*[29] mang theo, kỳ thực cậu đang dán vào Erika. Cậu không để lọt một cử động nào của nàng bên cây đàn, không phải để học được gì từ đó mà để lung lay nữ nghệ sĩ theo một mẹo vặt của giới đàn ông. Cậu nhìn cô giáo thờ ơ nhưng đầy khiêu khích. Cậu muốn trở thành một thách thức sống động độc nhất chỉ dành cho người đàn bà mạnh nhất và nữ nghệ sĩ đã trưởng thành. Erika hỏi liệu cậu có muốn đảm nhận chơi đàn dương cầm chăng. Cậu nói không, chẳng, nhưng để giữa hai từ đơn âm một quãng dừng đầy ý nghĩa mà trong đó chứa đựng điều gì không được nói ra. Cậu đáp lại câu nói “Có chí thì nên” của Erika bằng cái im lặng đầy ngụ ý. Klemmer hôn tay chào một cô bạn quen với thái độ bốn cọt và cười to với hai đứa con gái khác về một điều ngớ ngẩn gì đó. Erika cảm thấy sự rỗng tuếch toát lên những đứa con gái như thế này, những đứa nhanh chóng khiến người ta nhàm chán. Một khuôn mặt xinh xắn không thôi sẽ nhanh chóng cũ mòn.

Klemmer - người hùng trong vở bi kịch - còn quá trẻ với vai diễn dành cho cậu, còn Erika thì quá già để trở thành nạn nhân vô tội trong sự quan tâm ấy. Klemmer dò tay theo đúng những nốt nhạc trong cuốn *Partitura*. Người ta có thể nói ngay lập tức rằng cậu là một nạn nhân của âm nhạc chứ không phải một kẻ bòn rút âm nhạc. Chính cậu là một nghệ sĩ biểu diễn dương cầm nhưng bị ngáng trở bởi một ngoại cảnh đáng tiếc. Klemmer khoác tay lên vai một đứa con gái thứ ba. Đứa con gái này đang mặc một cái váy ngắn tí mới mới trở lại dạo gần đây. Đứa con gái dường như không hề phiền nghĩ gì. Erika thầm nghĩ: Nếu Klemmer muốn trượt xuống, hãy để cậu ta trượt xuống, nhưng ta sẽ không đi cùng. Da nàng nhả lại vì ghen tuông như một tấm giấy kẻ mìn. Mắt nàng đau đớn vì có thể nhận thấy mọi việc quá khéo mắt, nàng không được phép quay sang phía Klemmer. Bất kỳ giá nào cậu ta cũng không được nhận ra mối bận tâm của nàng. Cậu đùa tếu với đứa con gái thứ ba, và nó cười đến đau ruột và lộ hết cặp đùi đến đúng ben. Đứa con gái được tưới bởi ánh mặt trời. Môn chèo thuyền cũng tô sắc màu khỏe mạnh lên mông Klemmer, đầu cậu chúi vào đầu đứa con gái. Mái tóc vàng sáng lên với mái tóc dài của đứa con gái. Khi chơi thể thao, Klemmer đội mũ bảo vệ. Cậu kể cho đứa con gái một chuyện cười, và mắt cậu ánh xanh như đèn chiếu hậu. Cậu luôn cảm nhận được sự hiện diện

của Erika. Mắt cậu không ra hiệu một cuộc đình chiến. Vâng, Klemmer - không nghi ngờ gì nữa - đang ở giữa một đợt tấn công mới. Gió, nước, ghềnh đá và sóng ấm áp khuyến khích chàng trai dũng cảm - đã muốn bỏ cuộc và hái những bông hoa trẻ hơn Erika - nên tiếp tục một hồi nữa. Vì đã có những dấu hiệu cho rằng người tình bí mật của cậu sẽ xao động và yếu mềm. Nếu cậu có thể đưa nàng vào một con xuồng nhỏ, chỉ duy nhất một lần thôi, con xuồng cũng không cần phải khó điều khiển như thuyền có mái chèo. Có thể là một chiếc thuyền buồm tĩnh lặng, yên ả. Ở nơi đó, trên hồ, trên sông là môi trường bản năng của cậu. Cậu sẽ áp đặt quyền lực chắc chắn lên nàng, vì khi đó cậu cảm thấy như ở nhà. Cậu sẽ chỉ đạo, làm khớp những động tác mạnh mẽ của Erika. Ở đây, bên bàn phím, bên những nốt nhạc lại là môi trường của nàng và kẻ chỉ huy chỉ huy, một gã Hungary lưu vong giọng lơ lớ, điên cuồng thóa mạ đám học sinh.

Từ khi cậu chẩn đoán ra sự gắn bó của mình với Erika chính là tình yêu mến, Klemmer không một lần bỏ cuộc, và ngồi xuống chắc chắn, thăm dò khéo léo bằng chân trước và hối hả đuổi theo bằng chân sau. Suýt nữa, nàng tuột khỏi cậu hoặc cậu vì chán nản mà bỏ cuộc. Điều đó hẳn là một sai lầm khủng khiếp. Bây giờ với chàng nàng đã hiện hữu hơn, gần gũi hơn năm ngoái khi nàng mồi vào những phím đàn, căng thẳng liếc mắt nhìn cậu học sinh không bỏ đi, nhưng cũng không đến với nàng và nói về một giàn thiêu đang bùng cháy trong chàng. Trong vai nhà phân tích âm nhạc, cậu lại tỏ ra không hoàn toàn có mặt ở đây. Nhưng cậu đang ở đây. Phải chăng vì nàng mà cậu ở đây? Trong nhóm nhạc, các thiếu nữ trẻ trung xinh xắn đủ tính chất, đủ màu sắc, kích cỡ. Erika không tỏ ra rằng, nàng quan tâm chút nào đến Klemmer, và điều đó gây nghi ngờ. Nàng tỏ ra không quan tâm và điều ấy với Klemmer đồng thời có nghĩa rằng cậu là người duy nhất ở đây và ngay từ đầu nàng để tâm. Ngoài Klemmer duy nhất âm nhạc tồn tại với Erika, người huấn luyện âm nhạc. Là một người sành sỏi, Klemmer không tin những gì chàng nhận thấy từ biểu hiện trên mặt nàng: Từ chối. Cậu là người duy nhất thích hợp mở khóa cánh cổng dẫn vào ngọn núi lửa cấm biển "Cấm vào!" Erika lắc dây ngọc viền cổ tay áo sơ mi trắng, đầy vội vã và căng thẳng. Có thể sự vội vã bắt nguồn từ mùa xuân mới về, loạn báo khắp nơi từ rất lâu sự hiện diện của mình với lượng chim tăng cao và những tay lái ẩu. Mùa đông, những phương tiện này bị để yên một chỗ vì những cân nhắc kỹ thuật sức khỏe, kỹ thuật nói chung và bây giờ lại được lao bán đi, cùng những đóa hoa giọt tuyết đầu tiên, và, ngừng lái xe, gây ra những tai nạn khủng khiếp. Erika máy móc chơi phần dương cầm. Ý nghĩ của nàng bỏ đi xa đến một chuyến đi nghiên cứu dương cầm và cậu học sinh Klemmer. Chỉ có nàng, cậu và một phòng nhỏ trong khách sạn cùng tình yêu.

Sau đó một chiếc xe tải mời tất cả những ý nghĩ của nàng vào và lại thả chúng ra căn nhà bé nhỏ cho cả hai. Ngay trước khi ngày hôm nay kết thúc, tất cả những ý nghĩ này lại phải chui vào giỏ, để cho bà mẹ đầy yêu thương sau đó phủ gối lên trên và bọc mới lại để người trẻ tuổi ôm ấp khi về già.

Ông Nemeth lại gõ. Cây vĩ cầm mềm mại như cậu muốn. Một lần nữa từ chữ cái B với. Bây giờ đứa con gái chảy máu cam đã trở lại, khỏe mạnh và đòi lại chỗ bên đàn dương cầm cũng như quyền độc tấu của mình sau khi vất vả đấu tranh với những đứa cạnh tranh. Nó là đứa học trò cưng của cô Kohut, vì nó cũng có một bà mẹ nuôi tham vọng như con mình.

Đứa con gái ngồi vào chỗ Erika. Walter Klemmer vui mừng nháy mắt với đứa con gái và để ý xem, Erika tỏ ý gì về hành động của mình. Erika lao ra khỏi phòng trước khi ông Nemeth vớ được que kéo, Klemmer - người gắn bó sâu sắc với nàng, được biết đến trong toàn thành phố như người khởi đầu nhanh nhất trong nghệ thuật cũng như trong tình yêu - đã vào sổ, cậu muốn dí mũi theo vết chân. Nhưng ánh nhìn của người chỉ huy đã đẩy thánh giả Klemmer xuống chỗ cũ. Cậu học sinh phải quyết định, hoặc đi ra hoặc đi vào, nhưng nếu đã quyết định, cậu phải ở yên đó.

Nghệ sĩ đặt tay phải lên cây vĩ cầm và kéo đầy dũng mãnh. Cây dương cầm tự hào chậm chậm bước vào vũ đài, xoay hông, nhảy một vòng khoáng đạt, một điệu đặc tuyển từ trường trung học, không hề có trong bản nhạc, mà được nghĩ ra sau nhiều đêm dài rạo rờ trong ánh hồng,

yêu kiều, kiều hãnh qua cổng vòm. Cậu Klemmer phải ngồi lại chờ người chỉ huy ngắt quãng lần tới. Nhà chỉ huy đại tài muốn một lần đi qua bể cong và bể gầy hần, với điều kiện, không ai được đào ngũ. Điều đó cũng không phải lo, vì ở đây toàn những người trưởng thành. Dàn nhạc thiếu nhi và nhóm hát học sinh, một bộ ghép hình đủ các miếng ghép sắc sỡ đến từ đủ các trường thanh nhạc hiện nay đã tập từ lúc bốn giờ. Một dàn nhạc của giáo viên các lớp sáo và đơn ca do các giáo viên thanh nhạc từ các trường chi nhánh - các trường con của nhạc viện trung tâm. Một tác phẩm táo bạo cùng nhiều sự thay đổi giữa nhịp chẵn, lẻ khiến nhiều đứa trong lũ trẻ tè cả ra giường.

Ở đây lúc này những tay chơi nhạc tương lai đang hưởng âm nhạc. Những người kế cận cho dàn nhạc Hạ Áo, cho các nhà hát tỉnh, cho dàn giao hưởng Đài tiếng nói Áo. Thậm chí cho cả dàn nhạc Philharmonic nếu họ hàng thân thích nam giới nào của học sinh ấy đã có sẵn chân trong đó.

Klemmer ngồi và ấp ủ về Bach. Nhưng cũng như một con gà mái may mắn không chăm sóc nhiều đến quả trứng của mình. Liệu Erika sẽ trở lại ngay không? Hay cô ấy đi rửa tay nhỉ? Cậu không biết rõ đường lối chỗ này. Nhưng cậu cũng không thể không vẫy tay trả lời những cô bạn học sinh đẹp. Cậu muốn giữ tiếng người hùng phái đẹp của mình. Hôm nay, buổi diễn tập phải chuyển sang địa điểm thay thế. Tất cả các phòng lớn của nhạc viện đều dành cho các buổi diễn tập chính gần kề của lớp nhạc kịch cho nhiệm vụ thăng thiên đầy tham vọng (vở *Figaro* của Mozart). Đây là phòng thể dục của một trường công kết nghĩa cho mượn để diễn tập Bach. Máy tập đã được đẩy ra sát tường, văn hóa thể lực nhường chỗ cho văn hóa cao cấp một ngày. Trong trường công này, nơi từng thuộc lãnh địa ảnh hưởng của Schubert, các phòng tầng trên cùng được dành cho trường nhạc địa phương, nhưng khoảng không này vẫn quá nhỏ cho một buổi diễn tập.

Những học sinh nhạc của chi nhánh này có mặt ở đây hôm nay để lắng nghe dàn nhạc thuộc nhạc viện lòng danh diễn tập. Ít học sinh tận dụng quyền lợi này. Điều đó dễ dàng hơn cho những lựa chọn công việc của chúng sau này. Chúng thấy rằng những bàn tay không chỉ vỗ chộp thô kệch mà cũng có thể ve vuốt thật duyên dáng. Mục đích nghề nghiệp của một anh thợ mộc và một giảng viên đại học cách nhau hàng cây số. Những đứa học sinh chăm chú ngồi trên ghế hoặc thảm tập và vênh tai lên nghe. Không có bố mẹ đứa nào mong đợi con mình học nghề thợ mộc.

Bên cạnh đó đứa trẻ cũng không nên rút ra kết luận rằng cuộc đời nhạc sĩ dễ như bỏ miếng bò câu rán vào miệng. Nó phải hy sinh thời gian chơi bời để luyện tập.

Klemmer đã chán nản vì khung cảnh lạ lẫm xung quanh, cậu lại cảm thấy như một đứa trẻ trước mặt Erika. Quan hệ thấy trở giữa họ lại gần chắc như xi măng, và quan hệ tình nhân thêm phần xa cách. Klemmer không dám chạy nhanh ra cửa đến một lần. Erika bỏ đi trước mũi cậu, đóng các cửa và không thềm chờ. Dàn đồng diễn cứ kéo violông, kéo viola, đập ầm ầm, chặt chạn chạt các phím. Những người biểu diễn đặc biệt căng thẳng vì người ta luôn hết sức căng thẳng trước những thánh giả ngu dốt - những khuôn mặt chăm chú cảm kích, và những nét mặt tập trung. Do vậy dàn nhạc biểu diễn càng nghiêm túc hơn ngày thường. Bức tường âm thanh khép lại trước Klemmer, cậu không dám vượt qua nó vì những lo lắng cho sự nghiệp âm nhạc của mình. Ông Nemeth có thể từ chối cho cậu độc tấu trong buổi hòa nhạc tổng kết học kỳ tới mà cậu đang được đề cử. Một buổi hòa nhạc của Mozart.

Trong khi Klemmer dành thời gian trong phòng thể dục để ước lượng số đo của các cô gái và so sánh với nhau - điều không mấy khó khăn với một nhà kỹ thuật - thì cô giáo dương cầm lục lợi quanh phòng thay đồ không khóa. Hôm nay, căn phòng bị nhồi nhét đủ thứ hòm xiềng nhạc cụ, vở, áo khoác, mũ mao, khăn choàng, găng tay. Những người chơi nhạc khí hơi phải giữ ấm cho đầu, những nghệ sĩ dương cầm và bộ dây phải giữ ấm cho tay, mỗi người mỗi kiểu phải giữ ấm cho phần thân thể phù phép ra âm thanh. Quanh phòng dựng vô số giày, vì trong phòng tập

chỉ được phép đi giày thể thao. Một vài người quên đi giày thể thao, phải ngồi với tất chân, tất giày và chết cứng. Từ xa, vọng lại tai cô giáo dương cầm Erika âm âm như sấm bản *Cataracta*[30] của Bach. Nàng đứng trên sàn chuẩn bị cho những thành tích thể thao bình quân và không biết rõ nàng đang làm gì ở đây và vì sao nàng lại rời khỏi phòng diễn tập. Phải chăng Klemmer đã đẩy nàng ra? Không chịu đựng nổi cách cậu ta ném lung tung đám con gái lên cái bàn lục lọi trong khu đặc sản. Nếu có hỏi, cậu ta sẽ nói rằng cậu biết đánh giá sành sỏi về đẹp nữ tính ở mọi thể loại, độ tuổi. Đó thật là một điều sỉ nhục cho cô giáo đang ra sức trốn chạy khỏi những cảm xúc này.

Âm nhạc thường an ủi Erika trong những lúc buồn đau, nhưng hôm nay nó đã nghiền nát những đầu thần kinh nhạy cảm người đàn ông có tên Klemmer bày ra. Nàng hạ cánh xuống một nhà khách bụi bặm, không được sưởi ấm. Nàng muốn quay lại với những người khác, nhưng nàng bị chặn lại bởi một gã bồi bàn đứng ở cửa và khuyên quý bà thanh nhã nên quyết định trước khi nhà bếp đóng cửa. Súp rau hay súp bánh nhân gan?

Cảm xúc mỗi lúc lại nức cười, nhưng đặc lại khi những kẻ không được phép thò ngón tay vào nó. Erika loay quanh trong căn phòng hôi hám, một con chim căng dài kỳ quái trong vườn thú của những nhu cầu thầm kín. Nàng ép mình phải đi chậm hết mức và hy vọng ai đó sẽ đến và ngăn cản nàng. Hoặc hy vọng, nàng sẽ bị cản trở trong khi thực hiện hành động xấu xa dự tính và do vậy sẽ phải chịu đựng kết cục khủng khiếp: Một đường hầm có những trang thiết bị nhọn hoắt khủng khiếp nàng sẽ buộc phải chạy qua thật nhanh trong bóng đêm bao trùm. Không một tia sáng le lói nơi cuối hầm. Vậy công tắc đèn cho hộp phòng vệ dụng đồ cấp cứu đâu rồi?

Nàng chỉ biết, ở đầu kia là sân đấu sáng rực còn biết bao cuộc thi trình diễn và kiểm tra cấp bằng đang chờ nàng. Những dãy ghế đá giảng đường xếp cao dần phủ đầy vỏ lạc, túi bỏng, chai nước chanh có ống hút gãy gập, cuộn giấy vệ sinh đổ như mưa xuống đầu nàng. Chúng là thánh giả thực sự của nàng. Từ phòng tập phảng phất tiếng ông Nemeth gào oang oang yêu cầu chơi to hơn. Mạnh! Thêm nữa!

Bồn rửa mặt bằng sứ chẳng chịt những vết rạn. Phía trên là một cái gương. Phía dưới tấm gương là một tấm thủy tinh nằm trên giá kim loại. Một cái ly đặt trên kính. Cái ly không được đặt chủ ý, cẩn trọng mà hết sức lơ là với đồ vật vô tri. Cái ly đứng nơi nó đứng. Dưới đáy còn một vài giọt nước đơn độc đang thư giãn trước khi trốn vào làn hơi. Chắc chắn một học sinh vừa làm một ngụm nước trong ly này. Erika lục bới trong túi áo khoác, áo măng tô để tìm khăn giấy, nàng sẽ nhanh chóng thấy nó thôi. Một sản phẩm dành cho thời đại cảm cúm, sổ mũi. Erika lấy cái ly lót bằng khăn giấy và đặt lên một cái khăn khác. Cái ly phủ vô số dấu vân tay của những bàn tay thô kệch trẻ nhỏ được cái khăn bọc kín. Erika đặt cái ly bọc kín xuống đất và giẫm mạnh bằng đế giày. Cái ly vỡ ẹp. Ly nước còn bị giẫm vài ba bận nữa trước khi vỡ vụn, nhưng chưa trở nên vô định hình. Những mảnh vỡ không được phép quá thanh nhỏ. Chúng phải vẫn găm được vào thật ngọt. Erika nhấc tấm khăn cùng tất cả thành phần sắc nhọn bên trong khỏi mặt đất và rắc thật cẩn thận các mảnh vỡ vào túi áo măng tô. Cái ly mảnh thành, rẻ tiền để lại những mảnh vỡ sắc ngọt, kinh tởm. Tiếng thút thít đau đớn của cái ly bị chiếc khăn bóp nghẹt.

Erika nhận lại cái áo măng tô khá rõ, cả cái màu chói rất mốt cũng như kiểu dáng ngắn tí hợp thời. Đứa con gái này ngay từ đầu buổi diễn tập đã cố gắng nổi trội để lần la đến với Klemmer cao vời vời trước mặt. Erika muốn xem, đứa con gái này sẽ méo mó thể nào với bàn tay bị cắt nát. Khuôn mặt nó sẽ co dúm lại xấu xí đến mức không ai còn có thể nhận ra nét trẻ trung, xinh đẹp trước đây. Tinh thần Erika chiến thắng những lợi thế xác thịt.

Erika phải bỏ qua thời kỳ váy ngắn số một vì mong ước của mẹ nàng. Bà đã ra lệnh cùng cái e hèm cảnh cáo rằng kiểu thời trang ngắn như vậy không hợp với nàng. Tất cả những đứa con gái khác thời đó đều cắt cụt áo khoác, váy, chân váy và viền lại gấu. Hoặc chúng mua luôn những váy áo ngắn ngắn may sẵn. Bánh xe thời gian mang theo những ngọn nến với cặp đũa trần của

những cô bé đã lần tới, nhưng Erika theo lệnh của bà mẹ phải nhảy qua, cô gái nhảy vượt thời gian. Tất cả dù muốn nghe hay không đều được giải thích rõ ràng. Chúng không hợp với cá nhân mình và mình cũng không ưng! Và sau đó nàng nhanh chóng nhảy qua không và thời gian. Được bắn từ bệ phóng mẫu tử. Từ phía bên trên nàng thường xuyên phán xét những cặp đôi được khoe ra đến “không thể khoe hơn” hoặc “lên cao thêm chút nữa” nhiều đêm đắm chìm. Nàng dán những nhận xét cá nhân dọc theo đôi dọc theo tất cả các cấp bậc, từ quần tấ đến trần trụi mùa hè - như vậy còn tệ hơn nữa. Sau đó, nàng tuyên bố với xung quanh, nếu là đứa này, đứa kia, tớ không bao giờ dám như thế! Erika miêu tả trực quan, vì sao một số rất ít con gái có dáng mặc được. Sau đó nàng ngẫu nhiên tìm thấy kiểu váy ngắn ngang đầu gối trường tồn - theo nhận định chuyên ngành - bất chấp thời gian và những mốt mét nhất thời. Và còn hơn những kẻ khác, nàng nhanh chóng trở thành nạn nhân của vòng đeo dao không khoan nhượng đeo bên bánh xe thời gian, nàng tin rằng người ta không phải sùng bái thời trang mà là ngược lại, thời trang phải sùng bái những gì hợp với cá nhân một người và những gì không.

Đứa con gái chơi sáo, trang điểm như một con hề, đã làm nóng Walter Klemmer bằng cặp đôi lồ lộ. Erika, biết đứa con gái này là đứa học sinh khiến nhiều người ghen tị nhất về thời trang. Khi dốc những mảnh ly cổ ý làm vỡ vào túi áo măng tô, một ý nghĩ lướt qua đầu Erika, nàng không muốn quay lại tuổi thanh xuân của chính mình với bất kỳ giá nào. Nàng vui mừng vì đã đủ già để kịp thời thay thế tuổi thanh xuân bằng kinh nghiệm.

Trong suốt thời gian này, vẫn chưa ai tới, mặc dầu nguy cơ cao. Tất cả cùng chìm đắm cùng âm nhạc trong phòng tập. Niềm hân hoan hay những gì ẩn dụ trong nhạc Bach lấp đầy các góc ngách và trèo cả lên những thang thể thao. Chương cuối không còn xa nữa. Erika hồi hã mở cửa và quả quyết bước vào phòng tập. Nàng xoa tay như thể vừa rửa xong và im lặng rúc vào một góc. Là giáo viên, Erika hiển nhiên được phép mở các cửa, cho dù Bach vẫn còn đang sôi sục. Cậu Klemmer ghi nhận sự trở lại của nàng với ánh rực sáng từ cặp mắt vốn vẫn sáng lấp lánh bẩm sinh. Erika lờ đi. Cậu thử chào cô giáo như đứa trẻ thấy con thỏ Phục sinh. Tìm kiếm những quả trứng sặc sỡ còn thú vị hơn chính hành động tìm thấy, và Klemmer với người đàn bà này cũng không nằm ngoài quy luật đó. Cuộc săn bắn mang lại thú vui to lớn hơn cuộc hợp nhất không thể tránh khỏi. Cậu hỏi đặt ra chỉ là: Khi nào? Klemmer chỉ còn lo ngại vì sự chênh lệch tuổi tác đáng nguyên rủa. Nhưng là một người đàn ông, cậu sẽ dễ dàng cân bằng mười năm tuổi tác Erika có hơn. Ngoài ra, giá trị nữ tính sẽ giảm mạnh khi tuổi tác và trí thông minh tăng. Chàng kỹ thuật viên trong Klemmer tính toán tất cả các thông số và đưa ra kết luận rằng Erika còn vừa đúng chút xíu thời gian trước khi xuống lỗ. Klemmer thấy thoải mái hơn khi nhận thấy những nếp nhăn trên mặt và thân thể Erika. Klemmer không thoải mái khi nàng giăng giãi điều gì bên đàn dương cầm. Nhưng kết quả cuối cùng chỉ tính đến những nếp nhăn, nếp gấp, sần sùi, tóc bạc, túi mắt, lỗ chân lông rộng, thay răng, kính lão, mất dáng.

Thật may khi Erika không bỏ về trước, như vẫn thường làm. Nàng thích bỏ đi theo kiểu Pháp, không bao giờ có một lời chào, không một cái vẫy tay báo trước. Một lần nàng bỏ đi, mờ dần, mất hẳn. Một ngày, khi Erika chủ ý bỏ đi, cậu nghe nho nhỏ đĩa *Winterreise*^[31] chạy đi chạy lại trên máy quay. Vào ngày hôm sau, cậu sẽ nói với cô giáo rằng, chỉ tuyển tập những bài hát buồn nhất của Schubert mới có thể xoa dịu được tâm trạng tôi gặp phải hôm qua chỉ vì cô thừa cô Erika. Thắm sâu trong tôi đã đồng cảm với Schubert khi ông ấy viết bản *Cô đơn*, hẳn ngày ấy tình cờ ông cũng rung động giống như tôi ngày qua. Chúng tôi cùng trượt đi trong giai điệu, vâng, có thể nói như thế, Schubert và kẻ tiểu nhân này. Tôi quả là quá nhỏ bé và tầm thường để so sánh với Schubert. Nhưng trong những tối như tối qua, sự so sánh giữa tôi và Schubert trở nên thích hợp hơn bất kỳ điều gì khác. Thường thường tôi có thể nồng nặc, nhưng cô thấy đấy, tôi đang rất nghiêm túc, Erika.

Erika ra lệnh, Klemmer không nên nhìn nàng như vậy. Nhưng Klemmer lại tiếp tục chia sẻ những ước mơ của mình. Họ sẽ được bọc chung lại như hai con tằm trong một cái kén. Cái vỏ mảnh như tơ nhện từ tham vọng, tham vọng, tham vọng và tham vọng nghỉ ngơi nhẹ bằng, êm ái bên khung xương của những ước mơ, khao khát thể xác. Đó là những ước mơ biến mỗi người

cuối cùng trở nên hiện hữu với người kia. Đó là những ước mơ, nhờ chúng người ta lọt vào và được lọt vào, và họ chính là cá thể Klemmer và cá thể Kohut. Hai súc thịt trong tủ kính làm lạnh tốt của một cửa hàng thịt ngoại ô phô ra mặt cắt đỏ hồng trước công chúng. Và một bà nội trợ sau một hồi cân nhắc yêu cầu một nửa cân loại này và thêm một cân loại kia. Chúng được gói lại với nhau trong giấy da không thấm mỡ. Nữ khách hàng nhét chúng vào túi đi chợ mất vệ sinh lót nylon không bao giờ giặt rửa. Và hai miếng thịt, một miếng philê, một miếng sườn nằm ôm lấy nhau, miếng này đỏ sẫm, miếng kia hồng nhạt.

Anh thấy rào chắn trong tôi, và ý chí anh sẽ gãy vụn, vì anh sẽ không bao giờ bước qua tôi đâu, anh Klemmer! Và anh Klemmer đối lại đầy sinh động, tự đặt giữa giới hạn và tiêu chuẩn từ phía mình.

Khi đó, trong phòng thay đồ ồn ào như chợ vỡ tiếng dậm chân, đập tay. Những tiếng cầu nhàu rằng không thấy cái này, không thấy cái nọ đâu, khi trước họ để rõ ràng ở đây và ở kia. Có tiếng quang quác rằng đứa này và đứa kia vẫn còn nợ tiền chúng. Tiếng hộp vĩ cầm vỡ đánh cắc dưới chân một thằng con trai, chắc chắn nó không bỏ tiền mua cái hộp này, vì nếu vậy hẳn nó đã cẩn thận hơn với cái hộp đàn - như bố mẹ nó vẫn kêu ca. Hai đứa con gái người Mỹ lú lo bằng giọng nữ cao rằng toàn thể dấu ấn âm nhạc hôm nay đã bị ảnh hưởng bởi một nguyên do nào đó mà chúng không biết rõ, có lẽ là do độ vang, thì đã có điều gì khiến chúng ngưng lời.

Một tiếng thét xé đôi không khí, và một bàn tay bị cắt nát, đầy máu kéo khỏi túi áo măng tô. Máu nhỏ giọt trên chiếc áo mới! Chúng để lại những vết bầm sẫm. Đứa con gái chủ nhân bàn tay, hét lên vì sợ hãi và gào khóc vì đau đớn. Lúc này nó mới cảm thấy vì sao một giây khiếp hãi nó mới thực sự cảm thấy đau đớn vì đứt tay và sau đó không còn thấy gì nữa. Bộ phận bị cắt nát của nghệ sĩ sáo - phải khâu lại - găm đầy những mảnh thủy tinh vỡ. Đứa con gái trẻ lúng túng nhìn bàn tay nhỏ máu và mascara, phấn đánh mắt được kết hợp hết sức hài hòa, duyên dáng lẫn lộn trên má. Đám đông im lặng và sau đó từ các ngả đổ về trung tâm với sức mạnh gấp đôi thác nước. Như vụn sắt dưới tác dụng của từ trường. Nhưng vì chúng dính vào nạn nhân nên tất cả trở nên vô dụng. Điều đó không khiến chúng trở thành thủ phạm, cũng không đẩy chúng vào mối quan hệ dây bí ẩn với nạn nhân. Chúng sẽ bị mắng mỏ tống cổ đi, và ông Nemeth lĩnh lấy cây gậy chỉ huy để đi gọi bác sĩ. Ba đứa học sinh gương mẫu kịp thời gọi điện. Những khán giả còn lại không thể đoán ra rằng vụ việc bắt nguồn từ một khao khát cuối cùng cũng được thực hiện bằng một phương cách không được dễ chịu lắm. Chúng cũng không thể lý giải được ai đã gây ra việc này. Chúng không bao giờ có thể làm những việc như thế này.

Một nhóm hữu cơ co cụm lại thành một lõi chắc cứng rồi cũng sẽ nhanh chóng tự tán. Không một ai chịu lùi đi, tất cả đều muốn xem tất cả thật rõ.

Đứa con gái lúc này đã phải ngồi xuống vì buồn nôn. Có lẽ đây là kết cục cuối cùng cho sự nghiệp đàn sáo khủng khiếp.

Erika cảm thấy buồn nôn và chán ngán vì đứng quá gần máu. Điều này có khả năng xảy ra với con người khi thấy thương tích. Một vài đứa gọi điện thoại chỉ vì những đứa khác cũng gọi. Nhiều đứa khản cổ yêu cầu trật tự, vài đứa ít ỏi trật tự. Chúng chen lấn che khuất tầm nhìn của nhau. Chúng buộc tội những kẻ hoàn toàn vô tội. Chúng hành động trái ngược với những tiếng kêu gọi ổn định. Chúng tỏ ra thờ ơ với yêu cầu nhường chỗ, trật tự và tránh khỏi vụ việc kinh khủng. Đã có ngay hai, ba học sinh đi ngược lại lễ nghi phép tắc tối thiểu nhất. Từ các góc nơi những đứa được giáo dục tốt hơn và điềm tĩnh hơn lui vào, vang lên câu hỏi, ai là thủ phạm. Một đứa đoán chính đứa con gái đã tự làm bị thương để có hình dáng thật thú vị. Đứa thứ hai chống đối mạnh mẽ và tuyên truyền rằng chắc chắn do một thằng bạn trai ghen tuông. Đứa thứ ba nói, ghen tuông thì chắc chắn rồi, nhưng có lẽ do một đứa con gái làm. Đứa con trai bị buộc tội một cách thiếu công bằng bắt đầu khóc thút thít. Một nhóm học sinh chống lại thước đo bị ấn định bởi lý trí. Ai đó dứt khoát cự tuyệt những lời trách cứ, giống như những chính trị gia nó vẫn thấy trên vô tuyến. Ông Nemeth yêu cầu trật tự, và sau đó nhanh chóng bị phá vỡ bởi tràng

còi xe cấp cứu. Erika quan sát thật kỹ rồi bỏ đi. Walter Klemmer quan sát Erika Kohut như một con thú mới nở nhận ra nguồn thức ăn và theo sát gót nàng đi khỏi.

Những bậc cầu thang lõm đi vì bước chân giận dữ của lũ trẻ, nảy lên dưới gót giày Erika và biến mất. Erika xoáy lên trên. Lúc này một vài nhóm tư vấn được thành lập trong phòng tập để phỏng đoán. Và khuyên nhủ. Chúng tập trung vào khu vực phạm tội, lập thành chuỗi và sục qua khu vực này với những nhạc cụ.

Đám người này không tan ra nhanh chóng. Nhưng rồi sẽ từng bước, từng bước xé lẻ vì những nghệ sĩ trẻ cũng phải về nhà. Nhưng bây giờ chúng còn quây quanh chuyện không may, vì điều ấy, may mắn làm sao, không xảy ra với chính chúng. Nhưng một vài đứa trẻ tin rồi sẽ đến lượt chúng. Erika đi lên cầu thang. Những ai thấy nàng bỏ đi như vậy đều nghĩ vì nàng khó ở. Thế giới âm nhạc của nàng không có những vết thương. Nhưng thực ra chỉ là một thói thúc đã quen của nàng kích động vào thời điểm không thích hợp nhất. Nàng cảm nhận một cú giật mạnh xuống dưới giữa hai đùi do vậy nàng phải chạy. Nàng kiếm nhà xí trên tầng trên cùng, vì ở đó không ai phải ngạc nhiên khi chi cũng có những nhu cầu thể chất hết sức tầm thường.

Nàng giật bừa một cánh cửa, nàng không biết rõ nơi này. Nhưng nàng có kinh nghiệm với các cánh cửa nhà xí, từ khi thường xuyên buộc phải lần mò tìm ra chúng ở những bất khả nhất - trong những tòa nhà hoặc trụ sở lạ. Cánh cửa phân bua bằng những vết xước, cào rằng nó là cánh cửa dẫn đến một trong những cơ sở vật chất của trường học. Mùi nước tiểu trẻ con bốc lên đã nhấn mạnh điều đó.

Nhà vệ sinh dành cho giáo viên được khóa bởi những chìa khóa đặc biệt và cung cấp những máy móc vệ sinh tinh xảo bao gồm các trang thiết bị đặc biệt mới nhất trong các loại mới. Erika có cảm giác không mang tính nhạc rằng nàng sắp nổ tung. Nàng không cần gì hơn là trút ra dòng chảy dồi dào, ấm nóng khỏi người. Thôi thúc này thường đánh bại nàng vào những phút bất tiện trong buổi hòa nhạc, khi nghệ sĩ dương cầm chơi một đoạn nhạc nhẹ và đồng thời nhấn bàn đạp.

Erika nổ tung không ra tiếng đối lập lại thói xấu của rất nhiều nghệ sĩ dương cầm cho rằng và cũng biện hộ trước công chúng, rằng bàn đạp chỉ dành riêng cho những đoạn nhạc rất nhẹ. Nhưng những tài liệu riêng tư của Beethoven đã mạch lạc phản đối điều đó. Lý trí Erika tán nhảm với kiến thức chuyên ngành nghệ thuật của nàng như vậy và cả hai đều đứng về phe Beethoven. Erika âm thầm tiếc nuối vì không thể găm nhăm tận đáy tội ác chống lại đứa học sinh ngây thơ. Nàng ngồi trong phòng chờ của nhà xí và chỉ có thể ngạc nhiên vì óc sáng tạo của kiến trúc sư trường học hoặc nhà trang trí nội thất. Bên tay phải một cánh cửa phụ mở hé sang nhà xí nam. Mùi bốc lên như từ những hố dịch hạch. Một ống máng men sứ dễ tiêu đi dọc mặt đất đến bức tường đầu. Bên trong, các đường ống sắp xếp ngăn nắp, một vài đường bị tắc. Những cậu bé đứng cạnh nhau cùng xì những tia vàng hoặc vẽ những hình mẫu lên tường. Chúng vẽ lên tường.

Cả những đồ không thuộc về nơi này cũng dán chặt vào đường ống: giấy vụn, vỏ chuối, vỏ cam thậm chí cả một cuốn vở. Erika đẩy cửa sổ ra và nhận ra một trụ gạch rất nghệ thuật ở bên tường bên mé. Trang trí ngoại thất nhìn từ tầm mắt chim của Erika cho thấy thứ gì như một người đàn ông và một người đàn bà khóa thân đang ngồi. Người đàn bà ôm trên tay đứa bé gái mặc quần áo đang bận bịu với công việc thủ công. Người đàn ông đầy mến yêu nhìn vào một đứa bé mặc quần áo giữ trong tay một cái compa đang mở và vẽ như đang giải quyết một vấn đề khoa học. Erika nhận trong trụ gạch một biểu tượng ngôi sao của chính sách giáo dục dân chủ xã hội và tránh không vươn ra quá xa để khỏi bị ngã. Nàng nên đóng cửa lại mặc dầu mùi khai chỉ thoát ra được qua ô mở đó. Erika không thể dừng lại để chiêm ngưỡng nghệ thuật, nàng phải tiếp tục.

Lũ con gái thường ngồi khuây khỏa sau một bình phong giả như một tấm phong sơn khấu.

Tấm phong làm thành một hàng các buồng nhỏ theo một cách thức không thuyết phục cho lắm. Như trong bể bơi. Vô số những lỗ hổng đủ các kích cỡ hình dáng đục vào những tường gỗ rời nhau, Erika chỉ tự hỏi, chúng đục bằng cái gì. Những bức tường bị cưa cụt tàn bạo, cao khoảng tầm vai cô giáo Erika. Đầu nàng nhô lên. Một đứa nữ học sinh trường công vẫn có thể trốn sau bức tường Tây Ban Nha này, nhưng nếu cơ thể phát triển hết cỡ thì không vừa. Những đứa học sinh trai gái hẳn đã nhìn trộm qua những lỗ hổng để nhìn thấy bồn vệ sinh và người sử dụng. Erika đứng lên sau tấm ngăn và nhô đầu qua như một con hươu cao cổ thò ra từ sau một bức tường nhóp nhép một cành cây cao. Đó cũng có thể là lý do người ta tìm những tấm ngăn như thế này, để người lớn lúc nào cũng có thể nhìn vào kiểm tra xem đứa trẻ làm gì quá lâu sau cánh cửa hay có thể nó bị kẹt bên trong.

Erika nhanh chóng thả người xuống bồn cầu bụi bặm sau khi nhấn đệm lót lên. Điều này những người dùng trước cũng đã nghĩ ra, và do vậy nên mặt sứ lạnh phủ đầy những vi khuẩn hình que. Trong bồn có gì đang nổi lênh bênh, nhưng nàng không muốn nhìn kỹ vì quá vội. Trong trường hợp này nàng sẵn lòng ngồi xổm lên cả một ổ rắn. Chỉ còn cần cánh cửa có thể đóng được. Không khóa trái được cửa, bất kỳ giá nào nàng cũng không dám đặt mình xuống. Tay nắm hoạt động và thoát khỏi tay Erika với một tiếng sập. Thở phào nhẹ nhõm, Erika xoay núm nhỏ hình bán nguyệt màu đỏ bên ngoài: Có người sử dụng.

Ai đó mở cửa bước vào. Người ấy không để mọi vật xung quanh làm cho sợ hãi. Những bước dứt khoát đầy nam tính, đang tiến đến gần, và chúng chỉ ra đó là những bước chân của Walter Klemmer đang chạy theo Erika. Klemmer sờ soạn tìm từ chỗ phát mưa này đến chỗ phát mưa khác, điều không thể tránh khỏi khi chàng muốn theo dấu người mình yêu. Nàng cự tuyệt cậu từ một tháng nay, mặc dù hẳn nàng đã biết Klemmer đang trồng cây si. Mong ước của cậu là cuối cùng nàng sẽ tự giải thoát mình khỏi những kìm nén bản thân. Nàng nên đặt tư cách giáo viên sang một bên và đưa mình về với đúng những gì mà sau đó nàng có thể dâng hiến cho cậu. Cậu sẽ gánh vác mọi chuyện. Klemmer lúc này là một bản ký kết nảy sinh từ thèm khát và quan liêu. Sự thèm khát không biết đến giới hạn hoặc nếu có thì cũng không tôn trọng. Đó là nhiệm vụ tự giao của Klemmer nhằm về tâm thần cô giáo. Walter Klemmer lắc bỏ một vỏ bọc tên kìm nén, vỏ bọc ngưng ngáp và cả vỏ bọc dè dặt. Tiếp đó Erika hẳn nhiên không thể trốn chạy đi đâu, sau lưng nàng chỉ còn bức tường gạch. Cậu sẽ khiến Erika ngừng nghe ngừng thấy, nàng chỉ được phép nhìn ngắm, lắng nghe một mình cậu. Cuốn sách hướng dẫn sử dụng cậu sẽ ném đi để ngoài cậu không một ai có thể dùng Erika theo cách này. Giờ đây với người đàn bà này có nghĩa: Chấm dứt mọi sự không rõ ràng và mập mờ. Nàng không nên tiếp tục chui trong kén như nàng công chúa ngủ trong rừng. Nàng nên tiến đến trước Klemmer như một người tự do, người sẵn lòng tiết lộ cho nàng mọi điều về những mong ước thầm kín của chính mình.

Do vậy lúc này Klemmer cất tiếng hỏi: “Erika, cô ở đây chứ?” Không một lời đáp, chỉ một tiếng nước bắn khe khẽ vọng lại từ một buồng, một tiếng động ngày càng nhỏ dần. Một tiếng e hèm bị nén chỉ ra hướng đi. Không có một lời đáp nào cho Klemmer - nó có thể bị diễn giải thành sự khinh bỉ. Nhờ tiếng e hèm cậu có thể chắc chắn nhận ra chính là người ấy. Lúc này nàng sẽ không trả lời một người đàn ông đến lần thứ hai, Klemmer nói vào vách ngăn. Erika là cô giáo đồng thời còn là một đứa trẻ. Klemmer là một học sinh nhưng đồng thời là người trưởng thành giữa hai người. Cậu hiểu rằng trong trường hợp này cậu mới là người quyết định, không phải là cô giáo mình. Cậu tận dụng ngay cái chứng chỉ mới nhận có chủ đích bằng cách tìm vật gì để mình có thể trèo lên. Klemmer nhanh trí tìm thấy ngay một xô kềm bắn thủ bên trên phơi một chiếc giẻ. Klemmer lắc rơi cái giẻ rồi mang cái xô đến chỗ buồng đã biết, úp xuống, trèo lên và bám vào vách ngăn mà phía đằng sau những giọt nước cuối cùng đã nhỏ xuống. Chỉ còn lại một sự im lặng chết chóc lọt ra. Người đàn bà sau tấm vách ngăn kéo vướn cái váy xuống để Klemmer không nhìn thấy gì bất lợi. Phần thân trên của Klemmer nhòai người qua cửa xuống phía nàng. Erika mặt đỏ bừng và không nói. Từ phía trên bông hoa cuống dài cả gan bất chấp mọi chuyện, Klemmer, mở cửa. Klemmer đưa cô giáo ra ngoài vì cậu yêu nàng, điều chắc chắn nàng sẽ hết sức đồng tình. Nàng sẽ nhượng bộ cậu ngay lập tức. Đôi diễn viên chính lúc này muốn trình diễn một cảnh tình yêu, hoàn toàn riêng tư, không phụ diễn, chỉ

một diễn viên chính dưới sức nặng của diễn viên chính còn lại.

Vừa đúng dịp con người Erika ngay lập tức đầu hàng. Một món quà bọc trong giấy lụa rắc nhẹ phần trên khăn trải bàn màu trắng. Chừng nào vị khách còn đó, món quà của anh sẽ được xoay lật đầy yêu mến, nhưng chỉ cần người tặng đi khỏi thì gói quà đã bị lò đặt sang bên, mọi người vội vã ra bàn ăn. Món quà không thể tự đi mất nhưng trong một thoáng nó còn có niềm an ủi là ít nhất không ở một mình. Đĩa tách kêu loảng xoảng, dao đĩa mài vào đồ sứ. Nhưng rồi gói quà nhận ra rằng cái máy cát xét đặt trên bàn mang lại những tiếng động này. Tiếng vỗ tay và cụng ly, tất cả đều từ băng! Một người đến và mang gói quà đi: Erika yên tâm nhờ sự an toàn mới này, nàng sẽ được chăm lo. Nàng chờ đợi một chỉ dẫn hoặc một mệnh lệnh. Bao lâu nay nàng đã học tập là vì ngày này không vì buổi hòa nhạc.

Klemmer cũng có thể có chọn lựa để nàng lại nguyên đai nguyên kiện mà trừng phạt. Hoàn toàn chỉ phụ thuộc vào cậu liệu có sử dụng hay không. Cậu cũng có thể lắng nàng đi một cách quái ác. Nhưng cậu cũng có thể lau chùi bóng loáng và đặt nàng vào tủ trưng bày. Cũng có thể diễn ra như sau, cậu không bao giờ chùi rửa nàng mà chỉ luôn luôn rót đầy một chất lỏng bất kỳ nào đó vào nàng để miệng hoàn toàn nhầy nhụa và dính dớp đầy những vết môi. Bên dưới là một lớp đường cũ kỹ.

Walter Klemmer đưa Erika ra khỏi nhà vệ sinh. Cậu xoắn nàng, cậu ấn một nụ hôn dài mở miệng nàng, nó kéo dài thật lâu. Cậu dày vò đôi môi nàng và thọc lưỡi vào cuống họng. Sau hồi tận dụng, tàn phá đến bất tận, cậu thu lưỡi vào và nhân dịp ấy nhắc đi nhắc lại tên nàng, cậu nhét hàng đồng công việc vào một mẫu tên gọi Erika. Cậu chạm đến dưới váy và biết rằng cuối cùng cậu đã đi được đến một bước lớn. Cậu còn dám tiếp tục vì cậu nhận thấy rằng cảm xúc cho phép điều đó.

Cảm xúc không bao giờ có lỗi. Cậu rờ soát khắp bên trong người Erika, như thể cậu chỉ muốn lôi nàng ra và chuẩn bị theo phương thức mới, nhưng cậu đập phải đường biên và nhận ra không thể tiếp tục đi xa hơn bằng bàn tay. Lúc này cậu hỗn hển như thể đã chạy cả chặng dài để tới được đích. Cậu muốn ít nhất cũng mời chào người đàn bà này nỗ lực của mình. Không thể nhét cả bàn tay vào nàng, nhưng có lẽ ít nhất cậu cũng xoay sở được với một hoặc hai ngón tay. Nói là làm. Khi cậu cảm thấy ngón trở trượt còn sâu hơn cả sâu hơn, cậu hân hoan trời đây ngọam tứ tung khắp người Erika. Cậu bơi nước dãi khắp người nàng. Cậu giữ chặt Erika thật chắc bằng bàn tay thứ hai thật ra chẳng hề cần thiết vì người đàn bà vẫn cứ đứng nguyên đây mà không cần tới nó. Cậu cân nhắc không hiểu cổ áo chữ V có đủ sâu để đảo quanh bàn tay thứ hai trong áo len của nàng. Phía dưới còn thêm một cái áo sơ mi trắng ngu xuẩn nữa. Bao giờ cậu cấu véo và thúc nửa người dưới của Erika mạnh gấp đôi vì tức giận. Cậu trừng phạt nàng, vì nàng đã để cậu theo đuổi đến gần như bỏ cuộc, và điều này chỉ thiệt cho nàng. Cậu nghe thấy tiếng rên đau đớn của Erika. Cậu ngay lập tức thả ra vì cuối cùng cậu cũng không cố ý làm nàng đau, trước khi nàng thực sự tới bên. Một ý nghĩ sáng lên trong óc Klemmer, có lẽ sẽ luôn vào được trong áo sơ mi và áo len qua đường cạp, tức là theo chiều ngược lại. Đầu tiên phải lôi cả áo len và áo sơ mi ra khỏi váy. Cậu phun mạnh hơn vì quá gắng sức. Cậu lải nhải liên tục tên Erika vào miệng nàng, mặc dầu cậu không nói, nàng cũng đã biết tên mình. Như khi cậu gào vào một khe đá, không có đến hai hay ba tiếng vọng lại. Erika đứng và dựa vào Klemmer. Nàng nhục nhã vì tình thế Klemmer đẩy nàng vào. Nhưng nỗi nhục này thật dễ chịu. Klemmer được kích thích và rên rỉ kêu gọi Erika. Cậu quỳ gối nhưng không thả lỏng tay. Cậu thô bạo nâng bổng nàng lên chỉ để sau đó lại hạ thang máy trở về đúng vị trí đáng yêu nhất cậu đang giữ. Cậu dính chặt vào Erika bằng những nụ hôn. Erika Kohut đứng trên mặt đất như một công cụ đã năng phải tự phủ nhận bản thân, nếu không sẽ không thể chịu đựng được quá nhiều những đôi môi luôn muốn nhét vào miệng. Nàng muốn rằng cậu học sinh hoàn toàn tự so và có thể bỏ đi bất kỳ khi nào cậu muốn. Nàng để lòng tự trọng của mình ở nơi cậu đặt nàng xuống. Cậu sẽ lại tìm thấy nàng, trung thành đến từng ly, mỗi khi cậu thấy muốn đưa nàng hoạt động. Nàng bắt đầu tạo ra thứ gì đó từ cái vỏ TÔI không đáy, thứ vì cậu học sinh sẽ không còn trống rỗng nữa. Mong rằng cậu ta sẽ nắm bắt được những tín hiệu vô hình. Klemmer đẩy thật mạnh bộ phận

sinh dục của mình vào trong để vật nàng xuống đất. Lúc đó cậu cũng sẽ nhẹ nhàng ngã xuống, nhưng nàng sẽ ngã rất mạnh. Cậu đòi hỏi thứ cuối cùng của Erika. Bởi cả hai đều ý thức được, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người tiến vào. Walter Klemmer gào lên những điều hoàn toàn mới lạ về tình yêu của mình vào tai nàng.

Hai bàn tay xuất hiện trước Erika trong một khung rực sáng. Chúng tiến đến nàng từ hai đường ngược hướng. Chúng kinh ngạc về những điều không trông đợi đột ngột vụt tới. Cô giáo cân nhắc về sức lực của chủ nhân đôi bàn tay này và thốt lên một từ thường xuyên được lạm dụng: “Đợi!” Cậu không muốn đợi. Cậu giải thích cho nàng tại sao. Cậu nắc nệ vì dục vọng. Cậu khò khè vì lý do này, nó áp đảo cậu bằng cách tiến đến quá dễ dàng. Erika đủ can đảm để hợp tác.

Erika giữ Walter cách mình một sai tay. Nàng lôi cái đó của cậu ra, thứ cậu dự trù sẵn cho trận chiến này. Chỉ còn thiếu mỗi đòn quyết định vì cái đó đã chuẩn bị sẵn sàng. Bớt căng thẳng vì Erika đã thực hiện bước đi khó khăn nhất, Klemmer cố ấn vào gáy đẩy cô giáo xuống. Lúc này Erika phải dồn hết trọng lượng cơ thể để gồng lại mới giữ được thăng bằng. Erika giữ Klemmer cách một sai tay ở đúng chỗ đó, trong khi cậu sờ soạn lộn xộn khắp âm đạo nàng. Nàng yêu cầu cậu chấm dứt nếu không nàng sẽ bỏ đi. Nàng phải nhắc nhở nhẹ nhàng vài lần, ý chí chín chắn đột ngột của nàng không dễ dàng lọt qua cậu và cơn cuồng nộ động dục của mình. Đầu óc dường như bị chủ ý cuồng nộ làm u mê. Cậu lưỡng lự. Tự hỏi, liệu cậu đã làm gì sai. Trong lịch sử âm nhạc không có và cũng chưa từng có ở bất kỳ nơi nào một người chinh phục lại bị chặn khỏi sự kiện. Người đàn bà này - không phải một tia lửa bị khuất phục. Erika bắt đầu nắn bóp cái rế đỏ giữa những ngón tay. Nàng nghiêm khắc cấm đoán cậu, những gì mình làm. Cậu không được phép tiếp tục với nàng nữa. Lý trí tỉnh táo Klemmer khuyên cậu không được phép để nàng hất ra, vì cậu là kỵ sĩ còn nàng là con ngựa. Nàng sẽ ngừng thủ dâm cậu nếu cậu không thôi đào móc thân dưới nàng. Cậu nhận ra rằng tự cảm nhận hứng thú hơn gây cảm giác cho kẻ khác nên cậu nghe lời. Bàn tay cậu rời khỏi Erika sau một vài nỗ lực không thành. Cậu ngỡ vực quan sát của quý như sắp rời ra khỏi người hỗn hển trong bàn tay Erika. Erika yêu cầu cậu nhìn vào Nàng, chứ không phải kích cỡ cái chim mình có được. Cậu không nên đo tính hay so sánh với người khác, kích cỡ ấy chỉ là của chính cậu. Dù to hay nhỏ vẫn vừa với nàng. Nhưng như vậy thật khó chịu. Cậu chẳng có gì làm trong khi nàng làm việc cậu. Ngược lại có vẻ có lý hơn, và như vậy cũng giống như trong lớp học. Erika giữ cậu ở xa. Một vực thăm ngoác miệng gồm khoảng mười bảy centimet giữa cái chim và cánh tay Erika, thêm vào đó là mười năm tuổi tác chênh lệch chèn giữa hai cơ thể. Đồi bại nhất về cơ bản luôn là tình yêu sai lầm. Nhưng Erika luôn hướng về thành công, mặc dù vậy nàng không đạt được nó.

Klemmer muốn đi theo con đường giáo dục thứ hai, cụ thể là đến với nàng thật gần gũi và gọi tên nàng nhiều lần. Hai bàn tay cậu khua trong không khí và cả gan tiến vào lãnh địa cấm một lần nữa, phải chăng nàng sẽ không mở cửa mô đất đen lễ hội? Cậu đùa rằng nàng, mà thực chất là cả hai, sẽ có những giờ phút tuyệt vời hơn nữa và giải thích rằng cậu sẵn sàng tất cả. Buổi cậu bị giật đến sung tím. Nó vung vẩy quanh trong không khí. Lúc này về tổng thể, Klemmer buộc lòng phải quan tâm đến bộ phận hình sâu của mình hơn là Erika. Erika ra lệnh cho Klemmer im lặng và dù thế nào cũng không được phép cựa quậy. Không nàng sẽ bỏ đi. Cậu học sinh dạng chân tơ hơ trước mặt cô giáo và không còn thấy được ánh sáng phía cuối đường. Cậu mù đi trước mong muốn kỳ cục và làm theo như thể đây là những hướng dẫn cho bản Carnaval của Schumann hay Sonate Prokofiev đang tập. Cậu giữ hai tay vô dụng ở mọi quần vì chẳng còn nghĩ ra nơi nào nữa. Hình ảnh cậu bị làm cho méo mó bởi cái dương vật trước mặt đang tỏ ra dửng dưng - cương cứng, đang rộn ràng và cố đập như những rễ sống trong không khí. Bên ngoài trời đã nhá nhem tối. May thay, Erika đang đứng gần công tắc đèn, nàng bật lên. Erika nghiên cứu màu sắc và đặc điểm cái chim Klemmer. Nàng ấn móng tay xuống dưới bao quy đầu và cấm Klemmer không được kêu to bất kể vì sợ hãi hay vì đau. Cậu học sinh mím chặt môi cứng người để có thể tiếp tục. Cậu kẹp chặt đùi vào nhau và căng cứng cơ mông lại như sắt.

Xin đừng dừng lại lúc này. Klemmer dần dần thích thú với tình huống và cảm xúc trong người. Thay vì hành động, cậu nói những lời yêu đương cho đến khi Erika bắt cậu câm miệng. Lần cuối cùng, cô giáo cấm những lời nói từ phía cậu học sinh, bất kể có liên quan hay không. Hay là cậu không hiểu đúng ý nàng? Klemmer rên rỉ vì nàng xử lý không dè dặt toàn bộ chiều dài bộ phận yêu dấu của chàng. Nàng cố ý làm chàng đau. Phía trên có một lỗ mở dẫn vào người Klemmer và bao gồm nhiều loại đường dẫn. Cái lỗ hít hơi vào và tự hỏi khi nào đến lúc nổ tung. Dường như thời gian đã điểm, vì Klemmer hét một tiếng cảnh báo thông thường là cậu không thể nào còn chịu được nữa. Cậu khẳng định là đã cố sức nhưng vô ích. Erika ghé răng vào đầu buổi Klemmer còn lâu mới rời ra đỉnh nào, nhưng chủ nhân nó vẫn thét lên man dại. Cậu bị bắt im lặng. Cậu thì thào như trong rạp hát là lúc này nó *ấy!* Bây giờ! Nó *ấy*. Erika bỏ vật dụng ra khỏi mồm và chỉ thị chủ nhân nó, rằng trong tương lai, nàng sẽ viết ra tất cả những gì cậu được phép làm với nàng. Những yêu cầu của tôi sẽ được ghi ra và luôn luôn sẵn sàng cho cậu mọi lúc. Điều này hoàn toàn mâu thuẫn với con người. Giống như một cuốn sách mở. Cậu nên mừng vui ngay từ bây giờ!

Klemmer không hiểu hết những gì nàng nói, mà than vãn rằng nàng không được phép dừng lại với bất kỳ giá nào, vì cậu vừa mới xả mạnh. Cậu đòi giữ cò cái súng máy bé nhỏ để nàng bắn nốt. Nhưng Erika nói bây giờ nàng không muốn chạm vào nó nữa, không với bất kỳ giá nào. Klemmer gập giữa người, và cúi nửa người trước gần sát đến đầu gối. Cậu lê như vậy khắp phòng chờ nhà xí. Ánh sáng tàn bạo từ ngọn đèn thủy tinh hình cầu màu trắng chiếu xuống cậu. Cậu xin Erika nhưng nàng từ chối. Cậu tự thủ dâm để hoàn thiện nốt công trình của Erika. Cậu giải thích cho nàng hiểu vì sao nó không phải là trách nhiệm mà còn là vấn đề sức khỏe khi đối xử với một người đàn ông bất kính như vậy trong những trường hợp như thế này, Erika trả lời: Bỏ ngón tay ra, nếu không cậu sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi trong tình huống tương tự như thế này nữa, cậu Klemmer. Cậu miêu tả cho nàng nỗi đau hiển hiện. Cậu sẽ không thể nào đi bộ về được đến nhà. Vậy anh gọi taxi mà về, Erika từ tốn khuyên nhủ và nhanh chóng rửa tay dưới vòi nước. Nàng hớp vài ngụm nước. Klemmer thử lén lút tự chơi quanh quẩn, như không được ghi vào trong vở nhạc nào. Nhưng một tiếng động dặc khiến cậu dừng lại. Cậu phải đứng yên trước mặt cô giáo trước khi nàng ra lệnh chi tiết hơn. Nàng muốn nghiên cứu những biến đổi trên cơ thể cậu học sinh. Nhưng bao giờ nàng sẽ không chạm đến người cậu nữa, về điều này cậu hoàn toàn có thể yên tâm. Cậu Klemmer run rẩy, rên rỉ van xin. Cậu đang chịu đựng những rạn vỡ quan hệ đột ngột, mặc dầu những quan hệ này không hai chiều. Cậu trách móc Erika nặng nề. Cậu miêu tả kỹ càng từng chi tiết những đau đớn giữa đầu và chân. Của quý cậu co lại theo nhịp chậm chậm. Klemmer vốn dĩ sinh ra không phải một kẻ chỉ biết vâng lời. Cậu là người luôn truy đến tận gốc và do vậy, cuối cùng cậu chửi rửa cô giáo. Cậu hoàn toàn không làm chủ được vì người ta lạm dụng cậu. Sau khi biểu diễn vài trận thể thao, người ta phải lau sạch dụng cụ và cho vào trong hộp. Erika đáp lại và nói, ngậm mồm vào! Cậu đứng cách nàng một quãng trong khi thả lỏng. Klemmer, muốn tỉnh ra tất cả mọi điều người ta không được làm với một người đàn ông, sau khi cho phép chúng ta nghỉ một lát. Cách hành động hôm nay của Erika sẽ kéo đến một chuỗi dài những điều cấm. Cậu muốn nêu ra lý do cho. Nàng yêu cầu cậu im lặng. Đó là yêu cầu cuối cùng của nàng. Klemmer không im lặng mà hứa sẽ trả đũa. Erika.K bỏ ra cửa và chia tay không lời. Cậu không nghe lời nàng, mặc dầu nàng đã vài lần cho cậu cơ hội. Bây giờ cậu ta sẽ không bao giờ ép được những đánh giá của nàng, ngay cả khi nàng cho phép điều đó. Erika vận tay nắm, Klemmer xin nàng ở lại.

Lúc này, Klemmer im lặng, những lời danh dự. Erika mở hết cánh cửa nhà xí. Klemmer được viền bởi khung cửa, một bức họa không quá quý giá. Bất kỳ ai bước vào lúc này sẽ thấy của quý trần trụi của cậu mà không hề được chuẩn bị tinh thần. Erika để cánh cửa mở để hành hạ Klemmer, suy cho cùng nàng không được phép để bị nhìn thấy ở đây. Nhưng nàng đã táo gan cho nó cơ hội. Cầu thang dừng ngay trước cửa nhà vệ sinh.

Erika vuốt nhẹ lần cuối lên dương vật Klemmer mang lại một niềm hy vọng mới. Ngay lập tức nó bị gạt sang bên. Klemmer run rẩy như lá trong gió. Cậu đã ngừng kháng cự và để trở mình tơi tã mà không cử động được gì. Đây là một ca thật tuyệt cho khán giả. Nàng đã hoàn thành trách

nhiệm khóa ngắn hạn của mình mà không một lỗi nhỏ.

Cô giáo bình tĩnh cảm rễn xuống đất. Nàng cự tuyệt hoàn toàn chạm vào bộ phận tình yêu của cậu. Con bảo tình yêu chỉ còn rất yếu. Klemmer lúc này không còn biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào với Erika. Cậu thu lại đầu đón. Erika vốn đã thấy cậu nhỏ bé một cách tức cười. Cậu chấp nhận điều đó. Nàng sẽ kiểm soát thật kỹ những gì cậu được phép hoạt động chuyên nghiệp hoặc vui chơi. Vì một lỗi ngớ ngẩn, cậu có thể bị cấm chơi chèo thuyền. Nàng sẽ giở cậu như giở từng trang sách một cuốn sách chán ngắt. Nàng có thể sẽ nhanh chóng vứt cậu sang một bên. Klemmer sẽ chỉ được phéo bọc mái chèo lại, khi nàng cho phép. Hành động dấu diếm nhét vào túi rồi kéo khóa sẽ bị nàng ngăn cấm. Klemmer lảo xược vì cậu có thể sắp tới hồi kết. Cậu đoán rằng sẽ không thể đi được trong vòng ba ngày tới. Cậu bày tỏ lo lắng vì đi bộ với một vận động viên như Klemmer là bài tập căn bản không cần dụng cụ. Erika nói, cậu sẽ nhận được chỉ dẫn. Viết ra giấy hoặc nói miệng hoặc qua điện thoại. Bây giờ cậu được phép cất ngọn măng tây của mình đi. Theo bản năng, Klemmer quay đi để thực hiện. Nhưng cuối cùng cậu phải làm mọi việc trước mặt nàng. Trong khi đó nàng đứng quan sát. Cậu vui mừng vì cuối cùng đã được phép động đây. Cậu thực hiện một khóa tập luyện ngắn vài giây nhảy tới nhảy lui chơi đấm bốc trong không khí. Nó cũng sẽ thực sự gây hại. Cậu đi dọc về phía cuối nhà xí. Và cậu càng tỏ ra thoải mái, mềm dẻo, thì cô giáo càng tỏ ra cứng rắn và rối loạn. Tiếc thay nàng đã chui vào vỏ ốc của mình. Klemmer phải đập đầu dũa vào cổ, vỗ vỗ vào má để khích lệ nàng. Cậu hỏi nàng không muốn mỉm cười một cái thôi sao. Đừng nghiêm nghị quá như thế, người đẹp! Cuộc sống nghiêm nghị, nghệ thuật mừng vui[32]. Bây giờ bên ngoài không khí thật trong lành, đó là những gì - thành thật mà nói - cậu thiếu thốn nhất trong những phút vừa qua. Ở tuổi Klemmer người ta quên những cơn choáng nhanh hơn ở tuổi Erika.

Klemmer nhào xuống hành lang và hoàn thành ở đó một chằng nước rút ba mươi mét. Hít một hơi thật sâu, cậu vo ve bên cạnh Erika, bên này, bên kia. Cậu giấu gương ngịu với tiếng cười lớn. Cậu xì mũi như sấm dội. Cậu thề rằng, lần cặp đôi tới sẽ còn tuyệt hơn rất nhiều. Luyện tập biến người đàn bà thành nghệ nhân. Klemmer cười vang. Klemmer nhảy từng bước dài xuống cầu thang theo từng cung chính xác. Gần như khùng khiếp. Erika nghe thấy tiếng cống trường đập mạnh.

Klemmer dường như đã ra khỏi tòa nhà. Kohut bước chầm chậm từng bước xuống tầng trệt.

Trong giờ dạy của Klemmer, Erika Kohut cáu giận điên cuồng vì nàng không còn hiểu được chính mình và bị điều khiển bởi cảm xúc. Cậu học sinh trở nên xao nhãng luyện tập rõ ràng, không lâu sau khi nàng sờ đến cậu. Bây giờ Klemmer mắc lỗi trong những bài diễn học thuộc lòng, cậu vấp trong bài biểu diễn, người - không - yêu đứng phía sau. Cậu không biết đến cả loại phím đàn. Cậu chuyển điệu một cách ngu xuẩn trong không khí. Và ngày càng đi xa khỏi cung A trưởng của bản nhạc. Erika Kohut cảm thấy một trận lở tuyết đầy đe dọa với đủ thứ rác rưởi nhọn hoắt lăn theo. Với Klemmer những thứ rác rưởi này thật thú vị, sức nặng đáng yêu của người đàn bà đang đè lên cậu. Khát vọng âm nhạc, không theo kịp với khả năng, bị chệch hướng. Erika cảnh báo cậu, nhưng không mở miệng, rằng cậu đã phạm tội với Schubert. Để sửa chữa sai lầm và làm vui người đàn bà, Klemmer nghĩ về những ngọn núi và thung lũng nước Áo, về những điều yêu thương mà mảnh đất này dường như luôn có sẵn. Schubert, một người nhà, cũng cảm nhận được, mặc dầu ông chưa từng nghiên cứu chúng. Sau đó Klemmer bắt đầu lại một lần nữa và chơi bản Sonate cung A trưởng của một nhà tư sản Biedermeier[33] nổi tiếng của thời đại ấy trong tinh thần không - tinh - thần một điệu nhảy Đức của cùng tác giả. Nhưng cậu nhanh chóng phải ngừng chơi, vì cô giáo chế giễu, có lẽ cậu chưa từng nhìn thấy một vách đá dốc đứng, một vực sâu thăm thẳm, một con suối hung dữ trào qua khe hay hồ Neusiedler với tất cả vẻ uy nghiêm của nó. Những đối lập mạnh mẽ này được Schubert biểu đạt, đặc biệt trong những bản Sonate độc nhất vô nhị này, không phải vùng Wachau trong ánh chiều dịu dịu bữa trà chiều lúc năm giờ được miêu tả trong những bản Sonate về vùng Moldau. Và điều này không phải dành cho nàng, một người có nền tảng âm nhạc hỗ trợ phía sau mà cho những thánh giả của chương trình hòa nhạc sáng chủ nhật của đài phát thanh Áo.

Klemmer khoác lác, rằng nếu ai đó biết thế nào là một con suối dữ, thì người đó chính là cậu. Trong khi ấy cô giáo trong phòng tối, bên cạnh tuổi già của bà mẹ không làm gì và chỉ biết về bên ngoài qua cái vô tuyến. Bán cầu trên hay dưới với bà mẹ không có gì khác biệt nữa. Erika Kohut nhớ lại những dấu hiệu biểu đạt của Schubert và bị kích động. Nước nàng sôi lên và bốc hơi. Những dấu hiệu này có đủ từ tiếng thét đến tiếng thầm thì chứ không phải từ tiếng nói to đến nói nhỏ! Vô chính phủ không phải là mặt mạnh của anh, anh Klemmer. Một nhà thể thao dưới nước bị gấn quá chặt vào những hiệp định.

Walter Klemmer ao ước được hôn vào cổ cô giáo. Cậu chưa từng làm như vậy, nhưng thường được nghe về nó. Erika ao ước được cậu học sinh hôn vào cổ, nhưng nàng không cho cậu một tín hiệu. Nàng cảm thấy sự đầu hàng đang dâng lên trong mình, và trong đầu, sự đầu hàng dính lấy những cảm ghét cũ cũng như mới, đặc biệt những người đàn bà sống cuộc sống ngắn hơn nàng do vậy mà trẻ hơn. Sự đầu hàng của Erika không có điểm nào giống sự đầu hàng của nàng trước mẹ. Nhưng lòng căm ghét của nàng cũng giống như những căm ghét thông thường khác.

Để che đậy những cảm xúc ấy, nàng nhiệt tình bác bỏ tất cả những gì trước nay nàng vẫn công bố về âm nhạc. Nàng nói, có những điểm nhất định trong bài trình diễn một khúc nhạc, nơi sự chính xác kết thúc và sự mơ hồ của sáng tạo cá nhân bắt đầu. Người trình diễn lúc này không phục vụ nữa mà hỗ trợ! Anh ta hỗ trợ phần cuối cho nhà soạn nhạc. Có lẽ với Erika vẫn chưa quá muộn để bắt đầu một cuộc sống mới. Chẳng thể phương hại gì khi bảo vệ luận điểm mới. Erika chăm biếm thâm sâu rằng, lúc này Klemmer đã đạt đến khả năng mà người ta có thể đặt tâm hồn và trái tim hoàn toàn cân bằng bên cạnh khả năng. Người đàn bà tát ngay vào mặt cậu học sinh rằng, nàng không có quyền âm thầm khoác cho cậu cái gọi là khả năng. Nàng đã nhầm và thật ra với cương vị giáo viên nàng phải biết rõ hơn. Klemmer nên đi chèo thuyền, nhưng cậu nên cẩn thận đi theo tinh thần Schubert nếu chẳng may có gặp nó trong rừng. Cái gã xấu xa Schubert. Cậu học sinh bị mắng nhiếc rằng trẻ trung, đẹp đẽ bằng cách vít thêm vào quả tạ căm ghét hai bánh. Nàng vất vả xoay sở nâng cái tạ lên ngực. Khi bị bẫy vào cái tầm thường lờ lợt đẹp xinh bên ngoài, thì cậu sẽ không nhận ra vực thẳm ngay cả khi sa chân xuống, Erika nói với Klemmer. Đừng có đùa! Muốn không bị ướt giày hãy bước qua vũng nước. Khi chèo thuyền mạo hiểm - về chuyện này thì tôi không rành lắm - một lần nhúng đầu vào nước vì bị lật thuyền, ngay lập tức anh sẽ lại đứng dậy. Thậm chí ngay cả khi anh kinh sợ nước sâu, sự phục tùng duy nhất mà anh ngụp đầu xuống. Hiển nhiên anh muốn ở chỗ nước cạn, ai cũng thấy. Quanh các ghềnh đá hãy chèo cẩn thận - cẩn thận vì chính anh - , trước khi anh nhận ra chúng.

Erika vật lộn the thé từng chớp mắt, Klemmer vật lộn đôi bàn tay để ngăn người yêu - lúc này vẫn chưa phải là người yêu - khỏi lối này. Đừng chặn vĩnh viễn con đường đến với tôi, cậu nói với người đàn bà vì quyền lợi của chính nàng. Và dường như được mạnh lên một cách kỳ lạ, cậu nhảy khỏi cuộc đấu đôi thể thao cũng như giới tính. Người đàn bà đang lão hóa lẫn lộn trên mặt đất, dốt dãi đầy cảm. Người đàn bà này có thể nhìn vào âm nhạc như nhìn vào cái ống nhòm nhưng bị ngược chiều, do vậy âm nhạc trở nên thật xa và nhỏ bé. Không thể kìm hãm được khi nàng tin phải đem lại những gì âm nhạc mang đến. Khi đó nàng nói không ngừng.

Erika cảm thấy như bị cấu xé bởi sự bất công, khi không một ai yêu gã nghiện rượu vừa lùn vừa béo ị Schubert Franzl. Khi nhìn sang cậu học sinh Klemmer, nàng cảm thấy đặc biệt dữ dội sự không tương thích giữa Schubert và những người đàn bà. Một chương đen tối trong cuốn vở kịch âm nghệ thuật. Schubert không giống như hình ảnh một thiên tài, một nhà sáng tạo hay một bậc thầy đám đông vẫn hằng ngưỡng mộ. Với đám đông, Klemmer lại là một người như vậy. Đám đông tự dựng nên những hình tượng và thỏa mãn khi tình cờ gặp những hình tượng ấy trong tự nhiên. Schubert không có đến một chiếc dương cầm, và thật đối nghịch với anh làm sao, anh Klemmer! Thật bất công khi cậu Klemmer sống và không luyện tập chăm chỉ, trong khi đó Schubert chết! Erika lăng mạ người đàn ông, người nàng vẫn khao khát tình yêu. Thiếu khôn ngoan, nàng ném vào cậu những lời ác hiểm bật ra dưới màng họng và trên lưỡi. Ban

đêm, mặt nàng sưng lên. Sáng hôm sau, Erika không còn nhìn được mặt mình trong gương vì mắt sưng húp, mí sụp xuống. Nàng cố cố gắng thật lâu với hình ảnh trong gương, nhưng không đỡ hơn. Người đàn ông và đàn bà lại đứng đông cứng vì trận cãi vã.

Trong tập tài liệu sệt sệt giữa những bản nhạc là bức thư Erika gửi cậu học sinh, nàng định đưa cho cậu sau khi mắng nhiếc. Con buồn nôn giận dữ của nàng dâng cao đến tận cổ, người run lên bần bật. Schubert thật ra là một tài năng lớn, vì không cần đến một thầy giáo nào tầm cỡ Leopold Mozart nhưng Schubert chắc chắn không phải một thiên tài, Klemmer nhả ra một cái xúc xích ý nghĩ mới nhồi chặt ra khỏi hàm răng. Klemmer đưa cho cô giáo chiếc xúc xích trên một cái đĩa giấy kèm một ít sốt. Một người chết sớm không thể là một thiên tài! Bây giờ tôi cũng đã hơn hai mươi mà chưa làm được gì và mỗi ngày lại nhận thấy điều đó, Klemmer. Franz Schubert có thể làm quá ít việc ở tuổi ba mươi. Đứa trẻ bé bỏng, hấp dẫn, bí ẩn con một hiệu trưởng. Nhưng người đàn bà đã giết gã bằng bệnh giang mai!

Những người đàn bà sẽ còn tiếp tục đẩy chúng ta xuống mồ, chàng trai trẻ đùa cợt đầy tâm trạng và nói một chút về tâm trạng phái nữ. Những người đàn bà chấp chới hướng này, rồi lại sang hướng khác và không có một quy luật nào có thể thu tóm. Erika nói với Klemmer không tiên đoán về một bi kịch. Và rằng cậu là một chàng trai trẻ ưa nhìn. Klemmer ngậm cái xương đùi cứng queo cô giáo vừa ném cho giữa hàm răng rắn chắc. Nàng đã nói rằng, cậu không có một khái niệm nào về cách Schubert để lại dấu ấn. Hãy cẩn trọng với phong cách riêng, ý của Erika Kohut là như vậy. Cậu học sinh ngụp lặn với những nhịp điệu nhanh trong dòng chảy.

Không phải lúc nào cũng thích đáng khi rộng rãi với những dấu hiệu nhạc cụ, như với kèn đồng chẳng hạn, trong các tác phẩm cho dương cầm của Schubert. Trước khi cậu, cậu Klemmer, có thể học thuộc lòng được chúng: xin hãy tránh sai các nốt và chuyển giọng quá nhiều. Nhưng cũng đừng quá ít! Không phải nốt nào cũng cần giữ lâu như được ghi trong sách và không phải nốt nào cũng được ghi lại như thế nào trong sách thì cũng phải giữ phím lâu như vậy.

Thêm vào đó, Erika chỉ cho cậu một bài luyện đặc biệt dành riêng cho tay trái cậu cần. Nàng muốn nhờ đó bình tĩnh lại. Nàng muốn bàn tay trái sẽ chuộc lỗi cho tất cả những gì cậu bắt nàng trải qua. Klemmer không muốn tìm bình an trong tình cảm qua kỹ thuật chơi dương cầm. Cậu tìm kiếm cuộc đấu tranh giữa thân thể và đờn đau, thứ cũng sẽ không dừng bước trước cô Kohut. Cậu tin rằng, cuối cùng nghệ thuật của mình cũng thu lợi, chỉ cần trải qua trận chiến cam go, giá băng và chiến thắng. Khi chia tay, sau tiếng chuông cuối cùng, được phân chia như sau: Cậu nhiều hơn, và Erika ít hơn. Và cậu đã chờ đón điều ấy hôm nay. Erika sẽ già thêm một tuổi, cậu sẽ thêm một trưởng thành hơn trước. Cậu cào móng vào chủ đề Schubert. Cậu lèo nhèo, rằng cô giáo đột nhiên và hết sức rắc rối bỗng quay một trăm tám mươi độ và đưa ra những ý kiến như thế do cô tự nghĩ ra, mà thực chất luôn là ý kiến của cậu. Thực chất là những gì không đo đếm được, những gì không gọi ra được, những gì không nói lên được, những gì không biểu diễn được, những gì không phản bác được, những gì không chạm đến được đều quan trọng hơn tất cả những gì hữu hình như kỹ thuật, kỹ thuật và kỹ thuật. Tôi có va vấp vào chỗ nào đó không, thưa cô giáo?

Erika nóng như lửa đốt vì khi nói về những thứ không chạm tới được chỉ có thể là tình yêu của cậu dành cho nàng. Ánh sáng, rực rỡ và ấm áp trong lòng nàng. Mặt trời của cảm xúc yêu đương, điều tiếc rằng nàng không còn nhận thấy hầu hết thời gian, lúc này lại chiếu sáng. Cậu vẫn cảm thấy những cảm xúc vẹn nguyên dành cho riêng nàng như ngày hôm qua và hôm kia cậu đã dành cho nàng! Hiển nhiên, tình yêu và lòng kính trọng Klemmer dành cho nàng là không thể tả xiết như cậu vừa dịu dàng nói. Erika cup mắt liếc xuống thoáng chốc rồi thăm thì đầy ý nghĩ rằng nàng chỉ có ý Schubert thích thể hiện những hiệu ứng hòa nhạc chỉ bằng dương cầm. Người ta phải nhận ra và biểu diễn được những hiệu ứng và nhạc cụ hiện thân cho chúng. Nhưng như đã nói, không làm nên phong cách riêng. Erika an ủi thật nữ tính và thân mật: Cậu sẽ làm được thôi!

Cô giáo và cậu học sinh đứng trước mặt nhau như một người đàn ông và một người đàn bà. Giữa họ là lửa nóng, bức tường không thể vượt qua. Bức tường ngăn họ vượt qua và hút lấy máu nhau. Cô giáo và cậu học sinh sôi sục vì tình yêu và một khao khát để hiểu với những thứ hơn cả tình yêu.

Cháo đặc văn hóa đang sôi sục dưới chân họ, thứ cháo không bao giờ nấu xong, loại cháo mỗi ngày họ phải đồng hóa một chút, thức ăn hàng ngày của họ, thiếu nó họ không thể tồn tại được và vẫn đang lục đục bốc lên những bong bóng khí ngũ sắc.

Erika Kohut chìm trong lớp da sừng buồn thảm của tuổi mình. Không ai có thể và muốn bỏ nó đi. Hiện tại đã có quá nhiều thứ bị bỏ lỡ, và tuổi thanh xuân của Erika đã hoàn toàn bị bỏ lỡ, ví dụ như tuổi mười tám, người ta vẫn gọi tuổi mười tám ngọt ngào. Chỉ một vài năm thôi và rồi nó trôi qua. Lúc này đây, những kẻ khác đang thế chỗ nàng hưởng thụ tuổi mười tám tuyệt diệu. Hôm nay Erika đã già gấp đôi đứa con gái mười tám! Nàng tính toán không ngừng nghỉ, nhưng khoảng cách giữa Erika và một cô bé mười tám tuổi không bao giờ giảm bớt, nhưng cũng không lớn thêm. Đêm đêm, nàng vuốt mồ hôi quay xiên nướng tức giận trên ngọn lửa bập bùng của tình mẫu tử. Nàng đều đặn được tưới dầu nướng thơm lừng của nghệ thuật âm nhạc lên người. Không gì thay đổi sự khác biệt không thể sửa chữa nàng: Già/trẻ. Và ngay cả những ký tự của một bản nhạc đã viết ra bởi bậc thầy đã chết. Nó thế nào, nó ra làm vậy. Ngay từ những năm đầu thơ ấu Erika đã bị đóng yên vào hệ thống những ký tự. Năm dòng kẻ đã chiếm lĩnh nàng ngay từ khi biết nghĩ. Nàng không được nghĩ gì ngoài năm dòng kẻ. Hệ thống đường kẻ này cùng mẹ trói chặt nàng vào tấm mạng không thể xé rách những luật lệ, quy tắc, những điều cấm ngặt như một cái dùi lợn sấy hồng treo trên móc ở cửa hàng thịt. Những thứ này mang lại an toàn, và an toàn khiến người ta sợ hãi tất cả những gì không chắc chắn. Erika sợ hãi tất cả những gì cứ chỉ mãi mãi như nó vốn có, và nàng sợ hãi những gì có thể đổi thay. Nàng cố hít lấy không khí như một kiểu bị hen suyễn và không biết nàng có thể làm gì với tất cả số không khí này. Nàng nấc và không nên tiếng, Klemmer kinh hãi đến tận nền tảng sức khỏe không thể bị tàn phá của mình và hỏi, người yêu có chuyện gì vậy. Tôi lấy nước cho cô nhé, câu hỏi đầy cẩn trọng và yêu thương chăm sóc - câu đại diện của tập đoàn hiệp sĩ hào hiệp. Cô giáo ho dữ. Nàng giải thoát mình với tiếng ho khỏi những thứ tồi tệ hơn những thứ đang mắc trong họng. Cảm nhận của nàng không thể nói ra miệng, chỉ có thể nhờ cây dương cầm.

Erika kéo một bì thư dán kín vì lý do bảo mật khỏi cặp tài liệu và đưa nó cho Klemmer, như cách nàng khi ở nhà đã tưởng tượng ra đến hàng nghìn lần trong óc. Trong bức thư ghi lại diễn biến một tình yêu đích thực nên đi theo. Erika đã ghi ra tất cả những gì nàng muốn nói. Klemmer nghĩ, trong thư ghi lại những điều tuyệt vời không nói được nên lời mà chỉ có thể ghi ra, và tỏa rạng như trăng trên đỉnh núi. Cậu đã nhưng nhớ những điều như vậy biết bao! Cậu, Klemmer, nhờ những cố gắng kiên định trong cảm xúc và khả năng biểu đạt những cảm xúc ấy, cuối cùng ngày hôm nay cũng đã may mắn có thể nói to mọi điều mình nghĩ mọi lúc. Phải! Cậu đã phát hiện ra rằng cậu sẽ gây ấn tượng tươi mới đẹp để cho tất cả mọi người nếu cậu chen lên trước và trở thành người đầu tiên nói rõ một điều gì đó. Chỉ cần đừng xấu hổ, xấu hổ không mang lại thứ gì. Nếu là việc của mình và cần thiết, cậu sẵn sàng hét thật to về tình yêu của mình. May mắn thay, cũng không cần thiết như vậy, vì không một ai nên nghe thấy điều đó. Klemmer ngã lưng vào ghế ngồi ở rạp, nhóp nhép bóng ngó và chiêm ngưỡng thấy thỏa mãn hình ảnh chính mình trên màn ảnh, nơi còn rộng lớn hơn cả cuộc đời, đang trình chiếu một chủ đề vụn vặt giữa một chàng trai và một người đàn bà lớn tuổi. Vai phụ là một người đàn bà tức cười luôn ao ước cháy bỏng quyến rũ cả châu Âu, Anh Quốc, Hoa Kỳ bằng những âm thanh nàng con gái tạo ra từ bao nhiêu năm. Bà mẹ chỉ mong nàng con gái buộc trong tấm băng mẫu tử hơn bị nhìn như trong nỗi xúc cảm yêu đương đầy khoái lạc. Dưới áp suất hơi, cảm xúc sẽ nhanh chín hơn và vitamin sẽ không bị mất, Klemmer trả lời bà mẹ bằng một lời khuyên khôn ngoan. Muộn nhất trong vòng nửa năm nữa, Klemmer tham lam đã nghiền ngấu xong Erika và chuyển sang thức ngon khác.

Klemmer hôn như mưa lên bàn tay Erika đưa cho cậu bức thư. Cảm ơn Erika, cậu nói. Cuối tuần này cậu sẽ dâng hiến toàn bộ cho người đàn bà này. E sợ Klemmer sẽ phá vỡ cuối tuần thiêng liêng bất khả xâm phạm của mình, nàng từ chối dè dặt. Nàng chuẩn bị sẵn một lý do mà vì nó mà tuần này và có lẽ tuần tới và tuần tới nữa cũng không được. Chúng ta lúc nào cũng có thể nói chuyện điện thoại, người đàn bà nói dối trắng tráo. Dòng chảy chảy theo hai hướng bên trong nàng. Klemmer búng lách tách đầy ngụ ý vào lá thư bí mật và để lại luận điểm rằng, Erika không hề có thâm ý như nàng vô tình nói ra. Lời cảnh báo trong giờ, đừng dối lừa đàn ông khi không cần thiết.

Erika không nên quên rằng, mỗi năm tuổi của Klemmer ít nhất bằng ba năm tuổi của nàng. Erika nên nhanh chóng chớp lấy cơ hội, Klemmer ân cần khuyên nhủ nàng. Một tay đâm mồ hôi vò bức thư, tay còn lại do dự chạm vào cô giáo như một con gà cậu muốn mua nhưng còn phải xem trước giá tiền xem có tương xứng với tuổi con gà. Klemmer không biết, làm thế nào để nói món súp hay món nướng làm từ gà non hay gà già. Nhưng cậu thấy rất rõ điều đó ở cô giáo. Cậu cũng có mắt trên đầu, và nàng không còn là gà giò nữa, mặc dầu được bảo quản tương đối tốt. Người ta có thể nói là nàng tròn, nếu không nói đến ánh mắt ủy mị trong mắt nàng. Và cả sức hút không bao giờ phai nhạt vì nàng là cô giáo cậu! Sức hút biến nàng thành học sinh, ít nhất là một lần trong tuần. Erika tránh cậu học sinh. Nàng né người khỏi cậu và gương ngệch lau mũi thật lâu. Klemmer đem đến cho nàng một bức họa thiên nhiên. Cậu miêu tả thiên nhiên như cách cậu biết và yêu nó. Cậu và Erika chẳng mấy chốc sẽ hưởng thụ và say đắm thiên nhiên. Cả hai sẽ cùng nằm trên nệm rêu, nơi rậm nhất khu rừng, và thưởng thức đồ ăn mang theo. Ở đó sẽ không ai thấy vận động viên và nam nghệ sĩ trẻ trung - đã tham dự một vài cuộc độ sức - đang lẩn lộn quanh một bụi già hom hem, phải tránh né mọi cuộc độ sức với các cô gái trẻ. Klemmer linh cảm rằng, sự thú vị nhất trong mối quan hệ đang đến này chính là sự kín đáo.

Erika trở nên câm lặng, mắt dờ dẩn, tim trống rỗng. Klemmer cảm thấy đã đến lúc sửa chữa lại tất cả những gì cô giáo đã phát biểu trước đó về Franz Schubert. Cậu sẽ chen vào cuộc thảo luận theo cách của mình. Cậu sửa lại hình ảnh của Erika về Schubert và đặt lại nói dưới ánh sáng tươi đẹp nhất. Những cuộc cãi cọ mà cậu là người chiến thắng sẽ còn trở nên thường xuyên hơn, cậu báo trước cho người yêu. Lý do đầu tiên khiến cậu yêu người đàn bà này là kho kinh nghiệm dồi dào và các tác phẩm âm nhạc nhưng điều đó về lâu dài không thể đánh đổi được rằng cậu biết tất cả mọi thứ hơn nàng. Và sự thật ấy mang lại cho cậu nhiều vui thú nhất. Cậu giơ một ngón tay để nhấn mạnh chủ kiến, khi Erika cố thử phản đối. Cậu là kẻ chiến thắng lão xược và người đàn bà lẩn sau cây dương cầm để tránh những nụ hôn của cậu. Cuối cùng, ngôn từ cũng dừng bước và cảm xúc chiến thắng bằng sự bền bỉ và sức mạnh tuyệt đối.

Erika khoác lác rằng nàng không biết đến những cảm xúc. Và nếu một ngày nào đó nàng phải nhìn nhận cảm xúc thì nàng cũng sẽ không để cho chúng lấn át trí thông minh của mình. Nàng đặt nốt cây dương cầm thứ hai giữa nàng và Klemmer. Cậu nói rằng người yêu thật quá hèn nhát. Để được một người như Klemmer yêu, phải dám đứng trước toàn thế giới và tuyên bố đồng ý điều đó. Klemmer cũng không đòi hỏi người đó sẽ đi khắp nhạc viện để nói vì cậu cũng thường thích thả ở những đồng cỏ non hơn. Và tình yêu chỉ thú vị khi người ta bị ghen tị nhờ người tình. Trong trường hợp này thì một đám cưới trong tương lai sẽ không được nêu ra vì may mắn thay nàng có một bà mẹ không cho phép chuyện ấy xảy ra.

Klemmer trôi dưới trần nhà trong nước thượng nguồn của riêng mình. Cậu là người hiểu biết và có khả năng trong nước. Cậu xé nhỏ ý nghĩ cuối cùng Erika nói về những bản Sonate của Schubert. Erika ho và gương ngáp đơ đưa khớp xương mà Klemmer, một người lạnh lẽo dai cũng chưa từng bao giờ thấy ở bất kỳ ai khác. Nàng gập người ở một vị trí bất khả, khiến Klemmer bất chợt cảm thấy một cơn buồn nôn dâng cao, ngay lập tức để lọt vào vòng cảm xúc. Nếu muốn, người ta cũng có thể nói nó vừa với cái vòng. Chỉ có điều không được trải ra quá rộng. Erika bẻ khớp xương ngón tay lục khục như vậy chẳng những không ích lợi cho biểu diễn

cũng như cho sức khỏe của nàng. Nàng bước bình nhìn ra những góc xa, mặc dù Klemmer yêu cầu nàng nhìn cậu thoải mái và cởi mở, không căng thẳng cũng không dấu diếm. Suy cho cùng cũng không có ai theo dõi ở đây.

Được khích lệ bởi cảnh tượng ghê sợ, Klemmer nghiên cứu: “Liệu anh có được phép, yêu cầu em một việc chưa từng nghe và chưa từng làm không?” Và cậu ngay lập tức yêu cầu nàng thử nghiệm tình yêu ấy. Nàng phải đi bước đầu tiên vào cuộc sống yêu đương mới mẻ bằng một việc không thể hiểu nổi. Nàng nên đi cùng cậu ngay lập tức và bỏ buổi dạy học sinh cuối cùng tối nay. Dĩ nhiên, Erika nên cẩn thận viện cớ buồn nôn hay nhức đầu để đưa học sinh không nghi ngờ mà kể lể gì. Erika thất bại với nhiệm vụ đơn giản: nàng là con ngựa hoang cuối cùng cũng quyết định dùng móng đập cửa chuông nhưng lại ở trong chuông sau khi cân nhắc. Klemmer kể cho người đàn bà cậu yêu những người khác đã giữ bỏ cái ách của những cam kết và luật lệ chung như thế nào. Cậu dẫn “Ring” của Wagner[34] làm một trong vô số thí dụ. Cậu đưa ra cho Erika nghệ thuật làm thí dụ cho tất cả và cho “không gì cả”. Người ta chỉ cần đi sẵn cẩn thận qua nghệ thuật một lần - hăm bảy bao quanh bằng những mũi liềm hái đóng bê tông - là đủ các thí dụ cho những hành vi vô chính phủ. Mozart - thí dụ này dùng được cho TẤT CẢ - thí dụ đã hất bỏ cái ách bá tước giám mục. Nếu như Mozart, kẻ được yêu thích mọi mặt trong khi cả hai chúng ta không đánh giá đặc biệt, có thể làm được những điều gì đó, thì chúng ta có thể làm được, Erika. Đã không biết bao nhiêu lần chúng ta đồng ý rằng cả những nhà sáng tạo và biểu diễn nghệ thuật đều không chịu đựng được sự cứng nhắc. Người nghệ sĩ muốn tránh áp lực cay đắng của sự thật và quy tắc. Ngay cả chính anh cũng ngạc nhiên, xin đừng giận, làm sao em có thể chịu đựng được mẹ mình trong chừng ấy năm. Hoặc em không phải là một nữ nghệ sĩ, hoặc em cảm nhận cái ách ấy không phải là một cái ách, mặc dầu em đang chết ngạt trong đó. Klemmer chuyển sang xưng anh em, vui mừng vì bà mẹ nhà Kohut may mắn thay cứ lon ton chen vào giữa họ. Bà mẹ lo liệu sao cho cậu không bị chết ngạt dưới ả gà mái già này! Bà mẹ không ngừng tán chuyện gẫu như bụi cây, lá chắn đáp ứng đủ mọi thể loại. Mặt khác, bà ta giữ chặt con gái ở một nơi để nàng không theo cậu Klemmer khắp mọi nơi. Chúng ta có thể gặp nhau đều đặn ở đâu mà không ai có thể phát hiện ra hả Erika? Klemmer làm nóng ý tưởng về một phòng chung bí mật, ở bất kỳ đâu, có máy quay đĩa và các đĩa nhạc mỗi đĩa cậu đều có hai bản. Cuối cùng, cậu cũng biết sở thích âm nhạc của Erika, vì chẳng lẽ họ cũng có mỗi đĩa hai bản vì Klemmer cũng có đúng những đĩa nhạc ấy! Klemmer có vài đĩa Chopin, mỗi đĩa hai bản, và một album tuyển tập một vài tác phẩm đáng chú ý của Paderewsky, nhạc sĩ bị chìm khuất dưới cái bóng vĩ đại của Chopin - theo cậu và Erika, điều này hoàn toàn bất công. Erika đã tặng cậu đĩa này và cậu cũng tự mua từ trước cho mình chính cái đĩa ấy. Klemmer cuối cùng cũng gần như không thể dùng được việc đọc thư. Những gì không thể nói ra, người ta phải viết. Những gì không thể dùng được, người ta phải làm. Anh rất mong đợi đọc và hiểu bức thư em viết ngày 24 tháng 4 rồi, Erika thân yêu. Và nếu như không phải anh đã cố tình hiểu sai - cũng là điều anh mong đợi - thì tức là chúng ta đã lại làm hòa sau lần cãi nhau. Ngay lập tức, Klemmer lại bắt đầu nói về bản thân, về bản thân và về bản thân. Nàng đã viết cho cậu một bức thư rất dài, vậy thì cậu cũng được quyền cởi mở lòng mình. Cậu sẽ phải bỏ thời gian ra để đọc thư, vậy bao giờ cũng có thể tận dụng thời gian để nói, như vậy Erika không trở thành kẻ trên tay trong quan hệ giữa họ. Klemmer giải thích cho Erika hiểu, rằng hai thái cực đang tranh đấu bên trong người cậu, thể thao (cạnh tranh) và nghệ thuật (cân bằng).

Erika nghiêm cấm cậu học sinh bàn tay đang tiến đến bức thư dù chỉ sờ vào nó. Klemmer, anh nên tìm lại mình mà nghiên cứu về Schubert thì hơn, Erika nhạo báng đặt cái tên sáng giá Klemmer cạnh cái tên sáng giá Schubert.

Klemmer giận dữ. Cậu giỡn cả giây với ý nghĩ sẽ hét vào mặt thế giới điều bí mật cùng cô giáo. Đã xảy ra ở nhà xí! Nhưng cậu thấy đó không phải là một việc làm lầy lừng nên cậu im lặng. Sau này cậu có thể bẻ cong sự thật cho hậu thế biết rằng chính cậu đã chiến thắng trận đấu. Cậu nghi ngờ, mình sẽ chọn nghệ thuật và thể thao, khi bị buộc đứng trước lựa chọn giữa đàn bà với nghệ thuật và thể thao. Cậu vẫn dấu diếm người đàn bà những điều ngớ ngẩn này. Cậu dần cảm nhận được ý nghĩa của hành động đưa yếu tố dễ thay đổi của chính mình vào trò

chơi rồi beng của mình. Suy cho cùng, ngay trong thể thao cũng có những rủi ro, thí dụ như sức khỏe mỗi ngày có thể biến đổi một cách đáng kể. Người đàn bà này đã già mà vẫn không biết mình muốn gì. Ta còn trẻ vậy, nhưng đã luôn biết rõ những gì mình muốn.

Bức thư nhàu nhĩ trong túi áo ngực Klemmer. Ngón tay Klemmer co giật, cậu gần như không còn kìm nén được, và cậu - người chiến sĩ kiên định của chủ nghĩa khoái lạc - quyết định tìm một chốn yên tĩnh giữa thiên nhiên để đọc qua bức thư và đồng thời ghi chú luôn cho thư trả lời - sẽ phải dài hơn hẳn bức thư này. Trong khu vườn lâu đài chăng? Cậu sẽ ngồi trong quán cà phê lâu đài với một tách cà phê và một lát bánh táo. Hai thành tố hoàn toàn trái ngược Erika và nghệ thuật sẽ đẩy sức hấp dẫn của bức thư lên tới vô bờ bến. Ở giữa là trọng tài Klemmer, người sẽ gõ cồng quyết định ai là người thắng cuộc, thiên nhiên bên ngoài hay Erika bên trong cậu. Klemmer hết nóng, lại chuyển sang lạnh.

Không lâu sau khi Klemmer rời lớp học nhạc, không lâu sau khi đứa học sinh nữ tiếp theo bắt đầu bản nhạc bằng những chuyển động gồ ghề, tương phản thì cô giáo nói với nó rằng, buổi học hôm nay phải dừng ở đây thôi vì cô bỗng nhiên đau đầu kinh khủng khiếp. Đứa học sinh phóng vút lên trời như một con chiến chiến.

Erika quần quai trong cơn sợ hãi, lo âu bị xúc phạm không được đáp lại. Lúc này, nàng lơ lửng treo vào đường dẫn những đặc ân của Klemmer. Liệu cậu sẽ thực sự vượt qua được những rào chắn và dòng nước xiết chứ? Liệu cậu có sẵn sàng đánh cược mọi thứ vì tình yêu? Erika không biết, liệu có thể tin tưởng vào sự phản kháng kiên định của cậu, rằng cậu chưa từng sợ hãi bất kỳ một rủi ro nào, rủi ro càng lớn thì tình yêu càng lớn. Đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, nàng cho học sinh nghỉ học về. Bà mẹ đã cảnh báo trước về những đường dốc dựng ngược. Khi bà không vẫy gọi với những nấc thang danh vọng hướng lên, thì lại vẽ lên tường bóng ma kinh hãi khi trượt dốc trên con đường truy hoan hưởng thụ. Trên đỉnh nghệ thuật hơn là vũng bùn tình dục. Trái ngược với ý niệm mơ hồ của đám đông về sự tùy tiện bà mẹ tin rằng người nghệ sĩ phải quên đi tình dục, nếu không thể làm được như vậy, anh ta chỉ là một con người tầm thường, điều đó không được phép xảy ra. Khi đó anh ta không còn phi thường nữa! Tiếc rằng, tiểu sử các nghệ sĩ - gần như là thứ quan trọng nhất về người nghệ sĩ - lại tràn ngập những thủ đoạn và lạm dụng tình dục của các nhân vật chính. Họ đánh thức, định hướng cho độc giả sai lầm rằng từ đồng phân trộn bản năng tình dục sẽ mọc lên luống dưa chuột hòa hợp tinh khiết.

Đứa con đã một lần vấp ngã trên con đường nghệ thuật, bà mẹ chì chiết mỗi lần cãi nhau. Nhưng một lần vấp chưa là gì cả, rồi Erika sẽ thấy.

Erika đi bộ từ nhạc viện về nhà.

Mục thối giữa hai đùi nàng, một khối mềm không cảm giác. Một cục vật chất hữu cơ thối rữa, mục nát. Không một làn gió xuân thức tỉnh điều gì. Nó là một đám tẻ ngắt những ước muốn nhỏ nhoi, những khao khát tầm thường sợ hãi trở thành hiện thực. Đôi còng cua như một gong kìm, mẹ và cậu Klemmer, hai người bạn đời được lựa chọn đang bủa vây nàng. Nàng không thể có cả hai người cùng một lúc, nhưng cũng không thể có một mình ai, vì sẽ quá kinh khủng với nàng khi thiếu phần còn lại. Nàng có thể nói mẹ không mở cửa cho Klemmer vào khi cậu bấm chuông. Và bà mẹ sẽ vui vẻ tuân mệnh. Phải chăng Erika đã sống cuộc đời tĩnh lặng vì cảm giác bất an khủng khiếp này suốt thời gian qua? Hy vọng cậu ta đừng tới hôm nay. Ngày mai cậu ấy có thể đến, nhưng không phải hôm nay, vì hôm nay Erika còn muốn xem phim Lubitsch cũ. Tập này, mẹ và đứa con đã chờ từ sáng thứ 6 trước, vì cuối mỗi tập luôn xuất hiện phần giới thiệu tập tiếp theo. Nó được gia đình Kohut khát khao mong đợi hơn cả tình yêu lớn trong đời, vì với tình yêu người ta không chỉ cần mỗi dán mắt vào.

Erika tiến một bước bằng cách viết thư. Bước đi đầu tiên này với mẹ sẽ không thành vấn đề, nhưng bà không được phép biết bất kỳ điều gì từ bước này trở đi, đến với máng ăn những điều

cấm đoán. Tất cả những điều cấm đoán Erika đều thú nhận, phơi bày dưới con mắt bà mẹ, con mắt luật lệ đảng nào cũng đã biết tất cả không chờ được thú nhận.

Sải từng bước dài, Erika nhét quả thối, thùng lỗ chỗ đánh dấu nơi tận cùng bụng dưới. Chỉ duy có nghệ thuật hứa hẹn những điều ngọt ngào bất tận. Erika bước tới. Phần thối rữa phát triển, lan rộng hơn ra những phần thân thể khác. Sau đó, người ta chết trong quần quai. Hoang mang, Erika hình dung mình như một cái lỗ vô cảm sâu một mét bảy lăm nằm trong quan tài, tan vào mặt đất. Cái lỗ nàng bỏ mặc, coi thường lúc này đang nắm giữ sở hữu toàn bộ nàng. Nàng không là gì cả. Và không còn gì hơn cho nàng.

Erika không nhận ra Klemmer đang vội vã bám theo nàng. Cậu đã vượt qua ham muốn ban đầu mạnh mẽ. Cậu quyết định không mở bức thư ra xem lúc này vội. Cậu muốn nói chuyện nghiêm túc với một Erika ấm áp, sống động trước khi đọc những lá thư vô tri của nàng. Người đàn bà sống động Erika thích hợp hơn một mảnh giấy vô hồn mà vì chúng bao nhiêu cây cối phải chết. Bức thư này ta có thể đọc qua khi ở nhà, hoàn toàn yên tĩnh, Klemmer nghĩ, đôi mắt muốn dừng nơi trái bóng. Trái bóng lăn, nảy tung tung, nhảy đến trước mặt cậu dừng bên cột đèn, soi bóng vào cửa kính quầy hàng. Cậu không được người đàn bà này cho biết khi nào đọc thư và khi nào có thể tự tiến lên. Người đàn bà có vẻ không hợp vai một kẻ bị rượt đuổi và không quan sát xung quanh. Và nàng còn phải học rằng nàng là còn mới và người đàn ông là kẻ đi săn. Hôm nay bắt đầu sẽ tốt hơn ngày mai. Khả năng một ngày nào đó ý chí khôn khéo của Erika không chỉ huy được mọi việc chưa từng xảy ra trong đầu nàng, mặc dầu nàng luôn bị ý chí khôn khéo của bà mẹ chỉ huy. Nhưng điều đó đã trở thành máu thịt của nàng đến mức không còn nhận thấy. Tin tưởng là tốt, nhưng kiểm soát còn tốt hơn.

Ngôi nhà vắng gọi hồ hởi với cánh cửa và cổng. Những luồng sáng ấm áp vây bọc cô giáo. Erika đã xuất hiện trong tầm mắt của bà mẹ như một điểm sáng nhấp nháy và vỗ cánh, con bướm bướm, con côn trùng trên cái ghim của một sinh vật mạnh hơn. Erika không muốn tìm hiểu Klemmer sẽ phản ứng như thế nào với bức thư vì nàng sẽ không nhắc điện thoại. Nàng sẽ ngay lập tức nói mẹ trả lời nói nàng không có nhà. Nàng tin mình có thể ra lệnh cho mẹ những gì trước đó, chính nàng không bị ra lệnh. Bà mẹ mong muốn Erika hạnh phúc đến độ khép kín với bên ngoài và chỉ tin tưởng một mình mẹ. Bà mẹ nói dối như bị bỏ bùa với một ngọn lửa bên trong không hợp với tuổi bà. Tiếc rằng còn gái tồi lúc này không có nhà. Tôi không biết lúc nào nó sẽ về. Làm ơn gọi lại sau. Trong những lúc như thế này, đứa con gái thuộc về mẹ hơn bao giờ hết. Chỉ duy nhất mẹ và không một ai khác. Với cả thế giới còn lại đứa con đang đi vắng.

Người đàn ông bị chôn vùi hoàn toàn dưới đồng rác rưởi những ý nghĩ của Erika theo sát đối tượng tình cảm của cậu vào phố Josefstädter. Trước đây nơi này là một rạp chiếu phim lớn và hiện đại nhất Vienna, bây giờ là nơi đóng đô của một ngân hàng. Erika và mẹ từng thỉnh thoảng tới đây chào mừng vào ngày lễ. Nhưng chủ yếu các quý bà đến rạp Albert nhỏ và rẻ hơn để tiết kiệm tiền. Ông bố ở nhà để tiết kiệm hơn nữa, và trong trường hợp ông bố, còn tiết kiệm thêm được chút ít lý trí còn sót lại mà ông không muốn phung phí cho một rạp chiếu phim. Erika không quay lại dù chỉ một lần. Nàng không linh cảm thấy bất kỳ điều gì, cả người tình đang ở rất gần, các giác quan cũng không nhận thấy. Lúc này mọi suy nghĩ của nàng đều hướng về tâm điểm, về người tình, đang trở thành khổng lồ: Walter Klemmer.

Cứ như vậy, họ dừng cảm đuổi theo nhau.

Cô giáo dương cầm Erika Kohut bị thúc ép bởi thứ gì sau lưng. Đó chính là người đàn ông, người sẽ biến nàng thành thiên thần hoặc ác quỷ. Người đàn bà nắm giữ tất cả những quan tâm dịu dàng nàng mang đến cho người đàn ông trong lòng bàn tay. Erika bắt đầu được thổi bốc lên bởi một sức mạnh xác thịt và tất cả những gì sức mạnh này hàm ý, nhưng cậu học sinh Klemmer ngập tràn những cảm giác mạnh mẽ ở phía sau thì nàng lại không nhận thấy. Trên đường về nhà, nàng không mua một tạp chí mẫu một nước ngoài mới, cũng như một món quần áo được minh họa hay làm theo minh họa trong đó. Nàng không liếc mắt đến một lần vào

những cửa hàng một đầu xuân mới cứng. Rồi bởi vì ngọn lửa nam tính vẫn còn bùng cháy, nàng vô thức, tình cờ nàng đưa mắt một lần duy nhất nhìn vào trang đầu tờ báo ngày hôm tới - bức ảnh một tên cướp nhà băng áo quần nhếch nhác từ ngày hôm nay và thật ra là bộ tử trong ngày cưới của tên tội phạm mới ra lò. Rõ ràng hẳn đã nhân lễ thành hôn chụp lấy một kiểu ảnh cuối cùng. Bây giờ ai ai cũng nhận ra hẳn, chỉ vì hẳn vừa mới đám cưới. Erika tưởng tượng Klemmer trong vai chú rể, nàng trong vai cô dâu và mẹ nàng là mẹ cô dâu sẽ ở cùng với đôi bạn trẻ, và nàng không nhìn thấy cậu học sinh người nàng không ngừng nghĩ tới và đang theo sát nàng.

Bà mẹ biết, sớm nhất nửa tiếng nữa con gái bà mới xuất hiện, nếu mọi việc thuận lợi, vậy nhưng bà đã đợi chờ sẵn đầy tha thiết. Bà mẹ không biết gì về vụ nghỉ dạy, và bà trông ngóng nàng con gái đứng giờ luôn ở bên bà. Ý chí Erika sẽ là con cừu nép dưới con sư tử ý chí của bà mẹ. Thiện chí nhún nhường ngăn cản ý chí mẩu tử không xé nát ý chí mềm yếu, chưa thành hình của nàng con gái và triệu triệu bộ xương máu mẹ trong mồm. Công nhà đột nhiên hé mở, bóng tối phóng ra. Cầu thang gác, con đường dẫn đến thiên đường quần thời gian chìm trong các hình ảnh và chương trình truyền hình, vươn cao. Ánh sáng dịu dịu, nhẹ nhẹ đã chiếu từ tầng gác một xuống, sau khi Erika bấm công tắc đèn. Cửa nhà sẽ không mở, ngày hôm nay không cuộc viếng thăm, gặp gỡ nào được mong đợi, nàng con gái sớm nhất nửa tiếng nữa mới về. Bà mẹ đang cố gắng miệt mài cho công việc chuẩn bị cuối cùng, thứ sẽ tìm thấy kết cục vương giả của mình trên món thịt trộn hành rán.

Từ nửa giờ sau, Walter Klemmer luôn nhìn thấy cô giáo chỉ từ phía sau lưng. Cậu sẽ tìm thấy nàng từ hàng nghìn người từ phía này, phía vừa vặn không phải phía yêu thích của Erika. Cậu biết về đàn bà, từ mọi phía. Cậu nhìn cái gối nhẽo sẽ không được nhồi căng phía sau ghếghen trên hai cột đùi chắc mập. Cậu nghĩ, sẽ xử lý thân thể này như thế nào, người chuyên gia, không dễ rồi loạn bởi những trục trặc vận hành. Một háo hức trộn lẫn kin sợ đang độc chiếm Klemmer. Erika đang sải bước thanh thản, nhưng nàng sẽ nhanh chóng hét to vì lạc thú! Lạc thú hoàn toàn do cậu, Klemmer, đơn độc tạo ra. Thân thể này còn đang bận bịu chuyển các số một cách vô hại, nhưng cậu sẽ vào số và tăng tốc. Klemmer không thực sự thêm muốn người đàn bà này, nàng cũng không thực sự cuốn hút cậu, và cậu cùng không biết có phải cậu không ham muốn nàng chỉ vì tuổi nàng, vì nàng thiếu sự trẻ trung cần có. Nhưng Klemmer chú tâm lột trần xác thịt nàng. Đến lúc này, cậu chỉ biết đến nàng với chức năng giáo viên. Bây giờ cậu muốn vắt thêm chức năng khác ở nàng và xem liệu có thể bắt đầu được gì với nó, nàng sẽ là người tình. Nếu không thì đừng nào cũng không. Cậu quan tâm muốn xé nát những tầng lớp cảm thức tội lỗi hợp thời hoặc đã lỗi thời, chồng xếp cẩn thận được bao bọc bởi những ý chí hình thức yếu ớt cũng những lớp che, vỏ bọc dính vào nhau, những lớp da, giẻ rách nguy trang sắc sỡ bám lấy nàng. Nàng không hề có khái niệm - nhưng sẽ nhanh chóng có được - là một người phụ nữ trong thực tế phải tô điểm như thế nào. Xinh đẹp, nhưng đầu tiên là tiện dụng để chính mình không bị hạn chế trong dịch chuyển, đi lại. Cậu, Klemmer, không tha thiết chiếm hữu Erika đến mức sẽ mở bưu kiện gôm da và xương được bọc lại bởi những màu sắc, vải vóc chấp vá. Cậu sẽ vo tờ giấy lại và ném đi. Klemmer muốn tiếp cận người đàn bà trong suốt một thời gian dài không thể tiếp cận trong những chiếc váy và khăn quàng sắc sỡ, trước khi nàng thối rữa. Tại sao nàng không mua những thứ này? Có biết bao áo váy đẹp, tiện lợi và không hề đắt, cậu sẽ nói với nàng về những điều đó. Trong khi nàng sẽ giảng cho cậu làm thế nào để biểu diễn sự huyền phù trong Bach. Cậu muốn có xác thịt ấy trước mặt mình, không cần biết khó khăn ra sao. Cậu chỉ muốn sở hữu PHẦN DƯỚI. Cậu sẽ gọt bỏ vỏ ngoài của người đàn bà này, lúc ấy phần người của Erika sẽ phải hiện diện với tất cả những khiếm khuyết - đó chính là những gì lâu nay ta hứng thú, Klemmer nghĩ. Mỗi lớp vải dẹt lại cứng và phai màu hơn lớp kia. Và Klemmer chỉ muốn điều tốt nhất của Erika, hạt nhân nhỏ và trong cùng thứ có thể sẽ ngon miệng, cậu muốn sử dụng thân thể này. Dùng cho bản thân mình. Và nếu cần có thể cưỡng bức. Lúc này cậu hiểu tâm hồn nàng đủ rõ. Vâng, thật ra trong trường hợp còn hồ nghi, Klemmer luôn chỉ lắng nghe cơ thể mình. Nó không bao giờ sai lầm và nói bằng ngôn ngữ cơ thể với cậu, cả với những người khác. Khi nghiện hoặc tàn tật, cơ thể thường nói sai sự thật vì yếu đuối và lạm dụng, nhưng cơ thể Klemmer ớn chúa lại khỏe mạnh. Phỉ phui! May mắn, may mắn, may mắn. Trong thể thao, cơ thể luôn nói với cậu khi nào nó có đủ và khi nào nó chỉ còn chút ít

trong thùng dự trữ cho đến khi cậu tiêu đến cạn kiệt. Sau đó, Klemmer chỉ cảm thấy đơn giản là tuyệt vời! Không thể tả xiết, đó là cách Klemmer vui vẻ miêu tả trạng thái của mình. Cậu muốn hiện thực hóa xác thịt của riêng mình ít nhất dưới ánh nhìn nhún nhường của cô giáo. Cậu đã chờ đợi quá lâu. Hàng tháng trôi qua và cậu có quyền nhờ lòng kiên tâm sắt đá của mình. Những dấu hiệu được diễn giải chính xác, rằng Erika trong thời gian cuối đã trang điểm nổi bật như mong muốn của Klemmer với vòng cổ, gấu váy ao, thắt lưng, dây buộc, giày cao gót, khăn, hương thơm, cổ lông thú rời, một dây đeo tay nhựa tránh bàn phím mới. Người đàn bà này làm đẹp vì một người đàn ông. Nhưng người đàn ông này còn mong muốn đập tan mọi tô điểm yếu mềm, không lành mạnh, vì cậu muốn lắc bỏ khỏi vỏ bọc phần cuối cùng căn nguyên nhất người đàn bà còn giữ lại cho mình. Cậu muốn có tất cả nhưng ngoại trừ thực sự khao khát chính nàng. Những thứ điểm tô này đã bỏ bùa Klemmer, người thẳng như kẻ chỉ, vào một cơn giận phi lý. Tự nhiên cũng không trang bị khi chúng cặp đôi. Chỉ một vài con chim - chủ yếu chim trống - có bộ lông quyến rũ, nhưng chúng luôn có vẻ như vậy.

Klemmer vẫn còn tin, cũng như chàng vẫn tiếp tục chạy theo người tình tương lai của mình, rằng cơn giận trần trụi của cậu chỉ hướng đến cách chăm sóc tỉ mỉ, mặc dầu hiệu quả không trang nhã. Những đồ trang điểm lòe loẹt, rẻ tiền - Klemmer cho rằng chỉ khiến nàng trở nên xấu xí, thô thiển - phải bỏ ra ngay lập tức. Như cậu muốn! Cậu sẽ giải thích cho Erika hiểu, rằng với cậu vừa vặn lại không phải là một gương mặt hấp dẫn, sạch sẽ nghiêm ngặt mới là thứ điểm trang duy nhất cậu có thể hài lòng chấp nhận. Erika biến mình trở nên lỗ bịch, và điều đó không cần thiết. Với Klemmer chăm sóc thân thể có nghĩa tắm hai lần mỗi ngày, như vậy là đủ. Klemmer yêu cầu tóc tai sạch sẽ, vì đầu tóc bần là thứ Klemmer ghét cay ghét đắng. Erika mới đây vừa đặt hàm thiếc hết như một con ngựa xiếc. Gần đây, người đàn bà ngấu ngiến những trang phục từ lâu không sử dụng để khiến cậu học sinh hài lòng hơn nữa. Cái này phải khiến cậu ta sững sốt, cái này nữa. Mọi người, mọi nơi kinh ngạc, trân trối nhìn nàng như thể nàng quá vẻ vời hay đã trang điểm quá đậm. Nàng đang hóa thân. Nàng không chỉ dùng váy áo cũ trong kho khổng lồ sẵn có mà còn mua thêm hàng cân những đồ trang điểm đeo kèm như thắt lưng, túi xách, giày, găng, đồ trang sức. Nàng muốn quyến rũ người đàn ông và cố gắng đánh thức những khát khao ma quỷ bằng cách đó. Nàng lẽ ra nên để con hổ đang ngủ này yên, nó sẽ không xé xác nàng, Klemmer khuyên nhủ nàng về chính con người cao quý của mình. Erika bước vào như một người say, đi ủng và có cựa, yên cương và áo giáp, điểm tô và bánh chọe. Tại sao nàng không phá vỡ cái tử sớm nữa hơn để đẩy nhanh quan hệ tình cảm rắc rối này? Mỗi ngày, mỗi thêm huy hoàng rực rỡ mới. Cuối cùng nàng cũng dám phá bỏ vốn gốc min muọt, sắc sỡ và mong chờ một ánh nhìn tán tỉnh lộ liễu nàng không được nhận. Nàng không nhìn thấy những lời chế nhạo không che dấu của những người đã biết Erika từ lâu và có những suy nghĩ nghiêm túc về sự thay đổi trong ngoại hình của nàng. Erika thật lỗ bịch nhưng nàng đang biến đổi theo chiều hướng tốt đẹp. Mọi người bán hàng đều biết, kiện này đủ tất cả! Mười lớp chồng lên nhau để bảo vệ và quyến rũ. Và tất cả hòa hợp với nhau, nếu có thể. Không có thành tựu nào là nhỏ bé. Bà mẹ trách mắng Erika vì mua thêm một cái mũ phớt kiểu cao bồi cho bộ quần áo. Cái mũ có dây và một cái thắt cùng làm từ loại da như cái mũ để thắt chặt dưới cằm nhờ đó cái mũ không bị bay mất khi gió to. Bà mẹ than phiền âm ỉ vì tội tiêu xài hoang phí vì nghi ngờ cơn nghiện lòe loẹt của con gái. Những hành động này được hướng đến chống đối ai đó, mà đích thì là chống lại chính bà, và vì một ai đó, mà đích thì là vì một gã đàn ông. Nếu đó là vì một gã đàn ông nhất định nào đó, thì thậm chí chắc chắn bà còn quen biết gã rồi! Và chính từ phía khó chịu nhất. Bà mẹ chế giễu sự kết hợp đầy thẩm mỹ. Bà đầu độc vỏ bọc, da phủ mà nàng con gái mặc vào sau nhiều công suy nghĩ bằng nước vát nhọt nhọt từ cơn giận. Bà giấu cọt theo cách này để nàng con gái không thể tiếp tục đội mũ mà không thấy bà mẹ tức giận vì ghen tuông.

Walter Klemmer - kẻ thù tự nhiên của con vật - đang lao theo con vật được phủ tấm che lưng trắng lệt - loài không thể tìm được trong tự nhiên giống tương tự. Mục đích của cậu là buộc cô giáo phải từ bỏ những thói quen không tự nhiên càng nhanh càng tốt. Quần bò và áo phông là hoàn toàn thỏa mãn những đòi hỏi - cũng rất cao - của Klemmer. Cánh cổng dẫn vào phía trong tối, nơi ấy vẫn mọc một loại cây kỳ lạ từ lâu không được để tâm. Mọi sắc màu nảy nở bên ngoài đều chết rục ở đây. Erika và Klemmer đối mặt nhau ở giữa cầu thang lên lầu một, không chỗ tránh. Không gara, không nhà kho, không chỗ đậu xe.

Người đàn ông và đàn bà giáp mặt nhau, nhưng không tình cờ. Và một bên thứ ba vô hình trong vai trò giám sát bên ngoài, đang chờ sẵn đoạn thoại của mình phía trên lầu. Erika nghiêm túc và thiện chí khuyên Klemmer phải rời khỏi đây ngay tức khắc. Nàng cao ngạo quá. Cậu học sinh nghiêm túc kháng cự, mặc dầu cậu cũng không muốn giáp mặt bà mẹ. Cậu yêu cầu, hai người đi đâu đó để cuối cùng chúng ta cũng có thể nói chuyện riêng được. Cậu muốn nói chuyện! Hốt hoảng, Erika loạng choạng, người đàn ông này muốn tiến vào chốn riêng tư của nàng. Bà mẹ bị cuốn hút mạnh mẽ vào bữa tối cho hai người, lúc này sẽ nói gì? Bữa ăn chỉ được chuẩn bị sẵn cho mẹ và nàng con gái.

Klemmer chớp lấy Erika đang kiểm tra liệu cậu đã đọc bức thư chưa. Cậu đã đọc bức thư của tôi chưa, cậu Klemmer? Giữa chúng ta có điều gì mà cần phải thư từ chứ, Klemmer căn vặn người tình đang thở phào khi biết cậu còn chưa đọc thư. Mặt khác, nàng sợ cậu sẽ không chịu diễn cùng, như những gì nàng đòi hỏi Klemmer trong bức thư. Cặp đôi gắn bó với nhau bởi tình yêu đã lẫn lộn những gì họ muốn cho nhau và nhận lại ngay từ trước khi biện pháp tranh đấu bắt đầu. Mỗi lần lẫn lộn kết chặt lại như đá. Nhưng họ không nhằm về bà mẹ. Bà sẽ áp dụng biện pháp mạnh để tổng cổ phần thừa - Klemmer - và giữ lại phần tài sản riêng, tất cả nguồn vui của bà - Erika. Người đàn bà do dự hướng này rồi lại hướng kia. Và cùng đó lộ rõ sự do dự. Klemmer cảm thông với nàng điều đó và tự hào là nguyên nhân gây ra sự lưỡng lự này. Bây giờ cậu sẽ giúp đỡ chút đỉnh để Erika đưa ra quyết định. Cậu nhẹ nhàng lấy cái mũ cao bồi khỏi đầu con mồi. Sự vô ơn nào chống lại chiếc mũ này? Cái mũ hiện lên giữa đám lộn xộn như một biển dẫn đường thân thiện, một ngôi sao sáng cho ba vua linh thiêng, cái mũ không một ai đi qua không phải đóng góp một câu giễu cợt. Người ta để ý cái mũ và khó chịu ngay, ngay cả khi không phải lúc nào cũng đổ cho cái mũ, vì sao người ta khó chịu.

Trên cầu thang chỉ có hai người và chúng ta đang chơi với lửa, Klemmer trách móc. Cậu cảnh báo Erika không nên tiếp tục dứ cho cậu khát khao sau đó đẩy thành không thể chạm đến. Erika liếc nhìn người đàn ông lúc này đã nên ra đi, vì phải ở lại. Người đàn bà khai hoa ảm đạm dưới tờ giấy bọc quà. Đóa hoa này không hợp với khí hậu thô lậu của lạc thú, chúng cũng không phải để thật lâu trong cầu thang, vì câu cối cần ánh sáng và mặt trời. Nó thích hợp nhất khi ở bên mẹ trước cái vô tuyến. Erika vươn lên dăm dục dưới cái mũ mới lúc này đã bị nhắc ra, khuôn mặt đỏ ửng bệnh tật của một kẻ vừa tìm được ông chủ.

Klemmer cảm thấy không đủ khả năng thêm muốn người đàn bà này, nhưng cậu ao ước thâm nhập nàng từ lâu. Phải trả giá, ít nhất là những lời yêu thương. Erika yêu cậu thanh niên này, và chờ đợi cậu giải thoát. Nàng không đưa ra dấu hiệu tình cảm nào để không phải chịu đựng thất bại. Erika muốn tỏ ra yếu mềm, nhưng tự định sẵn dạng thức quy thuận. Nàng đã ghi ra tất cả. Nàng muốn người đàn ông đều đặn hút sạch cho đến cạn kiệt. Tất cả mọi đụng chạm cảm xúc cũng như không thể chạm tới đều phải được đẩy dưới chiếc mũ cao bồi. Người đàn bà muốn tránh bị hóa thạch theo tháng năm, vì nếu người đàn ông có ngón ngấu nàng thì điều đó cũng hợp lý. Nàng muốn hoàn toàn biến mất vào người đàn ông mà cậu không hề nhận thấy. Anh không nhận thấy rằng chúng ta hoàn toàn cô đơn trong thế giới này sao, nàng thầm thì hỏi người đàn ông. Bà mẹ đợi sẵn trên nhà. Bà sắp mở cửa đến nơi. Cửa còn chưa mở vì bà mẹ còn chưa chờ nàng con gái.

Bà mẹ không cảm thấy, nàng con gái đang kéo dây xích vì còn nửa tiếng nữa cho đến khi bà thấy và cảm nhận con gái mình kéo xích. Erika và Klemmer đang thăm dò xem ai yêu ai nhiều

hơn do vậy là kẻ yếu hơn. Erika lấy cớ tuổi tác để bao biện rằng, nàng yêu ít hơn vì nàng yêu quá nhiều rồi. Do vậy, Klemmer chính là kẻ yêu nhiều hơn. Erika lại là người được yêu nhiều hơn. Klemmer dồn Erika vào góc, nàng chỉ còn lại có một lỗ châu mai dẫn vào tổ ong bấp cầy trên lầu một với cánh cửa dễ dàng nhận ra. Con ông già đang vè vè với những nồi cháo, người ta nghe và thấy nó như một cái bóng qua cửa sổ sáng đèn đỏ ra hành lang. Klemmer ra lệnh. Erika nghe lời. Nàng dường như vội vã tiến đến thất bại của riêng mình như thể đó là bến cuối và thân thương nhất. Erika từ bỏ ý chí của mình. Nàng trao lại ý chí ấy - thứ trước này bà mẹ vẫn chiếm hữu - cho Klemmer như cây gậy tiếp sức trên đường đua. Nàng ngả về phía sau và chờ đợi quyết định của người đàn ông. Nàng từ bỏ tự do của mình nhưng đưa ra một điều kiện. Erika Kohut tận dụng tình yêu của mình để biến chàng trai thành ông chủ nàng. Càng nhận nhiều quyền hành với nàng, cậu càng biến thành một tay sai dễ bảo của Erika. Klemmer sẽ hoàn toàn trở thành nô lệ của nàng, chẳng hạn khi họ đến Ramsau để đi dạo núi. Khi ấy, cậu sẽ cho mình là người chủ của nàng, Erika. Nàng sẽ dùng tình yêu của mình vào đó. Đó là cách duy nhất, để tình yêu không cạn kiệt trước hạn định. Cậu ta phải bị thuyết phục hoàn toàn rằng người đàn bà này đã trao hết vào tay ta, và khi ấy cậu sẽ trở thành sở hữu nàng. Nàng đã tưởng tượng ra như vậy. Mọi chuyện chỉ có thể chệch hướng khi Klemmer đọc bức thư và phản đối. Do buồn nôn, xấu hổ hay sợ hãi, tùy theo cảm xúc của kẻ bề trên. Tất cả chúng ta đều chỉ là con người và do vậy không hoàn thiện, Erika an ủi khuôn mặt đàn ông phía trước nàng muốn hôn vào. Khuôn mặt mềm mại và gần như tan chảy trước ánh mắt cô giáo. Đôi khi chúng ta thất bại trong hành động, và tôi tin rằng, thất bại không thể tránh khỏi này là đích cuối cùng của chúng ta, Erika kết thúc, không hôn cậu mà bấm chuông. Gần như trong nháy mắt, khuôn mặt bà mẹ - lẫn lộn mong chờ và tức giận tự hỏi ai còn dám quấy rầy vào giờ này - bừng sáng rồi lại tối sầm khi nhận thấy nàng con gái còn mang theo đồ đi kèm. Món đồ lập tức nhận ngay bến đỗ của mình: ở đây, căn hộ nhà Kohut, bà mẹ và nàng con gái. Chúng ta vừa đến nơi. Bà mẹ cứng đờ. Bà vừa bị kéo mạnh khỏi tấm chăn mỏng vô cùng tàn bạo và lúc này mặc váy ngủ đứng trước đám đông khổng lồ đang gào thét. Bà mẹ ra hiệu bằng ánh mắt với nàng con gái - ngôn ngữ giao tiếp được luyện tập từ lâu - xem cậu trai lạ lẫm này muốn gì ở đây. Cũng bằng ánh mắt ấy, bà mẹ cũng yêu cầu cậu trai rời khỏi đây. Cậu ta không phải thợ nước cũng như đọc số nước, người ta có thể trừ thẳng trong tài khoản. Nàng con gái trả lời rằng nàng có chuyện phải nói với cậu học sinh, và tiện nhất là nàng với cậu sẽ vào phòng riêng. Bà mẹ chỉ ra, nàng chẳng có phòng riêng nào cả, vì cái phòng nàng nhắc đến trong chứng hoang tưởng của nàng thực chất cũng thuộc về bà mẹ. Trong căn hộ này chừng nào nó còn là của tôi, chúng ta sẽ cùng quyết định mọi việc, và sau đó bà mẹ đưa ra quyết định bằng lời. Erika Kohut khuyên mẹ không nên đi theo nàng và cậu học sinh vào phòng, nếu không sẽ có chuyện phiền phức! Hai quý bà trở nên thù địch và hét vào mặt nhau. Klemmer hớn hở, bà mẹ cản trở. Bà mẹ dịu lại và chỉ ra mất gần hẳn tiếng rằng đồ ăn có rất ít, chỉ đủ cho hai người nữ ăn yếu chứ không đủ cho hai người nữ ăn yếu và một người nam ăn khỏe. Klemmer cảm ơn rành mạch: Không, cảm ơn. Tôi đã ăn rồi. Bà mẹ mất bình tĩnh; bà chỉ đứng trên nền sự thật khó ưa và nhìn. Bất kỳ ai lúc này cũng có thể khuôn bà đi. Bất kỳ trận gió nào cũng có thể quạt ngã quý bà cau có. Người chỉ luôn giờ nắm đầm lên đe dọa mỗi trận bão lớn và chống lại những trận mưa như trút nước bằng bộ áo quần hợp cách. Bà mẹ đứng đó vì bộ da của bà bơi đi mất.

Đám giễu gồm nàng con gái và cậu trai lạ - bà mẹ đã quen thật tình cờ nhưng lại lâu dài - kéo qua mặt bà và tiến vào phòng nàng con gái. Erika nói khe khẽ gì đó về chia tay, điều không làm thay đổi lời chia tay với bà mẹ. Cậu học sinh - đứa xâm nhập căn nhà một cách bất công - sẽ không phải là người bị đuổi. Đây rõ ràng là một âm mưu nhằm làm suy yếu tên Mẹ thiêng liêng. Do vậy bà mẹ lâm bầm cầu nguyện đáng Jesus. Chẳng ai nghe thấy, ngay cả người nhận. Cánh cửa sập vào không thương xót. Bà mẹ không đoán được chuyện gì đang xảy ra trong phòng Erika, nhưng dễ dàng tìm ra vì căn phòng - nhờ sự đề phòng khôn ngoan của bà mẹ - không khóa được. Bà mẹ trợn nhẹ không một tiếng động đến phòng nàng con gái để tìm ra, người ta đang chơi nhạc cụ gì trong đó. Không phải đàn dương cầm vì đàn dương cầm tỏa sáng trong phòng khách. Bà mẹ tin rằng nàng con gái là hiện thân của sự trong trắng vô tội, bỗng nhiên có người trả tiền để thuê nàng con gái theo kỳ. Bà mẹ cảm phần muốn trả lại tiền thuê bằng mọi giá. Bà có thể từ chối những khoản thu nhập như thế này. Cậu trai này chắc chắn trả tiền thuê

bằng những thú phù du, mập mờ như tình yêu chẳng hạn, thứ không lâu dài.

Khi bà mẹ vói tay đến nắm đấm cửa, bà nghe rõ phía bên kia cánh cửa, một đồ nặng, có lẽ là cái tủ của bà ngoại chật cứng những quần áo mới mua thế chỗ và phụ tùng đi kèm chúng, cả những váy áo không dùng đến của nàng con gái, bị đẩy khỏi chỗ cũ. Cái tủ rời khỏi vị trí bao năm nay của nó và đẩy mạnh đi. Một bà mẹ thất vọng đang đứng trước cửa phòng nàng con gái bị cố ý chặn lại trước mắt. Bà tìm thấy đâu đó chút sức lực cuối cùng và loay hoay vô nghĩa bên cánh cửa. Bà thử dùng mũi giày phải - thuộc về một chiếc giày làm từ lông lạc đà để đi trong nhà do đó quá mềm cho một cú đá. Bà cảm giác được cơn đau ở ngón chân nhưng vẫn chưa thực sự cảm thấy vì vẫn còn kích động. Trong bếp, thức ăn đã bắt đầu có mùi. Không một bàn tay cảm thông nào đảo thức ăn cho khỏi cháy. Bà mẹ không được nhận được tôn trọng nào trong nghi lễ thừa gởi. Người ta không giải thích chút gì mặc dầu bà mẹ cũng ở đây - trong nhà - và thậm chí còn chuẩn bị sẵn ngôi nhà xinh đẹp cho nàng con gái. Thực ra căn nhà là của bà mẹ hơn là của Erika, vì bà hiếm khi ra ngoài. Căn nhà suy cho cùng cũng không thuộc về một mình nàng con gái, vì bà vẫn còn sống đây và cũng vẫn tiếp tục định như vậy. Tối hôm nay, khi chuyển viếng thăm khó chịu này qua, bà sẽ nói với con gái - tỏ vẻ mát mẻ - rằng bà sẽ dọn đi. Vào trại dưỡng lão. Nếu nàng con gái chịu thăm dò quyết định này, nàng sẽ thấy bà mẹ không có ý như vậy, vì bà sẽ đi đâu kia chứ? Dưới chiêu bài chuyển giao quyền lực và đổi gác, những ý nghĩ không yêu thích gì ngập tràn đầu óc không yêu thích của bà mẹ. Bà đổ quanh những đồ ăn chín dở trong bếp. Bà làm vậy vì tức giận nhiều phần hơn vì thất vọng. Sẽ đến lúc tuổi già chạm tiếp vào cây gậy. Bà mẹ nhìn thấy trong nàng con gái hạt giống độc của xung đột thế hệ nhưng rồi nó sẽ qua đi cho đến khi nàng con gái biết nàng nợ mẹ mình nhiều như thế nào. Bà mẹ đã từng ở độ tuổi của Erika lúc này và từ lâu không còn tính đến chuyện thoái vị. Bà tưởng tượng mình sẽ qua các hiệp đấu như vậy cho đến cuối đời. Cho đến khi tiếng cồng lớn vang lên. Có lẽ bà không sống lâu hơn con gái, nhưng chừng nào còn sống, bà sẽ còn chăm sóc nó. Nàng con gái đã quá lứa tuổi để còn có thể mang lại những chuyện phiền phức không ngờ trước. Nhưng bây giờ cậu ta ở đây, người đàn ông người ta vẫn tưởng rằng nàng con gái đã tống ra khỏi đầu. Người ta đã can ngăn về gã với nàng con gái, và bây giờ cậu ta lại nổi lên vô sự như thường và còn xuất hiện trong chính nhà mình!

Bà mẹ nín thở lút trong cái ghế nhà bếp vây quanh bởi đồ ăn hỏng nát. Không một ai khác chính bà sẽ phải dọn dẹp tất cả. Điều đó khiến bà tạm thời nguôi ngoai. Khi vô tuyến tối nay, bà sẽ không nói một lời nào với Erika. Và nếu có thì bà sẽ giải thích cho Erika hiểu, rằng tất cả những gì mẹ làm đều xuất phát từ động cơ yêu thương. Bà mẹ sẽ thú nhận tình yêu của mình với Erika và biện hộ cho mọi sai lầm bằng tình yêu ấy. Bà sẽ trích dẫn chúa trời và những người cao quý khác, những người cũng đề cao tình thương nhưng không phải thứ tình yêu ích kỷ đang nảy nở nơi chàng trai kia. Để trừng phạt nàng, hôm nay bà sẽ không hao phí một lời nào cho bộ phim, ngay cả để chê bai nó. Hôm nay sẽ không có trao đổi ý kiến như thường lệ, vì bà mẹ quyết định lờ nàng đi. Nàng con gái sẽ phải chiều theo mong muốn của bà vì nàng không thể nói một mình. Không bàn tán gì hết, tự mày phải biết vì sao.

Bà mẹ không ăn mà vào thẳng phòng khách, mở thật to tiếng vô tuyến, miến mồi quẩy rữ muôn đời, để đưa con gái trong hờn dỗi phải hối tiếc vì đã chọn thứ tẻ nhạt hơn giữa hai thú vui. Bà mẹ liềm liềm tìm và cuối cùng tìm thấy một niềm an ủi, nàng con gái và cậu con trai đã về đây thay vì đi đâu khác. Bà mẹ sợ rằng sau cánh cửa đóng kín, xác thịt đang lên tiếng. Bà mẹ sợ, cậu trai trẻ còn theo đuổi tiền bạc. Bà mẹ chỉ có thể tưởng tượng ra người ta muốn tiền, ngay cả khi cậu giới ngụy trang mục đích của mình rằng cậu muốn nàng con gái. Cậu ta có thể có mọi thứ, nhưng tiền thì không, bộ trưởng bộ tài chính của gia đình quyết định. Ngay ngày mai bà sẽ đổi mã số tiết kiệm. Bây giờ sẽ không cho Erika biết mã số nữa. Nàng con gái sẽ thật đẹp mặt khi đến nhà băng chuyển cho cậu trai trẻ tiền tiết kiệm của mình.

Bà mẹ còn sợ rằng, nàng con gái sau cánh cửa chỉ còn nghe theo tiếng gọi xác thịt, thứ có lẽ bây giờ đang bùng nổ do những cái sờ chạm của ai đó. Bà mẹ vặn tiếng vô tuyến to đến mức chắc chắn nước người hàng xóm sẽ đến than phiền. Căn hộ rung chuyển dưới mỗi hồi kèn của

buổi phán xét cuối cùng báo hiệu “Bản tin tối”. Bất kỳ lúc nào bây giờ, hàng xóm cũng có thể nện bằng cán chổi hoặc gõ cửa để than phiền. Erika đáng bị như vậy, vì nàng sẽ được nêu danh là nguyên nhân của tiếng ồn quá mức và sẽ không còn dám nhìn thẳng vào mắt ai trong khu nhà.

Không một tiếng động từ phòng của nàng con gái, nơi những tế bào đang thả cửa hoành hành không lành mạnh. Không một tiếng chim kêu, không một tiếng cóc nhia à uôm, không tiếng sấm gầm. Bất kể mong muốn thế nào, bà mẹ cũng không nghe thấy, cả khi nàng con gái hét to. Bà mẹ chính vô tuyến - lúc này đang ầm ầm về những tin xấu - trở lại âm thanh phòng, để nghe xem cái gì đang xảy ra trong phòng con gái. Bà vẫn không nghe được gì vì cái tủ không chỉ chặn lại bước chân và hành động mà cả âm thanh. Bà tắt tiếng hoàn toàn, nhưng vẫn không có gì lay động sau cánh cửa. Bà mẹ lại vặn to tiếng để trườn đến cánh cửa trên đầu ngón chân nghe ngóng. Bà mẹ sẽ thấy tiếng gì, do khoái lạc, đau đớn hay cả hai? Bà mẹ áp tai vào cánh cửa, tiếc rằng bà không có cái ống nghe nào. May thay chúng chỉ nói chuyện, nhưng chúng nói về điều gì? Chúng nói chuyện về bà mẹ sao? Lúc này, cả bà mẹ cũng mất hết hứng thú với chương trình truyền hình, mặc dầu bà vẫn thường nói với nàng con gái rằng, không gì có thể so sánh được với việc xem vô tuyến sau mỗi ngày làm việc. Nàng con gái làm việc, nhưng bà mẹ luôn được phép xem vô tuyến cùng nàng. Xem vô tuyến cùng nàng con gái với bà mẹ chính là gia vị cho buổi xem phim. Bây giờ, gia vị bị nấu mất, và xem vô tuyến không còn hợp khẩu vị bà mẹ nữa. Nó trở nên nhạt nhẽo và trống rỗng. Bà mẹ tiến đến tủ thuốc độc trong phòng khách. Bà uống rượu mùi và lại thêm nữa. Sau đó, bà uống một mẻ và nặng nhọc. Và nằm trên ghế sôpha và uống thêm rượu mùi. Sau cánh cửa phòng của nàng con gái, thứ gì đó đang nảy nở như căn bệnh ung thư, nó sẽ tiếp tục phát triển cho đến khi bệnh nhân chết. Bà mẹ tiếp tục uống rượu.

Walter Klemmer dễ dàng từ bỏ mong muốn chồm lấy Erika Kohut, khi bây giờ mọi việc chuẩn bị đã xong, mọi cánh cửa đã đóng. Không ai có thể vào, nhưng cũng không ai có thể ra ngoài mà không cần đến giúp đỡ chân tay đáng kể của cậu. Cái tủ nhờ sức cậu chặn trước cửa, người đàn bà ở bên cậu và cái tủ bảo vệ cả hai khỏi thế giới bên ngoài. Klemmer vẽ ra viễn cảnh thiên đường lứa đôi được gia vị thêm những cảm giác yêu đương. Tình yêu mới đẹp làm sao, khi ta có thể hưởng thụ với đúng đối tượng. Erika ngó ý rằng, nàng chỉ muốn được yêu sau những thử thách, khổ đau. Nàng quay cuồng địa vị của mình và khóa cứng những cảm xúc bên ngoài. Nàng giữ khư khư trước mặt cái tủ những nhục nhã, cái thùng những khó chịu và Klemmer dùng sức đẩy nó đi để chiếm đoạt Erika. Nàng chỉ muốn là một nhạc cụ, nàng sẽ dạy cậu chơi. Cậu tự do và nàng bị xích. Nhưng Erika tự chọn cho mình cái xích. Nàng quyết định tự biến mình thành một đồ vật, một dụng cụ. Klemmer chỉ phải quyết định để sử dụng đồng vật ấy. Erika buộc Klemmer đọc bức thư và thăm cầu mong cậu sẽ vượt qua những nội dung trong bức thư, một khi cậu đọc thấy. Và đó chỉ có thể vì một lý do rằng những gì cậu cảm nhận là một tình yêu đích thực, chứ không phải là một ảo ảnh mong manh chiếu trên đồng cỏ. Erika sẽ hoàn toàn rút khỏi Klemmer nếu cậu không muốn mong đợi vũ lực của nàng. Nhưng nàng luôn hạnh phúc với sự triu mến của cậu, và nó sẽ ngăn chặn vũ lực chống lại người nô lệ cậu đã chọn. Cậu chỉ có được Erika khi dùng vũ lực. Cậu sẽ yêu Erika đến độ tự đầu hàng, khi ấy nàng sẽ yêu cậu đến độ tự phủ nhận. Họ sẽ không ngừng trao nhau những bằng chứng được công nhận của những yêu mến, hy sinh. Erika chờ đợi, Klemmer vì tình yêu sẽ từ bỏ vũ lực. Erika sẽ vì tình yêu từ chối và yêu cầu mọi chuyện nên diễn ra như những gì nàng đã yêu cầu chi tiết trong bức thư, và nàng hy vọng nhiệt thành rằng sẽ tiết kiệm được những gì đã đòi hỏi trong thư.

Klemmer nhìn Erika đầy yêu thương và sùng kính như thể một ai đó đang nhìn cậu như cách cậu nhìn Erika đầy sùng kính và hy sinh. Người khán giả vô hình nhìn Klemmer qua vai. Đó chính là những gì nàng hy vọng, chuộc lỗi đang nhìn qua vai. Nàng đặt chính bản thân mình vào tay Klemmer và hy vọng chuộc lỗi bằng lòng tin tưởng tuyệt đối. Nàng thêm muốn được tuân lệnh và những mệnh lệnh của Klemmer để hoàn thiện sự tuân lệnh của mình. Nàng cười: Cả hai! Klemmer cười theo. Sau đó, cậu nói rằng chúng ta không cần bất kỳ bức thư nào, vì chỉ một nụ hôn giản dị là đủ. Klemmer quả quyết với người tình tương lai rằng nàng có thể nói với

câu tất cả và tất cả mà không phải viết thêm ra. Nàng - người đàn bà học dương cầm - nên từ từ xấu hổ vì chính mình, thật! Nàng có thể dùng vẻ ngoài xinh đẹp thế chỗ cho sự hấp dẫn giới tính với đàn ông đã bị tri thức giết chết. Cuối cùng Klemmer cũng muốn làm mưa làm gió trên bầu trời tình yêu mà không để tâm đến tín hiệu giao thông được quy định bằng văn bản. Cậu ta rõ ràng có bức thư ở đây, tại sao lại không mở ra? Erika ngưng ngưng kéo lại tự do và sức mạnh ý chí của mình, những thứ cuối cùng nàng cũng với lại được trong cuộc rút quân, người đàn ông không thể thiếu sự hy sinh của nàng. Nàng cảm nhận được phép nhiệm màu vô cảm khiến nàng rạo rực mê cuồng phát ra từ nỗi bất đắc chí này. Klemmer hoan hỉ đùa, dần dần cậu chẳng còn hứng thú gì nữa. Cậu dọa rằng, cơ thể mềm mại, nạc thịt, và quá bị động này luôn chỉ di chuyển bó hẹp bên cây dương cầm không khơi gợi được bất kỳ ham muốn mạnh mẽ nào ở cậu, khi những trở ngại chông chát. Tình thế này không có chỗ cho bất kỳ sự thoái lui hay bao dung nào. Bây giờ chỉ còn hai chúng ta với nhau. Sau bao đường vòng, cuối cùng cậu cũng đến nơi. Cậu tham lam ăn hết khẩu phần của mình và xúc thêm một xéng đầy. Klemmer giăng mạnh bức thư ra và nói Erika, rằng người ta phải buộc nàng hưởng thụ hạnh phúc của mình. Cậu miêu tả hạnh phúc nàng sẽ có cùng cậu, những giá trị, lợi thế của cậu và đồng thời cả những nhược điểm - tương phản với những tờ giấy vô hồn: cậu sống hoàn toàn. Và nàng nhanh chóng cũng sẽ thấy, chính nàng cũng sống động nhường nào. Walter Klemmer ý đe dọa, đàn ông nhanh chán đàn bà như thế này ra sao. Là đàn bà người ta chỉ phải chuẩn bị trước những lựa chọn đa dạng. Erika, người đi trước một bước, đã biết đủ về những điều ấy. Do vậy nàng ép Klemmer đọc bức thư, trong đó nàng đã ghi sẵn người ta có thể kéo dài mối quan hệ trong các điều kiện. Erika nói, vâng, nhưng đầu tiên là bức thư đã. Klemmer không còn lựa chọn nào khác mà phải cầm lấy bức thư, nhưng thả rơi xuống đất để sỉ nhục người đàn bà. Cậu hôn Erika khắp người và vui mừng vì cuối cùng nàng cũng biết điều và hợp tác hơn trong tình yêu. Đối lại nàng được nhận những đặc ân tình yêu không thể diễn tả nổi, tất cả từ chính cậu, Klemmer. Erika ra lệnh, đọc thư đi. Klemmer miễn cưỡng thả nàng khỏi bàn tay mở sẵn và xé bì thư. Cậu kinh ngạc đọc lá thư và đọc to một vài đoạn. Nếu đúng như những gì ghi trong thư, thì mọi điều thật tệ với cậu, nhưng với ả đàn bà này chắc chắn sẽ còn tệ hơn nhiều, điều này cậu có thể bảo đảm. Dù lúc này gắng hết sức cậu cũng không thể coi ả như một con người, người ta chỉ có thể chạm vào loại này khi đeo găng. Erika lấy một hộp giấy cũ và mở ra những gì nàng dành dụm bên trong. Nàng do dự để tự cậu quyết định và muốn biến thành bất động sản hoàn toàn. Nàng muốn nhờ trợ giúp bên ngoài để rũ bỏ trách nhiệm. Nàng muốn ủy thác vào ai đó, nhưng theo những điều kiện của nàng. Nàng thách đố cậu!

Klemmer giải thích rằng cần phải can đảm mới có thể từ chối một thách thức và quyết định là một người bình thường. Cậu là một người bình thường. Klemmer đọc và tự hỏi, ả đàn bà này ả nghĩ ả là ai đây. Cậu đắn đo, liệu ả có nghiêm túc không. Ngược lại, cậu hoàn toàn nghiêm túc, điều cậu đã học được khi gặp nguy hiểm lần đầu tiên và vượt qua nó trong lúc chơi chèo thuyền mạo hiểm.

Erika nói cậu Klemmer lại gần hơn trong khi nàng mặc bộ đồ lót nylon đen và tất giấy! Nàng thích những thứ như vậy. Ước mơ cháy bỏng nhất của nàng là - cậu Klemmer được sùng bái đọc - là hãy trừng phạt tôi. Nàng muốn Klemmer theo mình như một hình phạt. Erika chịu đựng Klemmer như một hình phạt. Và bằng cách cậu trói Erika bằng dây, nàng đã có sẵn, và cả dây da, thậm chí cả xích. Trói chân tay, trói người thật chặt, thật căng, thật cẩn thận, thật khéo léo, thật tàn nhẫn, thật đau đớn, thật xảo trá theo cách chỉ cậu mới có thể làm được. Cậu phải chèn đầu gối vào bụng nàng, làm ơn.

Klemmer cười to, sáng khoái. Cậu cho đây là một trò đùa, rằng cậu phải đâm một cú thật mạnh vào bụng nàng đến mức Erika không thể ngồi dậy được, rằng nàng sẽ nằm đây như một tấm ván và không nhúc nhích được trong dây xích tàn bạo, ngọt ngào. Klemmer khịt mũi vì nàng không có ý nghiêm túc và tất cả chỉ là bịa đặt. Người đàn bà này thể hiện một mặt khác và bằng cách ấy trói người đàn ông chặt hơn. Nàng muốn giải trí và không e ngại gì. Thí dụ, nàng viết trong bức thư, em muốn quần quai như một con giun trong sợi xích tàn bạo của anh, anh sẽ để em nằm đó hàng giờ và có thể để ở mọi tư thế, thậm chí đánh, đập hay ngay cả quất roi!

Erika viết, nàng muốn mờ đi, tiêu tan dưới cậu. Đức tuân lệnh đã ăn sâu bén rễ ở nàng đòi hỏi một mức độ phi thường. Và một bà mẹ không phải là tất cả ngay cả khi người ta chỉ có một mẹ trên đời. Bà ta vẫn và tiếp tục là một bà mẹ đứng ở vị trí số một, nhưng người đàn ông muốn hơn thế. Klemmer hỏi, thật ra nàng tự nghĩ mình là ai. Cậu muốn biết, nàng là ai. Cậu có cảm tưởng nàng không biết ngược là gì.

Klemmer muốn ra khỏi nhà - lúc này con hơn cả một cái bẫy. Cậu không hề biết trước điều gì dẫn mình tới đây. Cậu hy vọng vào điều gì tốt đẹp hơn. Vận động viên chèo thuyền đang thăm dò nước lạ ở đây. Cậu không hoàn toàn thú nhận với chính mình, điều gì đã dẫn dắt cậu đến đây, và cậu cũng sẽ không bao giờ thú nhận với ai khác. Người đàn bà này muốn gì ở ta, cậu lo lắng tự hỏi. Cậu đã hiểu đúng chứ, bằng cách trở thành chủ nhân của ả, và không bao giờ có thể trở thành chủ nhân của ả? Bằng cách ăn định những gì cậu phải làm với ả, luôn còn một phần cuối cùng không thể hiểu thấu. Một người tình rất dễ dàng tưởng tượng mình lọt vào nơi sâu thẳm nhất và không còn bí mật nào để khám phá. Erika tin rằng ở lứa tuổi của mình ả vẫn còn được lựa chọn, trong khi cậu trẻ hơn rất nhiều nên do vậy có và là lựa chọn đầu tiên. ả viết rằng, cậu hãy để ả là nô lệ của mình và hãy ra lệnh cho ả. Cậu tự nghĩ, nếu không có gì thêm nữa, nhưng cậu sẽ không bao giờ trừng phạt ả, với một người đàn ông trẻ bao dung những điều ấy quá nặng nề. Có một giới hạn thói quen yêu đương mà cậu không bao giờ vượt ra ngoài. Người ta phải biết giới hạn của mình, và giới hạn ấy bắt đầu nơi người ta bắt đầu thấy đau. Không phải rằng cậu không tin tưởng chính mình. Cậu không muốn điều ấy. ả viết rằng, ả sẽ chỉ luôn viết hoặc nói qua điện thoại, không bao giờ nói trực tiếp với cậu. ả không dám nói to dù chỉ một lần! Không, ngay cả khi nhìn thấy cậu với cặp mắt thâm quầng.

Klemmer vỗ vào đùi cái đét, khi đọc tới, ả muốn chỉ cho CẬU! Và cậu nên ngay lập tức nghe lời. Xa hơn, ả còn yêu cầu hãy miêu tả thật kỹ những gì anh định làm với em. Và hãy đe dọa thật lớn tiếng những hậu quả nếu em không nghe lời. Tất cả phải được vẽ ra từng chi tiết. Cả những bậc tăng tiến cũng phải được miêu tả chính xác. Klemmer cười nhạo Erika đang im lặng, ả nghĩ ả là ai kia. Lời cười nhạo của Klemmer dừng lại ở âm thầm ngụ ý rằng nàng chẳng là gì hoặc chẳng nhiều nhân gì. Cậu tiếp tục nói về một giới hạn xa hơn mà chỉ mình cậu biết vì cậu đã tiến đến lần ranh biên giới, nơi anh phải chống lại với ý chí của chính mình, cậu Klemmer mỉa mai tính nghiêm trọng trong tình thế này. Cậu đọc tiếp, nhưng chỉ để cho vui. Cậu đọc to, nhưng chỉ vì vui thú của riêng mình, không một ai chịu được những gì ả mong ước mà không chết sớm hay muộn. Một bản kiểm kê nổi đau. Hãy chỉ đối xử với tôi như một đồ vật. Trong giờ học nhạc phải thể hiện sao không ai nhận ra điều gì. Klemmer hỏi, ả có mơ không đấy. Khi ả tin rằng không một ai nhận thấy gì, ả nhầm. Hoàn toàn nhầm.

Erika không nói, nàng viết, rằng lũ học sinh học nhạc ngu độn có thể sẽ đòi hỏi vài lời giải thích, nhưng chúng sẽ không nhận được gì hết. Klemmer đáp lại rằng, Erika đánh giá quá thô lậu về những sinh viên. Cậu không muốn biến mình thành một thằng ngốc, trước những kẻ còn ngu dốt hơn cậu rất nhiều. Đó không phải là những gì cậu trông đợi ở mối quan hệ này đâu Erika. Klemmer đọc được trong bức thư - dù cố gắng đến đâu cũng không thể có thái độ nghiêm túc - rằng cậu không được nghe theo bất kỳ lời cầu xin nào. Khi em cầu xin anh tháo lỏng xích, người yêu của em, nếu anh nghe theo những lời cầu xin ấy, có thể em sẽ tự giải phóng mình. Do vậy, xin đừng bao giờ nghe theo những lời cầu xin của em, điều ấy rất quan trọng! Ngược lại, khi em cầu xin, thì hãy làm như thể nghe theo, nhưng thức tế hãy kéo dây xích chặt hơn, căng hơn. Hãy kéo dây lưng chặt qua hai ba lỗ, càng chặt càng tốt. Ngoài ra hãy nhét cả nilon cũ vào miệng em, chúng nằm sẵn quanh đây, cứ nhét vào cho đến khi không thể được nữa và bịt miệng em thật khéo léo để em không thể mở miệng, kêu thét thêm một tiếng nào.

Klemmer nói không, và bây giờ tất cả phải kết thúc. Cậu hỏi Erika liệu nàng có muốn bị tát cho không. Erika không cho mình quyền trả lời. Klemmer đe dọa, nếu cậu còn đọc tiếp thì chỉ vì hứng thú với một ca bệnh - chính là nàng. Cậu nói, một người đàn bà như em không cần phải như vậy. Suy cho cùng, em cũng không đến nỗi xấu xí. Em cũng không có khuyết tật khả kiến

nào trên người, ngoại trừ tuổi tác. Thậm chí răng nàng cũng là răng thật.

Ở đoạn này ghi, dùng cái ống cao su, em sẽ chỉ cách làm thế nào để nhét thật chặt vào miệng mà em không thể dùng lưỡi đẩy nó ra được. Cái ống cũng đã sẵn đây! Để thêm hưng phấn, hãy buộc đầu em bằng một cái áo sơ mi thật chắc và khéo léo quanh mặt, để em không thể lột nó ra. Và cứ để em quằn quại như vậy hàng giờ đồng hồ, mà không thể làm gì, chỉ một mình em với em và trong em. Vậy phần thưởng của anh ở đâu, Klemmer giấu cọt. Cậu hỏi, vì sự đau đớn của người khác không đem lại thú vui nào cho cậu. Môn cực hình thể thao câu tình nguyện tập thì lại khác, cậu là người duy nhất phải chịu đựng nó. Một bữa tắm hơi kiểu Serbia sau nước trên núi lạnh nhất. Điều đó, anh có thể làm như vậy với chính mình và có thể giải thích cho em, những gì ảnh hưởng dưới những điều kiện khắc nghiệt nhất.

Hãy nhạo báng em và gọi em là con hầu ngu ngốc, những thứ tồi tệ hơn nữa, Erika tiếp tục nài nỉ viết. Hãy miêu tả thật to, những gì anh sẽ làm và hãy miêu tả ngày một tăng tiến, nhưng đừng thực sự tàn bạo hơn. Hãy nói nhưng chỉ để ám chỉ về những hành động ấy. Hãy đe dọa em, nhưng đừng đi xa hơn. Klemmer nghĩ về những bờ bãi cậu đã qua, nhưng như người đàn bà này cậu chưa từng biết đến. Cậu sẽ không đến bất kỳ một bờ bến mới nào với ả, con lạch già nua nặng mùi, cậu chán ngán gọi tên ả, ngay cả khi chỉ trong ý nghĩ. Cậu dìm ả đàn bà trong núi lời giấu cọt, ngay cả khi chỉ âm thầm trong óc mình. Cậu nhìn người đàn bà đang ước ao không còn biết đến hạnh phúc và tự hỏi: ai có thể biết rõ đời sống tình dục của giống cái đây. ả chỉ nghĩ đến bản thân mình. Người đàn ông nhận ra, ả sẵn lòng quỳ xuống hôn chân mình vì biết ơn. Bức thư đã nói rõ điều đó theo ngôn ngữ sáng rõ của mình. Nó đem lại một bí mật giữa họ mà thế giới bên ngoài không nhận ra. Giờ học là mảnh đất màu mỡ cho giống nắm bí mật và lén lút cũng như bùng sáng giữa công cộng. Klemmer nhận ra bức thư vẫn tiếp tục kéo dài vô tận với cái giọng này. Cậu chỉ đọc tiếp vì quá tò mò. Ta muốn ra khỏi căn phòng này thật nhanh, đây là bến cuối. Chỉ còn sự tò mò giữ cậu ở lại, liệu một người có thể đi xa đến đâu, nếu cậu sẵn lòng chạm đến những vì sao? Klemmer, ngôi sao dẫn đường, chiếu rọi gần nơi nàng từ lâu nay. Vũ trụ âm nhạc rộng mãi, người đàn bà chỉ cần chạm đến, nhưng nàng từ bỏ với chút thỏa mãn ít ỏi! Klemmer muốn đạp một bước, đích đến sẽ là Erika.

Erika nhìn người đàn ông. Nàng đã từng là một đứa trẻ và không bao giờ muốn trở lại như vậy. Klemmer đùa cọt về sự bất công của những đòn đánh chưa thích đáng. Chỉ riêng sự có mặt của nàng thôi cũng xứng với những đòn đánh này, như vậy vẫn còn hơi ít. Erika nghĩ đến cái băng chuyền cũ trong siêu thị hồi nhỏ. Klemmer giấu cọt, bàn tay tôi có thể tát mạnh, và không muốn tranh cãi về khả năng ấy của mình, nhưng cái gì quá nhiều cũng đều không tốt. Không nên quá tự phụ, khi trở nên thân mật. Nàng muốn thử thách tình yêu của cậu, ngay đến một tên mù cũng thấy. Chỉ là một kỳ kiểm tra xem cậu đi được bao xa cùng nàng trong tình yêu. Nàng muốn thăm dò sự trung thành vĩnh cửu, nàng muốn chắc chắn trước khi họ thực sự bắt đầu. Đàn bà thường nghĩ như vậy. Nàng dường như muốn thăm dò nàng có thể xây dựng chắc chắn thế nào trên sự phục tùng của cậu, và cậu có thể gõ mạnh thế nào vào bức tường hiến dâng của nàng. Tuyệt đối, nếu có: khả năng hiến dâng của nàng. Khả năng sẽ trở thành tri thức.

Klemmer cho rằng và cũng ủng hộ, rằng đàn ông ở giai đoạn này phải hứa tất cả mọi điều mà không cần thực hiện bất kỳ điều gì. Khối sắt nung tình cảm sẽ nhanh chóng nguội lạnh, khi người ta rèn đập quá rứt rề. Phải thật nhanh với tay búa. Người đàn ông bảo chữa cho mỗi quan tâm yếu nhất về một mẫu trong các dạng cấu trúc giống cái. Làm việc quá sức khiến cậu kiệt sức. Nhu cầu được ở lại một mình hủy hoại cậu.

Klemmer luận ra từ bức thư rằng người đàn bà này muốn được cậu ăn tươi nuốt sống, cậu không thấy thèm nên rất cảm ơn nhưng không. Klemmer bào chữa lời từ chối rằng, nếu không muốn người khác đối xử với mình thì không nên làm như vậy với bất kỳ ai khác. Và cậu không muốn bị bịt miệng và xích quanh người. Anh yêu em đến độ, Klemmer nói, anh không thể nào làm em đau, bất kỳ giá nào, ngay cả khi em ao ước điều đó. Vì suy cho cùng người ta chỉ muốn làm những gì chính họ ao ước. Klemmer không làm theo những gì ghi trong bức thư, điều đó

hoàn toàn chắc chắn.

Tiếng vô tuyến như sấm rền từ bên ngoài vọng lại, một người đàn ông đang dọa một người đàn bà. Kết cục của tập phim truyền hình ngày hôm nay, rạch một vết đau đớn trong tâm hồn Erika đang rộng mở và đón chờ sẵn. Trong bốn bức tường của riêng mình, tâm hồn Erika mở ra rục rĩ, vì không gì đe dọa có mùi cạnh tranh. Bà mẹ có thể đến gần chỉ nhờ những khả năng chơi dương cầm không thể khác hơn. Mẹ nói, Erika là nhất. Đó chính là cái thông lộng bà trông vào cổ nàng con gái.

Klemmer đọc một câu được viết ra cho phép câu toàn quyền trừng phạt Erika. Câu hỏi, vì sao em không ghi luôn hình phạt ra đây và cậu bật trở lại khỏi thiết giáp hạm Erika cùng câu hỏi của mình. Ở đây chỉ có một đề xuất. Nàng đề nghị mua thêm một xích với hai ổ khóa, loại chắc chắn em không thể mở được. Em xin anh, đừng để tâm tới mẹ em. Bà mẹ đã tới lo lắng về nàng và gõ cửa bên ngoài. Hầu như chẳng có ai để tâm vì cái tủ vẫn nhẵn nại chặn cái bưôu trước cửa. Bà mẹ tru tréo, vô tuyến rên rỉ. Những nhân vật tí hon bị nhốt chặt trong vô tuyến người ta có thể cai trị độc đoán bằng cách tắt, bật. Cuộc sống vĩ đại bên ngoài độ sức với cuộc sống tí hon trong vô tuyến, cuộc sống thực chiến thắng bằng cách tự do cai trị những hình ảnh. Cuộc sống hướng gần như hoàn toàn theo cái vô tuyến, và cái vô tuyến mô phỏng cuộc sống bên ngoài.

Những nhân vật với kiểu tóc sậy căng phồng nham hiểm kinh hãi nhìn chăm chăm vào mặt nhau, nhưng chỉ những nhân vật bên ngoài màn hình có thể nhìn thấy gì đó, những nhân vật còn lại nhìn ra khỏi màn hình những không cảm nhận được gì, cũng không nắm bắt được gì.

Erika phát triển đề xuất, chúng ta cần kiếm một cái khóa hoặc một cái gì chặn cánh cửa lại. Cái đó cứ để em, anh yêu. Em muốn, anh biến em thành một bưu kiện chuyển tới anh hoàn toàn trần trụi.

Klemmer căng thẳng liếm môi trên khuôn mặt của sức mạnh cai trị. Như trong vô tuyến, một thế giới thu nhỏ ở đây cũng đang mở ra trước cậu. Hầu như không có chỗ để đặt chân lên. Nhân vật bé nhỏ dậm chân loang quanh trong óc cậu. Người đàn bà trước mặt cậu, cũng thu nhỏ lại về cỡ mini. Người ta có thể ném nàng như một quả bóng mà không cần bắt. Người ta cũng có thể xì hơi nàng. Nàng có ý thu nhỏ mình mặc dù không cần thiết như vậy. Vì cậu thừa nhận những khả năng của nàng. Nàng không muốn phải khôn khéo, vì nếu không nàng sẽ không tìm thấy ai đủ khôn khéo trước nàng. Sau này nàng còn muốn mua thêm những đồ phụ thêm để chúng ta có cả một bộ dụng cụ tra tấn nhỏ, đầy đủ. Rồi chúng ta sẽ đồng diễn bên một cây đàn organ riêng. Không một tiếng đàn nào lọt ra với công chúng, Erika phải lo sao để các học sinh khác không thấy gì đặc biệt. Bà mẹ thốn thức nho nhỏ, giận dữ bên ngoài cánh cửa. Và trong vô tuyến, một người đàn bà - người ta không nhìn thấy - cũng nức nở không thành tiếng, vì tiếng vô tuyến nhỏ hẳn đi. Bà mẹ có thể và hoàn toàn sẵn sàng để người đàn bà trong gia đình vô tuyến nức nở to đến mức chấn động cả căn nhà. Nếu bà, mẹ của chính nàng cũng không thể làm phiền thì một diễn viên tóc xoăn Texas chắc chắn sẽ làm phiền được và chỉ cần ấn nút điều khiển từ xa.

Erika Kohut táo bạo đến mức nàng sẽ phạm lỗi và mong ước nhờ thế ngay lập tức sẽ bị trừng phạt. Erika sẽ làm hỏng điều gì đó. Mẹ sẽ không phát hiện ra được nhưng Erika sẽ làm lỗi. Xin đừng lo lắng về mẹ em. Walter Klemmer có thể xoay sở không lo lắng về bà mẹ, nhưng bà mẹ không ngừng loan báo thật to nỗi lo của mình qua tiếng vô tuyến. Mẹ em phiền quá, chàng trai than phiền ảo não. Cậu được đề xuất kiếm cho Erika một dạng tạp dề bằng nhựa đen cứng hoặc nhựa và cắt các lỗ để qua đó Người Ta Nhìn Thấy Các Bộ Phận Sinh Dục. Klemmer hỏi người ta tìm thấy những tạp dề như vậy ở đâu mà không phải trộm cắp hoặc tự làm. Chỉ mời đàn ông bằng những vết cắt nhìn qua khe đã chứng tỏ nàng sành điệu đến đâu, Klemmer chế giễu. Phải chăng nàng đã học những điều ấy từ vô tuyến, rằng người ta không bao giờ nhìn toàn bộ mà luôn chỉ qua những vết cắt, mỗi vết cắt đã đủ là một thế giới. Đạo diễn cung cấp một vết cắt,

phần còn lại được cũng cấp bởi trí tưởng tượng. Erika ghét những người xem vô tuyến mà không nghĩ. Người ta thu lợi từ mọi thứ chừng nào người ta còn coi mở. Vô tuyến cung cấp những thứ có sẵn và đầu óc hoàn thiện vỏ ngoài. Vô tuyến thay đổi tùy tiện hoàn cảnh sống và xoay chuyển các hành động tiếp tục hoặc khác đi. Nó xé rời những người yêu nhau và lại buộc vào nhau, điều người viết kịch bản nhiều tập muốn tách riêng. Đầu óc uốn theo cách người ta muốn.

Erika mong muốn, Walter Klemmer tra tấn mình. Klemmer không muốn tra tấn Erika, cậu nói, chúng ta không đánh cược với nhau chuyện đó, Erika. Erika cầu xin cậu hãy nổi chát những dải, dây đến mức chính anh cũng không thể gỡ được chúng. Đừng tiếc gì em, ngược lại hãy dùng hết sức mình! Và đừng để sót chỗ nào. Em biết gì về sức mạnh của anh khi chưa từng thấy anh chèo thuyền, Walter Klemmer khoa trương hỏi. Nàng đánh giá quá thấp giới hạn sức mạnh của cậu. Nàng không thể tưởng tượng được những gì cậu có thể làm với nàng. Do vậy nàng viết, anh có biết người ta thường ngâm dây chèo vào nước trước đó một thời gian cho mềm ra để dễ thắt nút hơn không? Hãy làm như vậy, mỗi khi em ham muốn và yên tĩnh thưởng thức điều đó. Một ngày nào đó - em sẽ viết thư báo cho anh biết ngày đó sau - hãy khiến em bất ngờ bằng một sợi dây chèo ngâm nước thật kỹ, co lại khi để khô. Những đòn trừng phạt! Klemmer cố diễn tả rằng Erika - lúc này đang im lặng - đã vi phạm những phép tắc cư xử tối thiểu khi cứ im lặng như thế này. Erika tiếp tục im lặng những không cúi đầu nữa. Nàng tin rằng nàng đang đứng đường và muốn cậu giữ gìn cẩn thận tất cả các chìa khóa của các ổ khóa sau này dùng để khóa xích. Đừng để mất. Đừng để tâm gì tới mẹ em, hãy hỏi mẹ các chìa khóa phụ, và chúng có khá nhiều! Nhốt em với mẹ ở trong. Em đã chờ đợi rằng hôm nay anh vội phải đi đâu và em - như ước nguyện cháy bỏng của mình - bị khóa trói và buộc chặt với mẹ, nhưng bị bỏ nằm sau cánh cửa phòng mình và không ai chạm được đến, cho mãi tới ngày hôm sau. Đừng để tâm tới mẹ em, vì mẹ là chuyện của riêng em. Hãy mang theo tất cả chìa khóa phòng và căn hộ đi luôn, đừng để chiếc nào ở lại đây!

Klemmer hỏi lại một lần nữa, thế anh sẽ được lợi gì. Klemmer cười. Bà mẹ cào. Vô tuyến rít. Cánh cửa đóng. Erika im lặng. Bà mẹ cười. Klemmer cào. Cánh cửa rít. Vô tuyến tắt. Erika thì.....

Để em khỏi rên rỉ vì đau, làm ơn nhét nylon hoặc quần tất và những gì tương tự vào mồm em với thú vui bịt miệng. Hãy bịt miệng bằng ống cao su (có thể mua được ở cửa hàng chuyên dụng) và cùng với nylon thật khéo léo trong và quanh mồm, để em không cách nào lấy được nó ra. Bên cạnh đó, làm ơn mặc quần tất tam giác nhỏ màu đen để lộ nhiều hơn che kín. Không ai nghe được lấy một lời!

Hãy nói với em như một con người rằng: Em sẽ thấy, anh sẽ biến em thành một bưu kiện mới đẹp làm sao, và em sẽ thấy tuyệt thế nào với cách đối xử của anh. Hãy ve vuốt em, nói với em rằng em thật hợp khi bị bịt miệng và anh sẽ để em bị bịt miệng ít nhất năm sáu giờ nữa, sẽ không thể ngắn hơn. Hãy trói gô mắt cá chân mặc quần tất nylon cũng như hai cổ tay bằng dây chèo cứng, và trói - ngay cả khi em không cho phép điều đó - chân lên cao lại với nhau. Chúng ta sẽ thử. Mỗi lần em sẽ nói cho anh biết, em muốn làm như thế nào, và thật ra là như anh đã từng làm. Liệu anh có thể bịt miệng em và trói em lại như một cái cột dựng đứng trước mặt anh? Nếu vậy em sẽ vô cùng biết ơn tận đáy lòng. Hãy buộc tay em vào người thật chặt bằng dây da như cách mà chỉ có thể làm. Và cuối cùng kết quả là em không thể đứng được.

Walter hỏi, thật sao? Và tự đưa ra cho mình câu trả lời. Thật thế! Cậu rúc vào người đàn bà không phải là mẹ cậu và nàng cũng chỉ ra điều ấy bằng cách không ôm vòng cánh tay quanh cậu trai như một đứa con. Nàng giữ hai bàn tay bên phía mình rã rời và câm lặng. Cậu trai trẻ đang chờ một cảm xúc dịu dàng và dịu dàng tiến lại phía nàng. Cậu cầu xin một phản ứng yêu thương, thứ chỉ một kẻ hoàn toàn vô nhân tính mới có thể từ chối cậu sau trận chấn động vừa qua. Erika Kohut chỉ bao bọc chính mình, không một khác. Làm ơn, làm ơn chỉ đơn điệu từ phía cậu học sinh, cô giáo không cảm ơn lịch sự. Một phản hồi từ phía nàng nói rằng nàng cho

phép cậu ăn cỏ trên cánh đồng mình, nhưng không cho cậu đôi môi đỏ của mình. Đọc không thể thay thế được, người đàn ông ghê tởm nguyên rửa. Người đàn bà tiếp tục mời chào bức thư. Klemmer tấn công nàng, em cũng chẳng còn gì nữa để đề nghị. Không thể tha thứ! Luôn chỉ muốn lấy đi là không thể được. Klemmer tình nguyện chỉ cho nàng vũ trụ mà nàng còn chưa từng biết! Erika không mang đến, và Erika không lấy đi.

Nhưng trong bức thư, nàng đe dọa không nghe lời. Nếu anh chứng kiến em một lần vi phạm nào, nàng khuyên Walter Klemmer, hãy đánh em, đánh bằng cả mu bàn tay, thật mạnh vào mặt khi chỉ còn chúng ta với nhau. Hãy hỏi em, vì sao em không than phiền với mẹ hoặc đánh lại. Trong mọi trường hợp hãy nói những chuyện ấy với em để em thực sự cảm nhận được tình trạng nương tựa của mình. Làm ơn đối xử với em trong mọi trường hợp như cách em đã viết cho anh trong thư. Đỉnh cao - lúc này em vẫn còn chưa dám nghĩ tới - khi anh cưới lên người em như cưới ngựa, và đòi hỏi em chân chỉ. Đặt toàn bộ khối lượng của anh lên mặt em và kẹp đầu em thật chặt bằng đùi để em không thể nào còn động đậy được nữa. Hãy báo cho em biết chúng ta còn bao nhiêu thời gian và hãy hứa rằng vẫn còn đủ! Hãy dọa em rằng, anh hãy còn giữ tư thế này hàng giờ, nếu em không thực hiện tử tế những điều anh muốn. Anh có thể khiến em tiêu tụy hàng giờ đồng hồ với khuôn mặt dưới người anh. Làm vậy, cho tới khi em tối xạm lại. Trong thư em đòi hỏi hạnh phúc và tốt đẹp. Anh có thể dễ dàng đoán ra điều hạnh phúc lớn nhất mà em mong ước. Em không dám viết nó ra đây. Bức thư này không được phép vào nhăm tay ai. Hãy tát em liên tục! Đừng nghe một tiếng “không”. Đừng theo một tiếng gọi. Đừng để tâm một tiếng cầu xin. Cũng như mẹ em: không nhìn!

Bên ngoài, vô tuyến rủ rỉ nhỏ đi. Bà mẹ đã bắt đầu uống nhiều rượu mùi. Một cách đánh lạc hướng bà đang tìm kiếm. Các gia đình ăn tối nơi nơi. Những người tí hon trong vô tuyến lúc nào cũng có thể tẩy sạch đi chỉ bằng một cái ấn nút. Những sổ phận của họ vẫn diễn ra mà không cần phải xem, nhưng bà mẹ không có lòng dạ nào. Bà mạo hiểm hé một lần xem. Theo nhu cầu ngày mai bà có thể tường thuật lại cho nàng con gái để nó khỏi dần mặt trở mắt ra xem tập cay đắng tiếp theo.

Klemmer tự cho mình đứng ngoài những ham muốn và quan sát cơ thể đàn bà từ góc nhìn khách quan. Nhưng cậu bị tác động một cách vô thức. Chất keo thêm muốn dính những quan điểm nhiều chiều của cậu và những giải pháp quan liêu - Erika ghi sẵn cho cậu - mang lại đường hướng xử sự phù hợp với ham muốn của cậu.

Klemmer bị ảnh hưởng bởi những mong ước của người đàn bà dù muốn dù không. Cậu vẫn đọc những mong ước này như một người ngoài cuộc. Nhưng cậu sẽ nhanh chóng bị khoá lại thay đổi!

Erika ao ước thân xác nàng biến thành ao ước. Nàng muốn chắc chắn như vậy. Cậu càng đọc, nàng càng muốn nó đã ở phía sau. Bóng tối bao trùm. Không một ngọn đèn bật sáng. Đèn đường cũng đủ sáng. Có thật như nó ghi ở đây, rằng nàng phải nhét lưỡi vào miệng cậu, khi cậu cưới trên nàng. Klemmer rất hồ nghi những gì cậu đang đọc và đổ cho ánh sáng yếu. Người đàn bà này không thể có ý đó, người có thể chơi Chopin tuyệt đến vậy. Nhưng đây chính xác là những gì nàng ao ước vô cùng, vì nàng chưa từng làm gì khác ngoài chơi Chopin và Brahms. Bây giờ nàng cầu xin cưỡng bức, mà nàng khắc họa phần như quảng cáo đều đặn cho cưỡng bức. Khi em không thể động đậy và cựa quậy được hãy nói với em về cưỡng bức. Nhưng làm ơn hãy nói nhiều hơn những gì anh sẽ thực hiện thật. Xin hãy báo trước cho em rằng em không hiểu được hạnh phúc, hãy đối xử với em thật tàn bạo nhưng thấu đáo. Bạo tàn và thấu đáo là hai anh em khó tách nhau ra mà không khiến chúng hét to mỗi lần thử chia cắt chúng. Như Hänsel và Gretel khi đưa đầu tiên bị tống vào lò nướng của mụ phù thủy. Bức thư đòi hỏi Klemmer rằng Erika không hiểu gì về hạnh phúc, nếu Klemmer theo tất cả các điểm trong thư. Cậu phải tát nàng thật mạnh và liên tục đầy hạnh phúc. Xin cảm ơn trước! Làm ơn đừng làm em đau vô hình hiện giữa những dòng chữ.

Người đàn bà ao ước cầm cái của quý cứng như đá Klemmer, trong khi nàng bị kẹp đến độ không thể cử động được. Những gì nàng ghi ra đây là kết quả của hàng năm ròng cam lặng suy tính của Erika. Nàng bây giờ hy vọng rằng nhờ vào tình yêu tất cả sẽ không xảy ra. Nàng sẽ khăng khăng giữ nguyên ý, nhưng một câu trả lời đầy yêu thương đủ đền bù cho lời từ chối của cậu. Tình yêu là bao dung và tha thứ, Erika nghĩ vậy. Đó cũng là lý do vì sao cậu phải tống vào mồm nàng thậm chí khiến lưỡi nàng đến vỡ tan và phải nôn ra. Nàng tưởng tượng trong thư và chỉ trong thư, câu chuyện sẽ đi xa và diễn đến cậu đá vào nàng. Mặc dầu ban đầu có lẽ em sẽ chống cự trong khả năng có thể với cái xích. Nhưng hãy làm thật thường xuyên và hào phóng cho đến khi em không còn chống cự nữa.

Tiếng đàn dương cầm leng keng do bà mẹ, bởi tư thế tay nàng con gái không đúng. Những ký ức không thể xóa mờ nhẩy ra từ những ô vuông không biết mặt mỗi từ sợ Erika. Trong khi đó bà mẹ uống một ly rượu mùi và rồi lại một ly khác, màu tương phản nhau. Bà mẹ sắp xếp lại tứ chi, nhưng không tìm thấy ngay lập tức khi thì chân này khi thì tay kia và sửa soạn lên giường đi ngủ. Đã đến giờ và muộn rồi.

Klemmer đọc xong bức thư. Cậu không tôn trọng Erika để nói chuyện trực tiếp với nàng, người đàn bà này không xứng đáng. Klemmer tìm thấy trong mình một kẻ đồng lõa được chào đón phản ứng lại không chủ tâm định trước. Người đàn bà này tiếp xúc với cậu qua câu chữ, nhưng chỉ một đụng chạm đơn thuần sẽ được tính điểm hơn nhiều. Nàng đã cố ý không chọn con đường đụng chạm dịu dàng đơn thuần đàn bà. Nhưng dường như nàng tán thành căn bản với lạc thú của cậu. Cậu chạm đến nàng, nàng không chạm tới cậu. Điều đó làm cậu lạnh lòng. Bởi thế cậu im lặng để trả lời nàng về bức thư. Cậu im lặng tới chừng nào Erika đề xuất một câu trả lời. Nàng cầu xin cậu ghi nhớ những lời trong bức thư nhưng đừng thể hiện ra. Còn lại hãy đi theo cảm giác của mình. Klemmer lắc lắc đầu. Erika phản đối rằng cậu cũng vẫn đi theo tiếng gọi của nhu cầu ăn uống khi đói khát. Erika nói cậu có số điện thoại của nàng và có thể gọi khi nào muốn. Hãy bình tĩnh suy nghĩ tất cả mọi chuyện một lần nữa. Klemmer im lặng không tra cứu, không lưỡng lự. Chân tay và cả lưng cậu đầm mồ hôi. Không biết bao nhiêu phút trôi qua. Người đàn bà chờ đợi một phản ứng xúc động nào đó, thất vọng vì tiếp theo chỉ là câu hỏi lần thứ hai mươi của cậu rằng nàng nghiêm túc đó chứ. Hay đây chỉ là một câu đùa tẻ nhạt. Klemmer chỉ là một hình ảnh chưa đụng cam lặng và sắp nổ tung! Klemmer trông như những người bị ám bởi ham muốn chiếm hữu, mà ngay trước khi được thỏa mãn. Erika tìm hiểu cậu tin tưởng trao gửi tình cảm về đâu. Anh có giận em chút nào không? Em mong rằng không. Erika thử rụt rè ra đòn ưu tiên trước, rằng mọi chuyện cũng không nhất thiết phải xảy ra hôm nay. Ngày mai cũng là một ngày và dĩ nhiên người ta có thể đẩy lùi đến ngày mai. Cách nào thì trong hộp giấy hôm nay cũng đã có dây và dây chảo định trước. Chúng đều thuộc cả một loại. Nàng chặn trước một trận tấn công và nói họ còn có thể mua nhiều thêm. Người ta có thể đặt riêng xích theo yêu cầu ở cửa hàng chuyên dụng. Erika nói một vài câu phù hợp với sắc màu sức mạnh của nàng. Nàng nói như trong giờ giảng, nàng giáo viên, Klemmer không nói vì trong giờ giảng chỉ một mình giáo viên được nói. Erika yêu cầu: nói đi!

Klemmer cười và trả lời giỡn chơi rằng chuyện ấy có thể bàn thêm! Cậu cần trọng dò xét, liệu có phải nàng đã vượt qua mọi khuôn khổ. Cậu gõ vào nàng, phải chăng tình dục đã khiến nàng phát cuồng.

Khi ấy lần đầu tiên Erika sợ rằng Klemmer sẽ đánh nàng lúc này, trước khi nó thực sự bắt đầu. Nàng vội vã xin lỗi bằng giọng điệu tầm thường của bức thư, vì nàng muốn không khí bớt căng thẳng. Không hề ghê tởm mà với tâm trạng hồ hởi, Erika nói suy cho cùng bản chất của tình yêu chính là cực điểm của sự tầm thường.

Anh có thể thường xuyên đến nhà em không? Và thật ra như vậy anh sẽ để mặc em héo hon ở đây từ tối thứ sáu đến tối chủ nhật! Trong dây xích bao liệt ngọt ngào của anh, nếu anh dám làm. Em chỉ muốn ở mòn mỏi sợi dây xích lâu nhất có thể, em đã trông chờ nó biết bao.

Klemmer nói không nhiều về chuyện ấy: có lẽ cứ thử thế. Ngay sau đó, cậu nói - lúc này có vẻ hoàn toàn nghiêm túc - không hề nghĩ tới chuyện đó. Erika ao ước, lúc này cậu sẽ hôn nàng thật sâu và không đánh. Nàng nói, tác động của tình yêu có thể biến nhiều điều dường như không thể thành có thể. Hãy nói với em điều gì đó thật yêu thương và quăng bức thư đi, nàng âm thầm cầu xin. Erika hy vọng rằng người cứu rỗi của nàng đang ở đây, nàng cũng hy vọng thêm vào đức suy xét và kín miệng. Erika vô cùng khiếp hãi bị đánh. Do vậy nàng đề xuất, chúng ta sẽ cùng viết thêm cho nhau những bức thư nữa. Chúng ta chẳng mất đến tiền tem thư. Nàng khoắc lác rằng còn có thể viết đôi bài hơn những gì trong bức thư này. Đây mới chỉ là khởi đầu. Em có nên viết thêm một bức thư nào nữa không? Có lẽ còn hay hơn nữa. Người đàn bà khao khát cậu sẽ hôn nàng thật nồng nàn và không đánh đập. Klemmer trả lời rằng, điều đó vô ích. Cậu nói cảm ơn và làm ơn, làm ơn. Cậu nói gần như mất cả tiếng.

Erika biết giọng này từ bà mẹ. Hy vọng Klemmer không đánh mình, nàng kinh hãi nghĩ. Nàng nhấn mạnh, anh có thể làm mọi điều, nàng nhấn mạnh, mọi điều với em, chỉ cần đừng làm em đau, vì vẫn còn có những điều ít ỏi em không khao khát, Klemmer nên tha thứ cho nàng, vì nàng - nàng tin như vậy - đã viết không hay. Hy vọng anh ta không bất ngờ đánh mình, người đàn bà sợ hãi. Nàng tiết lộ đã khao khát bị đánh đập từ nhiều năm nay. Nàng cho rằng cuối cùng đã tìm thấy chủ nhân của mình, người nàng vẫn khao khát.

Sợ hãi, Erika nói về những thứ khác hẳn. Klemmer trả lời, tốt, cảm ơn. Erika cho phép Klemmer từ hôm nay có thể chọn lựa quần áo cho nàng. Nếu nàng vi phạm, cậu có thể tác động mạn mẽ đến trật tự váy áo. Erika mở cánh tủ lớn và một bộ tuyển lựa. Nàng lấy một vài món ra khỏi mắc và khoe một vài món vẫn đang treo. Hy vọng, cậu ta cho đây là một tủ quần áo thanh nhã, nàng trưng ra một góc nhìn sắc sảo. Em cũng có thể mua một vài thứ mà anh đặc biệt thích! Tiền không thành vấn đề. Với mẹ, em là vấn đề tiền bạc bà ấy luôn vắt cổ chày ra nước. Nhưng anh không cần phải để tâm đến mẹ em. Anh thích màu gì hả Walter? Những gì em viết cho anh không phải là chuyện đùa, nàng đột nhiên khúm núm trước tay cậu. Nhưng anh sẽ không cẩu em chứ? Nếu được phép xin anh, viết cho riêng em một vài dòng, anh sẽ làm chứ? Rằng anh nghĩ như thế nào về những điều ấy và anh nói về chúng thế nào?

Klemmer nói tạm biệt. Erika khúm núm, hy vọng rằng bàn tay này hạ xuống đầy yêu thương mà không tàn phá. Ngày mai em sẽ cho lắp khóa. Erika xin Klemmer sau đó giữ chiếc khóa cửa duy nhất. Hãy nghĩ mọi chuyện sẽ tuyệt biết bao. Klemmer im lặng trước lời đề xuất, Erika mơn mõi một lời tha thứ. Hy vọng cậu sẽ phản ứng thản nhiên, nàng mời cậu đến với mình mọi lúc. Bất kể khi nào, Klemmer không tỏ bất kỳ phản ứng nào, ngoại trừ hít thở.

Erika thề rằng nàng sẽ là tất cả những gì Klemmer viết ra. Nàng nhấn mạnh, những gì viết ra không phải đã được khắc vào đá. Và trì hoãn không có nghĩa là vĩnh viễn. Klemmer vặn đèn lên. Cậu không nói và cậu không đánh. Erika tìm hiểu liệu nàng có được phép sớm viết những điều mình muốn trả lời thư cho cậu. Anh cho phép em tiếp tục trả lời anh qua thư chứ, làm ơn đi? Klemmer không hề biểu hiện gì như một câu trả lời.

Klemmer trả lời, cứ đi đã! Cậu cao giọng với Erika giá trị đơn vị đen tối lúc này đang chết trân vì kinh hãi. Cậu định thử ném vào mặt nàng một câu chửi, nhưng ít nhất cậu không đánh. Cậu gọi tên Erika nhưng thêm tính từ "già" vào. Erika biết người đàn ông sẽ có những phản ứng như vậy và giơ tay lên che mặt. Nhưng nàng hạ xuống ngay lập tức, nếu cậu ấy cần đánh ngay bây giờ thì xin mời. Klemmer nói sẽ không chạm đến nàng dù có dùng đến kẹp. Cậu thề rằng tình yêu đã từng tồn tại, nhưng giờ đây đã qua. Cậu sẽ không tìm đến nàng. Cậu gھے tởm nàng. Nàng dám đề nghị những chuyện như vậy. Nàng úp mặt vào đầu gối như hành khách khi gặp sự cố máy bay tránh cái chết. Nàng tránh cú đánh của Klemmer có thể nàng sẽ phải chịu. Bởi vậy cậu không đánh nàng, cậu không muốn làm bẩn tay mình, như cậu vừa nói. Cậu ném bức thư vào người đàn bà, cố ném vào mặt. Nhưng chỉ chạm vào gáy đang cúi gập. Cậu để bức thư rơi xuống Erika. Những người yêu nhau không cần thư từ, Klemmer giấu cọt. Chỉ khi lừa tình người ta mới cần đến những bức thư quanh co, xảo biện.

Erika ngồi chắc trên đi văng. Đôi bàn chân đi giày của nàng đặt cạnh nhau. Hai bàn tay để trên đùi. Không hy vọng, nàng chờ đợi điều gì như một cú sốc tình yêu từ phía Klemmer. Không thể cưỡng lại, nàng cảm thấy tình yêu đang đe dọa chết dần chết mòn! Nhưng tình yêu của cậu ấy sẽ không chết, nàng khao khát. Anh ấy còn ở đâu, chừng nào anh ấy còn ở đây thì còn hy vọng. Nàng hy vọng, ít nhất cũng là những nụ hôn nồng say, làm ơn. Klemmer trả lời nàng, không, cảm ơn. Nàng thầm ao ước rằng cậu, thay vì hành hạ nàng, sẽ thực hiện tình yêu dành cho nàng theo đúng tiêu chuẩn Áo quốc. Khi cậu chấp nhận nồng say theo nàng, nàng sẽ đâm vào cậu một câu: nghe theo lời ta hoặc không đường quay lại. Nàng mong chờ những ve vãn bằng miệng và tay từ cậu học sinh thiếu kinh nghiệm. Nàng sẽ chỉ cho cậu. Nàng sẽ chỉ cho cậu.

Họ ngồi đối diện nhau. Sự cứu rỗi nhờ tình yêu ở thật gần, nhưng hòn đá đè chặt ngôi mộ lại quá nặng. Klemmer là một thiên thần bé nhỏ và những người đàn bà lại vừa vặn không phải là thiên thần. Phải đẩy được tảng đá đi. Erika cứng rắn với Klemmer khi đụng chạm đến những khao khát của nàng đã viết ra tất cả. Ngoài bức thư, nàng không hề ao ước gì. Cảm ơn nhiều! Phỉ lì làm gì? Klemmer hỏi. Ít nhất cậu cũng không đánh.

Cậu ôm lấy cái tủ vô vằm với tất cả sức mạnh mình có để rồi đẩy dịch từng milimet không cần đến sự giúp đỡ của Erika. Cậu đẩy khỏi chỗ cho đến khi hở ra một khe không khí cậu có thể mở cánh cửa ra. Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau nữa, Klemmer không nói. Cậu đi khỏi mà không nói lời tạm biệt và đập cánh cửa nhà lại phía sau. Và dời đi ngay lập tức.

Bà mẹ ngáy to bên nửa giường của mình dưới tác dụng của chất cồn không quen sử dụng mà chỉ dành cho những khách khứa không bao giờ đến. Nhiều năm trước đây, cũng trên chiếc giường này, ham muốn đã dẫn đến tình mẫu tử thiêng liêng và ham muốn ấy cũng kết thúc ngay khi đạt được mục đích. Một lần phóng tinh duy nhất đã giết chết ham muốn và dựng ra không gian cho nàng con gái, người cha đập một đòn chết hai con ruồi. Và cũng tự đập chết chính mình. Vì tính ỉ trệ nội tại và tinh thần yếu ớt ông không thể theo kịp tác phẩm của cú phóng tinh. Lúc này Erika lهنh bهنh trên nửa giường của mình và bố nàng bị chôn dưới đất sâu. Erika không tắm giặt và cũng không đánh răng, cọ rửa. Nàng ngửi thấy mùi mồ hôi của mình nồng nặc, như một con thú hoang trong cũi, thu nhặt mùi mồ hôi, hơi hoang dã và không thể rút lui vì cái chuồng quá nhỏ. Con thú muốn quay người và phải rúc vào bức tường khác. Đắm mồ hôi, Erika ngả lưng cạnh mẹ, nằm không ngủ.

Sau ít nhất hai giờ Erika nằm không ngủ và hoàn toàn không suy nghĩ trong nước ấm của mình, bà mẹ đột nhiên thức giấc. Chỉ có thể suy nghĩ về nàng con gái mới đánh thức bà tỉnh dậy, vì đứa con không hề nhúc nhích. Ngay lập tức bà mẹ lại sụp đổ vì những chuyện bà phải trốn chạy bằng chất cay lúc ban tối. Bà mẹ bật sáng như bạc, lấp lóa không cần ánh sáng mặt trời trùng trùng vào nàng con gái và đưa cho một cáo trạng nặng nề kèm lời đe dọa nguy hiểm kèm một thiên đường thương tật cơ thể. Tiếp theo đến dốc đá dăm những câu hỏi không được trả lời không theo trật tự nào như ưu tiên hay khẩn cấp. Vì Erika im lặng, bà mẹ tự ái quay người đi. Bà tự diễn giải sự tổn thương của mình là con buồn nôn vì nàng con gái. Nhưng bà quay ngoắt lại phía đứa con gái và đưa lại lời đe dọa thành tiếng mới, to hơn. Erika vẫn cắn chặt răng. Bà mẹ nguyên rửa và chửi bới. Bà hét lên vì lời cáo buộc hoang dã đã đẩy bà ra khỏi vùng tự chủ. Bà mẹ chịu thua chất cồn vẫn còn điên cuồng trong máu. Rượu mùi trứng vẫn còn tác dụng thâm độc. Và rượu mùi sôcôla cũng vậy.

Erika thực hiện một cuộc tấn công tình ái không mấy nhiệt thành, vì bà mẹ đã nghĩ ra kết cục xa xôi cho cuộc sống chung mà bà lo sợ nhất, chẳng hạn như một cái giường riêng cho Erika!

Nàng để cuộc thử nghiệm tình yêu mang đi. Nàng chồm lên và phủ những hôn hít lên. Nàng hôn mẹ như thể hàng năm nay nàng chưa nghĩ đến chuyện hôn bà. Nàng bám chặt vào vai mẹ, và bà giận dữ đánh quanh mà không trúng ai. Erika hôn vào giữa vai những cũng không trúng.

Bà mẹ quay đầu để tránh bị hôn. Khuôn mặt bà mẹ trong bóng tối nhập nhoạng chỉ là khoảng sáng bao quanh màu vàng tóc nhuộm giúp định hướng, Erika hôn bừa vào khoảng sáng. Nàng sinh ra từ thân xác này! Từ miếng bánh mầu tử đang mủn. Erika ấn đôi môi ướt vào mặt mẹ và giữ chặt trong cánh tay cứng như sắt để bà không thể chống cự. Erika nằm ngửa người, rồi ba phần tư lên người mẹ vì bà bắt đầu đánh trả thật sự, cố thử đập bằng tay. Sa lầy giữa cái mồm chìa ra bên trái và bên phải của Erika, bà mẹ thử đánh đầu thật mạnh để tránh. Bà mẹ quấy dầu diêm đại để tránh những cái hôn, như trong một cuộc chiến tình yêu và đích không phải cực khoái mà chính là bà mẹ, cá nhân mang tên mẹ. Và cuối cùng bao giờ bà mẹ cũng bắt đầu chiến đấu. Vô ích, vì Erika mạnh hơn. Nàng quấn quanh mẹ như cây trường xuân quanh ngôi nhà cổ, nhưng bà mẹ chắc chắn không phải là ngôi nhà cổ để chịu. Nàng mút, gặm thân thể to lớn như thể nàng một lần nữa muốn trườn vào và trốn bên trong. Erika thú nhận tình yêu với mẹ, và bà mẹ thêu thảo ngược lại, cụ thể rằng bà đương nhiên cũng yêu con gái nhưng nàng nên dừng ngay lập tức! Bây giờ! Nhưng bà mẹ không thể chống đỡ cơn giông bão cảm xúc từ Erika đang quấn quanh bà, nhưng bà được ve vuốt. Bỗng nhiên bà thấy được ve vãn. Điều kiện căn bản của tình yêu là người ta cảm thấy được coi trọng, vì một ai đó đặt chúng ta lên hàng đầu. Erika cắn chặt vào mẹ. Bà mẹ bắt đầu đánh lại để tránh Erika. Erika càng hôn. Bà mẹ cũng đánh lại thử nhất để tự vệ, và để tránh nàng con gái đang dường như mất tự chủ mặc dầu không uống giọt rượu nào. Bà mẹ nói bằng đủ các kiểu giọng, gào thét: Thôi! Bà mẹ kiên quyết ra lệnh dừng lại. Erika âm ào không kìm hãm hôn lấy hôn để bà mẹ, khi bên này lúc bên kia. Nàng đánh bà mẹ, dù chỉ rất nhẹ, vì không nhận được phản ứng mong chờ nào từ bà mẹ. Erika đánh mẹ vì ham muốn chứ không vì trừng phạt, nhưng mẹ hiểu lầm theo ý xấu và vừa đe dọa vừa chửi rủa. Mẹ và nàng con gái đối vai cho nhau, vì bà mẹ lúc này đánh liên tục, bà có tầm nhìn từ trên xuống tốt hơn. Bà mẹ tin rằng phải cương quyết chống lại cuộc tấn công tình dục đối ứng[35] và tát diêm đại vào bóng đen.

Nàng con gái kéo tay bà mẹ ra và hôn vào cổ, với mục đích ẩn tình dục, người tình kỳ lạ và không thuần thảo. Bà mẹ - cũng chưa từng hưởng một nền giáo dục tình đẹp hơn trong tình yêu - ứng dụng sai kỹ thuật, đập dậm mọi thứ quanh mình. Xác thịt già nua bị cuốn đi theo cách mạnh bạo nhất. Không ai coi bà là mẹ, mà chỉ là xác thịt đơn thuần. Erika ngoạm răng vào thịt mẹ. Nàng hôn và hôn. Nàng hoang dại hôn mẹ. Bà mẹ cho chuyện này thật tởm lợm, những điều nàng con gái mất trí đang làm với bà. Nhưng vô ích - bà mẹ không được hôn như thế này từ hàng thập kỷ nay và sẽ còn nữa. Vì sẽ còn những nụ hôn mạnh mẽ hơn, cho đến khi sau cơn lốc xoáy hôn hít cuối cùng, nàng con gái mệt lả nửa nằm lên người mẹ. Nàng con gái khóc trên khuôn mặt mẹ, bà mẹ hất nàng con gái khỏi người và hỏi phải chăng nàng phát rồ. Không nhận được câu trả lời nào và cũng không được trông đợi, bà mẹ ra lệnh đi ngủ ngay lập tức vì ngày mai vẫn là một ngày mới! Bà chỉ ra công việc vẫn còn chờ đấy. Nàng con gái đồng ý rằng giờ phải đi ngủ. Nàng con gái như một con chuột chũi mù cố vờ vào người mẹ, nhưng bà mẹ hất hai tay nàng đi. Nàng con gái trong thoáng chốc đã xoay sở nhìn được lông mu rất mỏng che phần cuối bụng mỡ của mẹ. Một ánh nhìn hiếm hoi. Bao lâu bà mẹ luôn giữ chặt đám lông mu này. Nàng con gái đã cố tình giật quanh trong váy ngủ của mẹ lúc đánh nhau để cuối cùng nàng cũng nhìn thấy đám lông mu này, thứ nàng luôn biết, vẫn phải còn đó. Tiếc rằng trời quá tối. Erika khôn khéo tọc áo mẹ lên để thấy tất cả, tất cả. Và mẹ chống lại, lại trong vô vọng. Erika khỏe hơn bà mẹ vừa hơi bị hành hạ, ít nhất là xét trên phương diện thể chất. Nàng con gái ném mạnh những gì mình thấy vào mặt bà mẹ. Bà mẹ im lặng lờ đi như thể không có gì xảy ra. Hai người đàn bà nằm sát vào nhau ngủ. Đêm không còn dài, một ngày mới nhanh chóng thức dậy với ánh sáng khó chịu và những tiếng chim phiền toái.

Walter Klemmer kinh ngạc về người đàn bà này, vì nàng dám làm những điều người khác chỉ dám hứa suông. Sau một hơi nín thở suy nghĩ, cậu bị ấn tượng bởi những giới hạn nàng đang dựa vào đó để đẩy xa hơn. Không gian khoái lạc của nàng chắc chắn sẽ rộng ra. Klemmer ấn tượng. Những người đàn bà khác chỉ có một phòng rậm rạp tựa tựa và một hoặc hai xích đu trên vùng đất bụi bặm và bê tông rạn nứt. Nhưng ở đây là cả một sân bóng với những sân tennis và cả một con đường rải sỏi dành cho những chủ nhân may mắn! Erika biết hàng rào bao quanh nàng từ hàng năm nay, bà mẹ đóng cọc quanh nàng, nhưng vẫn chưa lấy làm thoải mái.

Nhưng Erika nhổ đám cọc ấy ra và không sợ hãi đóng loạt cọc mới vào, cậu học sinh Klemmer cũng thừa nhận điều ấy. Cậu tự hào khi mình là người được lựa chọn, để nhận ra điều ấy cậu phải mất cả quãng thời gian dài suy ngẫm. Cậu còn trẻ và sẵn sàng đón nhận những điều mới lạ. Cậu khỏe mạnh và sẵn sàng đón nhận bệnh tật. Cậu cởi mở với bất kỳ điều gì và tất cả mọi điều, bất kể chiều hướng gì. Cậu thoáng nghĩ và đã sẵn sàng mở toang cánh cửa tiếp theo. Cậu vươn người qua cửa sổ, xa đến gần mất thăng bằng. Cậu chỉ còn đứng kiễng trên mười đầu ngón chân! Cậu chủ tâm mạo hiểm và vui mừng với mạo hiểm vì cậu chính là người nắm lấy nó. Cho đến nay, cậu vẫn là một trang giấy trắng chờ đợi một máy in xa lạ in lên những vết đen chưa một ai từng đọc những gì tương tự. Cậu sẽ gây dấu ấn lên cuộc đời như vậy. Sau này, cậu không còn là những gì trước đây, vì mỗi ngày cậu lại nhiều hơn và có nhiều hơn.

Khi cần thiết, cậu cũng có thể tàn bạo, như với người đàn bà này chẳng hạn, cậu thầm nghĩ. Cậu dứt khoát chấp nhận những điều kiện của nàng và ra lệnh cho chính mình: tàn bạo hơn nữa. Cậu biết chính xác mọi chuyện phải diễn ra như thế nào sau vài ngày rời lánh nàng để kiểm chứng những cảm xúc có cứu rỗi một thử nghiệm căng thẳng vô nhân tính của lý trí. Thần kinh thép của cậu chùng xuống, nhưng không gãy hẳn dưới sức mạnh của những lời hứa người đàn bà mang lại cho cậu. Cậu tự hào về cuộc thử nghiệm sẽ trải qua, có lẽ cậu sẽ gần như giết chết nàng.

Tuy vậy, cậu học sinh vẫn vui vẻ giữ khoảng cách trong vài ngày tới. Để cho thèm muốn vẫn hay hơn chạm vào ngón tay nhỏ xíu. Từ vài ngày nay, cậu chờ đợi người đàn bà - kẻ đang xếp hàng để được yêu - mang đến thức gì trong miệng, một con thỏ rừng chưa chết, hay một con gà gô. Hay chỉ là một chiếc giày cũ. Giờ học với nàng cậu bỏ tùy tiện để thể hiện tính độc lập của mình. Cậu hy vọng người đàn bà này sẽ trâng tráo đuổi theo cậu. Sau đó cậu sẽ thử từ chối và chờ đợi nàng sẽ làm gì tiếp theo. Lúc này cậu trai trẻ muốn ở một mình hơn, con sói không biết đến một người bạn nào tốt hơn trước khi gặp được bạn dê.

Với Erika, từ hàng năm nay nàng đã biết đến hai chữ “từ bỏ” và lúc này nàng muốn thay đổi hoàn toàn. Cái máy ép ham muốn sử dụng quá nhiều của nàng đè nghiêng lên những ước muốn chảy ra nhựa đỏ. Nàng chốc chốc nhìn ra phía cửa xem cậu học sinh có đến bước vào, nhưng tất cả học sinh đều đến ngoại trừ cậu. Cậu nghỉ học không phép.

Trong cơn nghiện học thường xuyên của Klemmer - thường chỉ hay bắt đầu mà không kết thúc, thậm chí cả môn thể thao đối kháng Nhật Bản, ngoại ngữ, du lịch, trưng bày nghệ thuật - con sâu học từ dạo gần đây còn tham dự cả lớp clarinet bên cạnh để có tích lũy thêm kiến thức căn bản cho kèn Saxôphôn trong nhạc Jazz và ngẫu hứng. Cậu chỉ tránh môn dương cầm và cô giáo bộ môn. Sau khi nắm được khái niệm căn bản trong rất nhiều lĩnh vực, Klemmer thường bỏ cuộc. Cậu thiếu đức kiên nhẫn. Nhưng lúc này cậu muốn trở thành một người tình cao thủ - người đàn bà này đang thách đố cậu. Sau đó, cậu lại than phiền - nếu có thời gian - rằng cái áo nịt ngực âm nhạc cổ điển quá chật với cậu. Trong khi cậu chỉ muốn thưởng thức những tầm nhìn không bị che khuất bởi bất kỳ giới hạn nào. Cậu tưởng tượng về những cảnh quan mê mông, cậu đoán rằng, sẽ có những cánh đồng cậu chưa từng thấy, và dĩ nhiên chưa từng kẻ nào khác cậu từng thấy. Cậu nhắc một góc tấm khăn và sau đó lại bỏ nó sợ hãi rơi xuống, chỉ để ngay lập tức nhắc nó lên một lần nữa, cậu đã thực sự nhìn thấy chứ? Gần như không thể tin được. Cô Kohut vẫn canh chừng quan sát cậu từ những cánh đồng, bãi cỏ, nhưng cùng lúc nàng vẫn không ngừng bí mật quyến rũ. Cậu cảm nhận được sức hút đến vô biên. Trong lớp học, người đàn bà này vô cùng nghiêm khắc, nàng nghe thấy những thứ bé nhất, nhỏ nhất từ xa, nhưng trong cuộc sống, nàng muốn bị buộc phải cầu xin. Bên bàn phím, nàng bọc kín cậu bằng những ngón tay trong băng co giãn của bài tập ngón, bài tập lách, trường Czerny[36] của tốc độ. Sẽ là một cái tát vào mặt khi nàng biết được đối thủ clarinet đã giải phóng cậu khỏi những đối âm bó buộc. Rồi một ngày đây, cậu có thể ngẫu hứng tràn đầy cảm xúc biết bao với cây kèn Saxôphôn soprano[37]. Klemmer tập chơi clarinet. Cậu luyện dương cầm ít hơn hẳn. Cậu quyết định chọn lĩnh vực âm nhạc mới và dự định bắt đầu với một ban nhạc Jazz sinh viên cậu quen biết riêng, cho tới khi cậu vượt khỏi ban nhạc. Và cậu sẽ tự lập ra một nhóm nhạc cho

riêng mình, chơi nhạc dưới sự chỉ huy và trình diễn của riêng cậu, và thật ra cậu đã chọn tên cho ban nhạc này nhưng còn giữ bí mật. Những dự kiến âm nhạc này sẽ phù hợp với thói thúc tự do đầy ấn tượng của cậu. Cậu cũng đã ghi tên vào lớp nhạc Jazz. Cậu muốn học biên soạn. Đầu tiên cậu muốn tự điều chỉnh và thích ứng, sau đó vào thời điểm quyết định bằng một màn độc diễn nín thở cậu sẽ thoát khỏi những hình mẫu như một nguồn suối bắn phụt lên. Không dễ dàng phân loại ý chí của cậu, không dễ dàng nhét những ao ước cũng như khả năng của cậu vào một hộp đựng vở nhạc. Khuỷu tay cậu vui vẻ chèo dục hai bên người, hơi thở mừng rỡ chạy dọc ống quần, cậu chẳng nghĩ ngợi gì. Cậu hạnh phúc. Cậu đang tập âm chuẩn và đổi lưỡi. Những bước tiến vượt bậc đang chờ sẵn phía trước, thầy giáo clarinét nhận xét và vui mừng vì một học sinh như cậu. Cậu đã có những nền tảng quan trọng từ phía cô Kohut, và thấy giáo hy vọng cướp cậu khỏi tay nữ đồng nghiệp để phơi dưới ánh nắng của cậu học sinh trong buổi hòa nhạc kết thúc năm học.

Người đàn bà trong bộ đồ đi bộ chuyên dụng tao nhã tiến lại gần cửa lớp kèn clarinét và chờ, người ta chưa thể nhận ra nàng ngay tức khắc. Nàng phải đến đây và do vậy, nàng muốn đến đây. Cô Erika ăn diện cho dịp này - theo cách của nàng.

Không phải Klemmer đã hứa hẹn với nàng một thiên nhiên tươi mát vừa dứt tay ông tao, và cậu không biết nơi nào để tìm thấy tự nhiên ấy chẳng? Cậu học sinh bước ra cửa với cái hộp nhạc cụ nhỏ màu đen giắt bên mình, nàng lấp ba lấp bấp đề nghị cùng đi ra sông chơi một chuyến. Ngay lập tức! Cậu nhận ra ngay kế hoạch của nàng qua bộ trang phục bên ngoài. Lý do tôi đến đây, nàng nói: là đi qua suối và rừng. Bộ trang phục rất chuyên nghiệp của người đàn bà này giáng cả một trận đá lở những thành tích, những băng tích ầm ầm như sấm và đáng ngán. Những cố gắng hướng về đích được chứng minh trên trạm núi không hiểu khách, vô chuối, lỗi tảo trên đất, ai đó nôn ra một góc, và tất cả các chứng chỉ vô hiệu lực, những mảnh giấy bắn thối trong góc và xó, vé xe rách nát không cái nào còn cơ hội trở về với cút.

Walter Klemmer nhận thấy, Erika đã thay đổi hoàn toàn cách ăn mặc, áo quần theo dịp có, và dịp có xuất hiện theo áo quần. Áo quần, như thói quen vốn có, là điều quan trọng nhất. Nói chung đàn bà thường có nhu cầu trang điểm để gây ấn tượng, và chưa từng có người đàn bà nào chỉ trang điểm với một khu rừng. Ngược lại, người đàn bà cũng nên tô điểm lại khu rừng bằng hiện tại của mình, trong đó nàng như một con thú bị ống kính thợ săn theo dõi. Erika đã mua một đôi giày đi bộ chắc chắn và bôi mỡ khắp giày để nó không bị ẩm mục. Với đôi giày này nàng có thể đi hàng kilômét đường, nếu phải như vậy. Nàng mặc áo sơ mi kẻ caro khỏe khắn, áo khoác vải bông, quần bó gối, tất sợi đỏ cao đến gối. Nàng thậm chí còn có cả một cái balo nhỏ đựng đồ ăn. Nàng không mang theo dây chảo vì nàng không quá cực đoan đến vậy. Nếu nàng cực đoan thì nàng cũng không cần dùng đến mạng hay dây chảo. Thậm chí nàng cũng không mang theo cả neo cứu hộ, nếu cách nào đó đối mặt với sự hoang dã trong đào xới thể xác mà người ta khi ấy chỉ phụ thuộc vào chính bản thân mình và đối phó.

Nàng dự định sẽ bón cho chàng từng miếng nhỏ. Cậu không được phép no xôi chán chè, cậu phải thường xuyên thèm khát nàng. Và nàng tưởng tượng ra như vậy, chỉ khi còn lại nàng và mẹ. Nàng tiết kiệm và chi dùng bản thân không mấy thích thú, sau một hồi suy nghĩ đủ mọi mặt. Nàng trưởng thành từ từng pao[38] thịt. Nàng tham lam tính tiền váy áo diện trên thân hình hiện đại của mình trên bàn để Klemmer nghĩ rằng nàng sẽ chi trả ít nhất gấp đôi số tiền nàng thực sự bỏ ra. Sau cuộc đụng chạm tro trên bằng bức thư của mình nàng hoàn toàn rút lui - điều thật khó thực hiện với nàng. Nàng kết cứng trong con lợn đất trong người, trong khối u xanh xanh vỡ tung tận viền nàng kéo lê khắp nơi. Chẳng hạn như bộ phục trang nàng đang mặc, nàng phải trả tương đối trong cửa hàng thể thao. Nàng mua chất lượng, nhưng cái đẹp quan trọng hơn. Mong muốn của nàng đi quá xa. Klemmer dò xét người đàn bà trong im lặng nơi sức mạnh ẩn chứa. Mắt cậu thích thú dò khắp hàng khuy giả trên áo khoác và cái dây đeo đồng hồ bạc (cũng giả nốt) theo kiểu thợ săn, nạm răng hươu chạy quanh bụng Erika. Erika van vỉ rằng cậu hứa đưa nàng đi chơi rừng hôm nay và bây giờ nàng tới đây để đòi. Cậu hỏi, nhưng tại sao lại đứng ngay ở đây, lúc này và hôm nay. Nàng nói, anh không nhớ chính anh đã

hẹn hôm nay sao. Không nói một lời, nàng đưa ra cuống vé của lời hứa bất cần. Chắc chắn cậu đã hứa là ngày hôm nay. Cậu chính là người đưa ra đề nghị: ngày hôm nay. Cậu học sinh không nên nghĩ rằng cô giáo sẽ quên chuyện gì. Klemmer nói nhưng bây giờ không đúng lúc, đúng chỗ. Erika ngay lập tức đưa ra những nơi xa hơn và những lúc thuận lợi hơn. Đôi tình nhân nhanh chóng không cần đến bất kỳ đường vòng nào đã đến đủ các cánh rừng và hồ đầm. Nhưng hôm nay quang cảnh trên những chóp cây đỉnh đồi dường như đã thúc đẩy ước vọng con người.

Walter Klemmer cân nhắc. Cậu quyết định không cần phải đi quá xa để thử nghiệm điều gì mới mẻ. Vui thú nhưng vẫn có tính khoa học - cậu vẫn luôn như vậy - cậu đưa ra đề nghị - chắc chắn sẽ khiến Erika kinh ngạc - làm luôn tại chỗ. Ngoài ra sau đó cậu cũng có thể thoải mái đến câu lạc bộ Judo vào lúc ba giờ chiều. Chỉ một điều duy nhất người ta không được phép làm trong tình yêu, đó là đùa giỡn. Nếu nàng thực sự nghiêm túc thì chuyện đó hiển nhiên từ lâu với cậu đã là rất tuyệt. Xin mời. Từ trước tới nay cậu luôn rất đáng yêu và đáng tin, nhưng cậu cũng có thể tàn bạo, cậu sẽ chứng minh điều đó. Hoàn toàn theo yêu cầu. Erika Kohut thay vì đáp lời cho đúng cách lại kéo cậu vào phòng của bà lao công, nơi không bao giờ khóa như nàng được biết. Lúc này cậu cần thể hiện những điều mình có. Từ người đàn bà phát ra động lực. Lúc này cậu phải thể hiện những điều cậu chưa từng được học. Mùi nước tẩy rửa gắt, dụng cụ chống đông chống khô. Mở đầu, người đàn bà cầu xin được tha thứ vì nàng không dám viết thư cho cậu thanh niên. Nàng tiếp tục đẩy xa ý nghĩ này. Nàng quỳ xuống và vụng về gieo những nụ hôn lên vùng bụng đang nén lại của cậu. Đầu gối đi bộ chưa từng lang thang trên nghệ thuật yêu đương cao cả đắm chìm mình trong bụi rậm. Hiển nhiên, phòng lao công là căn phòng bẩn thỉu nhất. Đôi giày chuyên dụng mới cứng sáng bóng. Cả cô giáo và cậu học sinh đều dính lấy hành tinh yêu đương nhỏ bé của riêng mình, trên những tảng băng trôi, những lục địa không hiểu khách va đập vào nhau và tách dần ra xa. Klemmer ngượng ngập bởi sự nhún nhường, đồng thời cũng kinh hãi bởi những đòi hỏi xứng đáng kèm theo sự nhún nhường ít khi thể hiện đang khua chiêng gõ mõ này.

Sự nhún nhường này la hét to hơn cả một khoái lạc không bị kìm nén. Klemmer trả lời: xin đứng lên ngay đi! Cậu thấy nàng đang vứt bỏ tự trọng của mình khỏi mạn tàu trước mặt cậu và ngay lập tức cậu quyết định tự trọng chính là không bao giờ bước khỏi mạn tàu. Nếu cần thậm chí cậu sẽ giữ chặt bánh lái. Không lâu sau khi bắt đầu, hai người vẫn không thể nào còn có thể hòa nhập vào với nhau, nhưng họ vẫn bướng bỉnh ước ao hòa nhập với nhau. Những cảm xúc của cô giáo như làn gió ấm áp thổi trên cao. Klemmer thực sự không hề muốn chút nào nhưng cậu buộc phải, vì cậu chính là điều được khao khát. Cậu khép chặt hai đùi lại với nhau như một cậu học trò then thùng. Nàng truy dọc đùi cậu đòi cho nợ và tấn công. Bây giờ chúng ta có thể có những thời khắc đẹp làm sao. Một mẫu thịt người đàn bà đập bộp xuống đất. Erika Kohut đưa ra một lý giải tình yêu mà không gì ngoài những đòi hỏi chán ngán, những cam kết rồi beng, và những hứa hẹn nhiều lần đảm bảo. Klemmer không trao tình. Cậu thốt lên "ối" không nhanh đến vậy. Quân Phổ khai hóa không nhanh đến vậy. Erika tả nàng muốn đi sâu vào những tình huống riêng biệt thế này ra sao. Và lúc này, Klemmer đình nhiều nhất là một chuyến lòng vòng trong công viên Tòa thị chính. Cậu thỉnh cầu: không phải hôm nay, tuần tới! Lúc đó anh rảnh hơn. Cậu bí mật bắt đầu - khi lời thỉnh cầu của cậu vô dụng - ve vuốt nhưng nó dờ ra như chết. Người đàn bà đẩy cậu vào một khoảng không non nớt, trong ấy người ta đòi dụng cụ của cậu, nhưng nó không phản ứng lại lời đòi hỏi. Cuồng loạn, cậu kéo, đập, lắc. Nhưng nàng vẫn chưa hề nhận thấy. Nàng lao tới cậu như một trận tuyết lở. Bây giờ đã bắt đầu thốn thức, nàng lấy lại những gì đã nói trước đây và hứa thay thế bằng nhiều thứ tốt đẹp hơn. Bây giờ nàng mới nhẹ nhõm làm sao: cuối cùng! Klemmer lạnh lùng làm việc phần thân dưới, cậu quay miếng đồ, đập lên nó bằng dụng cụ sắt. Tia lửa bắn tứ tung. Cậu sợ hãi thế giới bên trong đã lâu không được thoát hơi của cô giáo dương cầm. Chúng muốn nghiền nát cậu hoàn toàn! Ngày từ đầu, Erika hiển nhiên đã chờ đợi tất cả những gì cậu có mà chưa từng lời ra hay trưng trước nàng. Nàng làm những động tác yêu đương như hằng tượng tượng. Và như nàng đã thấy từ những người khác. Nàng thể hiện những dấu hiệu vụng về mà nàng đã nhầm lẫn với dấu hiệu hiển dâm, đối lại nàng nhận được những dấu hiệu của sự bất lực. Bây giờ cậu PHẢI và do đó KHÔNG

THẾ. Cậu nói để biện hộ: với anh thì không, nhớ lấy! Erika bắt đầu kéo khóa quần của cậu. Nàng giằng mạnh áo sơ mi và cuồng nộ như những đôi tình nhân vẫn thường làm. Không có gì xảy ra bên trong Klemmer để nhờ đó chứng minh được điều gì. Sau một hồi, Erika thất vọng lộp cộp đôi giày đi lên đi xuống trong tàu. Để thay thế, nàng đưa ra một thế giới cảm xúc đã trang bị hoàn toàn. Nàng giải thích gì đó là quá kích thích và căng thẳng, và mặc dầu vậy nàng đã vui như thế nào vì đây là những bằng chứng tốt bậc trong tình yêu. Klemmer không thể, vì cậu buộc phải. Sự ép buộc toát ra từ người đàn bà này qua sóng tử. Nàng chính là sự ép buộc trong bản chất. Nàng ngồi xổm xuống thành một đồng lù lù vụng về, một số phần bất hạnh đang ngượng nghịu gập xương lại với nhau và xoáy những nụ hôn vào đũng quần cậu học sinh. Cậu trai trẻ này rên rĩ như thể sự kiên nhẫn này giải phóng thứ gì bên trong, cậu van vỉ lần cuối, em không trối được tôi như thế. Em không trối được tôi. Nhưng về lý thuyết cậu rất sẵn lòng vào mọi lúc để thử nghiệm điều gì mới mẻ trong tình yêu. Cuối cùng cậu đành rời bỏ Erika trong sự bất lực của mình và khê đập cạnh bàn tay vào cổ nàng. Đầu nàng ngoan ngoãn cúi ra phía trước và quên lãng xung quanh mà giờ đây nó không còn thấy. Chỉ còn nền đất của căn phòng tình yêu, bởi có quá ít thứ về nàng để nghĩ đến. Klemmer nghe ngóng bên ngoài và rút lại. Cậu đẩy nhanh miệng người đàn bà như một cái găng cũ lên khỏi dương vật lại vừa nhanh chóng rũ xuống sau một chốc lưu tâm ngắn ngủi. Cái găng quá lớn. Chẳng có gì xảy ra với nó, và chẳng có gì xảy ra với Klemmer, trong khi ấy sự tồn tại của cô giáo cứ bay hơi dần trong khoảng cách.

Klemmer điên cuồng, thọc của quý vào miệng nàng và bằng chứng cậu muốn có đã phải nợ. Cái chim ngủ gât đang bơi trong nước, một nút bấc vô cảm. Nhưng cậu túm chặt vào tóc nàng, vì biết đâu có khi chim cậu lại ngồng lên. Klemmer vênh nửa tai hướng ra cửa canh chừng bà lao công quay trở lại. Tất cả phần còn lại để canh chừng liệu dương vật của cậu có động đập. Được tình yêu thuần dưỡng và đồng thời đẩy vào, cô giáo liếm quanh Klemmer như con bò cái và con bê mới đẻ. Nàng hứa rằng sẽ ổn cả và cả hai có thời gian đến vô tận, bây giờ khi không còn nghi ngờ gì những cảm xúc của họ nữa. Chỉ cần dừng căng thẳng. Những lời hứa hẹn thốt ra không rõ ràng khiến cậu trai trẻ phát điên, cậu như nghe thấy những mệnh lệnh từ phía sau như một giọng trung. Không phải người bề trên vẫn yêu cầu cậu đặt chân vào đúng bàn đạp, để tay vào đúng bàn phím hay sao? Kiến thức âm nhạc đặt nàng lên trên cậu và tàn lụi dưới cậu, nàng khiến cậu ghê tởm hơn tất cả những gì có thể nói ra. Nàng tự biến mình thành nhỏ bé trước cái chim - thứ lúc này vẫn cứ tiếp tục nhỏ bé. Klemmer đánh và đập vào miệng Erika, nàng thấy muốn ọe, nhưng vẫn tiếp tục bất lực như trước. Miệng đầy lúng búng người đàn bà an ủi đầy yêu thương và hướng về tương lai. Sẽ còn những vui thú trong tương lai! Không thể nhìn vào mắt nàng, nàng không còn là người ra lệnh, nàng chỉ còn là tóc, gáy, cổ, không thể đo đếm. Một cái máy yêu đương tự động thậm chí không phản ứng lại một cú đập. Và cậu học sinh không có gì hơn ngoài việc mài dụng cụ của mình vào nó cho sắc. Dụng cụ của cậu, xét cho cùng, không có việc gì để làm cùng phần còn lại của cơ thể. Trong khi ấy tình yêu luôn ngập tràn toàn bộ người đàn bà này. Người đàn bà có thói thúc trao tặng tất cả tình yêu và giữ tỷ giá. Erika và Walter Klemmer nhất trí nói: hôm nay không được, nhưng chắc chắn lần tới sẽ được. Erika nhìn thấy bằng chứng yêu đương sâu sắc nhất: sự thất bại. Klemmer giận dữ vì sự bất lực từ phía mình, cậu túm tóc nàng, túm thật đau để giữ người đàn bà này khỏi những ao ước nhặt tầm thường hàng ngày. Lúc này, nàng đang ở đây và ta tận dụng cơ hội này và ta sẽ giật tóc nàng thật mạnh như đã hẹn. Mỗi một tiếng hét ưng thuận từ nàng sẽ là thứ gì đó đến từ tình yêu.

Nhưng nhiệm vụ này khiến những ngôi sao của cậu học sinh sa xuống. Cậu không thể lớn lên nhờ nó. Cánh cửa mê hồn trận không mở ra với cậu, dù cậu có kéo giật sợi dây như thế nào. Không một con đường khoải lạc trực diện nào xuất hiện giữa hàng cây bụi rậm xen tía đàn hoàng. Người đàn bà khoắc lác về một cánh rừng đầy thành quả điên rồ nhất, nhưng khi cần kíp điều duy nhất nàng biết đến là bụi gai và nấm. Nhưng nàng quả quyết là sẽ thu được sau một hồi lâu chờ đợi. Cậu học sinh rất chăm chỉ và do vậy phần thưởng đã vẫy gọi sẵn. Phần thưởng sinh ra từ tình yêu của Erika và bây giờ cậu học sinh được nhận. Con sâu mềm mại sẽ ngượng nghịu dâng lên cuộn cuộn giữa hàm và lưỡi. Nàng trông đợi những khoải lạc tương lai

sẽ như đường đi bộ cho người mới học với những hàng cây được chú thích sạch sẽ. Người ta đọc chú thích và vui mừng nhận ra bụi cây quen thuộc một thời gian dài. Sau đó họ thấy con rắn trong đám cỏ và mất tinh thần vì nó không được ghi chú. Người đàn bà giải thích rằng đây là nơi không mẫn khách để có thể trở thành điểm hẹn hò yêu đương. Ở đây và bây giờ! Cậu học sinh lảng lạng tổng cái sừng yếu ớt vào khoang miệng mềm mại của nàng. Trong đó cậu nhẹ cảm nhận được những cái răng cậu khuyên nàng nên giấu đi. Trong những tình huống thế này, người đàn ông sợ những cái răng còn hơn sợ bệnh tật. Cậu toát mồ hôi, thở hổn hển, giả đồ thực hiện. Cậu bật ra rằng luôn phải nghĩ đến bức thư. Vì lá thư của nàng, cậu không thể thực hiện tình yêu mà chỉ luôn phải nghĩ về nó. Người đàn bà này, chính nàng đã dựng nên chương ngại.

Cậu hào hứng nói về kích cỡ lưng danh và đáng tin của dương vật với người đàn bà chưa bao giờ đánh giá đúng đắn. Nó khiến cậu vui thích như một hộp đồ xây dựng khiến những cậu bé ham hiểu biết vui thích. Kích cỡ không hình thành. Với niềm say mê khoái lạc đầy thân thiện, cô giáo - chưa từng nếm vị khoái lạc - theo sát những miêu tả chi tiết của cậu. Nàng nhất trí và háo hức ngay từ hôm nay rằng nàng sẽ còn được trải nghiệm với cậu nhiều điều như vậy và hơn nữa. Trong khi đó nàng kín đáo cố đẩy chim cậu ra, nhưng ngay lập tức phải nhét vào theo lệnh của học sinh bất chấp quan hệ thầy trò với nàng giáo viên. Cậu không nhanh chóng bỏ cuộc. Nàng phải uống viên thuốc đắng này không cần đường. Nổi kinh hải đầu tiên do thất bại của cậu có lẽ vì nàng, Erika Kohut vòng quanh. Cậu học sinh trẻ vẫn tiếp tục cố hưởng thụ tình dục không suy nghĩ, nhưng vẫn không được. Bên trong, người đàn bà cố nhồi đầy kẻ nứt này bằng tất cả sự sống của mình, bóng tàu của nổi kinh hoàng đang lớn dần và căng buồm. Tỉnh khỏi cơn điên, không muốn nhưng nàng cũng đã cảm nhận được từng chi tiết của căn phòng tí hon. Qua cửa sổ căn phòng, một tán cây nằm thấp bên dưới. Một cây dẻ. Những viên kẹo vô vị từ mẩu tình yêu của Klemmer được giữ chắc trong khoang miệng nàng. Người đàn ông ấn tất cả cả vào mặt nàng và rên rỉ vô nghĩa. Từ khóe mắt, Erika liếc thấy một rung động gần như không thể nhận ra của nhánh dưới như bắt đầu bị xô đẩy bởi những giọt mưa. Những chiếc lá trĩu nặng và rũ xuống. Rồi những tiếng tí tách không nghe được, rồi một trận mưa như trút. Sáng xuân không giữ lời nó từng hứa. Không một tiếng động, những chiếc lá oằn mình dưới cuộc công kích của những giọt nước, từ trên trời bắn trúng những cành cây. Người đàn ông vẫn bít chặt miệng người đàn bà và túm chặt tóc tai nàng cùng lúc, trong lúc ấy, ngoài kia tự nhiên đang cưỡng bức những luật lệ bằng sức mạnh khủng khiếp của mình. Nàng vẫn tiếp tục ham muốn, cậu vẫn tiếp tục không thể. Nó vẫn nhỏ bé, mềm oặt thay vì trở nên chắc cứng. Cậu học sinh thét lên vì tức giận, rin rít qua kẽ răng, vì ngày hôm nay cậu không thể làm hết sức mình. Cậu đã có cơ hội bé nhỏ xả vào miệng nàng ở trên cao, nơi tốt đẹp hơn.

Nàng không nghĩ gì, nàng ghen ghét dù gần như chẳng có gì trong miệng. Nhưng chỉ thế là đủ, trong nàng trào dâng, nàng cố thở. Lúc này thay vì cương cứng dục tình, cậu học sinh chà bụng bị lông thép cào xước thật mạnh vào mặt nàng và chửi rửa cái dụng cụ. Cơn buồn nôn dâng lên trong Erika. Nàng kéo mạnh nó ra và nôn vào cái xô kẽm tình cờ được đặt ở đó để dùng. Nghe như có tiếng ai đó sắp vào, nhưng rồi nổi cay đắng dạo bên ngoài rồi bỏ đi mà không bước vào. Cô giáo an ủi cậu giữa lúc nôn mửa rằng mọi chuyện không tệ đến nỗi như nó có vẻ thế. Nàng khạc ra mặt từ đáy lòng. Nàng giữ chặt bàn tay trước dạ dày, trong khi nửa bất tỉnh nói về những vui thú tuyệt diệu hơn sau này. Hôm nay thật ra không phải vui vẻ gì, nhưng rồi vui thú sẽ nhanh chóng biến tưng không thể cưỡng nổi khỏi vạch xuất phát. Lấy hơi xong, nàng mời chào không mệt mỏi những cảm xúc mạnh mẽ và chân thành hơn. Nàng sẽ lau bóng chúng bằng khăn mềm và trưng lên đầy hờn hĩnh. Em đã dành tất cả cho anh, Walter, nhưng bây giờ đã quá xa rồi! Nàng thậm chí còn ngừng nôn. Nàng muốn rửa mặt chút và do vậy bị bạt tai một cái nhẹ. Người đàn ông giận dữ điên cuồng, đừng bao giờ làm thế dù chỉ một lần nữa trong đỉnh điểm cơn thịnh nộ của tôi. Bây giờ cô khiến tôi hoàn toàn rối trí. Cô không chờ được tới đỉnh cao tuyệt phủ. Cô không được phép rửa mồm sau khi làm với tôi. Erika thử lấp bấp vài từ yêu đương cũ rích và bị Klemmer cười nhạo. Tiếng mưa vẫn gõ liên hồi. Ô kính được rửa sạch. Người đàn bà quàng tay qua người đàn ông và huyền thuyên gì đó chuyện đi dạo bên ngoài. Người đàn ông trả lời nàng rằng, nàng hôi quá! Nàng có biết rằng nàng nặng mùi không?

Câu nhắc đi nhắc lại câu ấy nhiều lần nữa vì thấy nghe thật hay, cô biết, cô hôi thối thế nào không, cô Erika? Nàng không hiểu được điều ấy và khế liếm. Nhưng mọi chuyện không diễn ra như nó nên xảy ra. Bên ngoài, mây trời ngày càng mù mịt. Klemmer nhắc đi nhắc lại một cách vô ích - vì người ta đã hiểu ngay từ lần đầu tiên - rằng Erika hôi thối quá, rằng cả căn phòng ám mùi nàng phát buồn nôn. Nàng đã viết cho cậu một bức thư và bây giờ cậu trả lời là: cậu chẳng muốn gì ở nàng và ngoài ra nàng hôi thối không chịu được. Klemmer túm tóc Erika. Nàng nên rời thành phố để cậu khỏi phải ngửi thấy mùi cá biệt kinh tởm của nàng, hơi thú vật từ xác thối bốc vào mũi trẻ trung mới mẻ của cậu. Quý thần ơi, gớm quá, cô thối tới mức nào, cô không thể tưởng tượng ra đâu, thưa cô giáo.

Erika để mình trượt vào cái ổ ấm, vào suối nước tử huyệt ấm hơi người như đi tắm người ta cần thận ngập lặn vì nước cũng bắn bắn. Nước sủi trào lên nàng. Những bọt bắn Tử nhục, những xác chuột chết Thất bại, những mảnh giấy vụn, khẩu gỗ Cầm hờn, những thảm cũ đóng dấu vết tinh trùng ngập chìm. Dâng lên và dâng lên. Ngày một cao hơn. Lú lú, nàng bám lấy người đàn ông đến tận vương miệng bê tông nghiêm nghị trên đầu cậu. Cái đầu chỉ nói những câu đơn điệu về mùi hôi thối mà những cậu học sinh nói, do cô giáo dậy dương cầm gây ra.

Erika cảm thấy khoảng cách giữa thế giới gia đình và hư không. Rất có thể nàng, Erika hôi thối như cậu học sinh nói. Cậu sẵn sàng thề thốt. Erika sẵn sàng đến với cái chết. Cậu học sinh sẵn sàng rời bỏ căn phòng, nơi cậu thất bại. Erika tìm kiếm nỗi đau dẫn ra cái chết. Klemmer kéo cửa quần và muốn ra ngoài. Erika muốn quan sát cậu với đôi mắt rạn vỡ, quan sát cậu đè chặt họng nàng. Đôi mắt giữ chặt hình ảnh cậu trong sự thối rữa của nàng. Cậu đã ngừng nói nàng hôi thối, với cậu không còn là gì trên thế giới này. Cậu muốn bỏ đi. Nàng muốn cảm thấy bàn tay chết chóc của cậu chạm xuống mình, và nỗi tử nhục, cái gổ khổng lồ đặt lên thân thể nàng.

Họ đã đi qua hành lang. Người này đi cạnh người kia. Một khoảng cách giữa họ. Klemmer khe khẽ than phiền, thật thoải mái biết bao khi mùi hôi thối lúc trước tản bớt ra không gian rộng này. Trong phòng kia, mùi ấy quả thật không thể chịu nổi, nàng có thể tin điều ấy. Cậu thành thật khuyên nàng nên rời thành phố này.

Sau một hồi cô giáo và cậu học sinh gặp thầy hiệu trưởng ở cổng, Klemmer chào thầy đúng mực như một cậu học sinh nên làm. Erika gửi tới cấp trên lời chào như một đồng nghiệp, vì người lãnh đạo không giữ khoảng cách. Không chỉ có vậy, thầy hiệu trưởng còn chào mừng Klemmer, người sẽ biểu diễn độc tấu trong buổi hòa nhạc kết thúc học kỳ tới. Sau đó ông còn chúc mừng thêm. Erika trả lời ông, nàng còn chưa quyết định ai sẽ là người độc tấu. Cậu học sinh này không được như thường lệ, điều đó hiển nhiên rồi. Nàng vẫn còn đang cân nhắc liệu cậu học sinh K hay một ai khác. Nàng vẫn còn chưa rõ. Nàng sẽ trả lời rõ ràng kịp thời. Klemmer đứng đó và không nói gì. Cậu lắng nghe những gì cô giáo nói. Ông hiểu trưởng chắc lười về những sai lầm khủng khiếp mà Erika kể rằng cậu học sinh mắc phải liên tục. Erika nói thật to về những chuyện không hay ho cậu học sinh mắc phải, để khỏi mang tiếng nói xấu sau lưng. Cậu lười biếng tập luyện - nàng có bằng chứng về chuyện ấy. Nàng phải khẳng định rằng niềm háo hức và chuyên cần của cậu giảm hẳn. Do đó cậu cũng không còn xứng đáng được thưởng nữa. Ông hiệu trưởng trả lời rằng, suy cho cùng nàng biết rõ các học sinh hơn ông và sau đó chào tạm biệt. Mong cậu khá hơn, ông hiệu trưởng nói với cậu học sinh K.

Ông hiệu trưởng đi vào phòng hiệu trưởng.

Klemmer nhắc lại với Erika Kohut rằng nàng hôi thối đã man và nàng phải rời khỏi thành phố nhanh nhất có thể. Cậu còn có thể nói những điều kinh khủng khác về nàng nhưng cậu không muốn làm bẩn mồm. Mình nàng hôi thối thôi cũng đã đủ rồi, không cần phải thêm cả cậu nữa! Bây giờ cậu sẽ đi súc miệng ngay tức khắc, thậm chí trong khoang miệng cậu lúc này cũng có mùi nàng. Cậu thậm chí cảm thấy được cả mùi ghê rợn của nàng trong khoang dạ dày của mình. Nàng không thể biết được mùi người nàng bốc lên mới lợm giọng như thế nào và

may mắn biết bao khi nàng không tưởng tượng ra người nàng hôi thối như địa ngục làm sao.

Hai người tách ra hai ngã mà không thống nhất với nhau được về cùng một âm chủ đạo, không cùng đến một phím ngoại trừ mùi hôi thối phát mửa từ người Erika Kohut.

Erika Kohut bắt đầu háo hức và thận trọng. Nàng những muốn nhảy khỏi cái bóng của mình và không thực hiện được. Nhiều điều khiến nàng đau đớn. Người ta lựa chọn một chút từ nàng. Nàng hoàn toàn rối tung. Nàng từng chứng kiến trên vô tuyến, người ta làm thế nào chặn các cánh cửa ngoài cách dùng tử đứng. Những phim trình thám đã chỉ cho nàng. Người ta có thể chặn lưng ghế xuống dưới quả đấm cửa. Nhưng những khó nhọc này đều vô ích vì mẹ đang ngủ, yên bình và dịu dàng như bà vẫn thường xuyên hơn thời gian gần đây, rượu ngọt thân nhiên bay từ những lỗ và thanh khí quản.

Erika với tới kho báu bé nhỏ bí mật của mình và rẽ qua một kho dự trữ phong phú: Ở đây chất đống cả một kho tàng Walter Klemmer vẫn chưa từng nhìn qua vì cậu đã phá vỡ quá sớm mối quan hệ giữa họ bằng những lời chửi bới thô bỉ. Nhưng khi ấy mới chỉ là bắt đầu! Cuối cùng nàng cũng đã đến được một nơi và ở đó cậu lại chui trở vào cái vỏ của mình. Erika chọn kẹp quần áo và - sau một hồi lưỡng lự - cả đinh ghim, một đồng đinh ghim từ hộp nhựa.

Nước mắt lưng tròng, Erika cầm những con đĩa hút máu kẹp quần áo bằng nhựa sắc sỡ, tươi vui vào người. Những chỗ nàng dễ chạm đến và sau này để lại vết thâm tím. Erika nức nở kẹp thịt mình. Nàng đẩy mặt cơ thể khỏi trạng thái cân bằng. Nàng đẩy da dễ khỏi nhịp. Nàng nhồi mỡ bằng dụng cụ trong nhà và nhà bếp. Nàng kinh hãi nhìn chính mình và tìm thêm chỗ trống. Mỗi một chỗ trống xuất hiện trong danh sách cơ thể, nàng lại kẹp lưới tham lam của chiếc kẹp quần áo vào. Những kẽ hở kéo căng trở thành chiếc gối cầm đầy kim dụng đứng. Người đàn bà điếng người vì hành động của mình, dẫn đến những kết cục khủng khiếp nàng gào khóc. Nàng chỉ có một mình. Nàng cắm vào người những đinh ghim có mũ nhựa màu sắc sỡ, mỗi đinh ghim một mũ riêng, một màu khác. Hầu hết đều rơi ngay xuống. Sợ đau, Erika không dám cầm đinh ghim qua móng tay. Những viên máu nhỏ li ti đã nhanh chóng xuất hiện trên cánh đồng da.

Người đàn bà khóc to và hoàn toàn một thân một mình. Sau một hồi, Erika ngưng lại và đứng trước gương. Hình ảnh cắt thành những từ chế giễu, nhạo báng trong óc. Một bức tranh sắc sỡ. Về cơ bản đó thực sự là một bức tranh vui vẻ nếu những lý do đừng quá rầu rĩ. Erika hoàn toàn một mình. Mẹ đã lại chìm sâu vào giấc ngủ nhờ rượu mùi. Nếu nhờ sự trợ giúp của gương, Erika tìm ra một chỗ chưa bị tàn phá trên người, nàng sẽ vớ lấy kẹp, ghim và khóc cả thời gian ấy. Nàng tổng các dụng cụ vào khắp người. Nước mắt chảy đi, và nàng chỉ có một mình.

Sau một hồi lâu, tự tay Erika lấy kẹp quần áo và đinh ghim ra và xếp đặt lại cẩn thận lại vào hộp. Đau đớn lùi xa, nước mắt lùi xa.

Lại là một buổi tối, con phố chính nhiều xe cộ đang hối hả về nhà một cách vô lý và cả Walter Klemmer cũng tiết ra hoạt động mạnh mẽ vào một sợi dích để khỏi phải đi lại vất vả không để làm gì. Cậu không định làm gì đặc biệt hào hứng nhưng cậu vẫn giữ nhịp di chuyển. Thật ra cậu không đặc biệt căng thẳng nhưng thời gian trôi nhanh theo thôi thúc di chuyển của cậu. Đi xe điện rồi sau lại lên xe điện ngằm trong chuyến đi rắc rối, dài dằng dặc mà cậu đoán sẽ kết thúc ở công viên thành phố, nhưng bây giờ cậu phải tìm một bến và đường đến bến ấy. Cậu hăng hái đi bộ để còn muộn hơn. Cậu đập chết thời gian. Cậu muốn đi bộ, điều ấy hoàn toàn chắc chắn. Cậu muốn trả thù những con thú không thể tự vệ có lẽ đang trú ngụ trong công viên một cách kỳ cục. Trong công viên thành phố có hồng hạc, và nhiều giống ngoại lai tương tự mà đất nước này chưa từng nhìn thấy, và những con thú này hôm nay đòi hỏi có người tấn công và xé xác thành từng mảnh. Walter Klemmer là người yêu động vật, những cái gì quá nhiều ở người nào đó như cậu cũng chảy đi mất và đôi khi một người vô tội nào đó cũng phải tin cậu. Người đàn bà ấy đã làm cậu bị tổn thương và do vậy cậu chà đạp ả. Tài khoản đã được cân bằng, nhưng

vẫn đòi hỏi một vật tế phải hy sinh cho tội lỗi. Một con thú phải chết. Ý nghĩ này Klemmer chợt có từ những bài báo trong đó miêu tả về tập quán kỳ lạ của những sinh vật ngoại lai không thể đoán được này và đồng thời chi tiết đến những cách đánh và giết chúng.

Lại là một buổi tối, con phố chính nhiều xe cộ đang hối hả về nhà.

Qua cầu thang cuốn cậu trai trẻ bắn ra bên ngoài. Công viên đã nằm sẵn đây yên lặng lừng lững. Khách sạn phía trước mặt sáng trưng và ồn ã. Không một cặp tình nhân nào bị Klemmer làm kinh động, vì cậu đến đây không phải để bắt trộm ve mà để không ai nhìn thấy hành động tàn bạo của mình. Những nỗ lực không được dùng đến của cậu giờ đây nhanh chóng chuyển thành độc ác là do ả đàn bà đó. Klemmer loanh quanh để tìm nhưng không thấy một con chim nào. Cậu dẫm trái phép lên bãi cỏ, rẽ những bụi cây ngoại lai lấy lối không cần nương nhẹ. Những luống hoa thẳng gọn bị dẫm nát đầy ác ý. Gối đè lên những người mang xuân về. Những gì cậu mời gọi ả đàn bà đáng tởm này đã bị từ chối, và giờ đây cậu phải sống với gánh nặng yêu đương này. Gánh nặng này chỉ nặng nề nhưng hậu quả từ nó còn tàn phá đến cuộc sống thú vật. Cả những thôi thúc thể chất của Klemmer cũng không thể chộc thùng được một lỗ để bắn ra khỏi cái vỏ này. Người đàn bà chỉ lựa lấy một vài hưởng ứng âm nhạc từ óc cậu. Á lấy ra những thứ tốt đẹp nhất rồi quăng đi sau một hồi soi xét. Walter Klemmer dí nát những cây hoa bướm bằng mũi giày vì cậu đang vô cùng thất vọng trong trường tình. Không phải lỗi do cậu khi thất bại. Nếu Erika không chịu đi hết con đường nàng sẽ phải chịu đựng những điều khủng khiếp nhất, nàng có thể mơ tới. Klemmer bị một cái gai khổng lồ trên bụi cây cào xước, một cành dẻo đập trở lại trúng mặt khi cậu mạnh bạo vượt qua hàng bụi rậm vì nghĩ thấy mùi nước phía sau. Cậu là con thú bị thương gã thợ săn thả đi bất chấp mọi luật lệ săn bắn. Gã thợ săn nghiệp dư không bắn trúng tim. Do vậy Klemmer lúc này trở thành mối nguy hiểm tiềm tàng với bất kỳ người nào, bất kỳ người nào.

Một chú lùn tình yêu độc ác đang lướt qua không gian nghỉ ngơi về đêm, nơi thật chỉ được nghỉ tới vào ban ngày, để giải tỏa bằng những con thú vô tội. Cậu tìm một hòn đá để ném nhưng không tìm thấy hòn nào. Cậu nhặt một khúc gỗ gãy rơi từ trên cây xuống nhưng gỗ mục và nhẹ. Vì một người đàn bà đã đòi hỏi điều gì tàn bạo từ cậu, người mời tặng nàng tình yêu, bây giờ cậu phải chăm chỉ cúi gập lưng xuống tìm kiếm một vũ khí nào tốt hơn một khúc gỗ mục. Vì cậu không thể trở thành chủ nhân của người đàn bà ấy, bây giờ cậu phải cúi gập lưng thu nhặt những khúc gỗ không mệt mỏi. Khúc gỗ này quá nhỏ, và con hồng hạc sẽ cười vào mũi cậu. Đây không phải là một khúc gỗ, đây là một cành cây mỏng. Klemmer không có kinh nghiệm, nhưng cậu muốn trải nghiệm những điều mới mẻ, và cậu không thể tưởng tượng được những con chim tối tối nghỉ ở đâu để trốn những kẻ quấy quá chúng. Có thể chúng có những nơi ngả lưng riêng! Klemmer không muốn kém cỏi hơn so với những gã lưu manh đã đánh chết không biết bao nhiêu chim chóc. Cậu đánh hơi thấy nước ngày một mạnh thêm, nhân tố tin tưởng của cậu. Như trong các tờ báo miêu tả, những túi thịt hồng ắt quanh quần đùi đây. Đủ thứ sột soạt trong gió và không chịu ngừng. Những con đường sáng rực uốn éo quanh co. Lúc này Klemmer đi xa đến mức sờ sờ ra tay với một con thiên nga - giống dễ thay thế hơn nhiều. Với ý nghĩ này, Klemmer xem thử cậu cần một cái van cỡ nào cho cơn thịnh nộ đang sôi sục. Nếu lũ chim đang nghỉ ngơi ỉ trên mặt nước, cậu sẽ nhử chúng vào. Nếu chúng ở yên bên bờ, cậu sẽ chẳng cần bị ướt.

Thay vì tiếng chim, cậu nghe thấy tiếng ô tô rền rĩ trong dòng chảy đều đặn từ xa vọng lại. Muộn vậy mà vẫn ở trên đường? Thành phố săn đuổi những kẻ tìm chốn nghỉ ngơi đến tận đây, vùng xanh của thành phố, lá phổi của Vienna. Klemmer trong vùng xám của cơn thịnh nộ vô bờ bến, tìm kiếm ai đó, người cuối cùng không chống lại cậu. Do vậy, cậu tìm ai đó không hiểu cậu. Con chim có thể lẩn trốn, nhưng nó không thể cãi lại. Klemmer bước trên con đường đêm của riêng mình trên cỏ. Cậu cảm thấy mối liên hệ nội tại với những kẻ cô độc cũng đang vật vờ quanh quẩn trong đêm. Cậu thấy siêu việt hơn hẳn những con bướm đêm đang lang thang, ôm chặt bàn tay những quý bà bởi lúc này cơn thịnh nộ của cậu mạnh hơn ngọn lửa tình yêu rất nhiều. Cậu trai trẻ chạy tới tận đây để lẩn tránh người đàn bà. Những tiếng kêu lan rộng từng

vòng từ một nguồn âm nhỏ, không nhạc điệu như thế chỉ do mỏ chim hay một người bắt đầu chơi nhạc cụ mang lại. Là một con chim! Nhanh chóng hành động cố ý phá hoại của công sẽ bị tố cáo và người ta có thể trưng ra cho người tình tội nguyên kia tờ báo chưa ráo mực in, vì người ta hủy hoại cuộc sống. Sau đó người ta có thể đồng thời hủy hoại tàn bạo cuộc sống của người tình. Người ta có thể cắt đứt những sợi dây sống. Á Kohut vẫn thường xuyên lấy những cảm xúc của cậu ra làm trò cười, tình yêu của cậu đã chạy theo ả một cách vô ích hàng tháng rỗng! Cậu tưới lên ả tình cảm từ sừng rượu trái tim mình và ả đã rót thứ rượu ngọt ngào ấy ngược trở lại sừng. Giờ đây ả phải nhận - và chính ả cũng có lỗi một phần - hóa đơn thanh toán dưới dạng một hành động phá hủy tàn bạo.

Trong suốt thời gian, Klemmer hoang phí để tìm kiếm một con chim đặc biệt thì ả đàn bà ngủ khò trong nhà - hôm nay ả đi ngủ sớm hơn mọi khi. Không nghi ngờ gì, ả tự làm theo cách của mình trong giấc ngủ, và Klemmer thì qua những bãi cỏ đêm trong thành phố. Klemmer tìm mà không thấy. Lúc này cậu đi theo những tiếng gọi khác, nhưng lại không thể xác định được nơi cất lên tiếng gọi ấy. Cậu không dám đánh bạo để về phía mình không bị một khúc gỗ dòn vào đầu gối một cách nhục nhã. Tàu điện thành phố khi trước còn leng keng định hướng dọc theo rìa công viên thì bây giờ chạy ngầm dưới những cái tên khác, nơi người ta không thể nghe thấy. Klemmer không thể định hướng được chuyến đi sẽ dẫn đến đâu. Có thể sẽ dẫn sâu mãi vào thiên nhiên hoang dã, nơi ăn thịt hoặc bị ăn thịt. Thay vì tìm thấy thức ăn, Klemmer sẽ trở thành con mồi! Klemmer tìm kiếm một con hồng hạc và một kẻ khác có lẽ đang đi tìm một gã ngốc với túi thư. Người đàn ông lao qua những bụi cây vào một cánh đồng rộng mở. Cậu nhìn sang hai bên trái phải chờ đợi một thứ gì tầm thường - hay nhất là một kẻ lang thang giống như cậu chẳng hạn - và sau đó cậu tự thấy nực cười với chính mình. Cậu biết một kẻ lang thang không nghĩ đến bất kỳ điều gì ngoại trừ thức ăn và gia đình hay về ngoại hình của những muông thú, tự nhiên phụ cận quanh hẩn đang khiến hẩn lo lắng bởi những nguồn không thể thay thế đang giảm đều đều vì những lý do ô nhiễm. Gã lang thang sẽ giải thích vì sao tự nhiên đang chết dần và Klemmer tỏ ý rằng, một phần nhỏ của tự nhiên đang tiến lại gần như một thí dụ tốt trong đó, cậu đe dọa lại bóng tối. Một bàn tay Klemmer ôm chặt túi thư và bàn tay còn lại giữ chặt khúc gỗ. Cậu có thể đồng cảm với nỗi lo lắng của gã.

Dù đã đi khá xa, cậu vẫn không thấy một con chim nào. Nhưng bất ngờ lại xuất hiện - ngoài rìa những hy vọng định trước, cuối cùng đã có gì đó - một đôi xoắn vào nhau đang say sưa khoái lạc. Người ta không nhận được chính xác giai đoạn khoái lạc nào. Walter Klemmer suýt dẫm vào người đàn ông và đàn bà đang cùng tạo thành một bộ sinh vật ghép ngoại hình biến đổi liên tục. Chân cậu vung về dẫm chân lên những mảnh váy áo nhỏ vút bừa bãi và chân kia vấp phải xác thịt đang giận dữ chèn lên thân xác còn lại trong cơn cuồng nộ tiêu dùng. Ngay phía trên, một cây cổ thụ - nhờ bóng bảo vệ thiên nhiên nên không bị đe dọa - đang xào xạc và cần trọng nguy trạng hơi thở mang gần đến tận gốc. Trong cơn thèm muốn những con chim, Klemmer không để tâm mình dẫm vào đâu. Nổi căm ghét được xả vào xác thịt đang bùng nổ không ngờ trên vệ đường, tro trên bề gập một bông hoa khác vì nó vừa mới trầm mình vào một cụm hoa thành phố. Bông hoa này bây giờ người ta có thể ném đi. Klemmer không thấy gì hơn một cái gây nhẹ để chủ động tham dự vào cuộc chiến xác thịt này. Bây giờ ta sẽ thấy rõ đánh hay bị đánh. Cuối cùng thì ở đây người ta cũng chen được vào một cuộc thi đấu tình ái, và chính vào vai kẻ thứ ba đang cười lớn. Klemmer hét lên vài câu thô tục, cậu hét từ tận sâu trong tim. Cậu được cổ vũ vì đôi kia không phản ứng. Cái đồ dùng lúc lắc. Ai đổ vội vã nhặt đồ lên nhưng ai đó lại ném đồ xuống, trật tự đang được lập lại trước mặt Klemmer. Hai người tham gia làm việc với nhau và cái vỏ ngoài lạnh lẽ và nhẹ nhàng. Một vài thứ trông có vẻ lộn xộn nhưng nhanh chóng được đặt vào đúng chỗ. Mưa rơi nhẹ. Trạng thái cũ được lập lại. Klemmer được giải thích không hề thân thiện về hậu quả của những kiểu cư xử này. Cậu đập khúc gỗ đều đều vào đùi phải. Cậu cảm thấy ngày một trở nên không ngừng mạnh mẽ hơn vì không kẻ nào dám chống lại cậu. Nổi sợ hãi thú vật của đôi kia đè nặng lên Klemmer dễ chịu hơn nỗi sợ hãi từ một con vật thật sự. Cậu ngửi thấy mùi đòi hỏi bị trừng phạt. Chúng chỉ chờ đợi điều đó. Đó là lý do vì sao công viên thu hút chúng về đêm. Không gian rộng mở đuổi ra vòng quanh. Đôi trai gái đã tự động ở trong vòng vây của Klemmer khi không đáp lại tiếng hét

đột ngột của Klemmer. Klemmer nói về con lợn mái bắn thủ, bọn thối tha. Những tưởng tượng tràn ngập tâm hồn cậu khi nghe nhạc đường như trở nên mòn cũ thì cậu đối mặt với cuộc đời và lạc thú. Xét về mặt âm nhạc, cậu biết mình đang nói gì, ở đây cậu thấy những điều cậu vẫn luôn tránh không nhắc đến: Sự tầm thường của xác thịt. Không tránh một vườn tình lãng mạn, nhưng vẫn luôn là công viên thành phố. Đôi tình nhân vẫn kiên tâm trong bóng cây không biên giới. Chúng hẳn đã nhún nhường đoán trước những gì sẽ tới, một lời vạch tội hoặc đòn chớp nhoáng. Mưa rơi nặng hơn. Không cú đánh nào hạ xuống. Mọi giác quan của đôi tình nhân tập trung vào nơi ẩn náu và bảo vệ, bây giờ cú đánh nào nữa? Kẻ tấn công chùn lại. Đôi tình nhân rút vào - hy vọng không bị nhận ra - chỗ núp. Chúng muốn đứng dậy, chạy, chạy. Cả hai đều còn rất trẻ. Klemmer chỉ thấy đám thanh niên như lũ lợn đang dầm mình. Cậu những muốn ném văng khúc gỗ và lao vào sự dễ dãi lạ kỳ, nhưng vũ khí vẫn đập đều đều vào đùi cậu. Cậu không muốn bước qua đêm này mà không có con mồi. Bằng cách cậu đứng dậy và gieo rắc nỗi sợ hãi, Klemmer giành được những điều cậu có thể mang theo cho Erika lúc này đang say ngủ. Có cả luồng khí tươi mát từ đồng bằng rộng lớn nàng đang rất cần. Klemmer dao động tự do trong không khí như con lắc đồng hồ mới tra dầu. Tiến lên trước, cậu đe dọa mang lại đau đớn cho những kẻ đang yêu, lùi lại sau, có thể cậu sẽ mở ra những đường trốn chạy. Hai đứa trẻ cứ lùi lại mãi, cho đến khi lưng chúng chạm phải thứ gì cứng cứng ngăn chúng tiếp tục cuộc trốn chạy. Tinh thần đã sẵn sàng, nhưng ngoại trừ hai bên, xác thịt chúng không tìm đâu ra lối thoát. Đột nhiên tình thế tiết lộ cho Klemmer cậu đang đứng trước bài tập cơ bắp quen thuộc. Cậu đứng kiểm tra phản xạ của hai mái chèo, chỉ mỗi không có nước. Bức tranh sống động này có chất liệu nhưng người ta như dễ dàng nhìn được xuyên qua. Đối phương: có hai đứa. Dễ để bị sai khiến đồng thời còn hèn nhát và không muốn đấu tranh. Klemmer nên nắm lấy cơ hội này hay cậu để mặc chúng ở đó. Người làm chủ tình thế lúc này chính là cậu. Cậu có thể tỏ ra đầy thương cảm, cũng có thể thành kẻ báo thù phá hoại sự bình yên của công viên và những thanh niên hư hỏng. Cậu cũng có thể báo cho những người có thẩm quyền. Cậu chỉ phải quyết định thật nhanh, vì không còn ai khác xung quanh sẽ càng khiến cho việc chạy trốn trở nên hấp dẫn. Tiếng “bắt lấy thằng kẻ trộm” cả Klemmer không khiến ai sợ hãi, cậu lại tiếp tục đứng vô dụng giữa vùng đất, và mảnh đất của cơn giận đã rút lui, những nạn nhân đã cao chạy xa bay. Đôi bạn trẻ đã nhận thấy sự dè dặt dù chỉ rất nhẹ trong giọng cậu. Có lẽ sự lương lự từ cậu bộc lộ quá nhanh đến mức hoàn toàn vô thức nhưng đã là một dấu hiệu với hai đứa trẻ. Cậu dường như bị đẩy khỏi quan điểm bạo lực mà không biết. Điều ấy làm lợi cho chúng. Chúng đã chớp lấy cơ hội. Vì không ở dưới nước nên Klemmer tự hỏi: làm gì đây? Hai đứa vòng đường ngắn quanh gốc cây và vội chạy đi. Chúng thực ra bị sự xuất hiện ồ ạt của Klemmer lật ngược ra phía sau. Tiếng gót giày gõ đùng đục trên nền cỏ. Một vài nơi trên mặt đất, lớp lót dưới cỏ, bùng sáng. Chúng bỏ quên cái gì kiểu như áo khoác vì cuộc trốn chạy, hay đây chính là một cái áo măng tô ngắn? Một cái áo măng tô trẻ con. Klemmer không mất công đuổi theo. Cậu muốn dẫm đạp lên cái áo khoác nằm dưới đất hơn. Cậu không tìm cái ví nào trong áo. Cậu không tìm chứng minh thư bên trong. Cậu không tìm thứ đồ nào quý giá bên trong. Cậu dẫm đạp nhiều lần lên cái áo khoác và tìm thấy nơi trú ngụ trong tiếng dậm chân, một con voi bị xích và do dây xích chỉ có khoảng không vài xen ti mét mà nó biết cách tận dụng. Cậu đạp cái áo khoác xuống đất. Và cậu không có lý do nào cho hành động đó. Nhưng cậu mỗi lúc lại tức giận hơn, cả bãi cỏ lúc này là kẻ thù không đội trời chung. Bướng bỉnh và thiếu sự tỉnh táo bên trong Walter Klemmer dậm chân lên cái gối mềm trước mặt theo một nhịp điệu đặc biệt của riêng mình. Cậu không cho phép cái gối được nghỉ ngơi. Klemmer đạp nát cái áo khoác len và dầm mệt.

Lại đã ở ngoài công viên, Walter Klemmer đi bộ một lúc dọc các phố và nghiêm túc tự xem lại mục tiêu. Vô định đồng hành với sức mạnh nhanh nhẹn xâm chiếm cơ thể cậu, trong khi những người khác đã yên giấc. Trong người cậu trái bóng bạo lực đang lênh bênh. Trái bóng không đập vào thành cơ thể nào. Klemmer có vẻ như đi lang thang vô định, nhưng nó dường như có hướng một hướng xác định, hướng đến một người đàn bà xác định. Quá nhiều thứ có vẻ như thù địch với Klemmer, nhưng cậu không đối địch với bất kỳ kẻ nào, mục tiêu của cậu quá đáng giá: một người đàn bà hoàn toàn đặc biệt và đầy tài năng. Cậu lưỡng lự giữa hai, ba người đàn bà và sau đó chỉ quyết định lấy một người. Cậu sẽ không hy sinh người đàn bà này vì lợi ích

một cuộc chiến. Chính do vậy mà cậu né tránh bạo lực, dù rằng cậu sẽ không lưỡng lự nếu như phải đối mặt với nó. Klemmer qua băng chuyền đi xuống một hành lang gần như vắng tanh. Cậu lấy một cái kem chảy gần nửa ở một cái xe nhỏ bán dạo. Cậu vô tình nhận cái kem và thiếu thận trọng từ người đàn ông ngụy trang bằng mũ, người không thể đoán được mình dễ bị đánh như thế nào vì hành động bất cẩn kia. Rút cục người đàn ông không bị đánh. Cái mũ khiến người ta liên tưởng tới một thủy thủ hoặc một đầu bếp hoặc cả hai, khuôn mặt không tuổi tác khiến liên tưởng đến sự mệt nhọc. Cái miệng hình phễu của Klemmer mút từ trong túi hai miếng lớn hết cả cái kem. Một vài người đi đến, một vài người đi khỏi. Một vài người ngồi chờ trong nhà kính của cửa hàng ăn nhanh trong hành lang. Cái kem khi nãy âm ỉ và nhạt thối. Nhấn nhẹn trú ẩn trong sự điềm tĩnh khoan khoái của Klemmer. Hạt của nó dần rần rại, một nỗ lực mềm mại đang hình thành để tiến đến tấn công. Tất cả những gì cậu quan tâm là điểm dừng của hành trình nơi - theo cậu - sắp sửa xuất hiện. Không phải không có húng cãi nhau, nhưng không để cãi nhau, Klemmer đo đường hướng đến người đàn bà kia. Chắc chắn người đàn bà ấy đang đợi cậu. Và bây giờ trâng tráo trong ham muốn, kiên quyết trong đòi hỏi, cậu quay lại với nàng. Cậu muốn báo cho nàng một vài điều hẳn sẽ vô cùng mới lạ với nàng và cậu cũng có nhiều điều phải nói. Cậu có nhiều thứ để chia sẻ. Cái bumêrăng Klemmer chỉ rời khỏi người đàn bà để rồi lại quay trở lại với những ý niệm mới giúp họ đạt tới đích. Klemmer tìm kiếm mắt bão trong cơn bão lòng, nơi có lẽ hoàn toàn lặng gió. Cậu cân nhắc liệu có nên vào quán cà phê một lát. Ta muốn ở đây với những con người đích thực một lát, Walter Klemmer thầm nghĩ, không có ham muốn không thấp hèn nào cho một kẻ luôn muốn trở thành con người nhưng đồng thời lại luôn bị ngăn cản làm điều đó. Cậu không tìm quán cà phê. Những cái khăn bàn bẩn thỉu để lại những vết dính nhớp trên quầy hàng bằng nhôm, bên dưới trong tủ kính những chiếc bánh ngọt trắng kem sặc sỡ, hay bánh gatô, bánh ngọt có phủ kem đánh bông bên trên. Những giọt nước tù đọng, những vết nhầy mỡ trên tấm phản gỗ dựng những khúc dồi. Còn chưa có ngọn gió sớm nào để người ta khụt khịt như con hươu bị thương. Nhịp điệu tăng nhanh. Chỗ đậu tắc xi chỉ còn một vài xe và cũng sẽ được gọi đi ngay lập tức. Klemmer lúc này đang đứng trước cổng nhà Erika. Niềm vui cập bến mới sôi động làm sao, nếu ai nghĩ ra. Con cuồng nộ trú ẩn trong ngôi nhà Klemmer. Người đàn ông không định thử ném đá để gây sự chú ý như những thanh niên vẫn làm thế để gọi cô gái của mình. Cậu đã trưởng thành, gần trắng đêm, cậu học sinh Klemmer. Cậu đã không đoán được trái chín nhanh ra sao. Cậu không làm gì để được cho vào. Cậu lướt qua một lượt các khung cửa sổ tối khác nhau để lặng lẽ định hướng. Cậu ngược nhìn một khung cửa tối và không biết nó thuộc về ai. Cậu đoán cửa sổ này một phần thuộc về Erika và một phần thuộc về mẹ nàng. Cậu cho nó là phòng ngủ vợ chồng. Cửa cặp đôi Erika - mẹ. Klemmer cắt đứt dải băng bị trừng phạt đầy yêu thương nối tới Erika và nối dải băng với những thứ mới mẻ, ở đó Erika chỉ đóng một vai phụ, vai trò phương tiện giúp đạt đến mục đích. Lao động và hưởng thụ trong tương lai sẽ giữ ngang chiếc cân của cậu. Cậu sắp hoàn thành việc học và lại có nhiều thời gian hơn cho thú vui yêu thích dưới nước. Cậu không khao khát bất kỳ sự chiếu cố không mong đợi nào từ người đàn bà này. Cậu không khao khát bất kỳ thứ gì chưa hoàn thành. Sẽ tùy từng trường hợp mà cậu để tâm đến người đàn bà này hay không. Một dòng mồ hôi đào vào bên thái dương phải sau đó nhanh chóng chảy xuống. Thở phì phò. Cậu đã chạy hàng kilomet trong thời tiết khá ẩm. Một bài tập thở nhà thể thao vẫn tin tưởng được áp dụng. Klemmer chợt nhận ra, cậu sẽ tránh những suy nghĩ để khỏi phải nghĩ những chuyện không thể nghĩ ra. Mọi thứ trong đầu cậu nhanh chóng và dễ tàn. Những ấn tượng biến đổi. Đích đã rõ, đường đã về.

Klemmer ép mình vào góc cổng và kéo khóa quần bò xuống. Cậu nép mình vào cái hốc me ở cánh cổng, nghĩ về nàng Erika và thủ dâm. Cậu tránh những kẻ rình mò. Mặc dù quần trí, nhưng cậu hoàn toàn tập trung vào cái hạt đang hình thành bên dưới. Cậu có sự tự tin rất dễ chịu vào cơ thể mình. Cậu có nhịp điệu của tuổi trẻ. Cậu làm việc và cho chính mình. Không kẻ nào hưởng lợi ngoài chính bản thân cậu. Ngửa đầu ra sau, Klemmer thủ dâm lên tới khung cửa tối đèn mà không cần biết có đúng cửa không. Cậu không xúc động và không thương xót. Không gì lay chuyển được cậu trong lúc đang gan lì làm việc. Cánh cửa sổ không sáng đèn kéo rộng trên đầu cậu như một khung cảnh. Điểm đóng quân nam tính của cậu được hạ thấp xuống thêm một tầng. Klemmer thủ dâm mãnh liệt, cậu không biết đến khi nào thì dừng lại. Cậu làm việc trên

phần cơ thể ấy không cần đến khoái lạc và vui thú. Cậu không muốn phục hồi lại điều gì và cũng không muốn phá hủy điều gì. Cậu không muốn đi lên với người đàn bà kia, nhưng nếu ai đó mở cổng, cậu sẽ chạy đến với nàng ngay lập tức. Không gì có thể ngăn cản cậu! Klemmer kín đáo chà sát quanh mình để bất kỳ ai nhìn thấy cậu cũng sẽ mở cổng mà không nghi ngờ gì. Cậu có thể đứng đây mãi mãi và lại tiếp tục lạnh lợi, cậu cũng có thể cố thử ngay lập tức để được cho vào. Nó hoàn toàn phụ thuộc vào cậu. Cậu quyết định chờ một người về khuya nào đó ở đây mở cửa cho cậu. Và cả khi phải chờ đến sáng. Nếu cần cậu cũng sẽ chờ cho đến tận sáng khi người đầu tiên ra khỏi nhà. Klemmer kéo cái cửa quý sừng phồng và chờ cổng mở.

Walter Klemmer đứng ở cổng và nghĩ cậu sẽ đi xa tới đâu. Lúc này cậu có cả hai thềm muốn, đói và cả khát, cả hai cùng lúc. Nhưng cậu từ truyền cho mình sự thềm muốn người đàn bà này bằng cách chà sát mình. Cậu trải nghiệm thân xác, và chính nàng cũng nên tự trải nghiệm trên thân xác mình để hiểu những trò chơi không mục đích với cậu có nghĩa gì. Lừa cậu bằng những vỏ hộp rỗng ruột. Cái vỏ thân xác nàng phải đón nhận cậu. Cậu sẽ giằng mạnh nàng ra khỏi cái giường ấm áp từ phía bà mẹ. Không ai đến. Không ai mở rộng cánh cổng cho cậu. Trong cái thế giới biến động này, cái thế giới đang chìm trong bóng đêm, Klemmer chỉ biết duy nhất sự cân bằng của cảm xúc và cuối cùng cậu đi gọi điện thoại. Tránh bị lộ trần trụi nhả, cậu đứng yên lặng và tự chủ bên cánh cổng. Chờ một người nào đó về khuya. Bên ngoài cậu có hình ảnh yên lặng không giận dữ. Bên trong, những giác quan của cậu đang chà đạp thân xác. Người về khuya không nên nhìn cậu trong tư thế này, họ không nên nghi ngờ gì. Những cảm xúc chạm đến cậu. Cậu bị lay chuyển bởi chính bản thân mình. Người đàn bà ấy sẽ nhanh chóng rời bỏ yên ngựa ngất ngưởng của nghệ thuật để cùng cậu lội trong dòng sông cuộc đời. Nàng sẽ là một phần của những hối hả và tủi nhục. Nghệ thuật không phải con ngựa thành Toroa[39], Klemmer thầm nói với người đàn bà ở trên cao, kẻ chỉ đào bới lấy nội dung trong nghệ thuật. Một buồng điện thoại công cộng ở không xa. Nó sẽ được tận dụng ngay. Klemmer coi khinh những kẻ phá hoại của công xé cuốn danh bạ điện thoại khỏi chỗ neo cổ định, rồi đây rất có thể một mạng sống không thể cứu được vì ai đó tìm một số điện thoại mà không thấy.

Erika Kohut ngủ không yên giấc tròn cạnh mẹ, người vẫn đối xử với nàng thật bất công nhưng cũng đã mơ giấc yên bình. Erika không ngủ được, và dù sao đêm nay cũng có người loanh quanh không yên vì nàng. Với tham vọng tình dục đã được biết đến, nàng còn hy vọng ngay cả trong mơ đến kết thúc có hậu và những khoái lạc bất tận. Nàng ao ước người đàn ông có thể chinh phục nàng ngay cả trong giông bão. Hãy thật cừ như thế. Bữa này nàng tự nguyện bỏ xem vô tuyến. Nhờ vậy, hôm nay nàng có thể quan sát theo sở thích, những phổ ngoại quốc nơi nàng hướng đến, đắm mình trong yên ổn. Nàng ao ước những quan tâm, cảm mến phóng đại nàng nhận được từ những nhân vật trên truyền hình. Hầu hết những phong cảnh nước Mỹ không có điểm dừng vì mảnh đất này không biết đến giới hạn. Rất có thể nàng sẽ cùng người đàn ông này du lịch một chuyến, Erika Kohut băn khoăn nghĩ, nhưng mẹ lúc ấy sẽ thế nào. Không phải bất kỳ ai cũng có thể thế chỗ vào thời điểm thích hợp. Cơ thể nàng vô thức phản ứng lại cái nhóp nhép tự nó tiết ra, không phải lúc nào cơ thể nàng cũng tự điều chỉnh được như mong muốn. Mẹ ung dung ngủ không hề hay biết. Điện thoại reo, ai có thể gọi vào giờ muộn thế này. Erika giật mình và nghĩ ngay ra người nào có thể gọi vào giờ muộn như thế này. Một giọng mũi có liên hệ với nàng nói lên điều ấy. Một cách bất công giọng nói này lại mang tên tình yêu. Người đàn bà vui mừng về chiến công tình yêu và hy vọng vào chiếc cúp. Nàng sẽ đặt nó vào vị trí danh dự cạnh bình hoa trong căn hộ mới. Nàng gần như được giải phóng. Qua căn phòng tối và phòng chờ nàng dò dẫm vớ lấy điện thoại. Cái điện thoại ré lên. Nàng chỉ có thể đi lệch khỏi những quy tắc của mình vì lý do tình yêu, và nàng vui mừng khi lúc này có thể đi chệch một quãng. Trút bớt gánh nặng. Suy cho cùng, sự qua lại trong tình yêu là trường hợp đặc biệt, chủ yếu thường chỉ một người yêu và người kia vì thế phải lo chạy trốn sao cho càng nhanh càng tốt. Trường hợp này phụ thuộc vào cả hai, một người gọi điện cho một người - kẻ cũng đang cảm nhận y như vậy - thật chẳng hay. Hiếm khi như vậy. Thật tuyệt.

Cô giáo không để lại gì trên giường ngoại trừ một hốc ấm và bắt đầu lạnh dần. Nàng để lại trên giường cả bà mẹ còn chưa thức giấc. Nàng con gái vô phúc quên ngay người bạn đường đã

bảo vệ nàng bao năm ròng. Người đàn ông từ trong điện thoại yêu cầu mở cổng nhà ngay lập tức. Erika chộp tay cầm điện thoại. Nàng không mong đợi lại gần tới như vậy. Thật ra nàng chờ đợi những lời diêm nhất và thông cáo về những lời ước đêm, sự gần gũi sắp tới, hoàn hảo - có lẽ khoảng ba giờ chiều mai ở quán cà phê này hoặc nọ. Erika mong đợi một kế hoạch chi tiết xây dựng tổ ấm từ cậu. Ngày mai và cả những ngày tiếp theo, họ sẽ nói chi tiết về chuyện này một lần! Người ta sẽ bàn bạc liệu có nên giữ mối quan hệ này vĩnh viễn, sau đó người ta mới tiến vào mối quan hệ ấy. Người đàn ông miễn cưỡng thưởng thức và chờ đợi, cùng nơi đó, người đàn bà xếp đặt cả khối nhà, vì nàng bắt gặp mọi điều với tất cả sự khùng khiếp và đe dọa của chúng. Một thực tế khó chịu là người đàn bà và thế giới cảm xúc của riêng nàng. Ngay lập tức người đàn bà sẽ dựng nên một cấu trúc phức tạp như một tổ côn trùng để ẩn mình trong ấy và người ta sẽ không còn thể nào tiến đến một khi nàng đã bắt đầu xây dựng, Walter Klemmer vẫn thường sợ hãi điều đó. Cậu lại đứng trước cổng và chờ đợi mở cửa từ bên ngoài, điều ấy sẽ có lợi cho Erika. Bây giờ hoặc không bao giờ! Erika cân nhắc thông thái rớm đến từng chi tiết và nắm lấy chùm chìa khóa. Mẹ vẫn tiếp tục ngủ. Không gì bắn phá vào đến hạch não của bà trong giấc ngủ vì bà đã có căn nhà của mình và nàng con gái bên trong. Những kế hoạch dường như không cần thiết. Nàng con gái chờ đợi từng giây phần thưởng cho hàng năm ròng kiên trì cố gắng. Và nàng đã được trả công xứng đáng. Rất ít những phụ nữ chờ đợi được người đích thực cuối cùng, hầu như họ đều nhận lấy người đầu tiên, người ít tốt đẹp nhất. Erika chọn người cuối cùng, cậu ấy đã đến và cậu ấy thực sự tốt đẹp nhất trong số tất cả bọn họ. Không một ai vượt qua được cậu! Người đàn bà nghĩ như bị ép buộc bằng những con số và đương lượng. Nàng tưởng tượng đó là phần thưởng dành cho nàng vì những cống hiến trung thành trong lĩnh vực nghệ thuật. Nếu ý chí đàn ông thậm chí có thể hướng nàng rời bỏ bà mẹ thí nghiệm từ lâu của nàng thì tác phẩm có thể thành công. Xin hãy công bằng. Cậu sinh viên đã gần hoàn thành việc học ở trường, nàng cũng kiếm tiền thêm nữa. Sự chênh lệch tuổi tác rất tầm thường, nàng quyết định như vậy với cậu.

Erika mở cánh cổng và gần như trao bản thân mình vào tay người đàn ông nàng tin cậy. Nàng đùa rằng nàng nằm gọn trong quyền năng của cậu. Nàng thề rằng muốn quên hết tất cả những gì về bức thư ngu xuẩn của nàng, nhưng xảy ra thì cũng đã xảy ra. Một việc không may đã xảy ra nhưng nàng lại đã thu xếp mọi chuyện ổn cả, người yêu ạ. Chúng ta cần thư từ làm gì kia chứ, vì chúng ta hiểu nhau đến tận chân tơ kẽ tóc cả khi không có chúng. Chúng ta sống trong những suy nghĩ thâm kín nhất của nhau. Và những ý nghĩ ấy nuôi dưỡng chúng ta thường xuyên bằng mật ngọt của chúng. Erika Kohut, người không muốn nhắc lại thất bại sinh lý của cậu bằng bất cứ giá nào, nói: Cứ vào đi! Walter Klemmer, người muốn quên hết thất bại sinh lý của mình, bước vào căn nhà. Quá nhiều thứ đặt sẵn để cậu sử dụng và những lựa chọn ve vuốt người đàn ông. Nhiều thứ ngày hôm nay cậu chỉ cần đơn giản cầm về! Cậu nói với Erika: để làm rõ ngay lập tức. Không gì tồi tệ hơn một người đàn bà muốn viết lại tạo hóa. Một chủ đề cho tạp chí tiểu lâm. Klemmer là chủ đề cho cả một thiên tiểu thuyết lớn. Cậu hưởng thụ bản thân và không bao giờ tàn phá nó. Ngược lại, cậu thưởng thức cái lạnh, những viên đá trong cổ họng. Tự do giành lấy quyền sở hữu có nghĩa rằng có thể bỏ đi bất kỳ lúc nào. Đồ sở hữu ở lại và chờ đợi. Cậu sẽ nhanh chóng vượt qua giai đoạn của người đàn bà này, điều ấy cậu có thể thề. Cảm xúc đền đáp khởi nguyên xuất phát từ đề nghị nghiêm túc của cậu đã bị người đàn bà này từ chối. Và bây giờ đã là quá muộn. Bây giờ đến lượt tôi, K. đề nghị. Cậu sẽ không bị cười nhạo lần thứ hai, K. đảm bảo bằng danh dự của mình. Cậu hỏi đầy đe dọa, rằng nàng cho cậu là gì. Cậu hỏi dùng đi dùng lại cũng chẳng thế khác hơn.

Walter Klemmer xô người đàn bà vào căn nhà. Hậu quả là lời đáp chết chóc, vì nàng không quen với điều đó. Đôi khi nàng tránh trước bằng những lời đáp. Đáp lời, Erika than phiền rằng người đàn ông đang đẩy nàng vào căn hộ của mình, nơi cậu chỉ là khách mời. Sau đó nàng bỏ một thói quen xấu: cắn nhả tối ngày. Em còn phải học nhiều điều, nàng nhũn nhặn nói. Thậm chí nàng còn quắp trong móng một lời xin lỗi và đặt con mồi còn ướt máu dưới chân cậu. Nàng không muốn làm rối mọi chuyện lên ngay từ đầu, nàng nghĩ. Nàng lấy làm tiếc vì đã làm sai nhiều việc và hầu hết ngay từ đầu. Mọi khởi đầu đều khó khăn, Erika chứng minh sự khó khăn của một khởi đầu thực sự. Bà mẹ dần bị đánh thức, ngần ngại vì những tiếng qua lại gay gắt

như thể bị buộc phải nhận ra. Bà mẹ có tham vọng cai trị. Ai nói to như giữa ban ngày ban mặt vào nửa đêm như thế mà lại còn trong căn hộ của riêng ta và con gái ta nữa? Người đàn ông phản ứng lại bằng hành động đe dọa. Hai người đàn bà xếp sẵn gạch chống lại cuộc phản công của người đàn ông đơn độc. Trước khi nhận ra được điều gì đang xảy ra, Erika đã nhận ngay vào mặt một cái bạt tai, không nhìn thấy gì à? Không, nàng đã không nhìn nhầm, cú bạt tai từ người đàn ông Klemmer và trúng đích! Kinh ngạc, nàng ôm má và không trả lời. Bà mẹ chết lặng. Nếu ai đó ở đây đánh người, thì phải là bà. Một lát sau, khi Klemmer không nói gì, Erika đáp lại là cậu nên biến ngay đi! Bà mẹ lùi lại, quay lưng ra để chứng minh rằng bà buồn nôn vì toàn cảnh vừa rồi. Klemmer hỏi nàng con gái nhẹ nhàng, không thành tiếng trong chiến thắng: Đây không phải là những gì cô đã mừng tượng ngay từ đầu sao? Bà mẹ kinh ngạc khi người đàn ông định cãi nhau xong mới biến đi. Nhưng bà chẳng hứng thú chút nào với những thứ người ta nói ở đây, điều đó bà đảm bảo. Không tiếng than phiền cao giọng nào lọt qua. Lúc này cô Erika đã nhận thêm cái tát thứ hai vào má còn lại. Không phải cuộc gặp gỡ yêu đương giữa hai làn da. Erika rên rỉ khe khẽ vì hàng xóm xung quanh. Bà mẹ để tâm và buộc phải nhận ra - và ở ngay trong cửa gia truyền của bà - rằng nàng con gái đang bị gã đàn ông hạ giá như một dụng cụ thể thao. Bà mẹ cảm phần chỉ ra rằng tài sản của người ta đang bị phá hoại, và chính là của bà! Bà mẹ kết luận rằng, xin anh cuốn xéo ngay khỏi đây. Và ngay lập tức.

Gã đàn ông chộp lấy nàng con gái của bà như thể giăng lấy một dụng cụ. Erika vẫn còn nửa ngái ngủ và không biết, tình yêu có thể bị tặng thưởng tàn tệ như thế nào, và chính xác hơn, tình yêu của nàng. Chúng ta luôn chờ đợi phần thưởng cho những thành tích của mình. Chúng ta tin rằng, không cần tặng thưởng cho thành tích của người khác. Chúng ta hy vọng rằng có thể có được chúng một cách rẻ rúng. Bà mẹ hành động và bà muốn lôi cảnh sát tới. Vì thế bà bị tổng trở lại phòng chỉ với một cái đẩy nhẹ nhàng và ngã xuống đất không nhẹ nhàng. Cùng lúc Klemmer nói cho bà biết rằng cậu ta không nói chuyện với bà! Bà mẹ không thể hiểu được câu chuyện. Cho đến lúc này sự lựa chọn luôn ở bên bà. Klemmer đảm bảo, chúng ta sẽ có đủ thời gian, thậm chí cả đêm nếu cần. Erika lúc này không còn vươn lên trở hoa như thiếu sáng nữa. Nàng bị Klemmer căn vặn, có phải đó là những gì nàng đã mừng tượng ra không. Bà mẹ cố trườn để ngồi dậy và vẽ ra cho cậu sinh viên một cảnh tượng khủng khiếp mà bà mẹ đóng vai trò quan trọng. Nếu lên đến đỉnh điểm, thậm chí sẽ có cả sự trợ giúp từ bên ngoài, bà già thể với những đấng linh thiêng. Và cậu phải lấy làm tiếc vì đã đối xử với một người đàn bà cần phải nương nhẹ, người về cơ bản có thể là mẹ cả cậu. Cậu nên nghĩ đến mẹ mình! Bà mẹ sẽ phải lấy làm tiếc vì đã sinh ra cậu. Trong khi bà mẹ vừa nói những lời này vừa đấu tranh lấy lối ra thì bà mẹ lại bị đẩy xuống một lần nữa. Walter K. phải bỏ Erika của mình một lát để đến mục tiêu này. Phòng của bà mẹ sau đó bị cậu chặn cứng, để lại bà mẹ giữa những biên hẹp. Chìa khóa phòng ngủ dùng để giam nàng con gái trong phòng để trừng phạt khi cần thiết hay mong muốn. Giam lại, bà mẹ kinh hãi nghĩ và cào quanh cánh cửa. Bà rên rỉ và đe dọa lớn tiếng. Klemmer vươn lên trong kháng cự. Người đàn bà này báo hiệu một hiểm nguy cho vận động viên thi đấu trước một trận đấu khó khăn. Nhưng mong ước của Erika và cậu đổ xuống nhau. Erika nức nở, đây không phải là những gì em mừng tượng. Nàng nói lời của một khán giả sau buổi diễn ở nhà hát: Em mong chờ hơn thế! Một mặt Erika ngập chìm trong xác thịt mình, mặt khác trong bạo lực của người tình xuất phát từ một tình yêu đơn phương.

Erika mong đợi rằng ít nhất lúc này cậu ta cũng xin lỗi, khi chẳng còn gì hơn, nhưng không. Nàng vui mừng vì mẹ không thể tham dự gì vào được nữa. Cuối cùng người ta cũng có xử lý hoàn toàn riêng tư những chuyện riêng tư. Lúc này ai nghĩ đến mẹ và tình mẫu tử ngoại trừ kẻ muốn có con? Người đàn ông từ trong con người Klemmer nói. Erika thử thổi bùng ngọn lửa ý chí của người đàn ông bằng hành động phơi bày có chủ ý ngay cả có vẻ tầm thường. Nàng cầu xin cho đến khi mồi lửa bùng cháy và người ta có thể nhanh chóng nhét vào một súc gỗ ham muốn đầy hơn vào. Nàng liên tục bị đánh vào mặt, mặc dầu nàng nói, làm ơn đừng vào đầu! Nàng nghe thấy điều gì về tuổi tác, rằng ít nhất cũng ba mươi năm, dù nàng có muốn hay không. Nàng dần mờ đi vì sự ghê tởm dục tính của cậu. Con người nàng dần mở to. Cuối cùng Klemmer tiết kiệm những quyền lợi cảm ghét, cậu bị bỏ bùa. Sự thật hiện rõ trước mắt Klemmer như một ngày u ám cuối hạ. Chỉ vì không trung thực với chính mình, cậu mới có thể

ngụy trang lòng căm thù tuyệt diệu này lâu đến vậy với cái vỏ tình yêu. Cái vỏ tình yêu khiến cậu thích thú một thời gian dài nhưng bây giờ nó tróc vỏ. Người đàn bà trên nền đất quy những điều khác nhau thành những sợi tình cảm và chỉ có tình cảm mới có thể phù hợp với phần nào những hành động của cậu. Những điều đó Erika Kohut đã một lần được nghe. Nhưng bây giờ thì đủ rồi, người yêu. Chúng ta sẽ bắt đầu với cái thứ gì tốt đẹp hơn! Nàng muốn thấy những nỗi đau sinh ra từ tất cả các vỏ tình yêu. Bây giờ nàng cảm nhận được nó từ chính thân thể mình và cầu xin được trở lại kiểu tình yêu thông thường. Hãy để chúng ta đến gần nhau hơn bằng sự thấu hiểu. Walter Klemmer đánh bại người đàn bà bằng vũ lực, kể lúc này cố bày tỏ rằng đã đổi ý. Tưởng tượng của em lúc này lại là chia sẻ cảm xúc, Erika đổi ý quá muộn. Nàng đưa ra ý mới rằng đàn bà như nàng cần sự sôi nổi và mền yêu. Nàng lấy tay giữ vào miệng đang chảy máu ở bên mép. Đó là một mường tượng bất khả thể hiện, người đàn ông trả lời. Cậu chỉ chờ đợi, người đàn bà lùi lại một chút, cậu sẽ theo nàng. Đó là bản năng kẻ đi săn đang thôi thúc bên trong cậu. Đó là bản năng của vận động viên dưới nước và của một kỹ thuật viên đã được báo trước độ sâu và ghềnh đá. Chỉ cần người đàn bà chạm vào người, cậu đã lùi ra. Erika cầu xin Klemmer hoãn bày mặt tốt đẹp. Nhưng cậu đã quen với tự do.

Walter Klemmer đánh Erika bằng nắm đấm phải không quá mạnh và cũng không quá yếu vào bụng. Chùng ấy cũng đủ để nàng ngã xuống một lần nữa sau khi đã đứng thẳng được trước đó. Erika vội vàng ấn tay vào bụng. Đúng dạ dày. Người đàn ông đạt được điều đó mà khỏi cần phí sức. Cậu không tách biệt với bản thân mà hoàn toàn ngược lại, cậu chưa từng bao giờ đồng nhất với chính mình như vậy. Cậu chế nhạo nàng, dây thừng và chảo của cô đâu rồi? Và cả đám xích nữa? Tôi chỉ đang thừa lệnh của cô thôi, quý cô đáng kính. Bây giờ giấy dán và băng miệng cũng không giúp gì được cho cô nữa, Klemmer chế nhạo khi đem lại được những hiệu ứng như giấy dán và băng miệng mà không cần dùng đến chúng. Đờ người vì rượu, bà mẹ gõ tay vào cánh cửa và không biết điều gì đã xảy ra và như thế nào. Bà cũng lo lắng vì không thấy được những gì đang xảy ra với con gái mình. Một bà mẹ thấy ngay cả khi không thể thấy. Bà đã không để tâm tới tự do của nàng con gái và bây giờ một kẻ khác đang lơ đãng ngược đãi cái tự do ấy. Từ nay trở đi ta sẽ để ý gấp đôi, bà mẹ thầm hứa và chỉ hy vọng cậu trai còn để sót lại thứ gì vẫn bỏ công trông chừng. Bà mẹ cuối cùng đã uốn nắn nàng con gái và bây giờ đứa con trai lại nắn kiểu mới. Bà mẹ giận một lúc.

Trong khi đó, Klemmer đang cười nhạo thân xác bị cậu bé cong, ở tuổi của cô là trên đường sắp cao nhất rồi! Erika nhỏ lệ trong khi nhắc lại những gì họ từng trải qua và chịu đựng trong lớp học. Nàng cầu xin, anh không muốn nhớ lại sự khác biệt giữa những bản Sonate hay sao? Cậu cười nhạo những người đàn ông hài lòng với tất cả mọi điều đàn bà ban cho. Cậu không thuộc loại người đó, và nàng đã già néo đứt dây. Cô là loại người không biết điều, và bây giờ dây trối, roi da của cô đâu? Klemmer cho nàng lựa chọn: hoặc là cô hoặc là tôi. Và kết quả của cậu là: tôi. Nhưng trong sự căm ghét của tôi, cô đã hồi sinh, người đàn ông an ủi nàng và nói to những ý nghĩ của mình. Bằng cách ngược đãi cái đầu chỉ đang được che trở tội nghiệp bằng hai cánh tay, cậu ném một tảng đá cứng cho nàng để nghiền ngẫm: Nếu cô không phải là một nạn nhân thì cô không bao giờ có thể! Cậu hỏi nàng bằng cách hành hạ, chuyện gì xảy ra với bức thư tuyệt diệu của cô? Không cần thiết trả lời.

Bà mẹ đằng sau cánh cửa phòng đang khiếp hãi những điều tệ hại nhất xảy ra cho cái vườn thú tư nhỏ bé cho một người của mình. Erika khóc thút thít, đưa ra những điều tốt đẹp nàng đã làm cho cậu học sinh, những cố gắng không mệt mỏi để luyện khiêu âm nhạc, và hoàn thiện tài năng âm nhạc của cậu. Erika gào lên kể lể những điều tốt đẹp đến từ tình yêu của nàng - những bài tập dành riêng cho người đàn ông và cậu học trò. Nàng cố làm chủ tình thế, những vũ lực trần trụi ngăn nàng lại. Người đàn ông mạnh hơn. Erika sùi bọt mép mà nói rằng, cậu chỉ có thể làm chủ được bằng sức lực trần trụi, và do vậy bị đánh gấp hai ba lần.

Trong sự căm tức của Klemmer, người đàn bà đột ngột vươn lên như một thân cây. Cây này sẽ bị đốn và phải học cách nhận lấy. Một cái tát điếng người vào mặt, mẹ sau cánh cửa không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bà khóc vì xúc động và cân nhắc thực hiện một trong vô số chuyển

tối nay đến quầy rượu gia đình nho nhỏ nơi tửu rượu mùi đã hết hơn nửa. Không thể kêu nhờ giúp đỡ. Vì điện thoại ở hành lang, không với tới được.

Klemmer lớn tiếng cười nhạo Erika về tuổi tác của nàng và một người đàn bà trong tình trạng như thế này không nên chờ đợi những thứ tương tự như tình yêu nơi cậu. Cậu chỉ luôn cố ý diễn trò như vậy, đó chỉ là một thí nghiệm khoa học, vì thế Klemmer từ chối những nhu cầu đáng kính. Vậy đầu rồi những sợi dây trói lòng danh của cô, cậu phá vỡ không khí như thể với một loại dao cạo. Nàng nên bám vào những người tuổi nàng hoặc lớn hơn, Klemmer gợi ý như thể tấn công nàng. Trong quan hệ lứa đôi, người đàn ông thường là người lớn tuổi hơn. Klemmer tấn công người đàn bà không mục đích. Con thịnh nộ này không tìm kiếm cơ hội cho một hành động trả thù xấu xa hay một bất công, hoàn toàn trái ngược. Con thịnh nộ hình thành dần dần nhưng kỹ càng từ khi cậu yêu đương. Sau một hồi điều tra kỹ lưỡng, Erika đưa ra những minh chứng cho tình yêu của nàng và bùm, chuyện gì xảy ra...?

Nếu cậu chủ tâm tiếp tục trong cuộc đời và cảm xúc, người đàn bà này phải bị hủy hoại vì ả cười nhạo cậu trong thời điểm lợi thế. ả đã dám mong đợi cậu sẽ trói chặt, dán miệng, cưỡng bức ả, và bây giờ ả chỉ nhận được những gì ả đáng được nhận. Hết đi, hết đi Klemmer đòi hỏi. Người đàn bà khóc lớn. Sau cánh cửa mẹ của nàng cũng khóc. Bà chẳng cần biết vì sao.

Erika co quắp như một bào thai dính chút máu, và công trình phá hủy vẫn tiếp diễn. Từ Erika xuất hiện trở lại không biết bao nhiêu người đàn bà Klemmer trước nay vẫn luôn ao ước tổng khứ đi. Cậu đập vào mặt Erika rằng cậu còn trẻ. Cậu còn cả cuộc đời phía trước và lúc này thậm chí nó đang vô cùng đẹp! Sau khi học xong đại học, tôi sẽ đi nghỉ thật lâu ở nước ngoài, cậu dư dư miếng mồi trước mặt nàng rồi ngay lập tức giật mạnh: Một mình! Không ai có thể nói với cô, Erika, rằng cô trẻ trung, không phải như vậy sao. Nếu cậu còn trẻ, thì ả đã già, nếu cậu là đàn ông, thì ả là đàn bà. Walter Klemmer quái đản đập lên xương sườn Erika lúc này đang nằm trên đất. Cậu tính đủ mạnh sao cho không gì gãy vỡ. Ít nhất cậu cũng làm chủ được cơ thể mình. Walter Klemmer dẫm lên Erika, cái thềm cửa, để ra với tự do. Chính ả đã tự khiêu khích và ao ước bằng cách ấy có thể làm chủ cậu và những ham muốn của cậu. Và bây giờ là những gì ả nhận được. Cậu có cảm giác xấu và linh cảm đen tối về ả đàn bà này. Người đàn bà lúc này chửi bới lớn tiếng nổi căm hờn của cậu, nhưng chỉ vì ả đang phải chịu đựng nó về thể xác. ả thét to và bắt đầu cầu xin lộn xộn. Bà nghe tiếng hét của nàng con gái cũng hét theo trong cơn cuồng nộ điên người. Rất có thể thằng con trai kia không để lại gì đáng để bà làm chủ ở nàng con gái. Thêm vào đó, nỗi sợ hãi thú vật, rằng có chuyện gì đó đang xảy ra với nàng con gái, kích động. Bà cố đập cửa và dọa dẫm, nhưng cánh cửa chịu lùi lại ít hơn cả ý chí của nàng con gái hàng vài năm trước đây. Bà thốt lên nỗi sợ, vì cánh cửa sẽ không còn nghe được rõ. Bà mẹ gào lên những điều khủng khiếp về một cuộc đột nhập bằng vũ lực. Bà giơ ra cho nàng con gái những hậu quả nhãn tiền của tình yêu trai gái, nhưng nàng con gái không nghe thấy. Lúc này, nàng khóc không ngừng và bị đập vào bụng. Những hành động của Klemmer hào hứng lăn quanh cuộc phản kháng của phái nữ. Klemmer vui mừng bỏ mặc những phản kháng ấy. Người đàn ông muốn tắt phụt mọi hiện thân của Erika nhưng không thể. Erika vẫn kiên trì gợi nhắc nàng đã từng đối với cậu ra sao. Em xin anh, nàng van vãn. Bà mẹ thốt lên sau cánh cửa nỗi sợ rằng nàng con gái của mình do sợ hãi gã đàn ông sẽ trở nên khép nép, hạ mình. Thêm vào đó, cơ thể có thể bị tổn thương. Bà mẹ lo lắng cho cả cái vỏ già nua của mình. Bà cầu xin chúa trời và con trai người. Vì mất mát cũng đã rõ ràng, bà mẹ lo sợ bà sẽ mất nốt cả nàng con gái. Bao năm dạy dỗ cực nhọc giờ cuốn theo chiều gió. Những vở diễn mới với gã đàn ông thế vào chỗ đó. Bà mẹ sẽ đun trà ngay khi bà có thể ra ngoài và ai đó muốn uống trà. Bà ré lên điều gì đó về trả thù và báo cáo với nhà chức trách. Erika thổn thức vì cách biệt trong tình yêu. Cách biệt ấy chỉ ra rằng, người đàn ông thấy những thỉnh cầu trong thư của nàng quá phù phiếm. Cách biệt ấy chỉ ra rằng, thất bại của cậu quá nhục nhã. Nàng đã quá lâu không tiếp xúc với thế giới bên ngoài và nghĩ rằng cách ấy sẽ trở thành người tuyệt vời nhất. Nhưng chỉ cần tham dự vào cuộc sống bên ngoài, đóng góp của nàng nhanh chóng chẳng còn là gì. Và chẳng mấy chốc sẽ trở thành quá muộn.

Erika nằm trên sàn, dưới nàng thắm trải hành lang xộc xệch. Nàng nói, tha cho tôi. Chỉ vì lá thư, nàng không đáng phải chịu sự trừng phạt này. Klemmer được tháo xích, Erika không được tháo xích. Chàng trai đánh nàng tiện tay và châm chọc hỏi, nào, thế bây giờ bức thư của cô đâu rồi. Đây chỉ là những gì cô muốn từ bức thư. Cậu khoắc lác rằng, xiềng xích cũng chẳng cần thiết, như cô thấy đấy. Cậu hỏi nàng, rằng liệu bây giờ có cần đến bức thư nữa thôi? Đó là tất cả những gì cô muốn như đã viết trong thư. Klemmer vừa đánh nhẹ tay vừa giảng giải cho nàng, rằng đây chính là những gì nàng muốn, không gì khác. Erika vừa khóc vừa kháng cự lại, rằng đây không phải là những gì nàng muốn, nàng muốn khác kia. Vậy thì lần tới cô phải diễn giải cẩn thận hơn, người đàn ông gợi ý và tấn công. Cậu chứng minh đẳng thức "Ta là ta" với người đàn bà bằng một cú đập. Và ta không xấu hổ mà đứng về phía ấy. Cậu đe dọa người đàn bà, rằng nàng phải chấp nhận cậu như những gì cậu vốn có. Ta thế nào thì ta ra thế đó. Erika bị vỡ sống mũi và một cái xương sườn vì cú đập. Nàng gục mặt vào đôi bàn tay, khi ấy Klemmer nói, cô nên như thế. Bộ mặt cô cũng chẳng đẹp để gì, không phải vậy sao? Có những bộ mặt xinh đẹp hơn, nhà chuyên gia nói và chờ đợi người đàn bà phản kháng lại rằng cả xấu xí hơn cũng có. Áo ngủ của nàng xộc xệch, và Klemmer cân nhắc chuyện hăm hiếp. Nhưng để thể hiện sự khinh bỉ với sức hấp dẫn giới tính với nàng, cậu nói, trước tiên tôi phải uống một cốc nước đá. Cậu chỉ cho Erika thấy lúc này với cậu nàng còn kém quyến rũ hơn một lỗ gốc cây nơi bầy ong làm tổ với con gấu. Erika chưa từng đập vào mặt cậu vì xinh đẹp mà chỉ có những thành tích trong âm nhạc. Và lúc này nàng có thể chờ vài phút. Cậu sẽ giải quyết vấn đề theo cách của mình, anh sinh viên kỹ thuật đầy thoải mái. Bà mẹ nguyên rủa. Erika nghĩ đến chuyện trốn chạy. Nhưng nàng vẫn chỉ nghĩ ngợi mà chưa hành động. Luôn đóng kín mít, nàng không giành được giải nào.

Nước cứ chảy mãi trong bếp, cậu trai thích nước lạnh. Cậu ta hoàn toàn ý thức được hậu quả của những việc mình làm. Là một người đàn ông, cậu chấp nhận nó. Nước hơi vương vị bất an. Á ta cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả, cậu nghĩ và vui vẻ hơn. Khi chắc chắn chấm dứt việc học dương cầm, cậu sẽ thực sự bắt tay vào thể thao. Không ai trong số những người ở đây đặc biệt dễ chịu. Mặc dầu vậy, có những việc cần phải tiến hành. Không ai thử hòa giải. Klemmer nghe ngóng liệu người đàn bà có nhận một phần lỗi về mình. Ít nhất cô cũng có lỗi một phần trong đó, cô phải thừa nhận, Klemmer thừa nhận với người đàn bà. Cô không thể ve vãn bất kỳ người nào khiến họ phát điên rồi lại lạnh tanh như đá. Khi ai đó cảm thấy quá thoải mái, thì ngay chỉ mở cồng thôi cũng không thể.

Klemmer tức giận đá vào cửa tủ thần diệu với một sức mạnh không ngờ. Cánh cửa bất ngờ bật mở và để một thùng rác lót sẵn túi nylon. Vô số rác rưởi bật lên phản hồi và rơi vãi tứ tung trên sàn bếp. Chủ yếu là xương. Thịt cháy rán trong chảo. Klemmer bắt giắc mỉm cười. Bên ngoài kia, nụ cười của cậu làm tổn thương người đàn bà. Nàng đề nghị, họ nói lại tất cả mọi chuyện, làm ơn. Bây giờ ả đã công khai tự nhận lấy một phần lỗi lầm. Chừng nào cậu còn ở đây, chừng ấy còn hy vọng. Chỉ xin đừng bỏ đi, làm ơn. Nàng muốn đứng dậy, nhưng không thể và lại ngã xuống. Bà mẹ hét lên đằng sau chướng ngại vật bà không tự đứng ra hỏi nàng con gái, có sao không con. Nàng con gái trả lời bà, cảm ơn mẹ, ổn cả. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nàng con gái cầu xin chàng trai thả bà mẹ. Nàng trườn ra cửa trong khi gọi mẹ và từ sau cánh cửa bà mẹ gọi tên nàng càng to tiếng. Trong cùng tiếng thở bà mẹ thốt lên nguyên rủa theo đúng cách của bà. Klemmer tăng thêm sức mạnh nhờ nước lạnh. Cậu được nước làm nguôi. Erika gần chạm được vào cánh cửa chỗ mẹ, bị cậu học sinh ném trở lại. Nàng tiếp tục cầu xin, đừng đánh vào đầu và bàn tay. Klemmer báo cho nàng biết cậu sẽ không thể ra phố trong tình trạng này, cậu sẽ khiến hầu hết những người ngoài đó hoảng sợ. Cậu ra nông nổi này là vì lỗi của nàng, hãy đáng yêu một chút với anh, Erika. Làm ơn. Cậu đột ngột chồm qua người đàn bà. Cậu liếm cả mặt nàng và cầu xin tình yêu. Ai có thể yêu chàng rộng lượng và ít đòi hỏi hơn người đàn bà này? Cậu cởi bỏ mình, cầu xin tình yêu bằng cách kéo khóa quần. Cầu xin tình yêu và cảm thông, cuối cùng cậu cũng lọt vào người đàn bà. Cậu hăng hái đòi quyền được yêu, điều bất kỳ ai, ngay cả kẻ tồi tệ nhất cũng có. Klemmer - kẻ tồi tệ - đang đào khoan quanh người đàn bà. Cậu chờ đợi tiếng rên rỉ vì khoái lạc. Nhưng Erika không cảm thấy gì. Không tới. Không ra. Hoặc quá muộn hoặc còn quá sớm. Người đàn bà công khai thừa nhận dường như nàng là nạn

nhân của một trò lừa đảo vì nàng chẳng cảm thấy gì. Hat nhân của tình yêu này chính là tàn phá. Nàng hy vọng, Klemmer ao ước, rằng nàng yêu cậu. Klemmer tát nhẹ vào mặt Erika để hô biến một tiếng rên rỉ. Về căn bản cậu không quan tâm, nàng rên rỉ vì cái gì. Erika khao khát dục vọng, nhưng nàng chẳng thèm muốn gì và cũng chẳng cảm thấy gì. Bởi vậy nàng cầu xin người đàn ông kết thúc nhanh chóng! Tiếp tục đánh nàng bằng tay không vừa lắm nhằm cầu xin tình yêu đến phát chán, họ nhanh chóng quay trở lại một vụ bạo lực nhỏ. Chuyển leo núi tới đỉnh. Người đàn bà không hào hứng đầu hàng, nhưng chàng trai Klemmer muốn nàng phải tự nguyện. Cậu không thấy cần thiết phải ép buộc một người đàn bà. Cậu hét lên rằng nàng nên vui vẻ nhận lấy! Cậu nhìn khuôn mặt bất động mà sự có mặt của cậu không để lại dấu ấn nào ngoài “đau đớn”. Như thế có nghĩa rằng anh cũng đi xa tốt, nhỉ? - Klemmer vừa đánh vừa hỏi. Klemmer thể hiện cho người đàn bà khả năng tổ chức của mình để cuối cùng cậu cũng chấm dứt ham muốn của chính mình. Một lần cho tất cả - như cậu đã từng đe dọa. Erika khóc lóc xin ngừng vì đau. Hoàn toàn không vì lười biếng hay tính lì, Klemmer không thể rút khỏi đàn bà trước khi xong chuyện. Cậu cầu xin: hãy yêu anh, cậu liếm và đánh nàng luôn phiên. Cậu dịch chuyển, mặt đỏ bừng tức giận rồi mặt đối mặt. Bà mẹ mong mọi chuyện kết thúc. Bà đập thành thành vào cửa như một cây súng máy. Bà làm cả tràng liên thanh bất chấp hàng xóm. Klemmer tăng nhịp điệu, thường thường tốc độ của cậu vốn đã cao. Cậu không bắn qua mà bắn chính xác vào đích. Nhà thể thao đã hoàn thành. Cậu nhanh nhẹn lau chùi một hơi bằng giấy vệ sinh rồi ném cả búi giấy ẩm xuống bên cạnh Erika. Cậu khuyên nàng không kể chuyện này với bất kỳ ai. Vì chính bản thân nàng. Cậu xin tha lỗi vì cung cách ứng xử. Cậu giải thích cho thái độ ấy rằng cậu không thể làm khác. Những chuyện như vậy vẫn xảy ra với đàn ông. Cậu mơ hồ hứa với Erika, lúc này vẫn đang nằm trên sàn. Tiếc rằng bây giờ anh vội đi, chàng trai bày tỏ tình yêu và lòng kính trọng với nàng theo cách của mình. Nếu bây giờ cậu có một đóa hồng nhung, cậu sẽ tặng Erika ngay lập tức. Cậu lúng túng chào, ừ đi nhé và tìm trên bàn ngoài hành lang chùm chìa khóa cổng. Không tốt khi hai người đàn bà chỉ luôn đơn độc với nhau. Đó là lời khuyên cuối cùng của cậu về cuộc sống của Erika. Cậu giật mạnh ở chỗ thắt lưng Erika, nàng nên suy nghĩ bớt định kiến về khoảng cách giữa các thế hệ. Cậu gợi ý cho nàng, nên hòa mình với mọi người hơn nữa, nếu không phải với cậu thì một mình. Cậu sẵn lòng hộ tống nàng đến các cuộc triển lãm mà cậu biết chắc chắn rằng sẽ không bao giờ tới cùng Erika. Cậu thú nhận, ừ, thế thôi. Không chút hứng thú Klemmer hỏi người đàn bà, liệu nàng có muốn thử lần nữa với một người đàn ông nào đó. Và cậu tự đưa ra cho mình câu trả lời hợp lý duy nhất: không, cảm ơn. Cậu vẽ ra con quỷ trên bức tường để nói với Goethe[40] rằng, đừng gọi âm binh lên nếu không sai được, và cười. Cậu bật cười, em xem, thế đấy. Cậu khuyên nàng, hãy thận trọng! Nàng bây giờ nên bật một đĩa nhạc để trấn tĩnh lại. Cuộc chia ly màu đỏ, vì cậu chào đi chào lại mấy lần. Cậu hỏi, liệu nàng có sao không, và tự trả lời câu hỏi, mọi chuyện sẽ ổn! Nếu em kết hôn, mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy. Nhờ đến trí tuệ dân gian, Klemmer phóng tia nhìn vào tương lai. Cả lần này, cậu cũng phải về nhà mà không được hôn, nhưng mặt khác, cậu đã hôn. Cậu không thể đi mà không có thù lao. Cậu đã nhận được phần của mình. Và cả người đàn bà cũng nhận được phần lệ phí của mình. Ai không muốn, thì đã có, đó là cách Klemmer phản ứng lại Erika sau khi người đàn bà này từ chối đáp lại bằng thể xác với chàng. Cậu nhảy thang gác xuống, mở cổng, và ném trả lại chùm chìa khóa, trên nền đất. Những chủ nhà bị bỏ lại không được bảo vệ trong căn nhà không khóa, khi Klemmer bỏ đi theo đường mình. Vừa thông thả đi cậu vừa dự tính sẽ nhìn trăng tráo, ngạo ngược vào thẳng mặt khách bộ hành nào đi qua cậu. Tối nay cậu sẽ là một khiêu khích sống động và đốt cháy tất cả tàu phía sau. Cậu vượt qua vành móng ngựa tự tin rằng hai người đàn bà sẽ không hé răng về chuyện đã xảy ra, vì lợi ích của chính họ. Cậu cân nhắc giây lát về tiền bồi thường và tiền phạt.

Không còn nhiều xe cộ ở bên ngoài, và nếu có, bằng phản xạ của một người trẻ tuổi người ta sẽ nhanh chóng nhảy sang lề. Trẻ và nhanh, Klemmer có thể đối mặt với bất kỳ ai! Cậu nói, đêm nay mình đã có thể nhổ tung cả đám cây! Nhưng cậu trấn tĩnh lại rằng, bây giờ mọi chuyện đã tốt đẹp hơn. Cậu dúi xối xả vào một gốc cây. Cậu chủ tâm chỉ để lại những ý nghĩ tích cực trong óc, đó là bí quyết thành công của cậu. Não cậu là não một lần! Một lần dùng và sau đó xóa sạch. Klemmer không kéolết theo bất kỳ sức nặng nào, đó là quyết tâm của cậu. Bây giờ cậu đi nghênh ngang giữa phố, một thách thức.

Erika đơn độc bước vào một ngày mới nhưng được mẹ dán và cuốn băng chăm sóc. Ngày này lẽ ra Erika hoàn toàn có thể bắt đầu tuyệt vời cùng người đàn ông ấy. Nàng bước vào ngày mới không được chuẩn bị đầy đủ. Không một ai viện tới các nhà chức trách để bắt giữ Walter Klemmer. Ngược lại thời tiết rất đẹp. Bà mẹ im lặng bất thường. Đây đó bà ném những trái bóng thiện ý nhưng không trúng rổ vì bà đã treo quá cao do nàng con gái. Theo năm tháng, bà mẹ lại nâng cái giỏ lên cao hơn một chút, nàng phải thường xuyên tiếp xúc với mọi người hơn nữa, để quen biết nhiều khuôn mặt mới và nhiều thứ mới! Vào tuổi nàng con gái bây giờ đã là giờ cao điểm nhất. Bà mẹ suy tính với nàng con gái rằng luôn chỉ ở cùng những bà già không tốt, con còn trẻ và tràn đầy. Thiếu hiểu biết về con người - điều nàng vừa chứng tỏ mới đây - Erika đã lập phải sai lầm lần này là lần thứ hai trong năm. Bà mẹ nói về những gì tốt đẹp cho Erika. Rằng Erika cũng sẽ thấy đó là bước đầu dẫn tới hiểu chính bản thân mình. Rằng sẽ còn nhiều đàn ông khác nữa, bà mẹ sợ hãi an ủi trước tương lai đen tối. Erika im lặng không phải không thân thiện. Bà mẹ sợ rằng Erika lại đang nghĩ ngợi và biểu lộ nỗi sợ, khi không nói người ta dễ suy nghĩ. Bà mẹ đòi hỏi công khai những ý nghĩ hơn là để nó ăn sâu vào chính mình. Nàng nghĩ gì cũng phải nói ra để mẹ được biết. Bà mẹ sợ hãi trước cảm lặng. Nàng con gái muốn trả thù ư? Nàng có dám nói chuyện không ngưng ngưng một lần nữa?

Mặt trời mọc từ dưới lớp rác rưởi bụi bặm, nhuộm đỏ mặt trước. Cây cối chọn màu xanh. Chúng quyết định góp phần trang hoàng. Cây cối đâm chồi nảy lộc để biến chúng thành của mình. Mọi người đi lại vòng quanh. Chuyện trò chảy ra từ những cái miệng.

Erika đau khắp người, do vậy nàng di chuyển cẩn thận không vội vã. Băng gạc không phải lúc nào cũng vừa khít thoải mái nhưng được băng dán đầy yêu thương. Bình minh khiến Erika tìm ra lý do vì sao trong suốt những năm qua nàng đã khép kín với mọi người. Để một ngày đang hoàng bước ra khỏi những bức tường và dẫm đạp lên tất cả! Sao lại không phải lúc này. Hôm nay. Erika mặc chiếc váy cũ từ thời kỳ một váy ngắn cổ lỗ sĩ. Cái váy này cũng không ngắn như những cái khác thời đó. Cái váy quá chật và không vào được phía sau lưng. Nó đã hoàn toàn lỗi mốt. Cả mẹ cũng không thích chiếc váy này, nó quá chật và ngắn theo ý bà. Nàng con gái như muốn vớ tung ra mọi góc cạnh, đầu đuôi.

Erika sẽ bước ra phố khiến mọi người phải kinh ngạc, và chỉ sự có mặt của nàng đã đủ cho điều đó. Ngoại trưởng riêng của Erika mặc váy và khiến một vài người quay lại cười nhạo.

Bà mẹ đề nghị một chuyến dã ngoại cho khuây khỏa nhưng trong bộ áo quần này thì không. Nàng con gái không nghe. Được khuyến khích bởi điều đó, bà mẹ lấy ra tấm bản đồ đi bộ từ trong ngăn kéo đầy bụi, người cha vẫn đào bới, dò ngón tay chạy theo các con đường, tìm đích đến và bến đỗ nghỉ ăn. Trong bếp, không ai thấy nàng con gái nhét một con dao sắc vào túi xách. Nó mới luôn chỉ nhìn thấy và thưởng thức thú chết. Nàng con gái còn chưa biết liệu nàng sẽ giết người hay quỳ xuống hôn chân đầy yêu thương người đàn ông ấy hơn. Rồi nàng sẽ quyết định, xem có đâm cậu ta không. Hoặc nàng sẽ cầu xin cậu thật nhiệt thành và nghiêm túc. Nàng không nghe mẹ đang miêu tả sống động các con đường.

Nàng con gái chờ người đàn ông sắp đến để cầu xin nàng. Nàng ngồi im lặng bên cửa sổ và tính toán nên đi hay ở. Cuối cùng nàng quyết định ở lại. Có lẽ ngày mai ta sẽ đi, nàng quyết định. Nàng nhìn xuống phố và ngay sau đó rời đi. Bây giờ bắt đầu buổi học sớm ở trường đại học kỹ thuật ngành của Klemmer. Nàng đã hỏi cậu trước đây một lần. Tình yêu là người dẫn đường. Khát khao là gã thầy dùi xuẩn ngốc.

Erika Kohut đã rời đi và bỏ lại bà mẹ đang nghiên cứu những lý do của Erika. Từ lâu bà mẹ vẫn quen biết thời gian như loại cây ăn thịt ác độc nhất, nhưng không phải quá sớm để phơi bày điều ấy sao?

Nàng con gái thường bắt đầu một ngày muộn, do vậy quá trình xói mòn mỗi ngày cũng muộn

hơn.

Erika ôm kẹp cái túi xách bên trong có con dao ẩn áp và đi bộ qua phố theo hướng đích tới. Ánh mắt lạ lẫm như thể muốn lẫn trốn mọi người. Người ta không ngại nhìn chằm chằm. Họ quay người để ý. Họ không xấu hổ về những ý nghĩ của họ về người đàn bà, họ nói to ra miệng. Trong cái váy nửa ngắn lơ lửng, Erika vươn lên hết chiều cao như thể bước vào một trận tỉ thí cam go với giới trẻ. Thanh niên hiện diện khắp nơi lộ liễu cười vào mặt cô giáo. Thanh niên cười vào mặt Erika vì bộ dạng của nàng. Erika cười bọn thanh niên vì nội tâm rỗng tuếch của chúng. Một ánh mắt nam giới ra hiệu cho Erika, nàng không nên mặc những loại váy ngắn như vậy. Một cặp đùi đẹp bây giờ nàng cũng không còn có nữa! Người đàn bà gào lên cười to, cái váy không hợp với cặp đùi và cặp đùi không hợp với chiếc váy, ngay cả một lời nhận xét chừng mực cũng phải nói vậy. Erika nhắc người khỏi chính mình và lên trên những người khác. Nàng bắn khoản tự hỏi mình sẽ làm gì với người đàn ông này. Những thanh niên chế giễu nàng cả trong trung tâm. Erika giễu cợt lại to tiếng. Những gì đám thanh niên này có thể, nàng còn làm được tốt hơn. Nàng đã làm từ lâu rồi.

Nàng đi qua những quảng trường trước viện bảo tàng. Bờ câu bay đi. Trước sự cương quyết của nàng! Những du khách đầu tiên trở mắt nhìn nữ hoàng Maria Theresia, sau đó là Erika và lại tiếp tục nhìn nữ hoàng. Những cái cánh chớp chớp. Giờ mở cửa được thông báo. Tàu điện từ trong bùng binh chạy vượt qua đèn hiệu. Mặt trời hấp háy qua luồng bụi. Đằng sau song sắt khu vườn lâu đài, những bà mẹ trẻ bắt đầu cuộc diễu hành ngày mới. Những biển cấm đầu tiên trên đường sỏi bị lật úp. Từ trên cao các bà mẹ nhỏ những lời ủy mị. Gào rú súng phòng - vũ khí tuyệt diệu - trả lời lại chúng. Hai hay nhiều người hơn đứng bàn chuyện rải rác khắp nơi. Đồng nghiệp đứng với nhau, bạn bè cãi cọ. Lái xe hăng hái diễu qua ngã tư Nhà hát vì khách bộ hành thoát khỏi tầm nhìn của họ, ở dưới tầng hầm, nơi mọi va chạm thiệt hại họ gây ra, họ phải tự chịu trách nhiệm. Ở đó họ không thấy bất kỳ một kẻ giơ đầu chịu báng nào, những gã lái xe. Người ta bước vào cửa hàng sau một hồi quan sát thật kỹ từ bên ngoài. Một vài người lang thang vô định. Những tòa công sở quanh bùng binh nuốt chửng từng người đang xuất nhập. Trong quán cà phê Aida, những bà mẹ bàn luận về hoạt động tình dục của các nàng con gái và thấy chúng được trẻ hóa một cách nguy hiểm. Rồi họ tán dương những thành tích của các cậu con trai ở trường và trong các môn thể thao.

Erika Kohut giữ chặt sự lầm lạc của con dao rất thật trong túi xách. Con dao sẽ đi du ngoạn một vòng hay Erika sẽ nhận nhục cầu xin sự tha thứ của người đàn ông? Nàng còn chưa rõ và sẽ quyết định đúng nơi, đúng chỗ. Con dao vẫn giữ ưu thế. Cứ để cho nó nhảy múa! Người đàn bà hướng đến Secession[41] và ngẩng cao đầu đến tận mái vòm lá. Bên dưới một nghệ sỹ nổi tiếng trong thành phố đang trưng bày một vài thứ mà sau đó nghệ thuật không thể còn tiếp tục như những gì nó vốn có. Từ đây, trường kỹ thuật - cực đối lập của nghệ thuật - đã hiện ra trong tầm mắt. Erika còn phải đi qua ngã tư và công viên Ressel. Thoáng chốc gió thổi. Tiếng giọng của những thanh niên khát khao kiến thức đã chùng đồng ngay ở đây. Nhìn suốt người Erika đang đứng trước mặt. Cuối cùng thì cũng có người để mắt đến mình, Erika hoan hỉ. Năm này qua năm khác, nàng lẫn tránh ánh nhìn này bằng cách ở tịt trong nhà. Cái gì kéo dài mãi cuối cùng cũng phải nảy ra sắc lẹm. Erika đương đầu với ánh mắt không phải không trang bị vũ khí con dao dũng cảm. Ai đó cười. Không phải ai cũng cười to như vậy. Đa số không cười. Họ không cười vì hầu như họ chẳng thấy gì khác ngoài chính bản thân mình. Họ không nhận thấy Erika. Một nhóm người trẻ tuổi tách ra khỏi dòng chảy. Họ tạo thành tiền quân và hậu quân. Những người trẻ tuổi tận tụy kiên quyết làm dày kinh nghiệm. Họ nói luôn luôn về kinh nghiệm. Người muốn tự có kinh nghiệm của chính mình, người muốn có kinh nghiệm của người khác, mỗi người một ý.

Trước mặt tiền trường đại học kỹ thuật là loạt những cột đỡ tượng bán thân các nhà khoa học tự nhiên lừng danh của viện, những người phát minh bom và hệ thống phòng thủ.

Nhà thờ Karl khổng lồ chồm hồm như một con cóc giữa một vùng đất kho căn hoang vắng, ở

đó nàng không còn bị đe dọa bởi khí thải ô tô. Nước lảm nhảm, tự tin sủi bọt. Người ta đi trực tiếp lên đá, ngoại trừ những công viên Ressel, nơi người ta có thể tưởng tượng được một ốc đảo xanh. Thậm chí còn có thể đi bằng tàu điện ngầm, nếu muốn.

Erika Kohut phát hiện ra Walter Klemmer giữa một đám sinh viên tương đắc thuộc những trình hiểu biết khác nhau đang cười đùa ầm ĩ. Nhưng không phải cười Erika, chúng không hề nhận thấy nàng. Klemmer khoác lác rằng cậu không bùng học hôm nay. Sau đêm qua cậu không phải nghỉ ngơi nhiều hơn những đêm khác. Erika đếm thấy ba thanh niên và một đứa con gái có vẻ cùng học gì về kỹ thuật và để hình thành một cuộc cách tân trong kỹ thuật. Walter Klemmer vui vẻ khoác vai đứa con gái. Nó cười to và khẽ cúi mái đầu vàng hoe vào cổ Klemmer, lúc này như thể mang cái đầu vàng hoe. Đứa con gái cười to đến độ đứng không vững như thể một kiểu ngôn ngữ hình thể. Đứa con gái phải dựa vào Klemmer. Những đứa khác đồng ý với cậu. Cả Walter Klemmer cũng cười to và lúc lắc mái tóc. Mặt trời ôm lấy cậu. Ánh sáng nhảy nhót quanh cậu. Klemmer tiếp tục cười lớn, và những đứa khác cũng cười hết cỡ. Có gì mà buồn cười thế, một đứa đến sau hỏi và cũng phải cười vang ngay lập tức. Nó đã nhập hội. Người ta tả cho nó nghe với giọng líu lường vui vẻ và bây giờ nó biết mình cười vì cái gì.

Nó còn líu lô cả với những người khác vì phản hồi lại thời gian cười cợt đã bỏ lỡ. Erika đứng đó và nhìn. Nàng chăm chú nhìn theo. Hôm ấy là một ngày sáng sủa và Erika nhìn theo. Khi nhóm người đã cười đủ, chúng quay về hướng tòa nhà trường đại học kỹ thuật để bước vào. Nhưng giữa đường chúng vẫn tiếp tục cười vui vẻ. Chúng phải dừng lại vì cười.

Cửa sổ lấp lóa phản chiếu ánh sáng. Nhưng chúng không mở ra cho người đàn bà. Chúng không mở ra cho bất kỳ ai. Không một người tốt đẹp nào, dù có gào lên để gọi chúng. Nhiều người sẵn lòng giúp đỡ, nhưng họ không làm. Người đàn bà quay cổ một góc lớn sang bên, nhe hàm răng như một con ngựa bệnh. Không một ai đặt tay lên nàng, không một ai lấy đi từ nàng thứ gì. Nàng yếu ớt nhìn lại qua vai. Nàng phải lao con dao vào tim à xoáy vòng ở đó. Phần sức cần thiết còn lại thất bại, cái nhìn rơi xuống hư không, và không một tiếng nổ cuồng nộ, giận dữ hay tình cảm, Erika Kohut cắm vào một điểm trên vai để máu phụt ra ngay lập tức. Vết thương vô hại nhưng mủ, hẳn không được dính đến. Thế giới không thương tích, không đứng yên. Những người trẻ tuổi hiển nhiên đã biến vào tòa nhà từ lâu. Tòa nhà chặn cạnh một ngôi nhà khác. Con dao đã được nhét trở lại vào túi xách. Trên vai Erika là một vết thương ngoác miệng, không cưỡng lại những mô mềm mai cũng tách ra. Lưỡi thép đã lao vào và Erika đi ra từ đó. Nàng không lao đi. Nàng giữ một tay lên vết thương. Không ai đi theo nàng. Nhiều người đi ngược lại và rẽ sang hai bên như nước quanh một thân tàu chết. Không một cơn đau khủng khiếp, đang mong đợi từng giây nào xuất hiện. Một cửa kính xe hơi sáng bùng.

Lưng Erika, nơi khóa kéo mở một phần đang ấm. Mặt trời mỗi lúc một gay gắt hơn sưởi ấm nhẹ nhẹ cái lưng. Máu rỉ ra. Người ta nhìn từ vai lên mặt. Một vài người thậm chí quay cả lại. Không phải tất cả. Erika biết lỗi nàng phải đi. Nàng đi về nhà. Nàng đi và dần dần rảo bước.

-
- [1] Là một loại nước sốt đặc, nguội, màu trắng đục hoặc vàng nhạt được làm từ lòng trắng trứng, dầu kèm theo nước chanh...Là một trong những nước sốt đặc trưng của ẩm thực cổ điển Pháp.
- [2] Bản di chúc những thành phố thiêng.
- [3] Những nhà soạn nhạc nổi tiếng
- [4] Một loại nhạc cho lễ cầu siêu. Ở đây chỉ bản nhạc nổi tiếng cùng tên của Mozart được viết trước khi qua đời.
- [5] Chơi chữ trong tiếng Đức với danh từ Klotz và động từ Klotzer. Còn có thể chuyển dịch là cái đĩa phát mưa.
- [6] Cantilena theo tiếng Italia chỉ là một giai điệu hay những chỗ ngân dài trong một bản nhạc
- [7] Tác giả chơi chữ từ “được nghe thấy” tương đương với “âm thanh” và động từ “thuộc về” trong tiếng Đức.
- [8] Erika: Loài hoa thạch nam, một loại hoa đồng nội.
- [9] Những nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng
- [10] Vào mùa sinh sản của thú rừng, mọi hoạt động săn bắn đều bị cấm.
- [11] Kiểu váy áo vùng Áo-Bayern, xuất phát từ vùng Đông Anpơ
- [12] Sex-shop: là những cửa hàng nhỏ bán các dụng cụ, trò chơi... chuyên dụng trong tình dục.
- [13] Luis Buñuel sinh 22.2.1900 ở Calanda, Spanien, mất 29.7.1983 ở thành phố Mexico, là nhà làm phim nổi tiếng với tác phẩm *Con chó Audalusia*
- [14] Xe Volk Wagen tức là xe cho người dân, một loại xe giá cả phải chăng.
- [15] Cũng là tên một loại ô tô. Loại xe này giá cao hơn xe VW

[16] Len anroga lấy từ lông dê Anroga

[17] Anton Bruckner: sinh ngày 4 tháng 9 năm 1824 ở Ansfelden, Thượng Áo; mất ngày 11 tháng 10 năm 1896 ở Vienna. Là một nhà soạn nhạc và nghệ sĩ đàn ở nhà thờ.

[18] Molto vivace: Một tạp chí chuyên ngành về hòa nhạc, âm nhạc và những vấn đề liên quan

[19] PKW: Xe tải loại nhẹ.

[20] Paul Hindemith (1895-1963) nhà soạn nhạc, nghệ sĩ vĩ cầm, người chỉ huy dàn nhạc, giáo viên, nhà lý thuyết âm nhạc người Đức.

[21] Flanel: Một loại vải nhẹ trung bình, làm từ len và cotton.

[22] Trái zucchini (phiên âm: xúc-ki-ni- theo tiếng Ý) dài khoảng một gang tay, nhìn giống trái dưa chuột, dưa gang, dùng để xào nấu như các món rau, có ở các nước Nam Âu, nhập khẩu vào Bắc và Trung Âu.

[23] Tác Phẩm vĩ đại của Wolfgang von Goethe

[24] Joseph Kainz: Diễn viên điện ảnh nổi tiếng

[25] Vũ khí gồm những vòng tròn dính liền với nhau đeo vào các ngón tay. Mặt sau tay cầm để luôn vào nắm, mặt khác có những chi tiết sắc nhọn gây tổn thương khi đâm vào người khác.

[26] Bospóra: Eo biển giữa thành phố Istanbul - Thổ Nhĩ Kỳ nối châu Âu và Tiểu Á.

[27] Quasi una fantasia: Bản giao hưởng 27 số 2 là một bản Sonate cho dương cầm số 14 cung C thứ (Quasi una fantasia: Hầu như một tưởng tượng - tiếng Ý) còn được biết đến rộng rãi với tên gọi bản *Sonate ánh trăng*.

[28] Niobe: Nữ thần khóc than không bao giờ nguôi.

[29] Partitura (tiếng Ý): Một bản tóm tắt những giọng riêng của một bản hòa tấu để người nghe nắm bắt được thật nhanh hoặc dùng để lưu giữ lại.

[30] Cataracta (tiếng Latin): Thác nước.

[31] Winterreise (tiếng Đức): *Chuyến đi mùa đông* là tuyển tập gồm 24 bài hát dành cho giọng ca và đàn dương cầm do Franz Schubert hoàn tất mùa thu năm 1827, một năm trước khi qua đời.

[32] “Ernst ist das Leben, heiter die Kunst” của Schiller

[33] Biedermeier là thời kỳ từ năm 1815 (Hội nghị Viên) đến 1848 ở các vùng thuộc Liên bang Đức và Áo, liên hệ với sự phát triển chính trị nhà nước thời kỳ hậu Napoleon.

[34] Lấy ý từ vở nhạc kịch *Der Ring des Nibelungen* - một trong bốn vở nhạc kịch thuộc tuyển tập của Richard Wagner.

[35] Tình dục đối ứng diễn ra ở nấm và vi khuẩn, trong đó một đoạn thông tin di truyền được chuyển từ tế bào cho sang tế bào nhận và liên kết ở đó. (Không có tế bào giới tính riêng).

[36] Carl Czerny (1791-1857, nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm và nhà giáo dục âm nhạc nổi tiếng của Áo

[37] Sôpranô: bè cao

[38] Pao: đơn vị đo khối lượng của Anh. 1 Pao bằng 453,59 gram.

[39] Con ngựa thành Toroa: Theo thần thoại Hy Lạp, trong cuộc chiến chống lại thành Toroa các chiến binh phía đối địch đã chui vào một con ngựa rỗng làm bằng gỗ rất đẹp để lừa người Toroa đưa vào thành. Ban đêm, họ chui ra khỏi ngựa, nội công ngoại kích và đã chiến thắng. Con ngựa thành Toroa ở đây được hiểu như thứ đẹp để dùng để lường gạt.

[40] Tích lấy từ tác phẩm *Faust* của Goethe

[41] Một trong những thắng cảnh của Vienna, tòa nhà được xây dựng theo kiểu Do Thái, được trang hoàng bằng mái vòm lá mạ vàng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>